

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Fake Mate

When love is a whole
different animal . . .

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *THE NANNY*
LANA FERGUSON

“Addictive, epically smutty, and the breath of fresh air the romance
genre didn’t know it needed.”—ELENA ARMAS, *New York Times*
bestselling author of *THE LONG GAME*

Övgü için
Th Nann

"*Dadı* gibi kitaplara daha çok ihtiyacım var. Akıllı, eğitilmiş bir kadın kahraman (Evet, lütfen!) azimli, kariyer odaklı bekâr bir babayla tanışıyor. Kıvılcımlar uçuşuyor... ve uçuşuyor, ve uçuşuyor. Cidden, bu kitap Ali Hazelwood ve Tessa Bailey'nin müstehcen bir bebekleri olması gibi. Her sayfasını yuttum ve bittiğini gördüğüm için üzuldüm. BookTok'un istediği baharat bu! Şimdi Lana Ferguson'un daha hızlı çalışmasını istiyorum çünkü yazdığı her şeyi görmek istiyorum."

-Ruby Dixon, *Buz Gezegeni Barbarları* kitabının uluslararası çok satan yazarı serisi

"Zeki, eğlenceli, seksi ve romantik gerilimle cızırdayan *Dadı*, ikinci şanslar üzerine ağız sulandıracak kadar lezzetli bir yaklaşım. Lana Ferguson'dan daha fazlası için sabırsızlanıyorum!"

-Sara Desai, *The Singles Table* kitabının yazarı

"*Dadı* tatlı, güzel ve seksi, Aiden ise hayatınızda olmasını isteyeceğiniz bekâr Zaddy. Muhteşem bir ilk roman."

-Elena Armas, *The American* kitabının *New York Times* çoksatın yazarı *Oda Arkadaşı Deneyi*

"Ferguson, karmaşık duygusal tonlamalar ve kahramanlarının bağına dair güçlü bir kaçınılmazlık duygusuyla olacaklar-olmayacaklar şarkısını söylüyor. Rosie Danan hayranları bu kitabı kaçırmamalı."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Bu ateşli romantik komedi, geleneksel mecazlara modern bir yorum getirerek dadıya aşık olma ve gizli geçmiş hikâyelerini yirmi birinci yüzyıla taşıyor. . . . Julie Murphy ve Sierra Simone'un *A Merry Little Meet Cute* kitabını beğenen okurlar bu pozitif, neşeli, seks dolu romantizme bayılacaklar."

-*Library Journal*

"*Dadı ile ilgili her şey keyifli: olay örgüsü, tempo, karakterler ve özellikle Ferguson'un bilge ve komik sesi. Ayrıca, yakınlığa olgunlukla yaklaşan seks-pozitif karakterler görmek de canlandırıcı Eğer kirli konuşmaların ve yavaş yanan kimyanın hayranıysanız*

Dadı'yı seviyorum."

-*BookPage* (yıldızlı eleştiri)

"Ateşi nasıl yükselteceğini bilen içten bir romantizm arıyorsanız, Lana Ferguson'un yazdığı *Dadı'dan başkasına* bakmayın!"

-The Bookish Libra

LANA FERGUSON'DAN BERKLEY BAŞLIKLARI

Dadı Sahte Eş

The
*Fake
Mate*

A crescent moon with stars and hearts, and a silhouette of a dog with hearts and stars.

LAN A FERGUSON

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2023 by Lana Ferguson

Overruled'den alıntıdır telif hakkı © 2023 Lana Ferguson'a aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Ferguson, Lana, yazar.

Başlık: Sahte eş / Lana Ferguson.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023019640 (basılı) | LCCN 2023019641 (e-kitap) | ISBN 9780593549377 (ticari cilt) | ISBN 9780593549384 (e-kitap)

Konular: LCSH: Şekil Değiştirme-Kurgu. | LCGFT: Paranormal kurgu. | Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3606.E72555 F35 2023 (baskı) | LCC PS3606.E72555 (e-kitap) | DDC 813/.6 -dc23/eng/20230508

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023019640> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023019641> adresinde

mevcuttur Birinci Baskı: Aralık 2023

Kapak illüstrasyonu: Monika Roe

Kapak tasarımı: Rita Frangie Batour

İç mekan sanatı: Kurt ve Ay © happy.designer / Shutterstock

Kitap tasarımı Alison Cnockaert, e-kitap için uyarlayan Molly Jeszke

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.1_145559228_c0_r0

İçindekiler

[Kapak](#)

[Dadı için Övgüler](#) .

[Lana Ferguson'dan Berkley](#)

[Titles Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Sonsöz

Teşekkür Overruled

kitabından alıntı Yazar

Hakkında

Bu kitabın yayınlandığı tarihte büyük olasılıkla "garip kurt boku" yüzünden
hala bitirmemiş olan en eski arkadaşşıma. Seni seviyorum, g t herif.
Ne kaırdığınızı bilmiyorsunuz.

Mackenzi

"BIRIYLE GÖRÜŞÜYORUM."

Geriye dönüp baktığımda, yalan söylemek düşündüğümünden çok daha kolay geliyor. On iki yaşımdan beri beni büyüten kadına yalan söylemek iğrenç hissettiriyor, ama üç ay içinde yedinci kötü randevum (yoksa sekiz mi oldu? Dürüst olmak gerekirse saymayı unuttum) karşısında - aynı zamanda gerekli de hissettiriyor.

Büyükannem Moira'nın tepkisi beklendiği kadar ani oldu. "Ne? Kim? İş yerinden biri mi? Tanıdığım biri mi?"

Bu sorgulama hattını çabucak kapatmazsam, tam bir sorgulamaya dönüşeceğini biliyorum.

"Hayır," dedim çabucak. "Onu tanımıyorsun."

En azından bu kısmın çok da yalan olmadığını düşünüyorum, çünkü onu ben de tanımıyorum. Öyle biri olmadığı için.

Büyükannem iyi niyetli biri ama ister insan *ister* şekil değiştiren olsun, erkek zevki düpedüz berbat. İlk buluşmada beni koklamak isteyen şekil değiştiren model tren uzmanlarıyla film izledim, kuyruğumu bir şekilde insan formunda tutup tutamayacağımı soran insan veri analistleriyle kahve içtim (buradaki düşünce sürecini keşfetmek bile istemiyorum); her kötü buluşma, büyükannemin güzel bir erkek bulacağıma dair hüsnükuruntuları yerine işime odaklanmamın daha iyi olacağı fikrini pekiştirdi.

ve ona bir sürü torun verecek bir adam. Sanki uğraşacak yeterince şeyim yokmuş gibi. Bazen büyükannemin omega statüm söz konusu olduğunda beni gönderdiği sevgililerden daha iyi olmadığını düşünüyorum.

Nadir bulunan bir şeyim ama bu beni diğer şekil değiştirenlerden çok da farklı kılmıyor. Belki bir zamanlar, şekil değiştirenlerin hâlâ herkesin bilmediği gizli yeraltı hiyerarşi sistemlerinde yaşadığı zamanlarda öyleydi ama şimdi sadece yatakta diğer şekil değiştirenlerden daha iyi olduğuma dair sinir bozucu bir damganın peşimde dolaştığı anlamına geliyor. Yemin ederim, bunu söylediğim herkes bir hevesle kendiliğinden ateşlenmemi bekliyordu. Bu nedenle, bugünlerde bunu çoğunlukla kendime saklıyorum.

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun? Kaç yaşında? O bir şekil değiştiren mi? Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum canım, ama ben gençleşmiyorum ve onun pıt pıt sesini duymak çok güzel olurdu-"

"Büyükanne, bu kadar ileriye düşünmek için çok erken." Ağlayan bebekleri düşününce ürperiyorum. "O kadar uzun zaman olmadı. Daha çok yeni. Hem de çok yeni. Neredeyse üzerinde hala plastik ambalajı var."

"Oh, Mackenzie, neden bana söylemedin? Kalbimi kırmaya mı çalışıyorsun?"

"Biliyorsun, işler çığırından çıktı. Son bir ay içinde dört bar kavgası yaşadık; kara buz yüzünden meydana gelen yığılmalardan bahsetmiyorum bile. Acil servis tam bir kabus oldu. Sanırım son zamanlarda attığım dikişler yüzünden karpal tünel geçiriyorum."

"Çok yoğun çalışıyorsun canım, seni bu kadar hızlı olmayan bir yere transfer edemezler mi?"

Bu soruyu sık sık soruyor ama cevabımı zaten biliyor. Acil serviste çalışmayı seviyorum. En üzücü günlerde bile, hayat kurtardığımı bilerek geceleri yatağa giriyorum.

"Büyükanne. . ."

"Doğru, doğru. Bana gizemli adamından bahset. En azından bana bir tür ver, canım."

Onu yatıştırmak için en bariz seçeneği biliyorum.

"O bir şekil değiştiren," diyorum, yalan söylediğim için hâlâ iğrenç hissediyorum. "Onu seversin." Sadece büyükannemin beni haklı göreceğini bilerek hızlı bir karar veriyorum.

Gizemli adamımla başka bir yerde tanıştığımı söylemeye çalışırsam, çünkü başka bir yere *gitmiyorum*. "Onunla işte tanıştım."

Topuklarını birbirine vurduğunu duyar gibiyim. Muhtemelen biz konuşurken mutfağında dans ediyordur, torununun sonunda ona ve dedeme torunlar verecek iyi bir kurtla yuva kuracağını düşünüyordur. Bu beni çok daha suçlu hissettiriyor. Yine de model tren randevusunu düşünmek kararlılığımı güçlendiriyor.

"Onunla tanışmalıyım. Onunla ne zaman tanışabilirim? Onu yemeğe getirebilirsin. Uzun zamandır ziyarete gelmedin, tatlım. Seni ve yeni arkadaşını görmek çok güzel olurdu."

"Hayır, hayır," diyorum çabucak. "Sana söyledim, bu yeni bir şey. İşleri ağırdan alıyoruz. Uğursuzluk getirmek istemiyorum, anlıyor musun? İş yerinde işleri zorlaştırabilir."

"En azından bana bir isim ver, olur mu?"

Panikliyorum, aklıma tek bir isim bile gelmiyor. Şu anda benim katımda çalışan düzinelerce uygun sahte erkek arkadaş var ve ben hiçbirini hatırlayamıyorum. Büyükanne yalan söylememin cezası mı bu? Kötü bir torun olduğum için evren beni lanetliyor mu? Hipokampüsümün kafamın içinde eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüştüğünü hissedebiliyorum, kötü planlanmış yalanımı düzgün bir fiyonkla tamamlayabilecek tek bir hece bile aklıma gelmiyor.

"Oh, şey ..." Bir şey, *herhangi bir şey bulmaya çalışırken* ağzımın kuruduğunu hissedebiliyorum. "Adı ne? Onun adı-"

Denver General'da birbiriyle anlaşılamadığım hastane personeli sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Yirmi dokuz yaşında en genç acil servis doktorlarından biri olmanın avantajlarından biri, herkesin size personelin bebeği gibi davranmasıdır ve bu bazen can sıkıcı olsa da, geçen yıl burada çalışırken çok az düşman edindiğim anlamına geliyor. Hatta burada çalışırken tanıştığım çoğu insanın beni *sevdiğini* söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Ama bu istisnalar olmadığı anlamına gelmiyor. Yani, bence sevinebilir biriyim. Söz konusu diğer taraf boynumu koklamaya çalışmadığı sürece.

Ancak bu, iş ilişkilerimin her birinin güllük gülistanlık olduğu anlamına gelmiyor. Ve tabii ki bu düşünceyle birlikte dinlenme odasının kapısı açılıyor ve neredeyse tepeden tırnağa kazınan kalın, gece yarısı saçları ortaya çıkıyor

kapı çerçevesine, "takılmam" kategorisine giren birkaç doktordan birinin devasa çerçevesine bağlı. Geniş pembe ağzının içine yerleşmiş kalıcı kaşları bana doğru dönüyor ve onu tanıdığım süre boyunca hep aynı şekilde bana bakan delici mavi gözlerinin altına yerleşiyor - girdiği odada yaşayan, nefes alan başka bir insan olduğu için mutsuz olduğunu söyleyen sert bir bakış. Ve tabii ki evren beni beyaz yalanlarım için daha onları söylemeyi bitirmeden cezalandırıyor gibi görüldüğü için - ne yazık ki beynimin formüle edebildiği ilk yalan *onun* adı oluyor.

"Noah," diyorum büyükanneme, beni duymaması için kısık bir sesle. "Adı Noah Taylor."

Tanıştığım en somurtkan şekil değiştirenin kahve fincanını doldurmak için bana sırtını dönmesini izlerken, kafamda en kötü türden dişliler dönerken büyükannemin sesi soluğu kesiliyor. Sanırım bu şimdiye kadar aklıma gelen *en aptalca* fikir değil. Yani, kesinlikle en iyisi değil, ama daha kötü seçenekler de var. Muhtemelen. Ayrıca, onunla gerçekten tanışması falan da gerekmeyecek. Belki benimle bir fotoğraf çektirir ve hayatı boyunca ilk kez gülümser. Bu bana en azından birkaç haftalık bir erteleme sağlayabilir, değil mi? Küçük masum bir fotoğrafın ne zararı olabilir ki? Noah Taylor bile selfie çekiyordur.

Aslında, şimdi düşününce buna para yatırmazdım.

"Büyükanne, işe dönmem gerek," diyorum, artık duyamadığım bitmek bilmeyen sorularını keserek. "Seni yarın ararım, tamam mı?"

"Pekâlâ, ama bunu yaptığında daha fazla ayrıntı istiyorum. Bu konuşmanın son olduğunu sanmayın."

"Doğru," diyorum ona, öyle olmadığını kesinlikle bilerek. "Elbette."

Hala Noah'ın fincanına kahve doldururken sırtına bakıyor, uzun bir gecenin ardından iç çekerek devasa omuzlarının inip kalkmasını izliyorum. Noah hastanede çalışan bir girişimsel kardiyolog, üstelik kendi bölümünün başkanı ve oldukça fazla talep görüyor. Kapımızdan içeri kötü bir kalple giren herkes anında sevk alıyor ve söyleyebileceğim kadarıyla adam burada uyuyor olabilir. Bodrumda bir tür in yapmadığına ikna olmadım.

Burada benden çok daha uzun süredir, hatta yıllardır çalışıyor ama ne kadar aşağılık biri olduğunu anlamam sadece bir görüşmemi aldı. Özellikle de ilk görüşmemizde "dikiş atacak yaşta bile görünmediğimi" söylediğinden beri. Sadece dostluk için diğer vardiyacılarla dirsek temasında bulunacak biri değil diyelim.

Sonunda fincanından bir yudum almak için döndüğünde beni bakarken yakalıyor, beni fark ettiğinde mükemmel kaşlarından biri soruyla kalkıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Belki," diyorum dürüstçe. "Nasıl bir gece geçirdin?"

Bu soruyu neden sorduğumdan ya da en başta neden umursadığımdan emin değil gibi görünüyor, nefes almadan önce bir an duraksıyor.

"Korkunç, bilmen gerekiyorsa," diyor bana. "Arka arkaya iki kalp krizi.

Son beş saat içinde yedi stent yerleştirdim. Bu da yetmezmiş gibi bir de lanet yönetim kurulu ve onların cahilleriyle uğraşmak zorundayım."

Gözlerini kısıyor, sanki bir çalışanıyla gözlerini kısımadan sohbet ettiğini fark etmiş gibi. "Neden sordunuz?" "Oh, çünkü ... profesyonel nezaket?

Yorgun görünüyordun. Sesler

"Cehennem gibi bir gece geçirmiş gibisin."

Noah dostça konuşma girişiminden etkilenmemiş görünüyor. Boş boş düşünüyorum, muhtemelen ilk kez biri onunla böyle bir şey deniyor.

"Aynen öyle. Bu yüzden sohbet etmeye hazır değilsem beni affedin."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki bu yeni bir şeymiş gibi."

"Pekala," diyor kupasını kaldırarak. "Sanırım bunu ofisimde içeceğim."

"Hayır, bekle!"

Noah dönüyor, o şaşkın ifade hâlâ yüz hatlarına kazınmış durumda, muhtemelen bunun en azından son altı aydır yaptığımız en uzun konuşma olduğunu fark ediyor; aslında şimdi düşünüyorum da, koridorda yanından geçerken en son ne zaman kibarca *selamıma* karşılık verdiğini hatırlamıyorum. Kimse beni suçlamasın. Sanırım en son konuştuğumuzda hızını bile yavaşlatmadan ayakkabımın bağının çözüldüğünü söylemişti. Bunun sohbet sayılacağından bile emin değilim.

Şimdi bana kızgınlıkla bakıyor, sanki onun değerli zamanını boşa harcıyormuşum gibi. "Evet?"

Colorado'nun Korkunç Eşegi'nden bana yardım etmesini istediğime inanamıyorum. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olabilir, ama artık bu işin içindeyim.

"Merak ediyordum da" -buna pişman olacağımı biliyorum- "benimle bir fotoğraf çektirebilir misiniz?"

Noah'nın kafası tamamen karışmış görünüyor. "Pardon?"

"Bir resim. Belki sen de gülümseyebilirsin? Parasını ödemeye hazırım. Daha iyi kahve ya da atıştırma ile" Kelimenin tanımını bilmiyormuş gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, bu izler. "Tamam, atıştırma yok. Sen ne istersen. Sadece bir fotoğrafa ihtiyacım var."

"Benimle fotoğraf çektirmenin size bir şekilde yardımcı olduğu bir durumu bana açıklayın."

"Gördüğünüz gibi, bu biraz karışık." Noah bana üç saniye kadar göz kırpmıyor, sonra konuşmayı bitirmiş gibi dönüp gidiyor ve ben tekrar arkasından sesleniyorum. "Tamam, tamam," diye iç geçiriyorum. "Bak. Kulağa saçma geleceğini biliyorum ama seni kullanmam gerek."

Kaşları neredeyse saçlarına doğru fırlayacaktı. "Affedersiniz?"

"Önemli bir şey değil, sadece iş yerinden birine ihtiyacım vardı ve o sorduğunda bir tür boşluğa düştüm ve *tam orada olduğunuz için* adınız bir şekilde ortaya çıktı ve tek ihtiyacım olan bir resim, gerçekten. Sanırım bu bana en azından biraz zaman kazandırır."

"Sen neden *bahsediyorsun*?"

Derin bir nefes alıyorum, şimdiden pişmanlık duyuyorum. "Sahte erkek arkadaşım olmana ihtiyacım var."

Kapı aralığında birkaç saniye oyalanıyor, midemin utançtan çalkalandığını hissediyorum. Gran'e rastgele bir isim vermem gerektiğini *biliyorum*. Ona rastgele bir meslektaşımı yattığımı söyleyebilir ve yüzüm kızararak onu susturabilirdim ama bunların hiçbirini yapmadım ve eğer kendime biraz zaman kazandıramazsam, bana kripto para birimini açıklayan bir ukalayla eğlence dolu bir Cuma gecesine bakıyorum. (*Gerçekten* kötü randevulara çıktığımdan bahsetmiş miydim?)

Noah kupasından bir yudum alıp yuttuktan sonra dinlenme odasının kapısını kapatıyor. Odayı dolduran diğer küçük ahşap masaları geçmek için alanı geçiyor, hatırı sayılır cüssesiyle benim oturduğum sandalyenin karşı tarafındaki dolgulu sandalyelerden birine yerleşiyor. Bir an için hiçbir şey söylemiyor, sağındaki eski duvar saati saniyeleri gösterirken değişken bir bakışla beni inceliyor, ama sonra kupasından bir yudum daha alıyor ve masaya koymadan önce adem elmasını sallayarak yutuyor.

"Açıkla."

"YANI." NOAH'IN KUPASI neredeyse boş, yüz ifadesi on dakika önce korkunç flört geçmişimi ve bir kötü randevu daha yaşamak istemediğimi anlatmaya başladığımda olduğundan neredeyse hiç farklı değil - hepsi yalanıma yol açıyor. "Erkek arkadaşınmış gibi davranmamı istiyorsun... böylece bir erkek arkadaş edinmek zorunda kalmayacaksın?"

"Bir şey yapmana bile gerek yok." "O zaman bana ne gerek var anlamıyorum."

Noah'a hiç bu kadar yakın olmadığımı eminim. En azından bu kadar uzun süre. Üzerinden keskin bir bastırıcı madde kokusu geldiğini hissedebiliyorum ki bunu tuhaf buluyorum; çoğu erkek şekil değiştiren, dişi bir şekil değiştirenin koşarak gelmesi umuduyla bir odayı kokularıyla bulandırmayı kaçırmayacak kadar egolarına takılmış bir şekilde bunlardan vazgeçmeyi tercih ediyor. Belki de profesyonel bir karardır? Kokusu hoş olmayabilir. Yine de, bu teoriyi gözden düşürebilirim sanırım, garip bir şekilde, bastırıcılarının kimyasal tınısı altında bile belli belirsiz seçebiliyorum, bu da bana daha güçlü bir doza ihtiyacı olduğunu düşündürüyor. Şikayet ettiğimden değil, çünkü güzel bir koku olabileceğini düşünüyorum. Odunsu bir koku. Çam iğneleri ve berrak hava gibi. Bana karda dört ayak üzerinde koşmayı hatırlatıyor.

Ama odaklanmam gereken şey bu değil.

"Şey, bir resim, belki. Böylece gerçek olduğunu kanıtlayabilirim. Programıma göre bu onu en azından birkaç hafta oyalar. Nasıl gülümseyeceğini biliyordur, değil mi? Küçük çocuklara ters ters bakmak ya da Starbucks'taki baristaları eleştirmek gibi hoşuna giden bir şey düşünebilirsin."

"Ben ikisini de yapmıyorum," diye homurdanıyor. "Çok teşekkür ederim." Omuz silktim. "Sadece bir tahmindir. Hadi ama, sana hiçbir maliyeti olmayacak ve bana yardım etmiş olacaksın."

"Sana yardım ediyorum." Noah fincanına bakarken dalgın görünüyor ve son kahvesini içmek için fincanı ağzına götürüyor. "Peki bunu neden yapacağımı tekrar söyler misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. Dürüst olmak gerekirse o kadar sinir bozucu ki, belki de şimdiye kadar karşılaştığım en yakışıklı adamlardan biri - şekil değiştiren ya da başka türlü. Yüz hatları köşeli ve mavi gözleri pürüzsüz, açık teniyle keskin bir tezat oluşturuyor, sanki görmesini istediğinizden daha fazlasını görüyormuş gibi ve ince burnunun onunla neler yapabileceğine dair fikirler uyandırmadığını iddia etmeyeceğim. Keşke kişiliği bu kadar ekşi olmasaydı.

"Türler arası dostluk mu?" Noah etkilenmemiş görünüyor ve ben inliyorum. "Cidden, bir kez olsun iyi bir şey yapsan ölür müsün? Bu, iyi bir şey yapmanın neye benzediğini ve görevi nasıl düzgün bir şekilde yerine getireceğini bildiğin varsayımına dayanıyor."

Noah yine beni inceliyor, gözleri kum sarısı saçlarımda, kehribar rengi gözlerimde ve hatta şu anda dudak bükmüş olan ağzımda geziniyor, sanki düşünüyor. *Neyi*, emin olamıyorum. Bana yardım etmeyi mi düşünüyor, yoksa mahvolduğumu söylemenin en tatmin edici yolunu mu bulmaya çalışıyor bilemiyorum.

"Türler arası dostluktan hiç hoşlanmadım," diyor sonunda ve bunun şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olduğunu bildiğim için midemin bulandığını hissediyorum. "Ama ..."

Canlanıyorum. "Ama?"

"Karşılıklı olarak daha faydalı olacak bir anlaşmaya varabileceğimizi düşünüyorum."

Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası bende. Noah Taylor'ın benden ya da bir başkasından isteyeceği tek bir şey bile aklıma gelmiyor, zira benimle konuştuğu sürenin çok küçük bir kısmında bile emir yağdırmadan kimseyle konuştuğunu görmedim.

"Peki sizin için ne yapabilirim?"

Dürüst olmak gerekirse, en kötüsüne hazırlanıyorum. Muhtemelen benden konsültasyonlarını diğer kardiyologlardan birine devretmemi isteyecek ki bu da

En çok talep edilenin kendisi olduğunu bildiği için tam bir baş belası olacak. Belki de sırf beni izlerken zevk almak için benden ofisini temizlememi isteyecek. Bu Noah'ın hoşlanabileceği sadist bir işkence gibi geliyor. Ofisinin neye benzediğini hayal bile edemiyorum. Eminim temizlenmeye bile ihtiyacı yoktur. Muhtemelen tüm sandalye ve yüzeylerde plastik örtüler vardır. Anlaştığımız bir süre boyunca onun için kabul siparişleri vermeyi teklif edebilirim. Bu can sıkıcı olur ama en azından yapılabilir. Büyükanneimin köpek yavrusu gözlerine *hayır* diyemeyecek kadar omurgasız olduğum için kesinlikle birkaç korkunç randevuyu daha atlatmaya değer.

Aman Tanrım. Ya benden seks isterse? Onu hafta sonları öfkeli mastürbasyonla idare eden bekâr bir huysuz olarak düşünmüştüm ama ya Noah da karşılaştığım diğer azgınlar gibiyse? Bu kesinlikle söz konusu olmayan tek şey ve eğer bunu önerecek kadar aptalsa o aptalca büyük kaval kemiklerini tekmeleyeceğim. Benim bir omega olduğumu bilmesine imkan yok, bu yüzden peşinde olduğu şey kesinlikle sapıkça bir şey olmayacak.

Noah sandalyesinde öne doğru eğildiğinde, elleri masanın üzerinde dururken parmakları birbirine kenetlendiğinde ve delici gözleri, onunla yolum kesişecek kadar şanssız olduğumda asla kaybetmedikleri o alevli yoğunlukla benimkilerle buluştuğunda geriliyorum. En azından bana seks teklif etmek üzere olan birinin gözlerine benzemiyorlar. Ya da belki de benziyordur, bağlam göz önüne alındığında. Bilemiyorum. O bana öyle bakarken düşünmek zor. Ama anlaşılan Noah'ın benden iğrenç bir iyilik istemek gibi bir niyeti yok. Noah'nın teklif ettiği şey çok daha kötü ve işin en çılgın tarafı, bunu söylerken yüz ifadesinin kesinlikle değişmemesi, en *ufak* bir değişiklik bile olmaması:

"Bir eşe ihtiyacım var."

Şimdi ona göz kırpma sırası bende. Tahmin etmem gerekirse, aptalca. "Bir eşe mi ihtiyacın var?"

Noah sanki söylediği son derece mantıklı bir şeymiş gibi başını sallıyor. Sanki az önce kötü bir hastane salonunda kahve içerken hoşlandığını bile düşünmediğim (kişisel olarak algılamıyorum, kimseden hoşlanıyor gibi görünmüyor) gerçek bir yabancıya evliliğin şekil değiştiren eşdeğerini ve ilgilendiğim *son* şeyi teklif etmemiş gibi.

"Ve hızlı," diye ekliyor.
Ateşten kaç, tavaya gir, sanırım.

2

Noa

Bu korkunç bir fikir.

Bunu önerirken bile pişman olmayı bekliyorum, ancak sorunlarıma meşhur cevabın mucizevi bir şekilde kucığıma düştüğü düşünöldüğünde, sunulan can simidini almaya meyilliyim. Dr. Carter'ın -genç, inatçı, benim zevklerime göre biraz fazla konuşkan- ilk eş seçimim olmadığının farkındayım, ancak bazı ihmallerim nedeniyle bir saat içinde kurulla disiplin toplantısı yapacağım için başka seçenek göremiyorum.

"Bir eşe mi ihtiyacın var?"

Yumuşak görünümlü ağzının ve parlak kehribar gözlerinin üzerinde düşünceli düşünceli çatılmış narin kaşlarının içine kazınmış şaşkınlığı görebiliyorum. Ondan istediğim şeyin basit bir istek olmadığının farkındayım ama yine de bunu isteyecek kadar çaresiz ve belki de deliyim. Özellikle de içinde onun için de bir şeyler olduğu düşünölsünce.

"Ve hızlı," diyorum ve daha fazla şaşkınlıkla karşılaşıyorum.

Dr. Carter ellerini dinlenme odasındaki masanın kenarına koyuyor, ince parmakları masanın kenarına vururken ben de ona ne dediğimi anlaması için bir saniye veriyorum. Zaman lüksüm olan bir şey değil, ancak hayatım boyunca bana (defalarca) balla daha çok sinek yakaladığım söylendi

ve eğer bu teoriyi test etmek için bir zaman olsaydı, şimdi olurdu.

"Dostum... senden selfie istemem oldukça büyük bir gelişme."

Başımı salladım. "Evet ama bir düşünsene. Bir resim size ne kazandırır? Bir hafta mı? En fazla iki? Benim işbirliğim size bundan çok daha uzun süre kazandırabilir. Aylar bile, eğer işinize gelirse."

"Ama çiftleşmekten *kaçınmak* için sahte bir erkek arkadaş bulmaya çalışıyorum," diyor hoşnutsuzlukla. "Daha fazla kötü randevudan kaçınmak için kendimi Oscar the Grouch'un gerçek hayattaki kişileştirilmesiyle eyerlemek istemiyorum." Hafifçe özür diler gibi bakma nezaketini gösteriyor. "Özür dilerim. Alınmak yok."

"Alınmadım," diyorum ona dürüstçe. "Güven bana, seni ısırma ile ilgilenmiyorum."

Burnu kırılmış gibi kırışıyor, ki bu daha önceki itirazıyla çelişiyor gibi görünüyor, ya da belki de genel bir kırgınlık. Emin olamıyorum. "Ben de öyle," diye homurdanıyor. "Senden ya da bir başkasından."

"O zaman sanırım birbirimize çok faydamız dokunacak," diyorum ona. "Bunu başarmak için seni ısırma gerek yok." Hâlâ emin görünmüyor ve bir elimi yüzümde gezdirerek iç geçiriyorum. "Bende saklamak için büyük çaba sarf ettiğim bir şey var. Buradaki konumumu tehdit edebilecek bir şey ve kendimi aniden açığa çıkmış buluyorum."

"Ne yani, bir yürüyüşçüyü falan mı ezdin?"

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Pek sayılmaz. Ben kontrolün resmiyim." "Belli ki," diye kestirip atıyor.

Benimle dalga geçiyor olabileceğini düşünüyorum ama reddetmesi işime mal olabileceği için bunu görmezden geliyorum. "Benim gibi insanlar için engeller var. Şu anda bulunduğum pozisyona yükselmemi engelleyebilecek saçma sapan arkaik kavramlar ve bu yüzden İşe alındığımda kurula durumum hakkında bilgi vermemiş olabilirim."

"Ne statüsü? Bir şekil değiştiren mi? Burada çalışan pek çok şekil değiştiren var, ben de dahil."

Burun deliklerim alevleniyor, özenle koruduğum sırrımın paramparça olması fikri beni daha da sinirlendiriyor. "Benim gibi değil."

"Anlamıyorum."

"Ben bir alfayım."

Sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi gözlerini bana diyor, ama sonra beni incelerken şüphesinin azaldığını görüyorum, şüphesiz benim unvanımla sık sık ilişkilendirilen efsanevi Büyük Kötü Kurt davranışının işaretlerini arıyor. Alfalar elbette nadirdir ve belki de bu yüzden bu statüyle ilişkilendirilen bu kadar çok tuhaf kavram vardır. Başka bir zamanda olsa, bu benim kaderimde bir sürüye liderlik etmek, bir klanı devam ettirmek olduğu anlamına gelirdi. . ama daha modernleşmiş toplumumuzda, bu sadece ortalama bir şekil değiştirenden biraz daha güçlü, biraz daha hızlı, biraz ... daha *fazla* olduğum anlamına geliyor.

Belki de bu yüzden bu etikete bağlı bu kadar çok damga var.

Hâlâ bana dikkatle bakıyor ama ne olduğum fikri onu hiç de rahatsız etmişe benzemiyor. Hatta ifadesinde neredeyse meraklı bir şey var. Bu onun vermesini beklediğim tepkiden çok farklı. Geçmişte insanlar ne olduğumu keşfettiklerinde temkinli ve yan bakışlarla karşılaşmıştım, bu yüzden üniversitede kimsenin öğrenmemesi için elimden gelenin en iyisini yapmanın bana hizmet edeceğine karar verdim. Ve işte buradayım, aradığım cevap olabileceği umuduyla çok az tanıdığım bir iş arkadaşına içimi döküyorum.

"Sen Hm." Burnu tekrar kırışıyor - bu onun bir alışkanlığı gibi görünüyor - sanki düşünüyormuş gibi. "Aslında, biliyor musun? Bunu görebiliyorum. Şimdi sen söyleyince anladım. Bu senin ışıltılı kişiliğini açıklıyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Alfalarla ilgili söylentilerin çoğu fazlasıyla abartılıdır."

"Bir keresinde bir CNA'yı ağılattığımı duydum." "Ayrıca aşırı derecede abartılı."

"Bilmiyorum, Anesteziyoloji'den arkadaşım Priya insanların zavallı kızı odadan koşarak çıkarken gördüğüne yemin ediyor-"

"Dinleyin, aslında zamanım kısıtlı. Mesele şu ki, yıllardır burada işimi kontrol edilemez öfke nöbetlerine girmeden ya da hastabakıcıları ısırmadan ya da insanların benim gibi insanların yüksek stresli mesleklere girmesini engellemek için birbirlerine anlattıkları diğer hikayeler olmadan başarıyla yapmayı başardım ve tüm bunları elimden alan şey lanet olası bir *isimsiz ihbar* olmamalı."

Gözleri büyüdü. "Biri seni ihbar mı etti?"

"Öyle görünüyor."

Bunu düşündüğümde hala bir şeyi ikiye bölmek için hafif bir dürtü duyuyorum, ancak bunun davama en ufak bir yardımı olmayacağını varsayıyorum.

"Peki bir eşe sahip olmanın bununla ne ilgisi var?"

"Çiftleşmiş alfa şekil değiştirenlerin çiftleşmemiş olanlara kıyasla çok daha uysal olduğu yaygın olarak kabul gören bir teoridir. Gülünç bir şekilde, bizim iş kolumuzda bunun ücretsiz bir geçiş olduğuna inanılıyor. Çiftleşmemiş bir alfanın kaderi sadece birinin kiralık güvenliği ya da ödüllü dövüş şampiyonu olmak olabilir ama *çiftleşmiş bir* alfaya iki kere bile bakılmaz."

"Nedenini merak ediyorum."

"Kaderli çiftler ve diğerinin eksikliğini tamamlamakla ilgili aptalca bir kavram ya da onun gibi bir şey."

"Yani beni ısırmanın senin Xanax'ın olması gerekiyor."

"Daha iyi bir ifade bulamadığım için, evet."

"İğrenç," diyor, bu fıkirden gerçekten rahatsız olmuş görünüyor.

"Yönetim kurulu büyükannemle konuşuyormuş gibi geliyor."

"Bu konuda belli bir eğiliminiz olup olmadığını anlayamıyorum, Dr. Carter."

Sonra kollarını kavuşturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana muhtemelen tahammül edilemez olmak üzere olduğunu söyleyen sinsî bir gülümseme veriyor. "Kardiyolojinin Büyük Kötü Kurdu'nun yardımına ihtiyacı var." Düşünüyormuş gibi benden uzağa bakarak kendi kendine boş boş başını sallıyor. "Bu aslında harika bir şey. Daha önce hiç birinden yardım istemiş miydin? Şu anda senin katı erdemlerini mi çalışıyorum?"

Kaşlarımı çattım. "Histerik."

"Özür dilerim," diye gülüyor. "Komik değil, biliyorum. Bu konuda endişelenmemen gerektiği konusunda tamamen haklısın, işinde harika olduğun düşünülürse-" İltifat karşısında kaşlarımın kalktığını ve bu durumun ne kadar cahilce olduğu konusunda hemfikir olduğunu hissediyorum, ama yorum yapmamı engellemek için elini uzatıyor.

"Heyecanlanma, çoğunlukla hala bir tür pisliksin. Alınmak yok."

Dudaklarım bir çizgi haline geldi. Sanırım bunu tahmin etmeliydim.

"Alınmadım, sanırım."

"Ama yine de. Bu saçma bir hafta." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Neden bu kadar üzgün olduğunu anlıyorum. Bu yüzden seni bırakmakla mı tehdit ediyorlar?"

Bunun ne kadar üzücü olduğunu gerçekten kavrayabildiğinden emin değilim, ama merhametini takdir edebiliyorum. Omuzlarımı omuz silkme denebilecek kadar yukarı kaldırıp dişlerimi gıcırdatıyorum. "Emin değilim. Bana sadece eşleşmemiş bir alfa olarak durumumu görüşmek üzere yönetim kuruluyla görüşmem gerektiği söylendi. Notun tonu güven telkin etmiyordu. Burada geçirdiğim onca zaman göz önüne alındığında, bu işi şansa bırakmak istemiyorum."

"Hm."

Yanımdaki duvar saatinde saniyeler ilerliyor ve her birinin beni uğruna çalıştığım her şeyi elimden alabilecek toplantıya yaklaştırdığını biliyorum ve şimdi kaderin garip bir cilvesiyle her şey, çektiğim acıdan gerçekten zevk alıyor olabilecek bu küçük sarışın doktora bağlı gibi görünüyor. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden bile emin değilim.

"Peki," diyor sonunda. "Bana bunun neye benzeyeceğini söyle. İnsanları *çiftleştirmeye* nasıl ikna edeceğiz?" -sözcüğü söylerken yüzünü buruşturuyor, sanki içinden çıkmakta zorlanıyormuş gibi- "Birbirimizle hiç konuşmazken ve sen ucuz baskılayıcılar gibi kokarken?"

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Pardon? Ucuz mu?"

"Benim hatam," diyor özür dileyerek. "Pislik yapmaya çalışmıyordum, sadece senin kokunu hala alabildiğim için . . . ?"

Bu beni çok şaşırttı. "Yapabilir misin?"

"Öyle mi? Yapmamam mı gerekiyor? Daha güçlü bir doza ihtiyacın olduğunu düşündüm. Hemşirelerden hiçbiri sana çıkma teklif etmesin diye onları aldığını düşündüm."

"Ben ... " Bir şey beni şaşkına çevirmeyeli uzun zaman olmuştu ama Dr. Carter'ın şu anda bile kokumu alabildiği fikri kesinlikle şaşırtıyor. Bu Dünya'da üzerimdeki herhangi bir şeyin kokusunu alabilecek bir burun olmamalı ama bastırıcı ilaçlarımın tıbbi tınısı hariç. Bundan emin olmak için her ay iyi para ödüyorum. "Paranın satın alabileceği en iyi baskılayıcılardan kilom için güvenli olduğu düşünülen en yüksek dozu kullanıyorum," diyorum şaşkınlıkla. "Beni hâlâ koklayabilmenin hiçbir yolu yok."

Omuz silkiyor. "Biraz çam iğnesi gibi kokuyor." Ağzımın açık kaldığını fark etmiş olmalı ki ekliyor: "Kötü falan kokmuyor, değil mi? Her neyse, bunu nasıl başaracağız?"

Sanırım bir parçam onun bunu gerçekten düşünmesini beklemiyordu; yani, sonuçta gülünç bir şey, bu yüzden sorusuna nasıl cevap vereceğim konusunda bir an şaşırmış olabilirim. Onun durumunu duyduktan sonra bu saçma fikir aklıma geldiğinde bu kadar ilerisini düşünmemiştim.

"Doğru. Onları ikna et. Evet." Kollarımı kavuşturuyorum, düşünürken masaya bakıyorum. "Onlara ilişkimizi bir sır olarak sakladığımızı söyleyebiliriz."

"Peki bunu neden yapalım?"

"Siz burada yeni bir doktorsunuz," diyorum hâlâ düşünerek. "Ne kadardır buradasınız, altı ay mı?"

Gözleri kısıldı. "Bir yıldan fazla oldu."

"Doğru. Özür dilerim. Ne olursa olsun, başlangıçta benim pozisyonumda ve kıdemimde biriyle romantik bir ilişki içinde olmak istemeyebileceğinizi düşünmek son derece makul bir düşünce olacaktır; eşinizin başarılarına dayanarak algılanan bir avantaj elde etmek istemeyeceğinizi varsayıyorum. Elbette büyük bir isme bağlı kalmadan kendi yolunuzu çizmek istersiniz. Bu, eşleşmemizi gizli tutmak için fazlasıyla yeterli bir neden olacaktır."

Karakteri hakkındaki değerlendirmemden biraz etkilenmiş görünüyor ama yorum yapmıyor.

"Peki ya baskılayıcılar? Yani, teorik olarak... eğer doz aşımına uğradıysan bunca zamandır nasıl seks yapıyorduk?"

Elimde olmadan yine kaşlarımı çatıyorum. "Sizi temin ederim ki baskılayıcılar beni bu şekilde hiç engellemiyor."

"Vay canına, gerçekten mi? Flört edecek biri gibi görünmüyorsun." "Ben öyle değilim."

"Bana *kesinlikle* 'vur ve bırak' türünden biri gibi gelmiyorsunuz-"

"Bu tür bir sorgulamanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

"İyi, iyi." Yine havaya başını sallıyor, burnu bir kez daha *kesinlikle bir* alışkanlık olması gereken o şeyi yapıyor. Bunun sinir bozucu mu yoksa sevimli mi olduğuna karar veremiyorum. "Yani, tüm bu olanlar hâlâ benden çok senin yararına gibi görünüyor. Demek istediğim, flört sahnesine ara vermek istiyorum, sahte bir eş bulmak değil."

"Kokum on mil yarıçapındaki tüm şekil değiştirenleri sana romantik bir şekilde yaklaşmayı *düşünüyorum*."

Gözlerinin genişlediğini, ses tonumdaki kesinlik karşısında ağzının yumuşak pembesinin sessiz bir şaşkınlıkla aralanışını izliyorum. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü benim kokumu alan hiç kimse sana dokunmaya cesaret edemez."

Yine şaşırmış görünüyor, ağzının aynı kısmı, ama şimdi orada başka bir şey var. Şaşkınlığına karışan ve tuhaf bir şekilde yine merak gibi görünen bir şey. Sanırım şimdiye kadar karşılaştığı ilk alfa olduğumu rahatlıkla varsayabilirim. Kendimden başka sadece bir tane tanıdığım düşünülürse çok da zorlama bir fikir değil. Yutkunurken boğazının ince çizgisinin titremesini, gözlerini kaçırırken dudaklarını birbirine bastırmasını izliyorum.

"İlginç," diye sessizce karşı çıkıyor.

Kafasındaki düşüncelerin neredeyse yarıştığını görebiliyorum, teklif ettiğim ya da daha doğrusu talep ettiğim şeyin olası her açısını değerlendirirken ifadesi hesaplanıyor gibi görünüyor.

"Ne yani, hayatlarımızı karşılıklı fayda sağlayan sahte bir aşk içinde mi geçireceğiz?"

Şimdi burnumu kırıltırma sırası bende. "Pek sayılmaz. Sadece bazı şeyleri çözmek için kendime biraz zaman kazandırmam gerekiyor."

"Mantıklı," diye cevap veriyor hazırlıksız bir şekilde, hâlâ derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Yani, birkaç hafta gibi mi? Bir ay mı?"

"Emin değilim," diyorum ona dürüstçe. Bugüne kadar neredeyse hiç konuşmadığım bu kadın için tüm kartlarımı açmanın iyi bir fikir olup olmadığını hâlâ bilmiyorum ama bu noktada artık bu işin içindeyim. "Albuquerque'de değerlendirdiğim bir iş teklifi var. Bir süredir beni arıyorlardı ve bana personel şefi pozisyonu teklif ettiler. Alfa statüm hakkındaki görüşleri buradaki yönetim kurulununki kadar eski değil ve buradaki mükemmel sicilim göz önüne alındığında . . ."

"Ama yalan söylediğini anarlarsa-"

"Ben buna yalan demezdim," diye itiraz ediyorum.

"-burada çalıştığınız süre boyunca alfa statünüzü bilerek *atladığınızı* . .
."

Ciddiyetle başımı sallıyorum, atladığım için utanmıyorum, çünkü bu saçma bir damgalama, gerekli bir kötülük olarak görüyorum. Bir mülakat sırasında bu açıklamayı özellikle *sormuyorlar, çünkü* bunu yapmak potansiyel olarak ayrımcılık suçlamalarına yol açabilir ve bu küçük ayrıntı, bundan bahsetmediğim için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmeye yardımcı oldu. "Potansiyel olarak hakkımda hoş olmayan bir resim çizebilir. Bu da şansa bırakmak istemediğim bir şey."

"Yani bu iş bitene kadar arkadaşız, sonra sen ortadan kayboluyorsun ve biz de sahte bir şekilde ayrılıyoruz öyle mi?" Düşünceli görünüyor. "Çiftleşen çiftler ayrılabilir mi?"

"Zorlukla," diye bilgilendiriyorum onu. "Emin olmak için bu bir seçenek. Ya da istersen randevulardan kurtulmak için benim adımı kullanmaya devam edebilirsin. Benim için fark etmez. Ben gittiğimde istediğin hikâyeyi uydurabilirsin."

"Ne kadar romantik," diye gülüyor.

"Sizi temin ederim, bu bir iş anlaşması Dr. Carter. Romantizm bunun bir parçası olmayacak."

Sonra genişçe gülümsüyor, bembeyaz dişleri ve yanaklarındaki küçük gamzeleriyle gözlerim bir saniye fazla uzun süre takılıyor, tüm bu konuşmayı hafifçe eğlenceli buluyor gibi görünüyor. "Doğru," diyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

Midemdeki düğümün çözülmeye başladığını hissediyorum, ama sadece birazcık. "Öyle mi?"

"Yani, flört ortamından kurtulacağım ve Denver General'in Karabasan'ından bir adım önde olacağım?"

"Affedersiniz?"

"Merak etme, aslında sana öyle demiyorlar." Kaşlarımı çattığımda, "Aslında *çoğu öyle demiyor.*" diye ekledi.

"Bu şu anlama mı geliyor ..." Sinirlerimin göğsümde çırpındığını hissedebiliyorum, tüm emeklerimin parmaklarımın arasından kayıp gitme ihtimali var çünkü

Genetik yapım gibi aptalca bir şeyin tamamen kabul edilemez olması. "Bu yapacağın anlamına mı geliyor?"

"Hm." Parmağıyla çenesine vuruyor, kendisinden istediğimden daha memnun görünüyor. "Yani, kulağa eğlenceli geliyor."

"Dr. Carter, bunun için zamanımız yok-"

"Adım Mack," diye araya giriyor. "Herkes bana Mack der. Herkesin benimle düzenli olarak yatmana izin verdiğimi düşünmesine izin vermemi istediğine göre, sanırım 'Dr. Carter'ı geçtik."

Boğazımın kuruduğunu hissediyorum, onun huysuzluğu olması gerekenden tamamen farklı bir şey yapıyor. Kaba şakası yüzünden aklıma gelen ve kesinlikle zamanım ya da ihtiyacım olmayan kısa süreli görüntülerle göğsümde sıcak bir şeyler alevleniyor ve yüz ifademi boş tutarken onları hızla aşağı itiyorum.

"Mack? Adın Mack mi?"

"Eh . . . Yani teknik olarak adım Mackenzie ama büyükannem dışında kimse bana böyle hitap etmez."

"Sanırım Mackenzie'yi tercih ederim."

"Nedense bu beni hiç şaşırtmadı," diye kıkırdıyor. "İyi. Her neyse. Bana ne dediğiniz umurumda değil."

"Yani bu bir evet mi?"

"Bir noktada büyükannemle tanışmalısın. Eğer bunu yaparsam, benim tarafımda gerçekten satacaksın. Aile yemeğinden, anekdotlardan, her şeyden bahsediyorum. Büyükannemin *bir* süre küçük kara kaplı defterini çıkarmasını istemiyorum."

Bu fikre karşı duyduğum hoşnutsuzluğun yüzümden okunduğuna eminim ama başka bir seçenek göremiyorum. "Peki. Yemeğe çıkabilirim."

O bana bakarken bekliyorum, her saniye ağır bir battaniye gibi tenime çöküyor. Sonunda uzun bir nefes alıp veriyor, yüz ifadesinden cevabına onun da benim kadar şaşırmış olabileceğini anlıyorum.

"Evet," diyor, sadece yarı emin bir sesle. "Bunu yapacağım."

Hava rahatlamış bir şekilde dudaklarımdan akıp gidene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile. Yavaşça başımı salladım, duvardaki saate baktım ve başka bir şey denemeyecek planımı uygulamaya hazırlandım

"anında" ve bu karmaşayı çözmek için ihtiyacım olan zamanı bana kazandırması için dua ediyorum. Hatta belki de beni satan piçi bulup pişman olmalarını sağlamak için. Kendi kendime Dr. Cart'ı -daha doğrusu *Mackenzie*'yi- yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşünüyorum; onun daha önce düşündüğümde çok daha makul olduğunu görüyorum. Bu oldukça acısız bir süreç bile olabilir.

"Ee," diyor gereğinden fazla eğlenerek. "Planın nedir, kocacığım?"

Bir iniltiyi bastırmak zorundayım.

Bir daha düşündüm de . . .

Mackenzi

"NEDEN YAPMA SEN Bunu bana beş yaşındaymışım gibi açıklayın," diyor Parker, şaşkınlıkla.

Elimdeki çikolatayı açarken duraksıyorum, nasıl daha fazla detaylandırabileceğimi bilemiyorum. "Hangi kısmını anlamadın?"

On altı yıllık en iyi arkadaşım bodrum katındaki bilgi işlem odasındaki küçük kabininde oturmuş, konuşmak yerine sanki ona havlıyormuşum gibi bana bakıyor. Aslında bu komik, çünkü arkadaşlığımız boyunca düzinelerce kez yer değiştirdiğimi gördü. Parker güldüğünden değil. Aslında, her zamanki solgun yanakları, endişeden kaynaklandığını çok iyi bildiğim bir kızıl tonuyla renkleniyor. Bu durum çillerini daha da ön plana çıkarıyor ki bu durumun onu rahatsız ettiğinin de farkındayım.

"Bilmiyorum," diyor bıkkınlıkla, parmaklarını parlak kızıl saçlarında gezdirerek. "Belki de hastane yönetimine *Noah Taylor*'ın senin gizli eşin olduğunu söylediğin kısımdır?"

Ah, doğru. O kısım.

Dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten yaptığıma inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Noah bana içinde bulunduğu durumu anlattığında, sanki bir K-dramasının konusu gibi gelmişti. Birkaç hafta önce Netflix'te gezinirken tüm bu senaryoyu bir sinopsiste okuduğuma eminim. Eğer ben

Noah'nın hayatı boyunca hiç şaka yapmadığından neredeyse yüzde yüz emin olmasaydım, her şeyin bir şaka olduğuna bile bahse girebilirdim. Yine de, işte buradayım, Parker'ın masasına tünemiş bir şekilde Twix paketini açıyorum, kendime çok huysuz bir arkadaş edindim, en azından hastane yönetimi söz konusu olduğunda.

"Sesini alçalt," diye tıslıyorum. "Biri geçebilir." "O zaman ben de suç ortağı olurum, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar dramatik olma."

"Tüm bunların saçmalık olmadığına kurulu tam olarak nasıl ikna ettiniz? Ki öyle, bu arada. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ben de hâlâ o kısımla ilgili sorun yaşıyorum. Noah'nın bu küçük numarayı başarabileceğinden sadece yüzde otuz oranında emindim, yarısı da gösteride iyi bir yer kapabilmek içindi ... ama kahretsin. Adam bir odaya nasıl hükmedeceğini biliyor. Bir alfa şeyi olmalı.

Çikolatalardan birini paketinden çıkarıp omuz silkiyorum. "Görünüşe göre Noah konuştuğunda insanlar dinliyormuş. Kim bilebilirdi ki?"

"Ben kendiliğinden yanana kadar bana mümkün olduğunca az ayrıntı verdiğin, benim bilmediğim bir tür oyun mu oynuyoruz?"

Uzanıp burnuna vuruyorum. "Surat mı asıyorsun? Telaşlandığında çok tatlı oluyorsun."

"Daha fazla detaya ihtiyacım olacak, Mack. Beni öldürüyorsun."

Onu başından savdım. "İlişkimizi nasıl gizli tuttuğumuzla ilgili bir sürü laf etti, böylece kendi liyakatime dayanarak itibarımı artırabilecektim ya da öyle bir şey. Dürüst olmak gerekirse, oldukça ikna ediciydi. Hatta sonunda mahremiyetimizi ihlal ettikleri için *özür* bile *dilettiler*. Gerçekten inanılmazdı."

"Ve bunu gerçekten satın mı aldılar?"

Bir omuz silkme daha. "Sanırım öyle, bir açıklama imzaladığımıza göre."

"Tanrım, Mack. Ne yapacağını hiç düşündün mü? Lütfen durur musun?"

Çikolatayı ağızımdan çekiyorum. "Ne?"

"Üstündeki malzemeleri dişlerinle kazımayı bırak." Yüzünü buruşturuyor. "Bu iğrenç."

"Ama kurabiye benim en sevdiğim kısım. Bunu biliyorsun."

"Bu, izlemeyi daha güzel bir süreç haline getirmiyor. Ayrıca, senin iğrenç çikolatalı parmaklarının masamın her yerinde olmasını istemiyorum."

"Az önce 'iğrenç' mi dedin?"

"Kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki, seni küpümden atacağım."

"Evet, evet." Yaptığım işe geri döndüm. "O zaman kurabiyeleri kendi başlarına satmalılar."

"Her neyse. Moira ne olacak? Büyükanne'nin aniden çiftleştüğünü yutacağını mı sanıyorsun?"

"Sadece çıkıyoruz," diye

açıklıyorum. "Ne?"

"Burada çiftleşiyoruz ama Gran ile çıkıyoruz." Bu ince bir ayrım ama önemli bir ayrım.

Parker homurdanıyor. "Oh, yani şimdi de çok yönlü aldatmacalarınız mı var? Kendimize saçma sapan bir tiramisu mu hazırlıyoruz?"

"Saçmalıyorsun. Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum. "Düşünsene. Bir adamın fantezi futbol liginin umursuyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağımız uzun ve güzel bir dönem."

"Bunun bir zafer olduğunu söyleyebilirim-şimdi lanet olası Noah Taylor ile vakit geçirmek zorunda olman dışında."

"Gerçek göbek adının bu olduğunu sanmıyorum."

"Emin misin?" Parker ellerini havaya kaldırır. "Nereden bilebilirsin ki? Onun hakkında hiçbir şey bilmeden kendini onun küçük komplo planına dahil ettin!"

"Çok fazla seçeneğim yoktu."

"Neden bana sormadın?"

"Ortaokuldan beri arkadaş olduğumuz için mi?" "Hiç arkadaşın sevgiliye kitabını okumadın mı?"

"Arkadaştan aşığa kitabını okudun mu?"

"Edebiyat seçimlerimi sana haklı göstermeyeceğim."

"Literotica demek istiyorsun."

"Bu romantizm, seni sporcu. Güzel bir şey."

"Neden romantizm okuyorsun? Sıcak Yogacı Adam'la işler yolunda gitmiyor mu?"

"Sıcak Yogacı Adam gayet iyi, çok teşekkür ederim. Bu hafta sonu yemek yiyeceğiz."

"Mm. Taytın dışında nasıl görüldüğünü merak ediyorum." Parker huffs. "Konuyu değiştirmeyi bırak."

"Teknik olarak, konuyla çok alakalı. Büyükanнемin birdenbire senin kadınlardan hoşlandığına inanacağını sanmıyorum. Yani, seni baloda Trey'le öpüşürken yakalamıştı."

Bu konuyu açtığım için gücenmiş görünüyordu. "Ona eşlik etmesine izin verdiğine hâlâ inanamıyorum."

"Bu konuda pek fazla söz hakkım yoktu."

"Ugh." Şakaklarını ovuşturuyor. "Bu beynimi acıtıyor. Bunun kötü biteceğini biliyorsun, değil mi? Bunun güzel bitmesine imkan yok."

Geriye kalan çıplak kurabiyeyi incelerken dişlerimdeki karameli yalayarak temizliyorum. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen haklı. Bu maskaralığı uzun vadede nasıl başaracağımıza dair hiçbir fikrim yok, ama Noah'nın kaybedecek benden çok daha fazla şeyi varmış gibi geliyor, belki de bu yüzden her şey hakkında bu kadar sakın hissediyorum.

"Kısmet gibi düşünüyorum."

Parker ofis koltuğuna çökmüş, ellerini yüzünde gezdiriyor. "Bunun ne kadar zor olacağını hiç düşündün mü? Yani, o sıradan bir şekil değiştiren değil. O bir *alfa*, Mackenzie. Hikayeleri duymadın mı? Ayrıca, sen bir omega'sın! Ya senin üzerinde kurtça bir hak iddia etmeye kalkarsa?"

"Tanrım," diye homurdandım. "Pek sayılmaz. Onunla bir yıldır çalışıyorum ve henüz bana garip, kozmik bir aşkla aşık olmadı. Biz iyiyiz."

"Ama baskılayıcı kullanıyordu, değil mi? Sıradan bir insan olduğumu biliyorum ama bunun bir fark yaratacağını düşünürdüm. Ayrıca, bu adamla düzenli olarak takılmıyorsun. Koridorda karşılaşmanın etkileşim sayılacağını sanmıyorum. Senin ne olduğunu biliyor mu ki?"

"Huh," diyorum şaşkınlıkla. "Biliyor musun, bundan bahsetmemiştim bile. Tamamen unutmuşum. Bir önemi olduğunu sanmıyorum. Bence tüm bu alfa/omega meselesi sadece bir kocakarı masalı. Birbirimizi nasıl etkilediğimize dair doğru varsayımlarda bulunacak kadar çok değiliz. Sorun değil."

"Peki, ona söyleyecek misin?"

Başımı öne arkaya eğip düşünüyorum. Ona ne olduğumu söylersem Noah'nın aniden dişlerini çiftleşme bezime geçirme ihtimalinin zayıf olduğundan emin olsam *da* - sanırım her zaman bir olasılık vardır. Yine de. Böyle bir şey olursa her zaman bağlarımı koparabilirim. *Gerçek* bir eş bulmak yapılacaklar listemde yok. Belki de hiçbir zaman, gerçekten.

Parker'a el salladım. "Jacob Black gibi davranması riskini mi alayım?" "Ne?"

"Onu *gördüğünüzde*, artık sizi burada tutan şey dünya değil. O tutar."

"Bu bir *Alacakaranlık* göndermesi mi?"

"*Eclipse*, aslında, ve bu kadar yargılayıcı bakma. Bu seriye olan takıntımı sana bir kez daha haklı çıkarmayacağım."

"Tanrım." Gözlerini ovuşturuyor. "Ve eğer sen . . .

bilirsin." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neyi biliyorsun?"

"*Biliyorsun*," diye vurguluyor, rahatsız görünüyor. "Ya içine girersen-Şey, *bilirsin*."

Bunun onu daha da sinirlendireceğinden yüzde yüz emin olmasam ona gülebilirdim. "Bana ısı döngümü mü soruyorsun?"

"Bunu hiç düşündün mü?"

"Tabii ki var." Sayılır. Kısaca. Bir saniyeliğine. "Aylarca bir tane daha yapmayacağım. O yüzden endişelenme. *Rahatla* Parker. Yakın zamanda kimse beni yuvasına geri götürmeyecek."

"Sadece annenle babanın sonunun böyle olduğunu biliyorum-" Ona bir bakış attım. "Bakma."

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturuyor. "Onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyorum. Ama olan bu."

"Ben onlar değilim," diye mırıldanıyorum. "Noah'ya ilk görüşte aşık olup, hormonlarım ilk kez harekete geçtiğinde benimle *gerçekten* çiftleşmesi için ona yalvarmıyorum."

"

Parker iç çekerek, "Peki," diyor. "Yani bu *gerçekten* büyükannenin küçük kara korku kitabıyla mı ilgili?"

"Model *trenler*, Parker," diye vurguladım. "İlk model tren setinin kime ait olduğunu biliyor musun?"

Parker tek kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Bu da bizden biri demek oluyor. Görünüşe göre Napolyon'un büyük yeğenlerinden biri."

"Sence o da kısa boylu olduğu için mi?"

Parmaklarımı şıklattım. "Ben de öyle dedim! Randevumla iyi gitti."

"Eminim." Parker bana bir *bakış* attı, bana her zaman attığı bakış. Bana aptal olduğumu söylemek istediğinde. "Peki bunu neden kabul ettin?"

"Sana söyledim. Büyükannemin her zaman-"

"Tekrar dene."

Gözlerimi kısıyorum, çıplak Twix kurabiyemden bir ısırık alıyorum (gerçekten en iyi kısmı bu ve bu kurabiyeyi vahşi doğada süslemesiz bulmak benim hayatımın misyonu) ve yavaşça çiğniyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Bu işe biraz da ben bulaştım. Ne de olsa ona ilk yaklaşan bendim, hatırladın mı? Bütün bu koku alma işi de gerekli bir kötülük gibi görünüyor. Yani, görünüşe göre, Noah'la küçük bir kucaklaşma ve diğer tüm şekil değiştirenler uzak duracak!"

Parker gözlerini deviriyor. "Çünkü bu garip olmayacak." "Her neyse. Önemli bir şey değil. Ve bilmiyorum. Eğer tamamen Dürüst mü? Adam oldukça çaresiz görünüyordu. Pisliğin teki olabilir ama iyi bir doktor. Onlara hiçbir zaman gerçek bir sebep vermemişken işini elinden almaya çalışmaları saçmalık."

"Biz beyaz şövalye değil miyiz? Ne zamandan beri Noah Taylor'a yardım etmeyi önemsiyoruz? O sadece bir pislik değil, Mack. Bir iblis olabilir. O hemşire yardımcısına çelme takıp burnunu kırdığını duydun mu?"

"Aslında o versiyonu duymadım, ama bana her şeyin 'aşırı derecede abartıldığı' söylendi. "

"Bizim de öyle düşünmemizi *istiyor*," diye mırıldandı Parker.

"Her şey yoluna girecek." Havaya başımı sallayarak bir ısırık daha alıyorum. "Tamamen iyi."

Parker alay ediyor. "Ünlü Son Sözler'i 200'e alırım Alex."

Parmaklarımı yalıyorum, ikinci çikolatayı koparmaya başlarken hâlâ boş boş başımı sallıyorum ve her şeyin yoluna *gireceğine dair* kendime güvence veriyorum. Yani, sadece birkaç yalan ve sahte bir ilişki. Bundan kötü bir şey çıkmaz.

İş yerinde Noah Taylor'la doğal olarak kaç kez karşılaştığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirim - bu öğleden sonraki yeni süper gizli güç ikilimizin toplantısı da buna dahil - bu yüzden onu bir günde iki kez gördüğüme şaşırdım, özellikle de on iki saatlik bir vardiyanın sonunda, insanlar sabah için dışarı çıkmaya başladığında. Şaşırmış görünüyor, ben otomatik cam kapılardan geçerken tentenin altında ellerine sıcaklık üflemeden vazgeçiyor ve hala paltomun içinde omuz silkiyor. Rüzgâr siyah saçlarını karıştırarak yüzünün etrafında dalgalandırıyor ve kapılardan ona vuran lamba ışığı, bana bakan gözlerinin olduğundan daha karanlık görünmesine neden oluyor. Noah'nın ne kadar *büyük* olduğunu tekrar fark ediyorum. Hep bu kadar uzun muydu? Koridorda yanından geçerken gözlerimi hep kaçırdığım için mi fark etmedim? Benden en az on beş santim daha uzun olmalı ve ben de bir seksen boyunda kısa sayılmam.

"Dr. Carter?"

Aval aval ona bakmayı bırakıyorum, ağzım bir karış açılıyor. "Arkadaşına böyle mi hitap ediyorsun?"

"Oh." Yüzünü buruşturdu. "Doğru. İyi karar. Mackenzie."

Eşarbımı boynuma dolamaya başlarken gülüyorum. "Bununla gerçekten zor zamanlar geçireceksin, değil mi?"

"Başka bir insanın bu kadar farkında olmaya alışık olmadığımı itiraf etmeliyim."

"Vay be." Komik olmaya çalışmadığını biliyorum, tüm bu kavramlar ona kesinlikle yabancı, ama bu kadar içten görünmesi beni eğlendirmiyorsa ne olayım. "Bu bir felaket olacak."

"Her şey yoluna girecek," diyor metanetle. "Yine de yakında bir toplantı ayarlamalıyız. Eğer bu işi başaracaksak, birbirimize daha aşına olmayı öğrenmemiz gerekecek."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Birbirimizi *tanımaya* başlamadan önce en azından bana bir akşam yemeği ısmarlayabilirdin."

Noah iç çekiyor, nefesi Eylül ayının soğuk havasında bir bulut gibi dağılırken başını sallıyor, bitkin görünüyor. "Bunu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim ama şu anda bir duşa ve yatağa ihtiyacım var, sonra da bugünü unutmalıyım. Yarın yeniden bir araya gelebiliriz. Eğer müsaitsen öğle yemeği için rezervasyon yaptırabilirim."

"Bir düşüneyim." Burnumun kenarını sıkıp zihinsel olarak programımı gözden geçiriyorum. "Cuma gününe kadar işim var. Peki ya Cumartesi? Saat 11'de yogam var ama geç bir öğle yemeğine yetişebiliriz?"

"Yoga mı?"

"Evet. Harika bir stres gidericidir. Belki bir ara sen de denemelisin. Kendi kendine açık kalp ameliyatı yapmanın zor olduğunu duydum."

"Ben almayayım," diye cevap veriyor. "Cumartesi uygun. O öğleden sonra ameliyatım var ama saat dörde kadar sürer, yani ondan önce boşum."

Saatini kontrol ediyor. "Sanırım numaralarımızı değiş tokuş etmeliyiz ve sonra oradan devam edebiliriz?" "Duyduğuma göre geçmen gereken ilk test 'Hangi numarayı istersin?'

Yeni Evliler Oyunu'nda 'Kriz anında aramak mı?

Onu bu kadar kızdırmak istemezdim ama o bunu çok kolaylaştırıyor. Bir bahçe heykeli gibi, sadece daha sert. Daha da uzun. "Neyse, işte numaram," diyor bana, cüzdanını çıkarıp içinden gerçek bir *kartvizit çıkararak*. Noah'nın geçirdiği günden sonra büyük olasılıkla akciğer embolisine yaklaştığından bu kadar emin olmasam gülerdim, kartı nezaketle alıp üzerindeki düzgün dizgiyi okudum. "Harika," diye not ediyorum. "Belki de kartvizit almalıyım."

"Eğer piyasada iseniz size mükemmel bir matbaa tavsiye edebilirim."

Bu noktada ona şaka yaptığımı söyleyecek yüreğim bile yok. "Ah, evet. Tabii. Sanırım. Sana sonra mesaj atarım?"

"Evet, biraz uyuduktan sonra kontrol edebiliriz." Bir an öylece duruyor, sanki tam olarak çıkaramadığı bir şeyi çiğniyormuş gibi kıpırdanıyor.

Benden yere, yerden bana, kısılmış bir ifadeyle tekrar baktı. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Bugün için. Beni orada kurtardın."

"Hipokrat yeminimi çok ciddiye alırım," diye kestirip atıyorum. "Hayat kurtarmak falan."

"Doğru." Ağzı garip bir şey yapıyor, sanki gülümsemek istiyormuş ama nasıl gülümseyeceğini unutmuş gibi kıvrılıyor. "Oh, ve Sanırım yapmalıyım ..." Neredeyse boş olan otoparka bakıyor, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için ayak parmaklarının ucuna basarken kaşları çatılıyor ve aniden bana doğru yürüyüp beni arka girişin her iki tarafına dikilmiş büyük çalı sırasına doğru yönlendiriyor. "Sanırım" Yüz ifadesi acılı görünüyor. "Bunu yapmanın kibar bir yolu yok, o yüzden sadece ... ?"

Şimdi, çok yorgunum - on iki saatlik vardiya, tüm komplolar ve hayat değiştiren kararlar olmasa bile bunu size kendi başına yapacaktır - belki de bu yüzden Noah'ın bu kadar sorun yaşadığı her neyse, onu anlamakta yavaş kalıyorum. Kalın parmakları kollarımın etrafına dolandığında elleri üst kollarımı küçük dallar gibi hissettiriyor, kimsenin izlemediğinden emin olmak için başını bir kez daha yukarı kaldırıyor.

"Noah, nesin sen? . . ?"

İtiraf etmeliyim ki, insan olsun ya da olmasın, bir erkekle herhangi bir şekilde yakınlaşmayalı *uzun zaman* oldu; eminim ki Noah beni sıkıştırmaya başladığında yaşadığım şaşkınlığın bir nedeni de budur.

"Üzgünüm," diyor sessizce, hâlâ acı çekmiş görünüyor. "Şu anda çok etkili olmayacak, baskılayıcıları bırakana kadar değil" - zaten onları almayı bırakma düşüncesinden rahatsız görünüyor, ancak *halka açık olduğumuz için* neden hala onlara ihtiyacı olduğu sorusunun ortaya çıkacağını varsayıyorum - "ama şimdilik yapmak zorunda kalacak."

O zaman niyetini anlıyorum ve birden dışarı çıktığımdan çok daha uyanık oluyorum. "Oh, yapmak zorunda değilsin-"

Noah'nın şu anda tam bir iş modunda olduğunu, beni önüne doğru ezen çok garip ve garip bir sarılma için beni büyük çerçevesine çekmek için çoktan eğildiğini göz önüne alarak söylediklerimi bitiremiyorum. Kıyafetlerine yapışan bastırıcıların keskin tadını hemen fark ediyorum.

burun deliklerime sızıyor, ama alttan, bu kadar yakından ... Sadece o hafif çam ve taze kış kokusunu seçebiliyorum; keskin ve serin ve aslında bir kez ayırdığınızda oldukça hoş. Her şey beni o kadar gafil avlıyor ki ilk başta tepki verecek zamanım bile olmuyor, Noah'ın paltosunun yünleri sanki bunu birine ilk kez yapıyormuş gibi bana sarılırken neredeyse hava kaynağımı kesiyor. Biraz daha zorlarsa omurgamı bu şekilde kesebilirdi. Onun kokusunun pazarlığın kendi tarafına olan faydalarından bahsettiğimizi biliyorum ama bu konuda bu kadar "doğrudan iş" yapmasını beklemiyordum. Sanırım bu benim ilk hatamdı.

Ne de olsa bu Noah Taylor.

Koklaşmanın ne olduğunu biliyorum, çünkü neredeyse otuz yaşımdayım ve bir seferde birkaç aydan fazla süren ilişkilerim oldu, ancak bu genellikle seks sırasında kazara yaşadığım bir şey. Kesinlikle iş yerimin dışındaki çalılıklarda bilerek yaptığım bir şey değil. Şehir sınırları dışında kelimenin tam anlamıyla kurda dönüşebilmemizin yanı sıra (bu yasayı 1987'de bir adamın çok sarhoş olduktan sonra bir vitrinden içeri dalmasının ardından çıkardılar), bir şekil değiştiren olmak vücudumuzun ortalama bir insandan biraz daha farklı çalıştığı anlamına gelir. Kokular bizi etkiler, bizi işaretler, hatta bazen bizi *yönlendirir ve bu* nedenle istemeden de olsa hayatımızda büyük bir rol üstlenirler. Özellikle de bir şekil değiştiren normal bir insandan üç kat daha fazla koku bezine sahip olduğundan, her biri dokunmaya duyarlı ve en büyüğü boğazın hemen dibinde, sadece bir şekil değiştiren partnerin gelip açık kokusunu onunla birleştirmesini bekliyor. Bu pratikte başınız dönene kadar sevişmek gibidir ve erkek arkadaşınızın kolonyası gibi kokarsınız, tek fark kolonyanın etki gücüne bağlı olarak günlerce çıkmamasıdır.

"Noah," diye mırıldanıyorum kıyafetlerinin içine.

"Bu-" "Oh. Doğru. Bu uzun sürmeyecek. İzin ver-"

Vücudunu bana doğru kıvrıp boynunu boynuma bastırduğunda ciyaklıyorum, çıplak teninin soğukluğunu hissediyorum, nazikçe oraya sokulduğunda, vücudum tepki olarak gerilirken saat beş gölgesi tenimde keskin ve karıncalanıyor. Nefesim kesilirken dudaklarım aralanıyor, Noah sertleşirken dizlerim aniden markasız jölenin fiziksel özelliğine bürünüyor. Bana dokunduğunda boynumdaki bez sıcak hissediyor, bir karıncalanma

Oradaki sıcaklık, uzuvlarıma yayılana kadar içimde daha da derinleşiyor. Sanki boğazını temizlemeye çalışıyormuş gibi bir ses çıkarıyor ama başaramıyor, nefesi kısa bir an için boynuma değişiyor ve sonra geri çekiliyor.

Kafası karışmış görünüyor, öncekinden daha az garip ama daha az keyifsiz değil, dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak bana kaşlarını çatıyor. Sonunda benimkini yakalamadan önce gözlerinin yüzümden boğazıma doğru inişini izliyorum, dudakları sonunda kendini hatırladığında kapanmak üzere ayrılıyor.

"Bu ... olmalı." Gözlerini kırptırıyor, gözleri tekrar boğazıma dalıyor. "Bu işe yaramalı."

Sesim garip bir şekilde kısık çıkıyor ama yine de "On mil yarıçaplı, değil mi?" diye soruyorum. "Aşağı yukarı," diye beni temin ediyor, ciddi görünüyor.

Öğle yemeği randevusunda bir şakayı anlamaya çalışmamız gerekecek. İlk iş olarak. Kesinlikle. Ondan sonra. Neden bir dakika öncesine göre biraz daha yakışıklı görünüyor?

Noah'nın beni hâlâ kollarımdan sıkıca kavradığını fark ettiğimde kendimi garip hissederek, "Ben seni tutarım," diyorum. "Çalılıklardan uzaklaşmalıyız."

Noah beni hemen bırakıyor ve yüzündeki ifadeden bana hala dokunduğunu fark etmediğini anlıyorum, sonunda uzaklaşırken boğazını temizlemeyi başarıyor. "Yarın görüşürüz Dr. Car, yani Mackenzie."

"Elbette." Sadece kendimi sabitlemek için bile olsa kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Lanet dizlerim gerçekten güçsüz. Bu da neyin nesi böyle? Bu bir alfa şeyi mi? "Yarın görüşürüz, Noah."

Bakışları bir an öylece kalıyor, sonra bir düşünceyi silercesine başını sallıyor ve bana sırtını dönmek için başını sallıyor. Ne kadar geniş olduğunu fark etmemeyi zorlaştıran bir sırt. Ve bu genellikle fark ettiğim bir şey değildir. Bir erkeğin ne kadar geniş olduğu umurunda değil. Öyleyse neden bilinçaltım Nuh'un genişliği karşısında zihnimde ürpertici bir kaş sallama hareketi yapıyor?

Onun yakındaki parlak siyah Mercedes'ine doğru çekilişini izlerken çalılara yakın duruyorum ve sonunda kendime gerçek bir nefes alma izni vermeden önce aramıza yeterince mesafe koymasına izin veriyorum. Nefes alırken ciğerlerime dolan soğuk hava kafamı boşaltıyor ama Noah'nın

kokusunu uzaklaştırmıyor

hala bana yapışıyor. Bastırıcılarının tıbbi niteliğine rağmen, şimdi yakından deneyimlediğim için güçlü hissettiriyor ve daha fazla nefes almak için burnumu omzuma bastırma dürtüsüne direniyormuş gibi bile yapmıyorum. Bir şey cildimi sıkı hissettiriyor, sanki beni tutamayacak kadar küçükmüş gibi - aynı dört ayak üzerinde karda koşma hissi en kısa anlarda içimde nabız gibi atıyor. Sanki patentli alınmış ve sadece benim iyiliğim için yapılmış gibi hoş bir his ve bunu düşünmek bile içimi sızlatıyor.

Kes şunu, Mackenzie. Uyumluluk saçmalığına inanmıyoruz.

Yine de, Nuh'un kalıcı kokusunu daha derinden almak için burnumu omzuma bastırıyorum.

Evet, sanırım. Eğer bir erkek olsaydım, ben de bunun 10 mil yakınında olmak istemezdim.

Bir nefes veriyorum, arabama doğru ilerlemeden önce lanet dizlerime kimin patron olduğunu hatırlatmak için önce bir ayağımı sonra diğerini yere vuruyorum.

Noa

Bu sabah işten çıktığımda ne kadar yorgun olsam da pek iyi uyuyamıyorum. Gün boyunca sürekli dönüp duruyorum, karartma perdelerim huzursuzluğum için hiçbir şey yapmıyor. Mackenzie'ye dokunmanın bende uyandırdığı şey çok tuhaf, daha önce yaşadığımı hatırlamadığım bir tepki. Ama yine de yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü, kendimi içinde bulduğum gibi durumlardan kaçınmak için elimden geldiğince insanlardan uzak durarak geçirdim.

Birine bu kadar aşına bir şekilde dokunmayalı yıllar geçtiği için böyle davrandığımı düşündüm; bu yüzden vücudum onu kucakladığımda böyle tepki vermişti. Hepsi bu kadar. Biriyle yakınlaşmayalı uzun zaman olmamış gibi davranmam ve yakınlaştığım zamanlarda bile onları koklamaktan kaçınmaya özen göstermişimdir. Kokumun gücünün birine neler yapabileceğini biliyorum ve bir partnerin bunu deneyimledikten sonra bana yapışmaya başlaması olasılığından kaçınmak için elimden geleni yaptım. Muhtemelen bu *yüzden* Mackenzie'ye dokunduğum gibi birine dokunmayalı bu kadar uzun zaman oldu. Durumumu gizli tutmak için ne kadar çok çalıştığımı göz önüne alırsak, bu zahmete değmez.

Evet, sanırım. Dün kendimi bu kadar sersemlemiş hissetmemin nedeni kesinlikle buydu. Hanımeli benzeri kokusunun hafif havadarlığı beni şok etmişti.

sistem, başka bir şey değil.

Yine de bunların hiçbiri neden uyuyamadığımı açıklamıyor.

Akşam karanlığı çöktüğünde, başucumda çalan telefonum uykuya yaklaşma çabalarımın tabutuna çakılan çivi oluyor ve yastığımın üzerinde yuvarlanırken körlemesine ona uzanıyorum. "Alo?"

"Noah," diyor diğer uçtan tanıdık bir ses. "Nasılsın?" "Paul," diye mırıldanıyorum yorgunca.

Paul Ackard benden yaklaşık otuz yıl kıdemli ve garip bir şekilde arkadaşım diyebileceğim en yakın kişi. Şu anda bulunduğum pozisyona kadar çalıştığım süre boyunca geliştirdiğimiz akıl hocası benzeri ilişki göz önüne alındığında, hala oldukça sık görüşüyoruz. Hatta Paul emekli olduğunda beni bölüm başkanlığı pozisyonuna öneren kişiydi.

Boynumu döndürerek yatakta doğrulmaya çalışıyorum. "Yorgunum, şu anda." "Zor bir gece miydi?"

Kuru kuru gülüyorum. "Yarısını bile bilmiyorsun."

"Olabilir," diye cevap verir Paul. "Birinin seni ihbar ettiğini biliyorum." Ağzım açık kaldı. "Bunu nereden duydun?"

"O hastanede yirmi beş yıl çalıştım, Noah," diye kıkırdıyor Paul. "Orada epeyce arkadaşım var."

Bir nefes üfledim. "Hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Elbette hayır," diye alay ediyor, hafifçe kırılmış gibi. "Atanmanı bilmeme rağmen seni bu pozisyon için önerdim. Neden dönüp yönetim kuruluna gevezelik edeyim ki?"

"Doğru," diyorum başımı sallayarak. "Özür dilerim. Bunu yapmayacağını biliyorum. Sadece çok çılgın bir hafta geçirdim."

"Tahmin edebiliyorum," diyor nazikçe. "İşte bu yüzden bununla nasıl başa çıktığını görmek istedim."

"Oh, ben ..." Paul'e Mackenzie'den ve anlaşmamızdan bahsetmenin güvenli olup olmadığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Paul'e güveniyorum, güveniyorum ama son yirmi dört saatte olanlardan sonra kendimi pek çok şeye karşı temkinli buluyorum. "Ben yönetiyorum. En azından beni kovmayacaklar."

"Bu iyi," diye iç geçirdi Paul. "Hikayenin tamamını anlamadım. Endişelendim. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallayıp geriniyorum. "Pek sayılmaz. Bilen çok az insan var. Kullandığım baskılayıcıların dozajıyla bunu kimin anlayabileceğini kavrayamıyorum."

"Bu doğru," diye kabul ediyor. "Bunu hallettiğine sevindim ama yine de. Dışarıda olması beni endişelendiriyor. Sen onun yerine terfi ettiğinde Dennis'in çıkardığı yaygarayı biliyorsun. Senin üzerinde böyle bir şey olmasını çok isterdi." Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Kurulun bunu öğrenmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Nasıl yapabileceğini anlamıyorum. İş dışında hiç konuşmadık ve hayatımda tanıdığım hiçbir insanla bağlantısı yok. Ki bu son derece küçük bir çevre."

"Doğru." Paul bir an sessiz kalır, düşünür. "Yine de. Dikkatli ol."

Mackenzie konusunda sessiz kaldığım için göğsümde bir suçluluk duygusu var,

Ama hiçbir şey olmasa bile, kendime bunun onun güvenliği için olduğunu söylüyorum. Bu yardımcı oluyor, ama sadece biraz.

"Yapacağım," diye onu temin ederim. "Her şey yoluna girecek."

Umarım, en azından.

"Beni gelişmelerden haberdar edin," diye ısrar ediyor. "Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım."

"Buna minnettarım," diyorum dürüstçe.

"Bu konuda stres yapmamaya çalış. Statün ne olursa olsun gitmene izin vermeleri aptallık olur. Sen o hastanenin gördüğü en parlak girişimsel kardiyologsun. Benim dışımda yani."

Bu beni güldürüyor. "Tabii ki."

"Yakında konuşuruz, Noah."

"Pekâlâ," diyorum ona. "Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre yatağımın kenarında oturuyorum ve yatağımın yanındaki pencereden neredeyse ufukta kaybolan batmakta olan güneşe yorgun gözlerle bakıyorum. Uykunun gelmeyeceğini resmen söyleyebilirim.

Böyle bir günün sert bir içkiyi hak ettiğine karar verdiğimde hava karardıktan çok sonra, oturma odamdaki odun sobasının başında en sevdiğim koltuğuma uzanmış bir kadeh viski içiyorum. Mackenzie'den mesaj alalı yaklaşık beş dakika oldu ve bu sürenin tamamını ne göndereceğime karar vermeye çalışırken mesajı birden fazla kez okuyarak geçirdim. Ayrıca en son ne zaman işle ya da annemle ilgili olmayan bir mesaj gönderdiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Hey, umarım iyi uyumuşsundur! Ben Mack, namı diğer Mackenzie, namı diğer Dr. Carter. İşler böyle devam ederse önümüzdeki birkaç gün muhtemelen meşgul olacağım. Ama eşinle ilgili bir şey olursa ve bana ihtiyacın olursa kesinlikle mesaj atabilirsin. Casuslukla ilgili her konuda varım. Unutmuşum. Cumartesi günleri yoga seansımın genellikle öğlene kadar sürdüğünü söyleyebilirim, ancak bu hafta sonu orada buluşmak isterseniz stüdyoya yakın sevdiğim bir kafe var. Adresi burada. İşe yararsa haber ver. İlk plan yapma seansımız için tamamen hazırım.

Tüm bu maskaralığı bir şekilde mucizevi bir şekilde başardığımdan beri onuncu kez, daha kötü bir suç ortağı seçemezdim diye düşünüyorum ve Mackenzie Carter'ın tüm bu deneyimi kesinlikle çekilmez bir hale getireceği hissine kapılıyorum. Bu işle çok fazla eğleniyor, orası kesin. Onu tekrar gördüğümde, işler kötüye giderse bunun kariyerime ne kadar zarar verebileceğini bir kez daha vurgulamalıyım.

Onu tekrar gördüğümde.

Viski bardağımdan yavaşça bir yudum alıyorum, odun sobasının kapalı kapısının ardında alevlerin dansını izlerken telefonumun kucağıma düşmesine izin veriyorum. Beni kimin bulmuş olabileceğine ya da bunu neden kurula bildireceklerine dair aklıma henüz bir fikir gelmiyor; birinin ne yapacağından bile emin değilim

ama bu konu hakkında düşünüyordum. Bunun kişisel bir mesele olması gerektiği benim için açık, en azından bundan eminim, ancak hastanede benimle ilgili genel kanı, işim dışında tahammül edilemez olduğum yönünde olduğu için bu durum işleri daraltmıyor.

Bardağımdan bir yudum daha alıp sessizce şansına lanet okuyorum. Altı yıl. Hastanede çalışırken sırrımı saklamayı başardığım, ancak bir e-postayla her şeyin dağıldığını gördüğüm *tam* altı yıl. İhtisas ve tıp fakültesi yıllarını da sayarsak, sırrımı saklamak için gerçekten çabalamaya başladığım yıllar bundan daha fazla. Tamamen saçmalık.

Telefonumu elime alırken iç çekiyorum, buranın artık benim yatağım olduğunu ve içinde yatmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyorum - bu düşünce beni garip bir şekilde Mackenzie Carter'a geri götürüyor. Onun mesajını yedinci kez tekrar okuyorum ve yan masaya koymadan önce bardağımın kalanını bitiriyorum.

Yeri biliyorum. 12:30 olur mu? İşini bitirmen için yeterli zaman verir mi?

Onun cevap vermesi benim cevap vermemden çok daha az zaman alıyor.

İşe yarıyor. Sen nasılsın? Hala çıldırmadın mı?

Bu beni şaşırtıyor. Çoğunlukla, mesajlaşma alışkanlıklarım gibi, kimsenin benim için iş veya annemle ilgili olmayan bir şekilde endişelendiği bir zamanı hatırlayamadığım için.

Ben iyiyim. Sen?

Biliyorsun. Sanki ilk defa sahte bir erkek arkadaş komplocusuyla karşılaşıyorum. Büyütülecek bir şey değil. Ben eski bir profesyonelim.

Dudaklarım seğiriyor.

BEN: Doğru. Sanırım ilk yalanım için bu kadar emin ellerde olmam iyi bir şey o zaman.

MACKENZIE: Doktor olduğumu biliyorum ama yine de durup Google'da aramak zorunda kalacağım kelimeleri daha az kullanmanız konusunda ısrar etmek zorundayım.

Not edildi. Yarın kontrol etmek için mesaj atarım.

Telefonun başında bekliyor olacağım, sevgilim.

Telefonumun kucağıma düşmesine izin verirken başımı sallıyorum ve evimde yalnız olduğum için kesinlikle sebepsiz yere ağzımı kapatıyorum. Mackenzie beni gülümserken yakalamak için burada değil.

Göğsümdeki hissin yeni bir his olduğu kesin. Ya da en azından en son ne zaman yaşadığımı hatırlayamadığım bir his. Garip bir çırpınış, sinir gibi ama ne için olduğunu anlayamıyorum. Yaptığım anlaşma için mi gerginim, eğer başaramazsak ne anlama gelecek? Yoksa kariyerimin ne kadarının onun ellerinde olduğunu bildiğim için Mackenzie'yi tekrar göreceğim için mi gerginim?

Her iki durumda da, küçük kafede bir masa tutarken kapıyı izliyorum. Saate tekrar bakıyorum, kararlaştırdığımız buluşma saatini beş dakika geçtiğini fark edince kaşlarımı çatıyorum. Fikrini mi değiştirdi? Ona mesaj atabileceğimi biliyorum, ama bir yanımdan gerçekten atmış olmasından endişeleniyor ve o zaman nerede olacağım?

Onu hastanenin dışında kokladığımdan beri bir daha görmedim; bu kısa süre içinde unutamayacağım bir deneyim oldu. Aslında, olaydan bu yana çoğunlukla rahatsızdım, çünkü o gece bastırıcı ilaçlarımı almayı bıraktım, hiç hatırlamadığım bir şekilde huzursuz hissediyordum

hissediyorum. Bunun büyük olasılıkla garip ortaklığımızdan kaynaklanan bir tedirginlik olduğunu düşünerek kendimi teskin etmeye çalışıyorum. En azından mesajlarının yardımı oldu. Her biri fikrini değiştirmedigine dair beni temin etti. En azından şimdilik.

Kafenin girişindeki cam kapı açıldığında artan endişemden kurtuluyorum, ön kapıdan içeri girerken üzerindeki küçük zil onun gelişini haber veriyor. Garip bir şekilde, onu tam olarak tanımadan önce kokusunu alıyorum, benim kokumun ona yapışmasını istediğim kadar onun kokusu da bana yapışıyor. Dürüst olmak gerekirse, o sabah çalılıklarda olduğumdan beri beni terk etmedi ve şimdi o yakınımdayken, çok daha güçlü.

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan henüz emin değilim.

Arka köşedeki masada oturduğumu fark edince parmaklarını sallayarak el sallıyor, ben de kalabalığın arasından bana doğru ilerlerken ona karşılık veriyorum. Kalın saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmış, yüzü sanki antrenmanını yeni bitirmiş gibi hafifçe kızarmış. Masanın karşısına yerleşmeden önce üzerindeki ağır paltoyu çıkarıyor, bilekten boyuna ve ayak bileğine kadar onu saran neon kumaşı ortaya çıkarıyor ama paltosunun darlığı hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Otururken bana "Üzgünüm," dedi. "Oturum geç başladı. Eğitimci trafiğe takıldı." Ballı bir saç telini alnından itip kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Haber vermek için sana mesaj atmalıydım."

"Sorun değil," diyorum ona, kıyafetine bakmamaya özen göstererek. Çok dar. Standart yoga kıyafeti mi bu? "Uzun zamandır burada değilim."

Bu bir yalan, ama bunu bilmek zorunda değil.

"Yani ..." Dirseklerine yaslanıyor. "Sen nasılsın? Hâlâ korkuyor musun?" "Çıldırmadım."

Dudakları seğiriyor. "Kelimenin tam anlamıyla tüm mesajların fikrimi değiştirmedikten emin olmak için kontrol etti y o r m u ş s u n gibi hissettirdi."

"Şey . . . Olabileceğinden endişelenmediğimi söyleyemem."

Beni başından savdı. "Endişelenmeyi bırak. Seni ekmeyeceğim, söz veriyorum." Sonra daha yakına eğildi, ciddi görünüyordu. "Peki, planımız nedir?"

Soruyu algılamam bir saniye sürüyor, çünkü eğilmesi aramızda bulutlanan kokusunun gücünü daha da artırıyor. Neden ben

Tüm bunlardan önce hiç fark etmedin mi?

"Planımız," diye cevap veriyorum dalgınca. "Doğru."

O da biraz benim gibi kokuyor, boş boş düşünüyorum. Ama sanırım mesele de bu.

Elini karnına bastırıp boynunu bükerek havayı kokluyor. "Kahretsin."

Acıktım. Önce bir şeyler almamın sakıncası var mı?"

"Oh, sorun değil. Ben ... bana bırak. Ben alırım."

Bana garip garip bakıyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"En azından bunu yapabilirim," diye ısrar ediyorum. "Bir randevuda olmamız gerektiğine göre."

Yanakları kızarıyor ama zar zor, gözleri açılıyor. "Ah, evet. Sanırım bu doğru." Yüz ifadesi normale dönüyor ve gülümseyerek koltuğuna geri yaslanıyor. "Korkunç yaşlı Noah Taylor'la öğle yemeği randevusuna çıkacağım hiç aklıma gelmezdi. Bu fırsatı kaçıramazdım."

Kaşlarımı çattım. "Eski mi?"

"Bu bir deyim. Sinirlenme." Burnu kırıışıyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz altı."

"Oh, o kadar da kötü değil. Sanırım bu, para için kendimden oldukça yaşlı bir adamla yuva kurma planımı suya düşürdü," diyor kayıtsızca.

Başımı sallıyorum. "Şakalar anlaşmanın bir parçası mı, yoksa bir noktada onları bırakmaya niyetli misin?"

"Kararlı olmak. İşi kolaylaştırıyorsun." Bununla ne demek istediğinden emin değilim ama olsun.

"Ne yemek istersin?"

"Bana günün çorbasını getir."

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Çorba bu. Seveceğim."

"Tamam mı?" Kollarını başının üzerine kaldırıp gerindiğinde bakışlarımı boğazının uzunluğundan ayırarak sandalyemden kayıyorum.

"Başka bir şey var mı?"

"Burada iyi bir taklit pembe içecek var. Bana da bir tane getirebilir misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Pembe içki?"

"Sadece sor. Ne olduğunu bilirler."

Başımı salladım. "Tamam o zaman."

Çorbasını sipariş etmek yeterince kolay, ama Mackenzie'nin "taklit pembe içeceğini" istediğimde garsonun bana attığı bakış - o olmadan da yapabilirdim. Hepsini masaya geri getirip Mackenzie'nin önüne koyuyorum, o da kendim için bir şey almadığımı fark edene kadar memnun görünüyor.

"Yemek yemeyecek misin?"

Başımı salladım. "Evde yedim."

"Bence sen randevu kavramının gerisindesin."

"Bu yetersiz bir ifade," diyorum ona dürüstçe.

İçkisinin pipetinin etrafında gülümsüyor. "Ah, doğru ya. Kiminle konuştuğumu unuttum."

"Özür dilerim," diyorum, nedenini gerçekten bilmiyorum. "Bu benim için yeni bir şey."

"Evet, evet. Sorun değil. Son zamanlardaki tüm randevularım istenmeyen randevulardı, yani o kadar da iyi durumda değilim. Endişelenme."

"Gerçekten böyle bir şeyi kabul edecek kadar kötü mü oldular?" Çorba kabının kapağını açarken tek kaşını kaldırarak bana bakıyor, ben de ekliyorum: "Şikayetçi olduğumdan değil."

"Berbat," diyor. "Burada gerçekten dibe vurmuş şeylerden bahsediyorum. Son randevum mu? Bana şekil değiştirenlerin *yarı yolda kaldığının* doğru olup olmadığını sordu."

"Anlamıyorum."

"Mesela" -hatırlayarak yüzünü buruşturuyor- "eğer ... bilirsin ... yaparsak kulakları ve kuyruğu saklayıp saklayamayacağımı öğrenmek istedi."

Sadece bir saniyemi alıyor. "İğrenç."

Gülüyor, memnuniyetle mırıldanmadan önce kaşığından dikkatli bir yudum alıyor. "Sığır eti ve arpa. Nefis."

Hikayesinin ne olabileceğini hala merak ediyorum, ancak detay vermek istemediğini hissediyorum, çünkü Şey, istemiyor.

"Peki," diyor onun yerine. "Senin hakkında ne bilmem gerekiyor? Bana en önemli beş Noah gerçeğini söyle."

"İlk beş mi?"

"Eminim en az beş tane vardır."

Masada kaşlarımı çatıyorum. "Son üç yıldır girişimsel kardiyolog olarak

Çalışıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Hafifçe soluyor ama ben bile şaka yaptığını anlayabiliyorum. "Doktor şeyleri değil, aptal. Bana gerçek bilgiler ver. Bir arkadaşın bileceği şeyler."

Bunu düşünmek zorundayım. *Mahrem* sayılabilecek kayda değer gerçekler var mı? "Um . . . Uzmanlık ihtisasımı burada tamamladım. Eski bölüm başkanı Dr. Ackard'ın yanında. Onun yerine geçmemi tavsiye eden oydu. Aslında hâlâ arkadaşız."

"Bunlar hâlâ doktorluk şeyler, Noah," diye gülüyor. "Gerçi senin gerçek bir arkadaşının olması kesinlikle çok gizli bir bilgi."

Ona çaresiz bir bakış attım. Çabaladığımı hissetmiş olmalı, çünkü bana bir kemik attı.

"Peki ya ailen?" Kaşığındaki et suyundan bir parça yalıyor ve gözlerim dilinin hareketine takılıyor, bir anlığına dikkatim dağılıyor. "Burada mı yaşıyorlar?"

Aptalca başımı salladım. "Evet. Şehir dışında yaşıyorlar."

"Süslü," diye belirtiyor. "Onlar da senin gibi huysuz mu? Yoksa sen bir tür anomali misin?"

"Onlar ... normal. Sanırım. Sessizdirler. Golf ve brunch'ı seviyorlar. Anlatacak pek bir şey yok. Seninkiler?"

"Onlara sahip değilim," diyor kayıtsızca. "Beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü."

Yaklaşık on iki yaşımdan

beri." "Neden?"

Kaşları çatılıyor. "Sınavda ya da başka bir şeyde çıkmayacak."

"Merak ediyorum."

Ve garip bir şekilde öyleyim.

Bana anlatmaktan çekiniyor gibi görünüyor, ama bir dakika sonra çorbasından bir ısırik daha aldıktan sonra omuz silkiyor. "Annem ben küçükken öldü. Araba kazasında. Babam ondan sonra hiç iyi olmadı. Onlar arkadaştı, biliyor musun? Masallardaki aşklardan biri gibi. Her şeyiyle." Sonra gözlerini benden kaçırdı, gözleri uzaktı. "O gittikten sonra babam dağıldı."

"Ona bir şey mi oldu?"

Duraklıyor, dudakları aşağı doğru çekilirken kaşığı kâsesine dayanıyor. "Sanırım ona onu hatırlattım. Sanırım bana bakmak çok zor geldi. Muhtemelen bu yüzden çekip gitti."

Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim, göğsümde keskin bir sempati hissediyorum ama bununla ne yapacağımı ya da bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. "Ben ... çok üzgünüm."

"Olma." Beni başından savarak dikkatini yemeğine verdi. "Bu çok eski bir hikaye."

"Yine de. Çocukken bunu yaşamak çok zor olmalı."

Mackenzie omuz silkiyor. "Artık onları zar zor hatırlıyorum. Bu da size çiftleşmenin ne kadar abartıldığını gösteriyor. Çiftleşiyormuş gibi yapan her şeyin meraklısı olmaya devam edeceğim."

"Eski bir profesyonel olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona kesin bir dille.

"Aynen öyle," diyor sırtarak. Kaşığını tekrar bana doğru sallıyor. "Ciddiyim. Bu büyük bir şey değil. Büyükanнем ve büyükbabam harikadır. Şu görücü usulü buluşma saçmalığı dışında. Ama onların hepsi büyükanнем. Mutlu olmak için 'yuva kurmam' gerektiğini falan düşünüyor." Kaşığını tekrar ağzıyla temizliyor, gözleri yüzümü inceliyor ve ben yine dilinin plastiğe sürtünme hareketini kaçırmış gibi yapamıyorum. "Senin için havalara uçacak."

"Kulağa çok baskı varmış gibi geliyor," diye mırıldandım.

"Hayır. Sen bir doktorsun. Sen bir şekil değiştirensin. Şimdiden düğünümüzü planlıyor ve seninle hiç tanışmadı bile."

"Yine çok fazla baskı var."

"Merak etme," diye gülüyor. "Albuquerque'ye kaçtığımda, senin hakkında doğru düzgün konuşacağımdan emin olabilirsin."

"Adil."

Çorbasını bitiriyor, plastik kaşığı kâseye bırakıp itmeden önce memnun bir ses çıkarıyor. "Bu harikaydı. Teşekkürler."

"Çorba, bana yaptığın iyilik için oldukça ucuz bir ödeme gibi görünüyor."

"Bu bir ön ödeme," diyor ciddi bir şekilde. "İleride çok daha büyük talepler bekliyoruz."

Ağzım titriyor. "Tabii ki."

"Aman Tanrım, az önce neredeyse gülümseyecek miydin?" "Kesinlikle hayır."

"Oh, güzel. Kendine zarar vermenden korkuyordum." "Paltonuz saçınızla aynı renkte mi?"

Mackenzie bu soruya en az benim kadar şaşırmış görünüyor. Neden sorduğumdan bile emin değilim, sadece buraya girdiğinden beri merak ediyordum.

Gözlerini kırıştırtıyor. "Ne?"

"Özür dilerim. Sadece ... bu benim bileceğim bir şey, değil mi?"

"Oh. Evet. Sanırım." Havalı bir şekilde başını sallıyor. "Evet, öyle. Aynı renk. Bu benim doğal saç rengim mi diye sorma şeklin miydi?"

"I . . . Hayır mı? Sadece merak ettim. Güzel bir renk."

Gerçekten de öyle. Kafenin geniş pencerelerinden içeri süzülen güneşle birlikte, saçlarının buğdaya benzeyen tonu ışığı öyle bir yakalıyor ki, neredeyse altın renginde görünüyor. Bunları düşünürken bile kendimi bu düşünce zincirinin nereden geldiğini merak ederken buluyorum.

Telefonunu çıkarıp dikkatimi bu düşünceden uzaklaştırıyor, beni görmezden gelerek ekrana odaklanıyor ve orada bir şeye dokunuyor. "Özür dilerim," diyor. "İlk iltifatını not etmek istedim. Kim bilir bana ne zaman bir iltifat daha edersin?"

"Bunu kolaylaştırmamaya kararlısın, değil mi?"

Omuz silkiyor, telefonunu kaldırırken gülümsüyor. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

"Mhm."

"Yani bana beş gerçeği anlatmayı bitirmedin."

"Dürüst olmak gerekirse, hala onları düşünmeye çalışıyorum." "En sevdiğin yemek nedir?"

Bunu düşünmek zorundayım.

"Biftek?" "Nasıl yiyorsun?"

"Orta pişmiş."

Sorunum için bir burun kırışıklığı daha. "Ew. Bu kadar kurt gibi davranmak zorunda mısın?"

"Tadı daha güzel." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Seninki ne?"

"Çorba," diyor hiç tereddüt etmeden.

"Belirli bir tane var mı?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Çorba şeklindeyse yerim."

"Bu ilginç."

Merakla bana bakıyor. "Paltonun rengi saçınla aynı mı?"

"Ben ... belki biraz daha karanlık? Yer değiştirmeyeli uzun zaman oldu. Bastırıcılar ihtiyacımı engelliyor."

"Bir yürüyüşçüyü işte böyle hırpalarsın," diye söylüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Pek sayılmaz. En son ne zaman yer değiştirdin?"

Burnu kırışıyor, gözümü çekiyor. "Mm. Son ısı döngümden beri değil. Şehrin dışındaki kaplıcalardan birine gittim. Etrafında bir sürü orman var."

Sorumun ne anlama geldiği aklıma gelmemiştir - çünkü elbette kızgınlık döneminde yer değiştiriyordu. Hormon artışları bunu yapmamayı inanılmaz derecede rahatsız edici kılıyor. Keşke ağzımı açmadan *önce* aklıma gelseydi. Şimdi farkında olmadan Mackenzie'nin kızgınlık dönemini düşünüyorum. Ki bu *hiç* uygun değil.

"Bu arada, baskılayıcı ilaçlarını almayı bıraktın mı?"

"Ben yaptım." Bu benim de pek mutlu olduğum bir şey değil. "Son birkaç gündür."

"Sisteminizden tamamen çıkmalarının ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?"

Ona, kokusunun gücü bir gösterge ise, zaten iyi bir iş çıkardıklarını söylemiyorum. "Dürüst olmak gerekirse tam olarak bilmiyorum. Gençlik yıllarımdan beri onlardan uzak durmadım. Neden?"

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor ama burun delikleri bir nefes alışta hafifçe açılıyor. "Sadece merak ettim."

"O zaman kedi çantadan çıkmış olacak," diye homurdanıyorum. "Hastanedeki herkes öğrenecek."

Mackenzie'nin ağzı bir sırıtışa dönüşür. "Senden eskisinden çok daha fazla korkacaklar."

"Bu fikri bu kadar eğlenceli bulmanıza sevindim."

"Senin hakkında hangi dedikoduları başlatabileceğime karar vermeye çalışıyorum. İnsanların bir zamanlar tamamen şekil değiştiren bir heavy metal grubunda bas çaldığını mı yoksa gizli bir alfa motorcu çetesine üye olduğunu mu düşünmelerini tercih edersin?"

"Girişimsel kardiyolog olmamı ve başka bir şey yapmamamı içeren üçüncü bir seçenek var mı?"

Ahududu üflüyor. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Bunu gerçekten başarabilecek miyiz?"

O zaman kararsızlığımı fark etmiş olmalı, bana daha ciddi bir ifade verirken eğlencesi dağılıyor. "İşleri berbat etmeyeceğim, söz veriyorum."

Yönetim kuruluyla konuştuktan sonra yaptığımız konuşmayı düşünüyorum; o zaman da benzer bir söz vermişti, ancak yönetim kurulu bizim hilemizi ne kadar kolay kabul etmişti. Sanki alternatifle uğraşmak zorunda kalmamak için çaresiz kalmışlardı. Bana ilk etapta yardım etmeyi kabul etmek yerine defolup gitmemi söyleyebileceği göz önüne alındığında, verdiği sözlerin gereksiz olduğunu düşünüyorum, ancak yalan söyleyemem ve adanmışlığının beni rahatlatmadığını söyleyemem.

"Tamam," diyorum, onun sözüne güvenerek. "Büyükannen için ne zaman gösteri yapmam bekleniyor?"

Mackenzie yüzünü buruşturarak, "Seni yakında yemeğe götürmemi istiyor," diyor. "Hiç vakit kaybetmiyor. Sanırım onu en azından bir hafta kadar daha oyalayabilirim. Umarım bu bize hazırlanmak için biraz daha zaman verir."

Ona, dünyadaki tüm zamanın bizi bu saçma duruma hazırlamak için yeterli olmayacağından emin olduğumu söylemiyorum, bunun yararsız olacağını varsayıyorum.

"Yarın çalışıyor musun?"

Başını sallıyor. "Gündüz vardiyası. Sen?"

"Sabah iki konsültasyonum var ve ardından saat üçte bir bypass ameliyatım var."

Dudağını ısıırıyor. "Personelin geri kalanının bizden haberdar olması ne kadar sürer sence?"

Sorarken pek endişeli görünmüyor ama şakalarının ve esprilerinin altında Mackenzie'nin en azından yalanımızın hastanedeki hayatlarımız için ne anlama geleceğini düşündüğünü söyleyebilirim. Şimdiden ne olacağını hayal edebiliyorum.

Dedikodu değirmeni, ihtisasını yeni bitirmiş bir acil servis doktorunun Denver General'ın en büyük kışının gizli eşi olması (evet, ünümün farkındayım), ortalıkta dolaşan en ateşli dedikodu. İlginç bir iş günü olacağı kesin. Sessiz varlığımın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini şimdiden hissedebiliyorum.

Başımı sallayarak kuru da olsa bir kahkaha atıyorum. "Güven bana," diyorum ona. "Onlar zaten biliyor."

Mackenzi

İtiraf etmeliyim ki, bir parçam Noah ile aramızdaki bu şeyin büyük bir mesele olmayacağına inanmıştı. Son birkaç vardiyam o kadar yoğunlu ki başımı kaldırıp iş arkadaşlarımla tehlikeli davrandığını fark edecek kadar zamanım olmamıştı. Elbette, haberin yayılacağını varsaymışım ama kendimi *herkesin* bunu ne kadar ilginç bulacağına hazırladığımı sanmıyorum. Sanırım buranın iyi dedikodularla ne kadar nadir beslendiğini hafife almışım. Hikâyemiz sudaki kan bile olabilir.

Artık koridorda yürürken kaçamak bakışlarda bunu görebiliyorum, bir odaya girer girmez kesilen fısıltılarda bunu duyabiliyorum; hatta daha önce hiç tanımadığım bir hemşire, vardiyam başladıktan sadece bir saat sonra dinlenme odasında bana yaklaşarak Noah Taylor'la *gerçekten* görüşüp görüşmediğimi sordu. Beni kıskandığını mı yoksa bir rehine durumunda olduğumdan mı endişelendiğini tam olarak anlayamadım. Dürüst olmak gerekirse, her iki senaryo da tamamen olasılık dahilindeydi. Noah asık suratlı olabilir ama aynı zamanda çok da seksi.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, biraz ara vermek için yemeğimi bir tuvalet kabinine götürmeyi düşünüyorum, ancak merakı çabucak dağıtmanın en iyi yolunun hiçbir şey yokmuş gibi yüzleşmek olduğunu düşünüyorum. Parker, üzerinde çalışması gereken bir sunucu sorunu olduğunu iddia ederek hastane kafeteryasında benimle yemek yeme davetimi geri çevirdi ama beni cezalandırdığından şüpheleniyorum

Kötü bir karar verdiğini düşündüğü şey için. Bazen annemmiş gibi davranmayı seviyor.

Yeni ilişki durumum hakkında beni sorguya çekmek isteyecek insanların sayısını hafife aldığım için öğle yemeği randevusu aramama hiç de gerek olmadığını hemen anladım. Görünüşe göre dedikodu, sosyal etkileşimler için yeterli bir teşvik. Plastik kaşığımı açıp elma suyumunu içmeye vakit bulamamıştım ki, tanıdık bir yüz masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bana her şeyi anlatmalısın."

Kendime bir cevap oluşturmak için zaman tanımak amacıyla meyve suyumdan bir yudum alıyorum, arkadaşım Priya'nın ne kadar heyecanlı görüldüğünü fark ediyorum ve bunu kötüye işaret olarak alıyorum. Kendime, karşımdaki kişi hoşlandığım biri olsa bile kimseye gerçeği söyleyemeyeceğimi hatırlatmak zorundayım. Noah, Parker'a söylediğimi bilse zaten çok sinirlenirdi.

Cahil numarası yapıyorum. "Pardon?"

"Sakın buna cüret etme." Priya gözlerini deviriyor, uzun, mürekkep rengi saçlarını bir omzunun üzerinden savuruyor. "Bana nasıl söylemezsin?"

"I . . ." Koltuğumda kayıyorum. Dünyadaki en iyi yalancı ben değilim. Bu anlaşılmaya bu kadar çabuk atlamadan önce bunu hesaba katmalıydım. "Anlayacağın, Noah ve ben başlamadan önce karar verdik ki-"

"Yani, anlıyorum," diye homurdanıyor Priya. "Radyoloji'deki Jessica'dan duydum" -Radyoloji'deki Jessica'yla hiç tanışmadım ve şimdiden onu sahte ilişkim konusunda otorite yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum- "itibarını onunkiyle ya da onun gibi bir şeyle renklendirmek istemediğini söyledi. Buna tamamen saygı duyuyorum ama bir yıllık dedikoduyu kaçırdığıma inanamıyorum. Nasıl bir şey?"

Kaşları çatıldı. "Neye benziyor?"

"Hiç de bile," diyor Priya. "Bir *alfayla* birlikte olmak nasıl bir şey?"

"Oh." Doğru. Bunun eşsiz bir deneyim olması gerekiyordu. Sanırım diğer şekil değiştirenlerin bunu merak etmesi mantıklı olurdu. Sıradan bir yanıt vermeye çalışıyorum. "Açıkkçası diğer şekil değiştiren erkeklerden bir farkı yok. Mekanikler hep aynı."

"Saçmalık," diye alay ediyor. "Bir omega ve bir alfanın birlikte olması çok nadirdir. Akıllara durgunluk verecek bir şey olmalı, değil mi?"

Oh. Doğru.

Birdenbire Priya'ya ne olduğumu söyleme kararımı sorgulamaya başladım.

"Şey, ben ..." Merakını giderecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. "Kesinlikle şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Dürüst olmak gerekirse, kendim deneme şansına sahip olmadan bu konuda yalan söylemek zorunda kalmam neredeyse haksızlık.

"Ama demek istediğim-" Priya duyulmaktan korkuyormuş gibi sesini alçaltmadan önce etrafına bakınır. "Onların olduğu doğru mu? Bilirsin işte. Doğru mu? Öyle mi?"

Beni kesinlikle kaybetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun..." Etrafımıza kaçamak bir bakış daha atıyor ve sonra daha da yaklaşıyor. "Bir *düğüm*."

Oh. Oh. Vay canına. Bu henüz aktif olarak düşündüğüm bir şey değil. Noah'ın özel bölgelerinin mekaniği. Düğümlleme, çünkü öğle yemeği randevumuz sırasında Noah'ya sormak istediğim şeyler listemin en altında yer alıyordu.

"Oh, um." Kulaklarımın ucunda ve yanaklarımda sıcaklık hissedebiliyorum. "Bu Şey."

"Aman Tanrım, kızarıyorsun. Bana nasıl bir his olduğunu söylemelisin. Acıyor mu? Alışmak zorunda mısın? Genellikle olduktan sonra ne kadar sürüyor? Bir saat falan mı birlikte kalıyorsunuz?"

Sahte eş sınavının düğümlleme bölümü için hazırlıklı değildim.

"Oh, bu ... harika," diyorum ona, en azından fantezisini doğrulayabileceğimi düşünerek. "Hayat değiştirici, gerçekten. Bir kere düğüm atmaya başladın mı, başka bir şey istemeyeceksin."

Priya bir kahkaha patlatıyor ve yakınlarda oturan, vizitelerimden tanıdığım yaşlı bir jinekoloğun dikkatini çekmemizi sağlıyor. Kendi alanındaki birinin bile bu konuşmaya benim kadar hazırlıksız olduğunu bildiğimden, zihinsel olarak onu ton balıklı salatasına dönmeye teşvik ediyorum.

"Şşş." Komplocu bir şekilde eğildim. "Tamamen şaka yapıyorum. O kadar da büyük bir mesele değil."

"Sen öyle diyorsun," diye homurdanıyor Priya. "Tanrım. Sıcaklığını birlikte geçireceğin birinin olması çok güzel olmalı." Neredeyse hüzünlü görünüyor. "Şu sıcak ilişki uygulamaları tam bir kabus."

Ona her iki cepheyi de bilmediğimi söyleyemem. Kızgınlık dönemimdeyken kimsenin kesici dişlerinin bana yaklaşmasına asla izin vermezdim.

"Noah'yla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," diye devam ederek konuyu değiştirdi. "Seks sırasında kaşlarını çatıyor mu?"

Şimdi gülme sırası bende, çünkü bunu gerçekten hayal edebiliyorum, garip bir şekilde. "Seksi bir kaş çatma."

Noah ile seks hakkında düşünmemem gerektiğini hissediyorum, çünkü bu hayali bir çizgiyi aşmak gibi geliyor, ama elimde değil. Bir kız, yersiz zihinsel imgeler ortaya çıkmaya başlamadan önce düğümleri ancak bu kadar uzun süre tartışabilir. Yani, Noah fena görünmüyor. İri de. Arada bir gülümsese, bahse girerim bu konuda kendisi için iyi olurdu.

Sanırım bunu hayal etmek son derece doğal. Özellikle de burada oturmuş bununla ilgili sözde *deneyimim* hakkında konuşmak zorunda olduğum için; bir alfa ve bir omega arasındaki sözde uyumluluğun henüz nasıl aklıma gelmediğinden emin değilim. Tıp fakültesinden biliyorum ki bir alfa bir omega *dışında* kimseyle düzgün bir şekilde düğümlenemez - ki bu da Noah'ın bunu bizzat yaşayıp yaşamadığını merak etmeme neden oluyor. Tüm bu düşünce silsilesi kalçalarımı kontrolüm dışında biraz daha sıkıca birbirine bastırmama neden oluyor, kalp atışlarım birkaç kez hızlanırken bacaklarımın arasında garip bir karıncalanma oluyor.

Priya, "Ama o kadar da kötü biri olmamalı," diyerek zihnimi çukurdan çıkarıyor. "Eğer onunla çiftleştirdiysen değil. Değil mi?"

Kendimi, beni harekete geçiren düşünce zincirinden kurtarmaktan başka bir sebep olmasa da bunu düşünüyorum. Bir hastane kafeteryasında, çıkıyormuş *gibi yaptığım* bir adam yüzünden azmaya kesinlikle ihtiyacım yok. Bir hafta önce bu soruyu yanıtlamak kolay olurdu ama Noah'la biraz zaman geçirdikten sonra artık o kadar emin değilim. Onunla karşılaşan herkes gibi ben de kafamda ona dair bir algı oluşturmuştum, eminim, ama şimdi Noah hakkında duyduğum pek çok şeyin, onun da dediği gibi, fazlasıyla *abartılmış olup* olmadığını merak ediyorum.

"Düşünmeni istediği kadar kötü biri değil," diyorum ona, garip bir şekilde buna inanarak. "Sadece biraz gergin."

"Yılın abartısı," diye alay ediyor Priya. "Nasıl tanıştığınızı öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Uh-oh. Bu üstünden geçtiğimiz bir şey değil. Neden üzerinden geçmediğimiz bir şey? İnsanların sorduğu ilk şey bu. Bu randevu işinde gerçekten berbatız.

"Ah. Şey. Aslında komik bir hikâye." Ne söylemek üzere olduğumdan bile emin olmadığım düşünülürse, *komik* bir hikaye olabilir. "Ne oldu-Görüyorsun-"

Priya'nın cep telefonu çalmaya başlıyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Bu düşünceni unutma."

Ses tonunun beklentiden aciliyete dönüşmesini dinliyorum, bir dakikadan az bir süre konuştuktan sonra diğer hattaki birine "hemen geleceğini" söylüyor. Çırpınan beynim sessiz bir teşekkür duası ediyor.

"Üzgünüm," diye inliyor. "Bana üçüncü katta ihtiyaçları var." Ayrılmadan önce duraksıyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Siz ikiniz bu hafta sonu Betty'nin emeklilik partisine geliyorsunuz, değil mi?"

"İki mi?"

"Sen ve Noah!"

"Oh." Noah'nın hoşnutsuz bakışını şimdiden gözümde canlandırabiliyorum. "Aslında bunu ona sormadım. Tamamen aklımdan çıkmış."

"Peki, acele et ve gidip ona sor. Asık suratlı kocanı da getirmelisin. Geceleri yarasaya dönüşeceğine dair teknisyenimle iddiaya girdim."

Gözlerimi deviriyorum. "Programını kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Mükemmel," diyor. Aklından başka bir düşünce geçerken gözlerini kısarak beni işaret ediyor. "Ama yine de seni bir dahaki görüşümde bu hikâyeyi anlatmanı istiyorum."

"Elbette," diyorum ona. "Tamamdır."

Bana doğru bir öpücük gönderiyor. "Sonra görüşürüz!"

O gittiğinde dudaklarımın arasından bir nefes çekiyorum, az önce atlattığım kurşun için minnettarım. Noah ve ben nasıl oldu da bir "nasıl tanıştık" hikâyesi bulamadık? Bu neredeyse her ilişkinin temelidir.

Öte yandan, Noah ile iş dışında organik bir şekilde tanıştığımız ve daha sonra beni ısırmasına izin vereceğim ve hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim noktaya kadar organik olarak aşık olduğumuz bir senaryo hayal etmeye çalışıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Bu yüzden bu küçük detayı unutmuş olmamız mantıklı.

Yine de Priya sağ olsun, iş dışında nasıl tanışmış ve yatağa girmiş olabileceğimizi hayal etmekte zorlanmıyorum. Yine, güvenli bir düşünce çizgisi değil.

Sonunda çorbama (bu kez brokoli ve kaşar) gereken ilgiyi gösterebildiğim için başımı sallıyorum ve Noah'la birlikte uydurmamız gereken şeyler listesine bir "sevimli buluşma" eklemek için zihnime not alıyorum.

Tabii bu mümkünse.

Vardiyamın sonuna doğru, birkaç saat daha fısıltılara, bakışlara ve bugüne kadar neredeyse hiç konuşmadığım insanların doğrudan sorgulamalarına katlandıktan sonra, suç ortağımı aramaya ve gününün nasıl geçtiğini görmeye karar verdim. Oyunun bu kadar erken bir aşamasında ona bir parti daveti göndermeden önce ruh halinin ne kadar karanlık olduğunu bilmem gerekiyor.

Noah'yla tanıştığım ilk günden beri ofisine gitmemiştim, tüm bunlardan önce gitmemek için elimden geleni yapmışım ama katında bulmak çok kolay. Kapının dışındaki isim levhası parlak, temiz ve profesyonel görünümlü, bana adamın kendisini hatırlatıyor. Yumruğumu kaldırıp tahtaya hafifçe vuruyorum, kapıyı açmak için tokmağı çevirirken alçak sesinin beni içeri çağırdığını duyuyorum.

Kapıyı açtığımda Noah masasında oturuyor, kaşları çatık bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslanmış ve parmaklarını karnına geçirmiş. Beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor, içeri girdiğimde ifadesi bir anda değişiyor, kapıyı tamamen açıp içeri girmeye başladığımda ona garip bir gülümseme veriyor.

"Hey. Benim, sen sözde-"

Kapı açılıp Noah'nın yalnız olmadığı, tanıdığım ama adını hatırlayamadığım yaşlı bir erkek şekil değiştirenin masasının diğer tarafında durduğu ortaya çıkınca ağzımı kapatıyorum. En azından Noah'la birlikte bu katta çalıştığını biliyorum. Saçları çoktan kulaklarının etrafında ağarmaya başlamış, benden ve hatta Noah'dan en az on yaş büyük olduğu izlenimini veriyor, teni, yaşadığımız yer göz önüne alındığında, onun gibi birinin ancak boş zamanlarının çoğunu bronzlaşma yatağında geçirerek elde edebileceği doğal olmayan bir bronzluk tonu. Dürüst olmak gerekirse bu onu kösele gibi gösteriyor. Sanırım onu ilk kez bu kadar yakından gördüğüm için hiç fark etmedim. Neredeyse gizliliğimizi bozduğum için kendime zihinsel olarak lanet ediyorum.

"Ah," diyorum beceriksizce, kendimi toparladığımda ve Noah'ya temkinli bir bakış attığımda. "Özür dilerim. Toplantıda olduğunu bilmiyordum."

Yaşlı adam gülümseyerek özrümü elinin tersiyle itti. "Önemli değil. Sadece sorun yaşadığım bir hasta hakkında arkadaşınızla sohbet etmek için uğradım. Tebrikler bu arada. Tüm departman bizim dahi doktorun bir yıldan uzun süredir piyasada olmamasına çok üzülüyor. Bunca zamandır bunu nasıl sakladığını bilmiyorum."

"Ah, evet." Gergin bir şekilde gülüyorum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırırken gözlerim sert görünen Noah'dan gülümsemesi bir şekilde tuhaf görünen adama kayıyor. "Noah'ı bilirsin... O metanetli biridir."

"Doğru," diye kıkırdıyor adam. Elini uzatmak için yaklaşıyor. "Bu arada ben Dennis. Dennis Martin. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum."

"Ah, doğru ya. Siz de kardiyologsunuz, değil mi?"

Dennis beni ürkütmeye başlayan o aynı gülümsemeyle, "Doğru," diyor. Zorlama gibi geliyor. "Buradaki arkadaşın kadar önemli değil. Sadece işçi arılardan biri."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, Dennis'in görüş alanının dışında gözlerini devirirken yakalamak için Noah'ya bakıyorum.

"Bir bölüm başkanıyla birlikte olmaktan gurur duyuyor olmalısın," diye devam ediyor Dennis. "Yine de neden bunu bir sır olarak saklamak istediğini tamamen anlayabiliyorum. Onun gölgesi dışında kendine bir isim yapmak istemen takdire şayan."

"Evet, şey ..." Kayıtsızca omuz silkiyorum. "En azından elimizden geleni yaptık. Dedikodular nasıldır bilirsiniz."

Dennis'in gözleri kırışırken gülümsemesi genişliyor ve başını sallıyor. "Doğru." Sonra Noah'ya dikkatini veriyor, konuşmamız bitmiş gibi görünüyor. "Şu hasta dosyası hakkında sana daha sonra danışacağım. Bakalım ne düşüneceksin."

"Kulağa harika geliyor," diyor Noah kesin bir ifadeyle. "Üzerinde çalıştıktan sonra sana bir e-posta göndereceğim."

"Mükemmel." Dennis bana tekrar gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Carter." "Mack iyi," diye cevap veriyorum alışkanlıkla.

"Mack," diye yankılanıyor. "İyi günler."

Dennis'in yanımdan geçip gidişini izliyorum, kapıyı arkasından kapatıp tek kaşımı Noah'ya doğru kaldırmadan önce bekliyorum. "Çok eğlenceli birine benziyor."

"Tam bir baş belası," diye homurdanıyor Noah. "Hâlâ kıdemi nedeniyle kendisine bölüm başkanı unvanı verilmesi gerektiğini düşünüyor ama bana karşı kaba davranamayacak kadar yalaka. Onun yerine, zamanının çoğunu beni dinleyecek herkese kötüleyerek geçirmesine rağmen sahte nezaketine katlanmak zorundayım."

"Yikes." Dilimi çıkardım. "Bana acımasız bir kaltak gibi geldi."

Noah'nın ağzı seğiriyor, küçük anlaşmamıza başladığımızdan beri gülümsemeye en çok yaklaştığı an. "O öyle." Başını eğdi. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Evet." Odayı geçip masasının karşısındaki sandalyeye çöküyorum, rahatlarırken bir bacağımı kalçamın altına sıkıştırıyorum. "Ama senin gününün de benimki kadar çılgın geçip geçmediğini görmek istedim."

Noah'nın kaşları çatılır. "Vahşi mi?"

"Cidden en az on kişi seni sordu. Yarısıyla daha önce hiç konuşmamıştım bile. Hiçbirini anlamadın mı?"

Noah şaşırmış görünüyor. "Pek sayılmaz. Her zamanki gibi bir işti."

"Ugh." Başımı sallıyorum. "Muhtemelen sana sormaya korktukları içindir. Sanırım dedikoduların yükünü çeken ben olacağım."

Noah özür diler gibi görünüyor. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun yok," diyorum ona. "Şimdiye kadar çoğunlukla komikti. Bugün konuştuğum insanlardan en az üçünün senin bir tür alfa zihin kontrol gücüne sahip olduğunu ima ettiğinden ve bir tutsak senaryosunda olabileceğimden endişelendiğinden eminim."

"Sanırım benimle birlikte olmanızın nedenleri arasında bu çok da uzak bir ihtimal değil."

"Hey, bu kadar üzülme. Kışkandıklarından neredeyse emin olduğum en az dört kişi daha vardı. Sadece söylüyorum, sahte bir şekilde ayrıldığımızda dışarıda seçeneklerin var."

Kaşlarını çattı. "Ben almayayım, teşekkürler." "Sen bilirsin."

"Özür dilerim," diye tekrar teklif ediyor, gerçekten endişeli görünüyor. "Bununla uğraşmak zorunda olduğun için."

Ona el salladım. "Sorun değil. Ben büyük bir kızım. Sinir bozucu ama en azından eğlenceli." Ona sinsice sırıtıyorum. "Büyükanneyle tanıştığında daha beterleriyle uğraşacaksın. Seni temin ederim ki bu hastanede çalışan herhangi birinin olmayı umabileceğinden on kat daha çekilmez olacak. Bunu senin kefaretin yapacağım."

"Dört gözle beklenecek bir şey," diyor Noah kuru bir sesle.

"Er ya da geç olacağından eminim," diye homurdanıyorum. "Büyükanne seni besleyip gerçek olduğunu doğrulayana kadar uyumayacak."

"Kendi sevgilini bulman gerçekten bu kadar yeni bir şey mi?"

Kaşlarını çatıldı. "Bana laf sokmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır." Gerçekten pişman görünüyor. "Sadece ... demek istedim." Boynunu ovuşturuyor ve onunla birlikte gelen kokusu birkaç gün öncesine göre daha güçlü hissediliyor. Sanırım vücudu baskılayıcıların kalıcı etkilerinden arınmış. "Sadece bu konuda büyükannenin yardımına ihtiyaç duymanı bile şaşırtıcı buluyorum."

Oh. Noah Taylor gerçekten çekici olduğumu mu söylüyor? Sahte eş bingo kartımda bu yoktu.

"Bu benim öncelikler listemde değil," diyorum ona dürüstçe. "Erkekler karmaşıktır. Şekil değiştiren erkekler daha da karmaşıktır."

Noah başını sallayarak beni teselli ediyor, sanki cinsiyeti için sessizce özür diliyor. Yarısını bilmediğini söylemiyorum; omega statüm, Gran'in "yardımı" *olmadan* bile flört etmenin baş ağrısı olduğu anlamına geliyor. Ciddiyim. Ne olduğumu öğrendikleri anda üreme ve bebek muhabbetlerinden başka bir şey olmuyor. Komik, insanlar Noah gibi alfalardan *uzak durma* eğiliminde, ancak hiperseksüel olduğumuzla ilgili bazı saçma klişeler nedeniyle benim gibi insanları arıyorlar. Sanırım bir bakıma ikimizin de kendimize göre dezavantajları var. Tesadüfe bakın ki, *Noah'a* henüz bu unvanımdan bahsetmediğimi hatırladım. Benim adıma aya karşı ulumaya başlayacak bir tipe benzemiyor, bu yüzden belki de bundan bahsetmemeye devam etmek gariptir.

Gerçi şimdi de merak etmediğimi söyleyemem. Priya'yı öğle yemeğinde gördükten sonra Noah'ın alfa anatomisinin ince ayrıntılarını düşünmemek zor oldu. Öylece soramam, değil mi? Bu hiç hoş değil. Sahte erkek arkadaşınızın aletinin yapısını sormak için kaç gün sahte flört etmeniz gerektiğini merak ediyorum. Daha da önemlisi, neden söz konusu sahte erkek arkadaşın aletini düşünmek içimi ürpertiyor?

"Günün başka nasıl geçti?"

Sorduğu soru dikkatimi dağıtıyor ve bu muhtemelen iyi bir şey. "Benim günüm mü?"

"Evet, ben . . . Sanırım genel olarak nasıl olduğunuzu soruyorum? Benim hatırım için mücadele ettiğini düşünmek istemem."

Şimdi de benim için endişeleniyor. Bingo kartım için beklenmedik bir kare daha.

"Oh. Şey. Öyle mi? İyiydi. Acı toleransı eksi yedi olan bir kadının kırık kolunu düzeltmek zorunda kaldım, bu yüzden eğlenceliydi. Anesteziyle bile onu öldürüyormuşum gibi davrandı. Feryatlarını buradan duymamana şaşırdım."

Noah'nın ağzının köşesi o kadar ince bir şekilde eğiliyor ki neredeyse fark edemeyeceğim. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Dikkatli olsan iyi olur," diyorum ona ciddi bir şekilde. "İnsanlar seni böyle gülümserken yakalarsa, üzerinde çok çalıştığın 'düşünceli, çatık kaşlı canavar' havanı zedeler."

Gözlerini deviriyor. "Not edildi."

"Her neyse. Bu yüzden I oldu merak ediyorum. Ne oldu?
senin program gibi bu hafta sonu?"

"Bu hafta sonu mu?"

"Evet. Aslında Cuma gecesi Betty'nin emeklilik partisini sormaya geliyordum."

Başını eğiyor. "Betty?"

"Doğum bölümündeki hemşirelerden biri" dedim. "Emekli oluyor. Hep buradaydı. Tim Allen'ın doğumunu o yaptırdı."

"Tim Allen?"

"O burada doğdu."

"Gerçekten mi?"

"Dostum. *Bir tane* ünlü insanımız var. Ödül Avcısı Köpek'i saymazsan tabii. Ki ben sayıyorum. Bunu nasıl bilmezsin?"

"Sanırım Denver'ın ıvır zıvırı benim uzmanlık alanım değil."

"Yerleşik bir dahi ama Tim Allen'ı bilmiyor," dedim. "Betty'nin sana anlatacağı ilk hikaye bu olacak."

"Betty ile tanıştığımdan emin değilim."

"En azından sakatladığınız hemşirelerden biri olmadığını biliyoruz."

Gözlerini deviriyor. "Çok komik."

"Muhtemelen sana göre olmadığını biliyorum, ama biliyorsun, artık hepimiz 'çiftleştığımız' için Birlikte gitmezsek tuhaf olur diye düşündüm."

"Ve sen de gitmeye kararlısın, anladığım kadarıyla."

"Sosyalleşmeyi alışkanlık haline getirme eğilimindeyim," diyorum ona ciddiyetle.

"Biliyorum.

Bu korkunç bir alışkanlık."

Şaşırtıcı bir şekilde, Noah yine gülümsüyor. Sayılır. Daha çok dudaklarını hafifçe eğiyor, ama bunun bekleyebileceğim en iyi şey olduğunu öğreniyorum.

"Korkunç," diye yankılanıyor.

"Senin için tam bir kabus olacaksa seni zorlamak istemiyorum. Meşgul olduğunla ilgili bir şeyler uydurabilirim."

"Hayır, ben ..." Kaşlarını çatar, düşünür.

"Gidebilirim." Kaşlarım havaya kalktı.

"Gerçekten mi?"

"Yapmamı istemedin mi?"

"Hayır, hayır." Başımı salladım. "Sanırım bunu istemene imkân olmadığı düşünmüştüm."

"Dediğiniz gibi," diye gerekçelendiriyor, "insanların bunu bekleyeceğinden eminim."

"Doğru." Nedenini bilemiyorum ama verdiği cevap nedense bende uzak bir kızgınlık hissi uyandırıyor ama bu his hemen kayboluyor. "Sanırım bu bir randevu o zaman."

Şimdi şaşırmış görünen o. "Şaka yapıyorum," diye hemen düzeltiyorum.

Yavaşça başını sallar. "Doğru."

"Açık olmak gerekirse, kelimenin tam anlamıyla herkes bizi sorguya çekecek." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Oh, bir numaralı dedikoducuyuz. Arkadaşım Priya resmen ağzından köpükler saçıyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Endişelenmeli miyim?"

"Sanırım bunu halledebiliriz," diye onu temin ediyorum. "Sadece delicesine mutlu bir çiftmişiz gibi davranmamız gerekiyor, değil mi?"

"Doğru," diye onaylıyor.

"Ayrıca, nasıl tanıştığımızla ilgili bir hikaye düşünmemiz gerekiyor." "Nasıl tanıştık?"

Hâlâ bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmış bana bakıyor. Ya da belki sadece yüzü öyledir. Aslında, bu akla yatkın.

"Görünüşe göre bu konu sürekli gündeme geliyor. Bugün soruyu geçiştirmeyi başardım ama Priya bu işin peşini bırakacak biri değil."

"Aşırı sansasyonel olmasına gerek var mı?"

"Duruma göre değişir," diyorum ciddiyetle. "Bana son derece duygusal bir şiir yazdığın fikrine ne kadar karşısın?"

Yüzünde hiç de eğlenmiş bir ifade yok.

"İyi, iyi," diye gülüyorum. "Basit olabilir. Yani, çoğunlukla gerçeklere bağlı kalabiliriz, gerçekten. İş yerinde tanıştık. Hatta başlangıçtaki basit gerçeğe bile sadık kalabiliriz. Bir danışmanlık sorusu için ofisinize geldiğimde tanıştık. Sonra da hoşlandığımız, aşık olduğumuz falan gibi karanlık kısımları ekleriz."

"Nasıl tanıştığımızı hatırlamana şaşırdım," diyor.

"Bana neden bir asistanın size konsültasyon getirdiğini sormuştunuz." "Sordum mu?"

"Birinin sana 'dikiş atacak kadar bile yaşlı görünmüyorsun' demesini unutmuyorsun," diye cevap veriyorum ve gülerek kendimi şaşırtıyorum.

"Vay be." Başını sallıyor. "Ben gerçekten bir pisliğim, değil mi?"

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm ama ..." Garip bir şekilde hâlâ gülümsüyorum. "Bunun senin cazibenin bir parçası olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Cazibe," diye yankılanıyor.

"Ben de şaşırdım," diye takılıyorum.

Sırıtsı hala hafif, çoğu zaman olduğu gibi beni bir gülümsemeyle onurlandırıyor, ama gerçekten bana büyümeye başlıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu ona yakışıyor. Noah'nın her gülümsemesinin ya da kahkahasının hak edilmiş gibi hissettirmesini seviyorum. Birlikte çalıştığı ve onu gülümserken gören ilk kişi olma ihtimalim var mı diye dalgınca merak ediyorum. Bu biraz tatmin edici bir fikir.

"Her neyse, seni tutmak istemiyorum. Sadece kontrol etmek ve parti hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedim."

"Seni utandırmamak için elimden geleni yapacağım," diye kestirip atıyor.

Büyük ihtimalle yarı şaka yaptığını bilerek tekrar gülüyorum. "Güzel. Sanırım sana izin vereceğim-"

"Kokum soldu," diyor aniden.

Kıpırdamadan duruyorum, bir elim sandalyenin kolunda, ayakta durmakla oturmak arasında bir pozisyonda donup kalıyorum. "Ne?"

Gözlerini kırıştırıyor, ani çıkışına en az benim kadar şaşırmış görünüyor. "Özür dilerim. Ben sadece Artık o kadar çok koku alamıyorum. Neredeyse hiç."

"Oh." Kara kara düşündüğü şey bu muydu? Burnumu ceketime bastırıp içime çekiyorum. "Sanırım haklısın. Fark etmemiştim bile."

"Yapmalıyım. Yani, sözde birlikte yaşıyor ve aynı yatağı paylaşıyorsak solması mantıklı olmazdı."

Şimdi, *bu* beni neden kızarttı? Seks hakkında bir şey söylemedi, sadece yatağı paylaşmaktan bahsetti. Telaşlanmak için bir sebep yok. Priya'yı ve onun düğümler hakkındaki konuşmalarını suçluyorum. Görünüşe göre beynim artık fırsat verildiğinde doğrudan Noah'dan yatağa ve düğümlere

gidiyor.

"Bu ... mantıklı."

Noah ensesini kaşıyor, keyifsiz görünüyor, sonunda masasındaki sandalyeden kalkarken boğazını temizliyor. "Tamam. Ben sadece ..."

Tam olarak ayakta durma pozisyonuna geçtiğimi hatırlamıyorum ve nabzımın beklentiyle birkaç düzine atım arttığını fark ediyorum. Bunun biyolojik bir tepkiden, üzerinde kontrolüm olmayan hormonal bir saçmalaktan başka bir şey olmadığını düşünüyorum. Kendime bunun bir iş olduğunu hatırlatmak zorundayım, sadece oyunumuzu sürdürmek için yapmamız gereken gerekli bir şey.

"Evet," diyorum sessizce. "Evet, yapabilirsin."

Onunla yarı yolda buluşmak için masanın yanından geçiyorum, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

Bence bu lanet bir sarılma. Okullu kız gibi davranmayı bırak.

Noah'nın bununla mücadele ettiğini görebiliyorum, her şeyin garipliği ve kollarımı uzatarak ve ona cesaret verici bir gülümseme olduğunu umduğum şeyi vererek gerginliği hafifletmeye çalışıyorum. "Bana bırak, sanırım."

"Doğru." Evet, hala benim hoşuma gitmeyecek kadar ciddi görünüyor. Bu durumu daha da garipleştiriyor. "Ben sadece-"

Yavru bir geyiğe yaklaşır gibi uzanıyor, iri cüssesi kişisel alanımı işgal ederken elleri dokundukları yere dikkat ediyor. Önce parmaklarını belimde hissediyorum, avuç içleri her iki yanıma hafif bir baskı uygularken başparmakları önlüğümün ön cebinde geziniyor ve ellerinin kıvrılıp sırtımın küçük kısmını bulma hissi nefesimi kesiyor. Umarım duymamıştır.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldar. "Çabuk olacağım."

Başımı salladığımı sanıyorum ama artık rahat edemeyeceğim kadar yakınımda, beni kendine çekerken kokusu duyularımı bulandırıyor. Yanağım göğsüne değdiğinde gözlerimi kapatıyorum, yüzünün saçlarıma değdiğini hissettiğimde doktor önlüğünün düğmesi hafifçe ısıyor. İlk başta, ellerinden birinin omurgamda daha yukarı tırmanıyor gibi görünmesini hayal ettiğimi düşünüyorum, ancak beni daha da yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi kürek kemiklerimin arasına bastığında, bu değerlendirmeyi yeniden değerlendirmek zorunda kalıyorum.

Beklediğimi fark ediyorum, nefesimi tutup derin derin nefes almak isterken, teninin benimkine dokunmasını ve gitmesini bekliyorum.

Kendinden bir parçanın ardında. Önce burnunun bir fırçasında hissediyorum, ucu boğazımda gezinirken soluduğu hafif sesi ve parmaklarım kendimi sabitlemek için bilinçsizce paltosunun kumaşına kıvrılırken kalınca yutkunuyorum. Dizlerim yine o aptal Jell-O şeyini yaptığı için bu gerekli.

Bunu son yaptığmdan beri tıraş olmuş, yanağı boynuma sıcak bir şekilde değdiğinde pürüzsüzleşiyor ve hafifçe titremesini hayal ediyor olabilirim ama sanmıyorum. Göğsünden iniltiye benzer ama daha yumuşak bir ses geliyor, boğazı benimkinin üzerinden geçerken ve yine o her yeri kaplayan karıncalanma tenimi karıncalandırıyor. Hem hoş hem de rahatsız edici, kaşınması gereken ama ulaşamadığım bir kaşıntı gibi.

Sadece hormonların, diyorum kendime. Hiçbir anlamı yok.

Peki o uzaklaştığında neden bu kadar zor nefes alıyorum? Ve dahası, neden o?

Kokusunun şimdi daha güçlü görünmesinin bir faydası yok ve bunun bastırıcıları bırakmasıyla bir ilgisi olduğunu varsaymak zorundayım - ama ben ona yapışırken kokunun gücü neredeyse odanın dönmesine neden oluyor. Midemde ve göğsümde nabız gibi atan bir sıcaklık var ve yutkunmaya çalıştığım da boğazımı kuru buluyorum. Kendime gelmeme yardımcı olacağını düşünerek gözlerimi kapatıyorum ama bunun tek yaptığı *diğer* tüm duyularımı daha da aydınlatmak oluyor. Geçici ama güçlü bir dürtü var, yüzümü çevirip onu öpmeyi hayal etmeme neden olan bir dürtü. Bunun saçma olduğunu biliyorum. Tavsiye edilmediğinden bahsetmiyorum bile.

Peki neden birdenbire onun tadının nasıl olduğunu merak ediyorum?

"Özür dilerim," diyor tekrar. Aniden uzaklaşması sistemimde adeta bir şok etkisi yaratıyor ve gözlerinin bir an öncesine göre daha koyu mavi olduğunu fark ediyorum. "İsteyerek yapmadım-" Boğazını temizlerken dudakları birbirine yapışıyor. "Özür dilerim."

Yutkunuyorum ama yine de zor oluyor. "Bunu söyleyip duruyorsun." Sesim yanlış geliyor. "Bu sadece bir parçası, değil mi?"

"Doğru," diye sessizce cevap veriyor, çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi geriliyor. "Sadece bir parçası."

Yüzümü sadece artık ona bakmak zorunda kalmamak için çeviriyorum ve burnumu omzuma bastırıyorum. "Sanırım bu yeterli."

"Evet." Göz ucuyla başını salladığını görebiliyorum, yavaşça, sersemlemiş gibi. "Bu, um, yapmalı."

Ellerinin hala kalçalarımnda, benden uzaklaştıktan sonra yerleştikleri yerde hafifçe durduğunu ne zaman fark ettiğimizden emin değilim. Utanmış gibi ellerini hızla geri çekiyor ve gözlerini kaçırıyor. Garip bir şekilde, bana dokunmayı bıraktığında neredeyse hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

"Doğru. Pekâlâ. Sanırım bu hikaye hakkında düşüneceğim."

"Oh." Sahte köken hikâyemiz garip bir şekilde şu anda aklımdaki son şey. "Evet. Sana sonra mesaj atarım."

Sıkı bir baş sallama daha. "Elbette."

Kokusu bu kadar güzel olmak zorunda mı? Düşünmeyi zorlaştırıyor. Alfa genlerinden olmalı. Bastırıcılarına bu kadar bağlı olmasına şaşmamalı. Etrafta böyle kokarak dolaşıyorsa, diğer şekil değiştirenler ya ondan korkar ya da kendilerini ona atarlardı.

Aramıza biraz mesafe koyarak ondan uzaklaşıyorum. "Acele edip buradan çıksam iyi olacak," diyorum gergin bir kahkahayla. "İnsanlar beni senin gibi kokarken yakalarsa, ofisinde öpüştüğümüzü düşünecekler."

Noah tuhaf bir yüz ifadesi takınıyor, bu da şaka yaptığıma pişman olmama neden oluyor ama şaka geldiği gibi gidiyor.

"İyi geceler Mackenzie," diyor bana, sesi bir dakika öncesine göre daha kalın çıkıyor.

"Sen de." Gülümsemeye çalışıyorum. "Yarın görüşürüz."

Aptalca bir şey yapmaya fırsat bulamadan kaçıyorum, beynimde sadece gülünç değil, aynı zamanda tamamen yersiz olan çok sayıda hormon kaynaklı öneri uçuşuyor. Noah'nın ofisinin dışındaki hava çok daha az ... *Noah*, ve onu solumak, kokusunun getirdiği, bizimle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin biyolojiyle ilgili olduğunu bildiğim dürtülerden biraz olsun arınmamı sağlıyor.

Sadece hormonların.

Arabama giderken bunu kendime en az bir düzine kez tekrarlıyorum,
ama bu beni daha az düşündürmüyor.

6

Noa

Bu gece için *stresli* olduğumu **söylemeyeceğim**, ancak kesinlikle heyecanlanmanın yakınından bile geçmedim. Mackenzie bu hafta başında ofisime geldiğinden beri bana gideceğimiz buluşmanın bir *barda olduğunu söyledi, ki ben* yirmili yaşlarımdan beri böyle bir yere adımımı atmadım. Bilseydim peşine takılmak için bu kadar istekli olmayabilirdim.

Hastanenin ana lobisinden çıkan çift kapıya doğru bakarken saatime bakıyorum; Mackenzie on dakika önce bana mesaj atıp üstünü değiştireceğini ve hemen aşağıya ineceğini söylemişti ve ben de büyük bir aptal gibi şu anda otoparkta arabama yaslanmış, sanki baloya falan gidecekmişiz gibi onu bekliyorum. Biliyorum ki ona bunun neredeyse bir yıldır ilk gerçek randevum olduğunu söyleseydim, muhtemelen söyleyecek her türlü alaycı şeyi olurdu.

Bu bir tarih değil, zihinsel olarak doğru.

Yine de, sahte olsun ya da olmasın, Mackenzie ile çıkma fikrinin bu haftaki sınırlarımda kesinlikle küçük bir rol oynadığını iddia edemem. Özellikle de onu son gördüğümde ofisimde yaşadığım o tuhaf andan sonra.

Onu tekrar koklama ihtiyacını bana ne hissettirdi bilmiyorum; sanki gitmek üzereymiş gibi konuştuğunu hatırlıyorum ama tüm o süre boyunca

Dudaklarım kıpırdıyordu, tek odaklanabildiğim onun kokusunun tatlılığı ve benim kokumun ona karışacak ne kadar az kaldığıydı. Kısa bir an için, onu tekrar işaretlemeden dünyaya geri gönderme fikri beni derinden rahatsız etmişti. Bu da beni sayısız başka nedenden dolayı derinden rahatsız etti.

Bastırıcı ilaç kullanmayalı uzun yıllar oldu, o kadar uzun zaman oldu ki bunların yokluğunda ortaya çıkan garip dürtüler ve duygular bana yabancı geliyor. Onları almayı bırakalı sadece birkaç gün oldu ve sadece bu gerçek bile, günlük dozum olmadan daha fazla zaman geçtikçe bu davranışsal yan etkilerin beni ne kadar kötü etkileyebileceği konusunda endişelenmem için yeterli. Mackenzie'ye dokunmakla ilgili bir şey sadece ona *daha fazla dokunma* dürtüsü uyandırdı ve o zamandan beri yetişkin hayatımda bir kadına dokunmayı bu kadar çok istediğim tek bir zaman için beynimi aradım, bu dürtü geçici olsa bile. Bu hafta ikimizin de mesajlaşmak dışında konuşamayacak kadar meşgul olmamız muhtemelen en *iyisiydi* - her ne kadar bir parçam mesafeden dolayı biraz huzursuz olsa da. Sanırım bu daha önce hiç uğraşmak zorunda kalmadığım garip bir alfa içgüdüğü.

Kesin olan bir şey var ki, bu anlamaya devam edeceksek işleri daha iyi idare etmem gerekecek.

Bir soğuk hava dalgası geçerken ceketimi daha sıkı çekiyorum ve telefonumdan saati tekrar kontrol ediyorum. Ne giyiyor bu arada? Gerçekten bir balo elbisesi olabilir mi? Normal bir insan gibi arabada beklemeliydim. Bunun bir şekilde daha centilmence olduğunu düşünmek muhtemelen aptalca.

Tam siktir et demek üzereyken otoparkın karşısındaki cam kapıların açıldığını fark ediyorum ve Mackenzie arabamı aramak için ayak parmaklarının üzerinde yükselirken tanıdık bir kumral saç tutamını görüyorum. Oldukça yakınımda olmama rağmen beni hemen fark etmiyor ve bu da bana verdiği tuhaf duraksamayla boğuşmak için otuz saniye kadar zamanım *olduğu* anlamına geliyor.

Dar siyah kot pantolonu, dizlerinin hemen altında biten deri botlarına kadar her yerini sarıyor ve siyah kabanının altındaki aynı derecede dar kırmızı kazağı da benzer bir şekilde ona yapışıyor.

Bir insanın ondan başka bir yere bakması çok zor. Ya da en azından şu anda *benim* üzerimdeki etkisi tam olarak bu.

Sonunda beni gördüğünde gülümsüyor ve bana doğru gelirken elini sallıyor. O yaklaştıkça, kazağındaki yırtmacın derinliğini ve boynuna takılı, gözlerimin gitmesine izin vermeyi reddettiğim göğüslerinin arasında kaybolan sarkan siyah zinciri daha iyi değerlendirebiliyorum.

"Selam," diyor yaklaşırken, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Koyu renk kot pantolonuma ve ceketimin altındaki mavi düğmeli bluzuma *hayranlıkla bakıyor*, hatta uzanıp yakamı tutuyor ve etkilenmiş görünüyor. "Şu haline bak! Güzel temizlenmişsiniz, Dr. Taylor."

Boğazımı temizlerken bakışlarımı onun yüzünde güvenli bir şekilde tutmaya zorlayarak düşüncelerimin etrafına sıkı bir ilmik geçiriyorum. "Sen de öyle."

"Teşekkür ederim," diyor kirpiklerini şakacı bir şekilde kırıştırarak. "Gitmeye hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diye mırıldanıyorum ve ona kapıyı açmak için dönüyorum.

O güvenli bir şekilde içeri girene kadar kapıyı kapatmıyorum, sürücü koltuğuna tırmanmak için arabanın etrafında dönüyorum. Ben de aynısını yapmaya başladığımda o da kemerini bağlamayı yeni bitirmişti ve ben işimi bitirdiğimde yüzündeki neşeli gülümsemeyi fark edip kaşlarımı kaldırarak ona soruyorum.

"Peki, birden ona kadar bir ölçekte," diyor, "bu partiden ne kadar nefret edeceksin?"

Arabayı çalıştırırken içimden mırıldanıyorum, park yerinden çıkabilmek için geri vitese takarken başımı sallıyorum. "Tam on bir," diye homurdanıyorum.

Sokağa çıkana kadar kıkırdaması bitmiyor.

Hangisinin daha tuhaf olduğundan emin değilim; bir barda olmam mı yoksa iş arkadaşlarımla bir barda olmam mı? Mackenzie ve ben eskimiş ahşap kapıdan içeri girdiğimizde aralarına kısa ama fark edilir bir sessizlik yerleşiyor, herkesin toplandığı barın arka köşesinde en az beş dakika boyunca cırcır böcekleri

Konuşma yeniden başlamadan birkaç saniye önce. Mackenzie hemen tanımadığım birine el sallıyor, siyah saçlı ve parlak bir gülümsemesi olan güzel bir kadın, aslında çok memnun görünüyor.

"Mack! Buraya gel!"

Devam etmeden önce bana dönüyor ve elimi sıkarak beni cesaretlendiriyor. "Umutsuzca aşıksın, değil mi?"

"Doğru," diye cevap veriyorum, parmaklarının sıcaklığına aşırı odaklanmış bir halde. "Delicesine mutlu."

Mackenzie sırtarak beni bara giden kalabalığın arasından arka taraftaki gruba doğru çekiyor ve arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim aynı kadın, birkaç kişiyle birlikte yerleştiği yuvarlak kabinde bize hemen yer açıyor.

Kadın masanın etrafında oturan diğerlerine "Hadi," diye sesleniyor. "Kenara kayın." Biz kabinde otururken dikkatini tekrar Mackenzie'ye veriyor. "Tanrıya şükür geldiniz. Conner burada."

Mackenzie burnunu kırıştırdı. "Ew. Hala numaranı almaya mı çalışıyor?"

"Kelimenin tam anlamıyla beni her Ortopedi'ye çağırdığında. Denver'da kalça protezine ihtiyacı olan kaç tane yaşlı hasta olduğunu biliyor musun? Çünkü ben biliyorum."

"Yikes." Mackenzie'nin burnu hâlâ tiksintiyle kırıışmış durumda. Tam o anda, hâlâ onu izlediğimi fark ediyorum. Neyse ki o anda beni hatırladı ve kendime gelmemi sağladı. "Ah. Özür dilerim. Priya, bu -"

"Oh, kim olduğunu biliyorum," diyor kadın, ya da *Priya*. "Birlikte çok çalıştık."

Paniğe kapıldığımı hissediyorum. "Var mı?"

"Priya Mehta," diye gülüyor. "Ben nöbetçi anestezi uzmanıyım. Hastalarınızı bayıltan hep ben oluyorum."

"Oh." Panik hafif bir utanca dönüşür. "Üzgünüm, bazen ben-"

Priya beni başından savdı. "Dürüst olmak gerekirse, beni tanımış olsaydın seninle ilgili tüm hayallerim yıkılırdı."

Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum ama gülümsüyor, yani bu iyiye işaret olmalı.

Priya masanın geri kalanını işaret ederek onları tek tek tanıtıyor. "Bu Matías Hernandez"-solundaki esmer tenli, iri yarı adamı işaret ediyor-"bir endokrinolog. Bu da karısı Jamie"- Matías'ın yanındaki kumral saçlı ve çilli minyon kadın bana küçük bir gülümsemeyle el sallıyor-"radyoloji teknisyenlerimden biri. Oh, ve şuradaki yaşlı adam da-"

"Paul?"

"Noah," diyor Paul, ağarmış bıyıkları gülümsemesiyle birlikte eğiliyor. "Seni böyle bir şeyde göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Ben ..." Mackenzie'nin kolunun aniden benimkine dolandığını hissediyorum ve ona baktığımda bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. Kendime dokunmanın gerekli olduğunu, sadece numaranın bir parçası olduğunu hatırlatıyorum. "Pekâlâ." Kendimi hatırlayarak kendi gülümsememi yapıştırıyorum. "Sen gittiğinden beri birkaç gelişme oldu."

Paul kıkırdar. "Bana mı söylüyorsun. Oturduğumdan beri bütün masa bu konuda çene çalıyor."

Masadaki diğer üyelere bakıyorum ve hepsinin birden başka yerlere baktığını görüyorum. Paul'ün az önce söylediklerini doğrular nitelikte.

Mackenzie eğilerek Priya'yı omzuyla dürtüyor. "Kaba."

"Pekala!" Priya ellerini havaya kaldırır. "Sizler hastanenin şimdiye kadar duyduğu en büyük bombayı patlattınız. Bizim Mackenzie mi? Kardiyoloji'nin Nosferatu versiyonuyla mı?"

"Teşekkür ederim," diye kestirip atıyorum.

Priya en azından özür dilemiş görünüyor. "Özür dilerim."

"Zaten birkaç tane içti," diye söze karışıyor Jamie, teknisyeni olduğunu söylediği kişi. "Onu affetmek zorundasınız."

Kocası Matías, "Sanırım birkaç taneye daha ihtiyacım olacak," diye homurdanıyor.

"Bu kadar dalga yaratacağını düşünmemiştik sanırım," diye teklif ediyorum.

"Sanırım ne kadar *meraklı olduklarını* hesaba katmamışız" -Mackenzie, Priya'ya sahte bir kızgınlık olduğunu düşündüğüm bir bakış atıyor- "iş arkadaşlarımız".

"Bana nasıl bir araya geldiğinizi bile anlatmadı," diye suratını asıyor Priya. "Bu çok kaba değil mi, Noah? Arkadaş olmamız gerekiyordu."

Mackenzie, "Öğle yemeğinde beni terk eden sendin," diye karşı çıkıyor.

"Ben de seni bir daha gördüğümde bu hikâyeyi anlatmanı istediğimi söylemiştim," diye suçlar Priya. "Hadi ama! Anlat bize. Noah mı? İlk görüşte aşk mıydı?"

"I-" Yardım için Mackenzie'ye bakıyorum ve yüz ifadesinden zorlandığımı anladığını görebiliyorum. Basit tutma konusunda anlaşmıştık ama birden kendimi her şeyi berbat edeceğimden korkarken buluyorum. "Şey, ben-"

"İş yerinde tanıştık," diye ağzından geçiriyor Mackenzie ve beni kurtarıyor. "Belliki."

"Doğru," diye ekliyorum, kendimi toparlarken başımı sallayarak onaylıyorum. "Mackenzie akut MI geçiren bir hastaya danışmanlık yapmak üzere ofisime gelmişti."

Jamie'nin kaşları çatıldı. "MI?"

Masadaki herkes aynı anda "Miyokard enfarktüsü," diyor.

Jamie gözlerini deviriyor ve "*Doktorlar*" gibi bir şey mırıldanıyor.

"Her *neyse*," diye devam etti Mackenzie, bana yardım ederek, "tahmin edebileceğiniz gibi Noah Taylor hakkındaki tüm hikâyeleri duymuştum."

Bu konuştuğumuz bir şey değil. "Ne hikayeleri?"

"Aman Tanrım. Sen söyle." Priya'yı işaret ediyor. "Nuh'un tek başına binmek istediği için herkesi asansörden attırması neydi?"

"*Mekanik* sorunları vardı," diye hayıflandım. "Onlara merdivenleri kullanmalarını söyledim."

Priya dilini şaklatır. "Ama sen sürdün?"

"Bekle," diye gülüyor Mackenzie. "Bahse girerim bir şey için dakik olmaya çalışıyordu."

Yüzümü buruşturdum. "Saat 10'da toplantım vardı."

"Biliyordum." Mackenzie daha sert gülüyor ve hâlâ benimkine dolanmış olan kolunun sıkılaştığını fark ediyorum. Bundan hoşlanmadığımı söyleyemem. "Sadece sen bir toplantıya zamanında yetişmek için ölümüne düşmeyi göze alırsın."

"Hakkımda uydurulan diğer masalları bilmek istediğimden bile emin

değilim," diye homurdandım.

"Ağlattığın o hemşire her zaman vardır," diyor Jamie.

İç çekiyorum. "O-"

"Mackenzie kıkırdarak sözlerini şöyle bitiriyor: "Aşırı derecede abartılmış.

Sert görünmek için elimden geleni yaparken bile dudaklarımın onun neşesi karşısında seğirdiğini hissediyorum ve başımı ona doğru sallıyorum.

"Vay canına," diyor Matías. "Çift olmanızın biraz şüpheli olduğunu düşünüyordum ama siz ikiniz kesinlikle birbirinize aşıksınız."

Mackenzie'nin kahkahası sadece bir saniyeliğine kesiliyor ve hanımeli benzeri kokusu burun deliklerimi gıdıkladığında ona karşı geriliyorum. Birkaç dakika sonra kendini toparlamış gibi görüldüğünde, başını omzuma yasladığında kokusu dağıldığında kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Umutsuzca aşık," diye yarı şarkı söylüyor.

"Delicesine mutlu" diye mırıldanırken hâlâ ona bakıyorum.

Priya dilini dışarı çıkararak, "Tamam," diye inliyor. "Boş ver. Siz ikiniz ve mutluluğunuz tarafından saldırıya uğramak için fazla bekâr ve kesinlikle hâlâ fazla ayık olduğuma karar verdim. Hemen aşık olduğunuzu ve miyokard enfarktüsünden sonra sonsuza dek mutlu yaşadığınızı varsayacağım."

Mackenzie ciddiyetle, "Birinin yaptığı gibi," diyor. Priya'yı tekrar dürtüyor. "Her zaman Conner vardır."

Priya kısık gözlerle onu işaret eder. "İşte bu kadar. Yeniden doldurma görevindesin. Hadi gidelim."

"İyi, iyi," diye gülüyor Mackenzie. "Zaten bir içkiye ihtiyacım var."

Onları dışarı çıkarmak için kabinden çıkıyorum, Matías ve Jamie peşlerinden gelirken oyalanıyorum.

"Onu benimle dans etmeye zorluyorum," diye açıklıyor Jamie yanlarından geçerken.

Diğerleri bara doğru yönelirken Mackenzie geride duruyor, bana endişeyle bakarken elini benimkinden tutuyor. "Biraz tek başına takılmak senin için sorun olur mu?"

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. Beni tek başıma bırakma konusunda hala endişeli olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden "Git eğlen" diye ekliyorum.

Bana gülümsüyor ve göğsümde benzer bir his oluşurken parmaklarımı sıkıyor. Onu gereğinden uzun süre izliyorum, nedense kalabalığın arasından sağ salim geçtiğinden emin olmak istiyorum, ancak onu ve Priya'yı gülüşürken gördüğümde rahatlayabiliyorum

Bir barmen bulmaya çalışırken büyük ahşap tezgâhta bir şeyler içiyorlar.

"Ee," diyor Paul ben tekrar kabine yerleşirken. "Çiftleştiniz, ha?"

Boynumun arkasını ovmak için uzanıyorum. "Evet, ilginçti." "Bana bundan hiç bahsetmemiş olman ne kadar komik," diyor.

Sesinde eğlence, gözlerinin etrafındaki sıcak kahverengi teninde kırıksıklıklar oluşuyordu. "İş yerinden düzenli olarak görüştüğün tek kişinin muhtemelen ben olduğumu düşünürsek."

"Özür dilerim," diyorum. "Biz yapmadık. Karışık bir durum."

"Bunun alfa statünüzün ortaya çıkmasıyla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Bu ..." İyi bir bahaneye yakın bir şey bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. "Belli oluyor mu?"

"Sıradan bir seyirci için değil," diye kıkırdıyor Paul. "Ama ben seni tanıyorum." "Tam bir karmaşa oldu Paul," diye iç geçiriyorum.

"Tahmin ediyorum," diyor. "Peki Dr. Carter'ın tüm bu olaylardaki rolü nedir?"

"O ..." Başımı çeviriyorum, Priya'nın az önce söylediği bir şey karşısında neşeyle başını geriye eğişini izlerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bana yardım ediyor."

"Priya'nın bana anlattığına göre," diyor Paul, "Dr. Carter bir aziz gibi bir şey."

"Öyle," diye mırıldanıyorum, o gülerken ben hâlâ sahte arkadaşşıma bakıyorum.

Paul önündeki bardağa uzanıyor ve nihayet dikkatimi Mackenzie'den ayırdığımda, içerken bardağa gülümsediğini fark ediyorum, koyu renk gözleri parlıyor. "İkiniz çok ikna edicisiniz. İkinizi birlikte izlerken kimse birlikte olmadığınızdan şüphelenmez."

"Oh, biz sadece ..." Kaşlarımı çatarak masaya bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kabul etmesine bile şaşırdım. Kimsenin bakış açısından neden kabul ettiğinin bir anlamı yok."

Bu kısım kesinlikle doğru ve sürekli aklımda olan bir şey. Onu bir dizi kötü randevudan daha koruduğumu düşünse bile, yaptığımız bu şey üstlenilecek çok şey var ve sanki bundan çok daha fazla fayda sağlayacakmışım gibi geliyor.

"Onun bir azize olduğunu söylemiştin,"
diyor Paul. Başımı salladım. "Dedim."

Sanki bir sırrı varmış gibi tekrar gülümsediğini fark ediyorum ve başını hafifçe sallayarak dikkatini tekrar bardağına veriyor. "Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Umarım felaketten başka bir şey olur," diye hayıflandım.

"Dikkatli ol," diye tekrar uyarıyor Paul. "Bunun seni mahvetmesine izin vermeyecek kadar zekisin. Her şey boşa gider."

"Söyleyeceğim," dedim ona. "Başka bir şey yoksa Mackenzie'nin kariyerini tehlikeye atmak istemem. Onu da yanımda sürüklersem kendimle yaşayamam." Paul'ün yine o tuhaf gülümsemesiyle bana baktığını fark ediyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey," diye gülüyor. "Dediğim gibi, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bununla ne demek istediğinden emin değilim ve sormanın büyük olasılıkla bana daha fazla sinsi bakış atmasına neden olacağına karar veriyorum.

"Noah!"

Mackenzie'nin sesiyle başım yana savruluyor ve onu yine kalabalığın arasından geçerken yakalıyorum. Yanaklarının gittiğinden biraz daha kızarmış olduğunu fark ediyorum. Kulağıma fısıldamak için eğilmeden önce Paul'den sessiz bir özür diliyor ve nefesinin kabuğuma değdiğini hissettiğimde üzerimden belli belirsiz (ya da en azından öyle olduğunu umuyorum) bir ürperti geçiyor.

"Dennis burada," diye fısıldıyor. "Bardaki birine bizi görüp görmediğini soruyordu." Geri gelmeden önce içtiği meyveli içkinin kokusunu alabiliyorum. "Sadece beni takip et." Kafamın karışmasına fırsat bile vermeden elime uzanıyor ve beni oturduğum yerden çekiyor. "Gel benimle dans et!" Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü Mackenzie bir kahkaha attı. "Oh, hadi ama. Dans et benimle, suratsız."

Avucunun sıcaklığıyla, hatta gülümsemesinin davetkârlığıyla bir an için dikkatim dağılıyor. Sanki *gerçekten* benimle dans etmek istiyormuş gibi. "Tamam "dan başka bir şey söylemeyi zorlaştırıyor. Paul'e özür dileyen bir bakış atarak kabinden dışarı doğru kayıyorum. "Özür dilerim."

"Git, git," diye ısrar ediyor. "Eşinle dans et."

Gülümsemesi son beş dakikadır olduğu gibi sinsi, ama Mackenzie beni olduğu gibi yere çekerken bundan rahatsız olacak zamanım yok. Oradaki insan kalabalığının içine girdiğimizde beni kendine yaklaştırıyor, ellerimi tutup kalçalarına yerleştirdikten sonra kendi ellerini başımın arkasına koyuyor.

"Benimle dans edersen seni rahatsız etmeyeceğini düşündüm," diye açıklıyor.

"Oh." Başımı salladım ve onu görüp göremeyeceğimi anlamak için kalabalığı taramaya başladım. "İyi karar."

"İki kuş," diye mırıldanıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Diğer kuş nedir?"

"Bir daha ne zaman *lanet olası Noah Taylor* ile dans ettiğimi söyleyebileceğim?"

"Bu ilginç bir çıkarım," diye kıkırdıyorum.

"Arkadaşım Parker sana öyle diyor," diye itiraf ediyor. "*Lanet olası Noah Taylor*. İş yerinde gerçekten de tuhaf bir şöhretin var."

"Asla öyle olmak istemedim," diyorum ona.

Garip bir şekilde gülümsemesi genişler. "Bunu anlamaya başlıyorum. Cazibenin bir parçası."

İşte yine oldu. Benimle ilgili herhangi bir şeyin *cazibe* olarak anılmasına hala alışamadım.

"Ne kadar içtin?"

Burnunu kırıştırıyor. Bunun kesinlikle sevimli olduğuna karar verdim. "Sadece bir cosmo." Ona inanmakta tereddüt ettiğimi fark edip gözlerini deviriyor. "Ve birkaç shot."

"Gecenin geri kalanında tempo tuttuğundan emin olmalıyız," diye gülüyorum. "Hasta olmanı istemem."

Bana göz kırpmıyor. "Sorun değil. Burada alfam var, değil mi?"

Aynı ürperti omurgam boyunca kayıyor. Sadece bir cümle, hem de basit bir cümle. Peki neden birdenbire kendimi bu kadar gergin hissediyorum? Kokusunun şimdi biraz daha yoğun olması hiç yardımcı olmuyor; bunun için alkolü suçlayabileceğimizi varsayıyorum.

"Doğru," diye mırıldanıyorum, yüz ifademi eşit tutmaya çalışarak.

Hoparlörlerden çalan yavaş şarkıyla sallanmaya devam ediyoruz ve bir noktada başı biraz yana kayarak yanağını göğsüme bastırıyor. "Güzel kokuyorsun," diye iç geçiriyor. "Biliyor muydun?"

Tehlikeli, sanırım. Muhtemelen bu dansı bitirmeliyim.

"Yaptığımı söyleyemem," diye idare ediyorum.

Burnunu tekrar gömleğime bastırıp nefes alıyor. "Evet, öyle." "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, sesim bir an öncesine göre daha gergin.

"Um . . . Sen de öyle."

Bana hülyalı bir gülümseme vermek için çenesini yukarı kaldırıyor. "Öyle mi?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bu *çok* tehlikeli hissettiriyor. Özellikle de aniden ağzının nasıl bir his verebileceğine dair güçlü ve çirkin fikirler edindiğim gerçeği göz önüne alındığında. Düşüncelerin nereden geldiğini bile tam olarak kestiremiyorum. Yine de şu anda gülümsemesinin dışında pek bir şey algılayamıyorum. Beni giderek daha fazla etkilemesi imkânsız gibi geliyor. Hiç kimsenin etkilemediği kadar. Bu kesin. *Gerçekten* de uzun zamandır bastırıcı ilaçlarımı bırakmadığım için mi?

"Evet," diye mırıldanıyorum, düşüncelerimi toparlayabilmek için bakışlarımı onun başının üzerinde gezdirmeye zorluyorum. "Dennis'i nerede gördün?"

"Oh." Başını çevirip boynunu bükte. "Orada Betty ile birlikteydi."

"Betty'nin kim olduğunu hâlâ bilmiyorum."

Mackenzie kıkırdıyor. "Herkesin seni tanınması ama senin kimseyi tanımaman çok komik."

"Ben ... arkadaş edinmeyi alışkanlık haline getirmem." "Belli ki," diye alay ediyor. "Ama biz arkadaşız. Değil mi?"

"I . . ." Elimde değil. Tekrar ona bakıyorum ve bu açıdan, göğüslerinin yumuşak kabarıklıklarının her nefeste yükselip alçaldığı kazağının dalgalanan damarını net bir şekilde görebiliyorum. Bakmamak için kendimi zor tutuyorum, kendimi bir tür genç hayvan gibi hissediyorum. "Evet. Biz arkadaşız."

Göğsümün sıkışmasına neden olan o aynı gülümseme. "Ne büyük bir onur."

Sonra şarkı kayboluyor ve yokluğu bana biraz mantıklı geliyor. Belini bırakırken boğazımı temizliyorum (parmaklarım

sanki protesto çığlıkları atacaklarmış gibi), daha neşeli bir melodi çalmaya başladığında kalabalığa bakma gösterisi yapıyor. "Bir içki daha ister misiniz? Bu tür bir müzikle dans etmek için kesinlikle bir ya da beşe ihtiyacım olacak."

"Biraz bekleyeceğim," diyor. "Sanırım son atış beni etkiledi."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye düşünüyorum. "Seninle masada buluşuruz."

Sonra merakla bana bakıyor, yüz ifademi kendi yüz ifadesiyle inceliyor ama ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yok. Kendi düşüncelerini uzaklaştırmak istercesine başını hafifçe sallıyor ve dansımız sırasında bana verdiğinden daha pratik bir gülümsemeyi yapııştırıyor. "Tabii. Dennis seni rahatsız ederse seslenmen yeter. Onu döveceğimden emin olabilirsin."

"Mükemmel," diye gülüyorum. "Şimdi kendimi çok daha güvende hissediyorum."

Masamıza doğru geri dönerken omzunun üzerinden bana bir el sallıyor ve geri çekilmesinden sonra kokusuyla daha az bulanık olan havadan derin bir nefes alıyorum. Bu düşünmemi biraz daha kolaylaştırıyor.

Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var.

Önümüzdeki bir saat içinde pek çok şey olacak.

O içkiyi alıyorum ve parlatmak sinirlerime ve bu kadar kalabalık bir yerde olmanın getirdiği gerginliğe iyi geliyor. Bir noktada Priya yüksek sesle Mackenzie için yeterince iyi olduğuma karar verdiğini açıklıyor ve tüm masayı kahkahalara boğuyor. Betty ile tanıştım ve bana Tim Allen'ı teslim ettiğini söyledi. Ayrıca Mackenzie'nin kalbini kırmamam gerektiğini de söylüyor ve yetmiş küsur yaşındaki bir kadın için oldukça korkutucu biri. Paul bana yine sinsi bir gülümseme ve bilmiş bir bakış attıktan sonra iyi geceler dileyip eve dönüyor ve ben de onun gidişini biraz kıskanmadığımı iddia edemiyorum. Yine de itiraf etmeliyim ki bu gece nispeten iyi vakit geçirdim. Mackenzie bundan emin oldu.

Söz konusu sahte arkadaşım, dans pistinde olduğundan çok daha az alınganlık gösterdi ve bunun sadece onun yüzünden olduğunu varsayabilirim

İçki içtikten sonra biraz daha ayıldı. Hâlâ tanıdık bir şekilde bana dokunuyor, içkisini yudumlamak ya da bir hikâye anlatmak için kullanmadığı zamanlarda kolu hâlâ benimkine dolanıyor ama şarkı bittiğinden beri o tatlı gülümsemeyi ya da o hülyalı bakışı görmedim. Kesinlikle tekrar kucağıma gömülmedi. Sanırım daha mantıklı biri olsaydım bu beni rahatlatırdı. İçki içelim ya da içmeyelim, bizden beklenenlerin dışında birbirimize bu kadar aşına olmamız iyi bir fikir değil.

Her nefes alışımında beni çıldırtmakla tehdit eden tatlı kokusundan daha fazlasını içime çeksem bile.

Bu gece, ne kadar zamandır hatırlayamadığım bir randevuya en yakın olduğum an ve tamamen sahte ve göstermelik olsa bile, dürüst olmak gerekirse ... güzel. Diğer insanlarla vakit geçirmek. Sırrımı saklamak için kendimi diğer insanlardan o kadar uzun süre soyutladım ki, uygun fırsat verildiğinde sosyalleşmenin ne kadar keyifli bir deneyim olabileceğini unutmuşum.

Ama bana eşlik eden biri de olabilir. "İyi misin?"

Priya masaya getirdiği bir göz doktoruna korkunç bir şaka yaparken, komplocu bir şekilde bana doğru eğilen Mackenzie'ye bakıyorum, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Oldukça iyi vakit geçiriyorum."

"Vay canına," diyor Mackenzie usulca gülerek. "Noah Taylor *oldukça iyi vakit* geçiriyor. Biri medyaya haber versin."

"Sevimli." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sanırım sosyalleşmek ilk düşündüğüm kadar korkunç bir şey değilmiş."

Sahte bir nefes verir. "Aman Tanrım. Gelecek hafta seni bir partiden falan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalacağım."

"Ben olsam bu konuda bahse girmezdim," diyorum yüzümü buruşturarak.

Bana gülümsüyor, daha önce midemi bulandıran o davetkâr gülümseme değil ama yine de bunu duyduğuna gerçekten sevindiğini belli eden yumuşak ve tatlı bir gülümseme. "İyi vakit geçirmene sevindim. Birinin senin gibi kendi içine kapanması iyi bir şey değil."

"Profesyonel teşhisiniz bu mu?"

Yüzü tam bir sırtışa dönüşüyor ve bana dişlerini gösteriyor. Karnımdaki düğümler geri geldi. "Öyle. İkinci bir görüş almaya gerek yok."

Priya masanın öbür ucundan, "Beni iğrendiriyorsunuz," diye homurdanarak sessiz sohbetimizi böldü. "Huysuz olduğun zamanlarda seni daha çok seviyordum," diye ekliyor, suçlarcasına beni göstererek. "En azından o zaman bu kadar kıskanç değildim."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Güven bana. Kıskanmana gerek yok. Pekâlâ." Mackenzie'ye bakıyorum. "En azından Mackenzie'yi değil. Belki beni."

Mackenzie'nin dudakları bu iltifat karşısında aralanıyor ama Priya bir *ah* sesi çıkarıyor. "*Çiftler*."

Ama tabii ki, bu durumla ilgili hiçbir şey kolay olmadığı için gece iyi bir notla bitemez. Göz ucuyla yaklaştığını fark ediyorum, gülümsemem dağılırken vücudum hemen geriliyor. Dennis'in kokusunu daha önce hiç tam olarak almamıştım; ne mutlu ki, baskılayıcı ilaçların etkisindeyken bu kokuyu alamama şansına erişmiştim, ama şimdi kokusunu almak burnumun kırıışmasına neden oluyor, ucuz bir kolonyaya benzeyen kokunun saldırısına uğruyorum.

"Noah!" Sesi yüksek, etrafımızdaki insanların konuşmalarını bastırıyor ve o yaklaşırken masadaki herkes dönüp ona bakıyor. "Gerçekten geldiğine inanamıyorum. Bunun sana göre bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Evet, şey." İfadem pasif tutuyorum. "Artık sırrımız ortaya çıktığına göre, eşimin yalnız gitmesine izin vermek doğru gelmedi."

Dennis samimiyetsiz bir gülümsemeye, "Elbette," diyor. "Mackenzie. Seni tekrar görmek güzel." Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Harika görünüyorsun."

Adam ona bakarken yumruklarım masanın altında sıkılıyor ve Mackenzie'nin elinin benimkinin üzerinde nazikçe kayarak beni sakinleştirdiğini hissetmem sadece bir an sürüyor. "Teşekkürler," diyor kibarca.

"Sizi birlikte dışarıda görmek gerçekten çok güzel," diye övgüler yağdırıyor. "Noah hakkında dedikodular çıkmaya başladığında herkesin endişelendiğini biliyorum. Seni kollarının arasına alması büyük şans, değil mi?"

Neden öfkeyle titremenin eşiğinde olduğumu söyleyemem - Dennis'le ilgili bir şey her zaman beni sinirlendirmiştir - ama bastırıcı ilaçlarımın güvenlik ağı olmadan, ona vurma dürtüsünü geçmişte olduğundan çok daha güçlü hissedebiliyorum. Neyse ki Mackenzie'nin eli benimkini sıkıyor ve dokunuşundaki bir şey beni uçurumun kenarına gelmekten alıkoyuyor.

"İkimiz de gerçekten şanslıyız," diyor gözlerini onunkilere kilitleyerek. "Arkadaşımın işi söz konusuken insanların benim hakkımda ne düşüneceği konusunda endişelenmek aptalca geliyordu."

"Doğru," diyor Dennis, hâlâ o iğrenç gülümsemesiyle. "Çok şanslıyız. En iyi kardiyoloğumuzu kaybetmekten nefret ederdik."

O zaman masa sessizleşiyor, ben sessizce öfkelenirken grubumuzun geri kalanı rahatsız görünüyor ve Mackenzie boğazını temizleyene kadar hiçbirimiz hareket etmiyoruz.

"Evet, şey." Mackenzie elimi hiç bırakmıyor. "Artık gitsek iyi olacak. Değil mi Noah? Yarın erken bir vardiyan var."

Kısaca bunu nasıl bildiğini merak ediyorum, ama dikkatim çok dağınık. Dennis'in yüzündeki gülümsemeyi silip üzerinde durmak için. "Doğru," diye sıkıca onayladım.

"Erken vardiya."

"Elbette," diyor Dennis. "Seni tutmak istemem. İşin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Bir iğrenç gülümseme daha. "Size iyi geceler."

Dennis kulak kesilene kadar kimse konuşmuyor, sonra Priya'nın nefesini dışarı üflemesiyle yüksek sesli bir hava patlaması oluyor. "Vay canına. Bu adam tam bir pislik."

Mackenzie kafasını çeviriyor. "Bunu yakaladın mı?"

"Evet," diye cevap veriyor. "Noah'dan hoşlanmıyor."

Mackenzie bana "Muhtemelen buradan çıkmalıyız," dedi. "Bir şeyleri kırmadan önce."

Yumruklarımı açıyorum, bunu yaptığının farkında bile değilim, kendime gelirken birkaç kez göz kırpyorum. "Özür dilerim, ben-" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Ben sadece Beni çok etkiliyor."

Priya, "Radyoloji'den Jessica bir keresinde onu işten eve bırakmayı teklif ettiğini ve ne tür bir araba kullandığını bilmesini istediğini söyledi," diyor.

Mackenzie dikkatini tekrar bana vermeden önce "Siktiğimin Jessica'sı," diye mırıldandı. "Ciddiyim. İstersen gidebiliriz."

Omuz silkiyorum. "Gitmeye hazır olduğunuzdan eminseniz."

"Evet, ben iyiyim." Beni yavaşça kabinden dışarı itmeye başlarken Priya'ya dönüyor. "Conner'ın seni eve götürmesine izin verme. Ben o düğün partisinde olmayacağım."

Priya, "O konuda sorun yok," diyerek onu temin eder.

Ayaktayken bile Mackenzie'nin elimi bırakmadığını fark ediyorum. Aslında, vedalaşırken elimi bırakmıyor, Priya Mackenzie'nin iyiliği için bana son bir dostça tehdit savuruyor ve beni kalabalığın arasından bar çıkışına doğru çekerken bile elimi bırakmıyor. Daha önceki sinirliliğim konusunda hâlâ endişeli olduğumu düşünüyorum. Bahse girerim, muhtemelen kokumu alıyordur ve ona artık iyi olduğumu, bana yapışmaya devam etmesine gerek olmadığını söyleyebilirim.

Onun yerine otoparka kadar elimi tutmasına izin verdim.

Evine dönüş yolculuğu nispeten sakın geçiyor, en azından ilk başta. Mackenzie ilk birkaç bloğun sessizlik içinde geçmesine izin veriyor ve ben de bunu kesmek için söyleyecek bir şey bulamıyorum. Arabaya bindiğimizde bana dokunmayı bıraktı, çünkü artık bunu yapması için geçerli bir neden yoktu ve nedense onsuz kendimi huzursuz buluyorum. Apartmanın neredeyse yarısına gelene kadar ağzını açmıyor ve o zamana kadar rahatsız oluyorum, sanki derimden çıkacakmışım gibi.

"Yani ... sonuç olarak, bunun şimdiye kadar yaşadığım en kötü sahte randevu olmadığını söyleyebilirim." Bu benden sessiz bir kahkaha çıkardı ve içimdeki gerginliği biraz olsun hafifletti.

"Birden fazla mı içtin?"

"Oh, yükler," diyor ciddi bir şekilde. "Sana profesyonel olduğumu söylemiştim." Dudaklarım hâlâ kıvrık. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Kendini iyi hissediyor musun? Dennis'in seni gerçekten etkilediğini söyleyebilirim."

Başımı salladım. "O adamla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Eskiden beni son zamanlarda olduğu kadar rahatsız etmezdi. Muhtemelen bir yan etkisi

bastırıcılarım."

"Evet. Çok garip. Sanki yanına geldiği anda kokusunu alabildim. Neredeyse ruh halinin değiştiğini söyleyebilirdim. Bir şekilde daha keskindi. Daha önce hiç böyle şeyleri bu geceki kadar fark edememiştim."

"Bu... ilginç," diye not ediyorum, bunu kastederek. "Bunun nedenini merak ediyorum."

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra bana küstahça "Alfa'ya özgü bir şey olmalı" dedi.

"Öyle olmalı."

Yine sessizlik ve beraberinde aynı tedirginlik geliyor. Bu hiç bana göre değil; normalde sessizliğe terk edilmekten mutlu olurum. Ama şu anda... Gerçekten nefret ediyorum.

Mackenzie beni yine kurtardı. "Senin için çok rahatsız edici miydi? Tüm o insanları koklamak? Uzun süredir baskılayıcı kullandığın için buna alışık olmadığını biliyorum."

"Hayır, ben ..." Sorusu beni şaşırttı, ama daha çok verdiğim cevap yüzünden. O sorana kadar aklıma gelmeyen bir şeydi bu. "Dürüst olmak gerekirse, sadece . . . seni koklayabiliyordum, çoğunlukla."

Bana bakmak için başını çeviriyor ve sağıma baktığımda yüzündeki şaşkınlığı fark ediyorum. Sanki düşünüyormuş gibi ağzını açıp tekrar kapatıyor ve dans pistinde bana attığı aynı düşünceli bakış, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi. "Bu Huh. Neden acaba?"

"Emin değilim." Ona tekrar bakıyorum. "Başka bir alfa şeyi olmalı." "Doğru." Boş boş başını sallıyor ama hâlâ düşündüğünü anlayabiliyorum. "Elbette."

Neden bu kadar *garip*? Belki de onunla gelmek kötü bir fikirdi. Keşfedilmemiş bir bölgeye girmişim gibi hissediyorum.

İçimi kemiren bir soru var, tüm bunlardan önce hiç sorulmamış şaşırtıcı bir soru. Sormamayı bile düşünüyorum ama sonuçta beynim bunu yapmama izin vermiyor gibi görünüyor. "Eğlendin mi? . eğlendin mi?"

"Yaptım," diyor bir süre sonra. Sonra gülüyor. "Harika bir sahte randevu oluyorsun, anlaşılan."

"Bu kesinlikle bir sürpriz."

"Muhtemelen 'korkutucu Dr.' konusunda çok iyi olduğun içindir. Taylor' şeyi."

Bunu göz önünde bulunduruyorum. Burada bulunduğum süre boyunca iş dışında herhangi bir bağlantıdan kaçınmak için elimden geleni yaptım. Dürüst olmak gerekirse, Paul muhtemelen bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şey ve beni tamamen kazara öğrendi.

"Sırrımı saklamaya o kadar odaklanmıştım ki. . . Bilmiyorum. Nasıl karşılaşmış olabileceğimi görebiliyorum."

"Belki de sonunda birinin seni ihbar etmesi iyi bir şey olur." "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, artık rol yapmak zorunda olmamak güzel olmalı, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum, düşünüyorum. "Sanırım biraz rahatladım."

"Ve Albuquerque'ye gittiğinde, sana öğrettiğim tüm havalı şeyleri alıp gerçek arkadaşlar edinmek için kullanabilirsin. Sanırım o zamana kadar kaş çatma olayını minimuma indirmiş oluruz."

Ayrılacağımı hatırlamak beni hüzünlendiriyor ve bunun nedenini gerçekten anlayamıyorum. Geçen haftadan bu yana hiçbir şey değişmedi, bu yüzden başından beri sahip olduğum planları duymak beni çok garip hissettirmemeli.

"Doğru," diyorum havalı bir şekilde. "Yeteneklerinize inancım tam."

"Tam şuradayım," diyor, ilerideki binayı işaret ederek. "Bir sonraki sağa dönün."

Dönebilmek için arabayı yavaşlatıyorum, binanın kapısının önünde duruyorum ve arabayı park ediyorum. Kemerini yavaşça çözüyor, koltuğunda bir süre oyalanıyor.

"Öncesi hakkında . . ." Biraz kıpırdanıyor. "Dans ettiğimiz zaman. Umarım seni rahatsız etmemişimdir. Muhtemelen o ikinci içkiyi içmemeliydim."

Oh. Oh. Bunca zamandır bunun için mi endişeleniyordu?

"Hayır, hayır," diye onu temin ederim. "Endişelenmedin."

Sorun yok."

"Umarım sana asıldığımı falan düşünmüyorsunuzdur. Çizgiyi aştığımdan falan endişe etmeni istemiyorum."

"Hayır, ben-" Kendimle mücadele ettiğimi bilmesine izin vermek muhtemelen kötü bir fikir olurdu, değil mi? Belli ki bu fikir onu rahatsız

ediyor.

Hepsi. "Gerçekten sorun yok. Suçu alkole at."

"Alkol," diye papağan gibi tekrarlıyor, başını sallıyor. "Doğru. Evet. Yani iyi miyiz?"

"Biz iyiyiz," diye ısrar ediyorum. "Eminim bu, işlerin garipleştiği son sefer olmayacak. İçinde bulunduğumuz durum tuhaf bir düzenleme. Burada gerçek bir kural yok."

"Tamam. Whew." Elinin tersini şakacı bir şekilde alnına silerek biraz yukarı bakıyor. "Bunun hallolduğuna sevindim. O zaman yarın görüşürüz, değil mi?"

"Elbette." Bu bana hatırlattı. "Yarın çalışacağımı nereden biliyorsun?"

"Arkadaşım Parker bilgi işlemiden sorumludur. Bana programınızın bir kopyasını yazdırmasını sağladım." Bir an paniklemiş görünüyor. "Bu garip mi? Biri bana çalışıp çalışmadığını falan sorarsa bilmem gerekir diye düşünmüştüm. Şimdi bunun ürkütücü olabileceğini düşünüyorum. Kahretsin."

"Hayır, sorun değil. Gerçekten. Sadece bilmene şaşırdım. Bu çok mantıklı." Bu konuda hâlâ tuhaf hissettiğini anlayabiliyorum, bu yüzden ekliyorum, "Muhtemelen bana da seninkinin bir kopyasını almalısın. Ne olur ne olmaz."

"Tamam." Hararetle başını sallıyor, rahatlamış görünüyor. "Evet. Yapacağım." Sonunda bana bir gülümseme daha veriyor ve vücudumun buna karşı bir tür içgüdüsel tepki geliştirdiğini düşünmeye başlıyorum. "Yarın görüşürüz. İyi geceler, tamam mı?"

"Sen de," diye mırıldanıyorum, gitmek için kapısını açmasını izlerken.

Binaya girmeden önce bana el sallıyor ve ben de o gözden kaybolana kadar oradan ayrılmıyorum. Çizgiyi aşmış olma düşüncesiyle yüzündeki endişeli ifade -açıklayamadığım nedenlerle- aklımdan çıkmıyor. Bu konuda endişelenmesi iyi bir şey olmalı ve bana kasıtlı olarak asılmadığından emin olmak istemesi beni *rahatlatmalı*. Peki neden şu an kendimi bu kadar boktan hissediyorum?

Eve dönüş yolumuz boyunca, hiçbir zaman iyi bir cevap bulamadım.

Mackenzi

HAFTA SONU iş yerinde felaketle sonuçlanıyor ve bardaki geceden sonra Noah'yı üç gün boyunca görmüyorum. Partideki o garip andan sonra bu boşluk hoşuma gitmemiş gibi davranamam.

Sanırım daha az kolay olmasını bekliyordum. Noah ile bir randevuda olmak. Sahte *bir randevu*, kendime hatırlatıyorum. Bu hafta sonu kendime bunu çok hatırlatmak zorunda kaldım. Belki de dans pistindeki çakırkeyif anımdan sonra çok tuhaflaştığım içindir. Gerçekten *çok* güzel kokuyordu ve karnımda dolaşan sıvı cesaretle, her şeyin sahte olduğunu unutmak olması gerekenden daha kolaydı.

Yanlış adımlımı son zamanlarda *gerçek bir* randevum olmamasına bağlıyorum. Öyle olmalı. En azından Noah bu konuda nazik davranmıştı. Yine de . . . Bir parçam onun bu konuyu geçiştirmesine biraz bozulmamış gibi davranamazdım. Bunu hormonlara bağlıyorum. Belki de büyükannem bana sürekli Bay Cehennem Hayır'ı ayarlamaya çalışmasaydı, *gerçekten* uygun birini bulup evime getirebilir ve tüm bu kafa karışıklığını içimden atabilirdim.

Büyükanneden bahsetmişken.

Daha arayanın kimliğine bakmadan o olduğunu anlıyorum ve cevap vermek için telefonumu cebimden çıkarırken gözlerimi deviriyorum. Bu sekizinci telefon.

Üç gün içinde onu aradım ve her biri aynı şeyi ifade ediyordu:

"Peki onu akşam yemeğine ne zaman getireceksin?"

Kafeteryadan koridora doğru ilerlerken gözlerimi kapatıyorum ve iç geçirme isteğimi bastırıyorum. "Noah'nın programı benimkinden daha çılgın, büyükanne. İkimizin de çok fazla boş gecesi olmuyor."

"Ah, zavallı büyükannenle akşam yemeği yemek için bir akşam gizlice kaçabilirsin," diye suratını asıyor. "Yıllardır beni görmeye gelmedin."

Koridor şu anda bomboş ve etrafta beni dinleyecek kimse olmadığı için minnettarım. "Daha geçen hafta oradaydım."

"Şimdi de biriyle çıkıyorsun ve bana söylemedin bile." "Sana söyledim, bu yeni. Bu benim hatam değil."

Gran, "Ayrıca, çiftlerin iş dışında da birbirlerine zaman ayırmaları önemlidir," diye vurguluyor. "Birbirinizi *sadece* hastanede göremezsiniz. Nasıl olduğunuzu biliyorum."

"İş dışında da vakit geçiriyoruz," diye itiraz ediyorum. "Cuma günü bir bara gittik."

"Bir bar," diye homurdandı büyükannem. "Bir barda kaliteli zaman geçiremezsin."

Kokusu başımı döndürürken Noah'nın vücudunu vücuduma bastırdığını içeren bir anı kıvılcımı var ve kendi kendime buna karşı geçerli bir argüman yapabileceğimi düşünüyorum. Yine de büyük olasılıkla çiçek aranjmanlarını ve mekanları seçmesi gerekeceği için sessiz kalıyorum. Ayrıca, Noah'ya o kadar rahat dokunduğumu hatırladığımda kendimi hâlâ biraz tuhaf hissediyorum.

"Sadece çok fazla yılım kalmadı, anlıyor musun?" İç çekiyor. Dramatik bir şekilde, ekleyebilirim. "Nalları dikmeden önce seni hep yerleşik ve mutlu görmeyi umdum."

"İkimiz de benden daha uzun yaşayacağını biliyoruz."

"Torunum kalbimi kırmaya devam ederse olmaz."

"Tamam!" Başımı sallıyorum, kat numaralarının üçten ikiye değişmesini izliyorum ve asansörün daha hızlı hareket etmesini diliyorum. "Tamam. Müsait olduğunda ona sorarım."

"Oh, harika. Ben rosto yapacağım. Yoksa tavuk daha mı iyi? Belki ben-"

"Ne pişirdiğinin önemli olduğunu sanmıyorum," diye ayağımı yere vurarak onu temin ediyorum. "Özel bir şey yapmana gerek yok."

Bu bir felaket olacak. Noah'ı Moira Carter'a alıştırırmayı umuyordum ama görünüşe göre bu bir seçenek değil çünkü beni mihraba kadar takip edecek. Bunun görücü usulü randevulardan daha iyi olup olmadığını merak etmeye başladım.

Model trenler hakkında yanlış bir düşünceye kapıldım ve bu konuyu çabucak kapattı.

"Tabii ki biliyorum! Bu benim gelecekteki torunum olabilir-"

"Büyükanne."

"-ve ilk izlenimler inanılmaz derecede önemlidir."

Köşeyi dönüyorum, artık nereye gittiğime pek dikkat etmiyorum. "Çılgınca davranmakta ısrar etmediğin sürece Noah'nın senin harika biri olduğunu düşüneceğinden eminim-"

Tanıdık bir beden belirdiğinde ne söylediğimi unutuyorum ve acil servisin dışındaki koridorda duran kişi tarafından fırlatılıyorum.

"Noah?"

Yıpranmış görünüyor, kollarını kavuşturmuş ve ağzı gerilmiş bir şekilde yerden bana bakıyor, kaşları çatılmış.

Büyükannemin sesini uzaktan duyabiliyorum, vücudum günler sonra onu gördüğüm için garip bir tepki veriyor. Sanki birdenbire nasıl hareket edeceğimi unutmuş gibiyim. Üç gün önce de bu kadar güzel kokuyor muydu, yoksa sadece ona bu kadar yakın olmamın üzerinden bu kadar zaman geçtiği için mi kokusu daha nefis görünüyor?

"Gitmem gerek büyükanne," diyorum dalgınca. "Yapacak çok işim var. Yakında sana haber veririm."

Telefonu kapattığımı duyduğundan bile emin değilim, hala akşam yemeği için henüz belirlenmemiş bir menü hakkında mırıldanıyor.

Hâlâ orada duruyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben ..." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri az önce geldiğim yöne doğru kayıyor. "Öğle yemeği mi yiyordun?"

"Evet. Kafeteryada." "Oh."

"Beni mi arıyordun?"

"I . . ." Sanki rahatsız olmuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Evet. Muhtemelen önce mesaj atmalıydım."

"Hayır, sorun değil. Yani, gelseydin seni yolculuktan kurtarırdım ama sorun değil."

"Doğru." Başını yere doğru salladı, hâlâ kaşları çatıktı. "Güzel. Tamam."

Yüzündeki ifade hâlâ neredeyse endişeli ve parmaklarını endişeyle koluna bastırmak için uzanırken kokusunun dikkatimi dağıtmasını elimin tersiyle itiyorum. "İyi misin?"

Tekrar bana bakarken kaşları çatılıyor. "Tamam mı?"

"Evet, yani... Genelde benim katıma inmezsin. Ayrıca çok stresli görünüyorsun. Bir şey mi oldu? Çünkü ben-"

"Hayır, Mackenzie," diye araya giriyor. Bir elini yüzüne götürüyor, gözleri koridorda geziniyor. "Öyle bir şey değil-"

"Kahretsin." Bakışlarını takip ediyorum, bir yandan panoya bakarken bir yandan da köşeyi dönen bir hemşireyi fark ediyorum. "Doğru. Bunu burada konuşmamalıyız."

"Mackenzie, sanmıyorum-"

Konuşabileceğimiz bir yer bulmak için etrafı kolaçan etmeye başladım bile, çünkü ne yazık ki henüz kendi ofisime sahip olacak kadar yüksek bir mevkide değilim. "İzin verin

-" Koridorun sonunda bir malzeme dolabı görüyorum, kolunu biraz daha sıkıca kavriyorum ve onu da kendimle birlikte sürüklüyorum. "Buraya gel."

Onu fazladan on adım çekip dar alana soktuğumda hâlâ yarı itiraz ediyor, ışığı yakmak için uzanıyor ve kapıyı kapatmadan önce kimsenin bizi fark etmediğinden emin olmak için koridora bakıyor.

"Tamam," diyorum, dönüp ona bakıyorum. "Benim hatam. Muhtemelen duyulmak istemediniz."

"Hayır. Baktan bir şey yok." Nefes alıp veriyor, bir dakika öncesine göre daha stresli görünüyor. "Sana gerçekten mesaj atmalıydım."

"Sorun nedir? Sadece söyle bana."

"Hiçbir sorun yok," diye idare ediyor, şu anda bana bakmıyor. "Ben sadece ..." İç geçiriyor, neredeyse utanmış görünüyor. "Sadece seni birkaç gündür görmedim."

Başımı eğiyorum, tam olarak anlamıyorum. "Tamam mı?"

"Ben sadece ..." Yemin ederim, karşımdaki Noah Taylor olmasaydı, kızardığını düşünebilirdim. "Üç gündür seni koklamıyorum." Kelimeleri çok sessiz söylüyor, sanki zor bir şeymiş gibi. "İnsanların fark edebileceğinden endişelenmeye başlamıştım."

"Oh."

İlk başta, içimde küçük bir parça bu bilgiye seviniyor. Kan dolaşımda geçit töreni yaparken küçük bir takla atan uzak bir omega hormonu. Sonra ne olduğumuzu hatırlıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bu mantıklı," diyorum neredeyse çok hızlı bir şekilde. "Özür dilerim. Çok meşguldüm. İnsanların şüpheleneceğini düşünmemiştim bile."

"Şüpheli," diye yankılandı, gözleri yüzüme sabitlenmişti. "Doğru. Özür dilemene gerek yok. Yukarıda da işler yoğundu."

"Yine de." Ayaklarımı sürüyerek yürüyorum, her şey hakkında garip hissediyorum. Bu hiç mantıklı değil. Beni bulmaya sadece maskaralığımızın bakımını yapmak için geldiği için *hayal kırıklığına uğramış* olamam. Ne de olsa şu anda konuşuyor olmamızın tek nedeni bu. "Vay canına," diye gülüyorum. "O zaman seni dolaba çekmiş olmam garip."

"Sorun yok," diye beni temin ediyor. "Sanırım ..." İki yanımızdaki dağınık raflara bakıyor. "Sanırım burası da en iyi yer."

Kalp atışlarım birkaç kez daha hızlandı. Bunu beklemeye mi başladım? Bu normal, değil mi? Durum göz önüne alındığında?

Lanet hormonlar.

"Üniversite birinci sınıftan beri bir erkekle aynı dolaba girmedim," diyorum gergin bir kıkırdamayla.

Noah'nın burun deliklerinde hafif bir parlama, gözlerinde bir sertlik parıltısı fark ediyorum, ama geldiği gibi hızla kayboluyor. "Çabuk olacağım," diyor bana sessizce.

"Tamam," diye yarı fısıltıyla karşılık veriyorum.

Bu bölüme alışmaya başladım, *aslında* hiç alışmadığım bir anlamda- Noah aramızdaki mesafeyi kapatırken nefesimi tutuyorum, ta ki sırtım dolap kapısına dayanana kadar. Elini başımın yakınında bir yere koyuyor, sanki kendini dengeliyor ve sonra diğer elini

Sanırım aynı şeyi yapmak için kalçama yerleşiyor. Bu noktada gözlerimi kapattım, bu yüzden emin olamıyorum.

"Hiç benim gibi kokmuyorsun," diyor sessizce içine çekerek, sesi neredeyse sinirli.

Gelmesi gereken zamanda gelmemiş olsaydı insanların ne diyeceği konusunda endişeleniyor mu?

"Özür dilerim," diye tekrar nefes alıyorum.

Derin bir nefes daha alıyorum. "Olma."

Teninin benimkine değdiğini hissettiğimde beklentiyle geriliyorum, yanağının çenemin altında bir yere ilk dokunuşu beni ürpertiyor. Bunu yaptığında nasıl hissettirdiğini açıklamak zor - kokusu benimkiyle karıştığında aynı anda her yere dokunuluyor gibi. Normalde bunu *gerçekten* yattığınız biriyle yapmanızın kesinlikle bir nedeni var.

Beyaz ceketinin yakasını kavramak için uzanan parmaklarım bir içgüdü; kumaş yumruğuma dolanana kadar bunu yaptığımın farkına bile varmıyorum. Hatta daha iyi erişebilmesi için başımı *eğiyorum*, boğazı benimkine değdiğinde sessizce iç çekiyorum. Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor ve kendi kendime bu küçük olayların, devam ettikçe daha da baş döndürücü hale geldiğini düşünüyorum.

Uzaklaşmaya başladığında zorlukla nefes alıyorum. İçimde sessizce itiraz eden, onu daha da yakınima çekmemi isteyen küçük bir parçam bile var ama o başını hafifçe çevirip, dudakları boynumdaki hassas bir yere kazara olduğunu düşündüğüm bir şekilde zar zor değene kadar dizlerimin bağı çözülüyor.

Noah beni yakalıyor, kolları beni dik tutmak için altımda ve gözleri benimkilerle buluştuğunda - gözlerinde ona benzemeyen bir vahşilik var.

"Özür dilerim," diye mırıldanmayı başarıyor. "İsteyerek yapmadım-" Yutkunuyor, gözlerimi boğazının hareketine çekiyor. Bu onun için biraz zor görünüyor. "I-"

Ne söylemeye çalıştığından emin değilim ve dürüst olmak gerekirse *onun* bilip bilmediğinden bile emin değilim. Gözleri ağzıma kaymış, çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi dudaklarıma bakıyor. Gerçekten ne olduğunu anlayamıyorum

Şu anda hissettiklerim; Noah'nın beni öpmesini istiyor muyum, yoksa bu da hormonların yönlendirdiği saçma bir nedenselliğin sonucu mu?

Dürüst olmak gerekirse, ağzı şu anda inanılmaz derecede yumuşak görünüyor.

Sanırım çok aptalca bir şey yapmak üzereyim ve Noah'nın bana izin vermek üzere olduğundan oldukça eminim, biraz eğilmeye başladı ve tüm oda onun gibi kokuyor ve düşünmek zor ve ben sadece-

Kapı arkamızdan aniden açıldığında sarsılarak birbirimizden ayrılıyoruz ve buradaki koridorları sık sık ziyaret eden yaşlı kapıcıya nasıl görüldüğümüzü hayal bile edemiyorum. Kapı sonuna kadar açıldığında floresanların parlak ışığı dolaba doluyor ve hem Noah hem de ben, muhtemelen içinde yüzümüzü emiyormuşuz gibi kokan bir yardımcı dolaba neden kapatıldığımıza dair iyi bir neden bulmakta zorlanıyor gibiyiz - daha kötüsü değilse.

"Kevin," diye mırıldanıyorum, dizlerim hâlâ biraz titriyor olsa da vücudumu düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. "Bu görüldüğü gibi değil."

Kevin'in buruşuk yanakları sinsî gülümsemesiyle daha da çukurlaşıyor, ellerini kaldırıp başka tarafa bakıyor. "Ben bir şey görmedim."

"Hayır, bekle," diye tekrar deniyorum. "Biz-"

Kevin bizi bulduğu yerde bırakmak için kapıyı kapatıyor ve ben de okulda yakalanmış azgın bir ergen gibi utançtan yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Bir kolumu yüzüme atarak raflardan birine yaslanırken inliyorum.

"Kevin olmalı," diye hayıflandım. "Dedikoducu yaşlı piçin teki."

Ona şöyle bir göz attığımda Noah hâlâ şaşkın görünüyor; ağzı şaşkınlıktan iki yana açılmış, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor. "Çok özür dilerim," diye deniyor. "Asla istemedim-"

Ona el salladım. "Sorun yok, sorun yok." Kalbimin hâlâ hızla çarpmasını görmezden geliyorum. "Demek istediğim, söylentiler sadece hikayemizi güçlendirir, sanırım."

Noah bir an için sessiz kalıyor, hâlâ bir şeyler düşünüyormuş gibi bana göz kırpmıyor. "Tamam," diye kabul ediyor sonunda.

"Elbette."

"Yarın ona çörek getireceğim," diyorum iç çekerek. "Bu onun biraz sağduyusunu satın alır."

"Tamam," diyor Noah aynı tahta ses tonuyla.

Endişeli görünüyor. Az önce nasıl haddimizi aştığımızı mı düşünüyor? Pişman mı?

Cehennem. Öyle *miyim*?

Gülüp geçmeye çalışıyorum. "Bütün bu koku meselesi gerçekten çok zor, değil mi?" "Giderek artıyor," diyor kesin bir ifadeyle, hala bana biraz fazla bakarak rahatlamak için yoğun bir şekilde.

"En azından yine senin gibi kokuyorum," diye teklif ediyorum.

Yaklaştığında beni şaşırtıyor, boğazıma doğru nefes almak için eğildiğinde bedenim sertleşiyor. "Evet," diye mırıldandı. "Artık biliyorsun."

"Sen daha iyi-" Kalın bir şekilde yutkunuyorum, boğazım aniden kurudu. "Önce sen çıksan iyi olur," diyorum ona. "Sahilin temiz olduğundan emin ol."

"Tamam," diye yumuşakça cevap veriyor. "Sonra görüşür müyüz?"

Başımı sallıyorum, bana yapabileceklerinden korktuğum için onu tekrar içime çekme dürtüsüne direnirken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Evet. Görüşürüz."

Beni dolapta dikkatlice yalnız bırakırken kıpırdamıyorum, kapının sessizce arkasından kilitlendiğini duyana kadar nefes almaya cesaret edemiyorum. Kokusunun yoğun aroması havaya siniyor ve o gittikten tam bir dakika sonra bile dizlerimin lanetli bir şekilde titremesine neden oluyor.

Kendimi toparlayıp dolaptan çıkmam en az üç dakikamı alıyor ve ona büyükannemle akşam yemeğini bile sormadığımı hatırlamam beş dakika daha sürüyor. Ancak, onu bir daha kesinlikle bulmayacağıma karar vermem sadece bir dakikamı alıyor. Bu şu anda sağlığım için tehlikeli.

Ona sonra mesaj atarım.

Vardiyamın geri kalanını **tamamlamak** zor oldu. Sadece kedisine takılan yaşlı bir kadının kalçasını yerine oturtmak zorunda kaldığım için değil (bir kadının bir kediye bu öğleden sonra ettiğim kadar küfür ettiğini hiç duymamıştım), aynı zamanda Noah ve ben o dolaptan ayrıldığımızdan beri sakinleşemiyor gibi görüldüğüm için. Cildim sürekli karıncalanıyor ve kafam sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi bulanık hissediyor. Bu durum odaklanmamı inanılmaz derecede zorlaştırıyor.

Vardiyamın son saatinde

GörünüŖe göre kan görünce bayılan uyuyan adama dikkatlice dikiŖ atarken, öğleden sonraki dengesiz davranıŖlarımın fark edilmediğini acı bir Ŗekilde fark ettim.

Liam bana yardım ederken son on beŖ dakikadır bana bakıyor; Liam Avery acil serviste benim için bir arkadaŖ sayılır - buradaki ilk birkaç ayımda bana çok yardımcı olmuŖtu. İhtisasımı yeni bitirdiğim ve yeni bir yerde olduğum için sinirlerim çok gergindi ve o her zaman bana yardımcı olmak için yanımdaydı. O zamandan beri birbirimize hep yakınlaŖtık. Birlikte çalıştığım en yetkin RN'lerden biri olması da yardımcı oluyor.

"Tuhaf görünüyorsun," diyor sonunda bana bir parça gazlı bez uzatırken.

İlgisiz görünmeye çalışıyorum ama yüzümdeki ifade bile acı veriyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Daha iyi görebilmem için tepe lambasını ayarlıyor. "Öğle yemeğinden döndüğünden beri."

Gözlerimi kaçırırken "Muhtemelen garip bir Ŗey yemiŖimdir," diye mırıldandım. "Biraz kötü hissettim."

"Oh."

Bir an sessiz kaldı ve ona tekrar baktığımda, kara kaŖlarının düşünceli bir Ŗekilde kırıştığını fark ettim, sanki bir Ŗeyle boğuşuyor gibiydi.

İç çekerek dikiŖi bağıladım. "Çıkar ağzındaki baklayı, Li. Bir Ŗey söylemek istediğini anlayabiliyorum."

"Sadece ..." Ŗimdi utangaç görünüyor, bir elini koyu sarı saçlarında gezdiriyor. "Noah gibi kokarak döndün."

Bu beni Ŗaşırttı. "Ne?"

"Yani, onun o olduğunu varsayıyorum. Aslında Noah'ı emin olacak kadar görmedim ama kesinlikle bir alfa olacak kadar güçlü."

"Oh, ben-" Benim ve Noah'nın giderek sıklaŖan öpüşmelerimizden başkalarının nasıl etkilenebileceğini aklıma bile gelmemiŖti. Diğer tüm Ŗekil değıştirenler için de bu kadar güçlü mü? "Evet, öğle yemeğinden dönmeden önce onu gördüm."

"Belki kavga etmiŖsinizdir diye endişelendim."

Burnumu kırıştırıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Amaçsızca omuz silkiyor. "Yani, Dr. Taylor hakkındaki hikayeleri hepimiz duyduk. İkinizin, siz olduğunuzu öğrenmek biraz Ŗok ediciydi."

...çiftleştii."

Nedenini tam olarak kestiremiyorum ama Liam'ın yüzündeki bariz kuşkuculuk içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Tam anlamıyla bir kızgınlık değil ama ona inanılmaz derecede yakın bir şey. "Biz kavga etmedik," diyorum ters bir şekilde. "Aslında tam tersi oldu."

Liam'ın kaşlarının havaya kalktığını fark ediyorum. "Oh. Kahretsin. Özür dilerim. Hıyarlık etmeye çalışmıyordum. Sadece ..." Boynunun arkasını kaşıyor. "Hâlâ tuhaf. Alışmaya çalışıyorum."

Sanırım bu adil. Buradaki arkadaşlarıma gelince, hikaye onlara bir yıl boyunca yalan söylediğim yönünde. Sanırım bunu kabullenmekte zorlanacaklarını düşünmek mantıklı. Gerçi Priya bu konuda çok garip davranmadı. Öte yandan Liam'la neredeyse her gün konuşuyorum, belki de bu yüzden bu hafta pek ortalarda görünmüyor. Belki de bu kadar uzun süre ondan sakladığım için kendini garip hissediyordur.

"Evet, bu konuda ..." Kollarımı kavuşturarak yaptığım şeyi bırakıyorum. "Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim. Herkesin öğrendiği gibi öğrenmenin çok garip olduğunu biliyorum."

"Anlıyorum," diye teklif ediyor. "Sanırım sadece Seni Noah ile hayal etmek zor."

Başımı eğiyorum. "Öyle mi?" "O sadece çok ciddi."

Noah'nın belli belirsiz gülümsemesi ve sessiz kahkahası o zaman ortaya çıkıyor ve her şeye rağmen dudaklarımın hafifçe kıvrıldığını fark ediyorum. "Aslında rol yapmayı sevdiği kadar ciddi biri değil. İnsanlar onun uzmanlık alanı değil."

"Yani, gerçekten çiftleştiniz mi?"

Buna güldüm. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Radyolojiden Jessica geçen gün dinlenme odasında bize bir tür rehine durumunda olabileceğinizi söylüyordu."

Siktiğimin *Jessica'sı*.

Gözlerimi deviriyorum. "Rehine durumunda değilim. Her şey tamamen rızaya dayalı, söz veriyorum."

Emin olamıyorum ama Liam'ın yüzündeki ifadede bir şey neredeyse hüzünlü görünüyor. Benim için gerçekten bu kadar endişeleniyor mu?

"Söz veriyorum," diye ekliyorum, onu temin etmek istiyorum. "Ben gerçekten iyiyim. Hatta harikayım.

Rüyayı yaşamak ve tüm bunlar, bilirsiniz."

"Doğru," diyor gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. "En azından bunu duyduğuma sevindim."

"Cidden, benim için endişelenme," diyorum şakacı bir şekilde kolunu iterek. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Evet." Bana başıyla onay veriyor, şimdi biraz daha kendine gelmiş görünüyor. "Evet, haklısın. Özür dilerim. Sadece endişelendim, biliyorsun."

"Sorun yok." Artık temiz olan dikişlerimde kalan kan parçalarını silerek onu başından savıyorum. "Bana borcunu Bayan Kowalski'nin hayati bulgularını alarak ödeyebilirsin. Kendisi 408 numaralı odada."

İnliyor. "Yine burada değil."

"Kesinlikle yine," diye gülüyorum. "Endişelendiği bir 'öksürüğü' var."

"Hastalık hastalığını tedavi edebilmesi için o kadına bir arkadaş reçete etmeliyiz."

"Biliyor musun," diyorum ciddi bir şekilde, "bence senden hoşlandığı için geri geliyor."

"Sen şeytanın vücut bulmuş hali olabilirsin," diye homurdanıyor.

Serçe parmağım hariç elimi yumruk yapıp tırnağımı ağzımın kenarına götürüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Dr. *Evil*."

"İnek," diye homurdanıyor Liam. "Tamam, tamam. Ben hallederim."

Çıkarken atmak üzere kullanılmış gazlı bezleri toplarken gülümsemem bozuluyor, az önce yaptığımız konuşmayı düşünürken dudağımın iç kısmını çiğniyorum. Gizlice burnumu omzuma bastırıyorum ve eminim ki bana karışan bir Noah dalgası tüm duyularımı yıkayarak başımı döndürüyor.

"Hey, Li," diye sesleniyorum arkasından.

Dönüp merakla bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Gerçekten o kadar fark ediliyor mu? Noah ile birlikte olduğum?"

Kaşlarını çatıyor. "Herhangi bir şekil değiştirenin senin kokunu bir mil öteden alabileceğine eminim."

Beni terk ettikten uzun süre sonra bile hala bunu düşünüyorum; yaptığımız şeyin fark edileceğinin açıkçası farkındaydım - yani, sonuçta bütün *mesele bu* - sadece şimdiye kadar bunu gerçekten düşündüğümü sanmıyorum. Birlikte çalıştığım *herkesin* muhtemelen Noah Taylor'la olan sözde seks hayatımı tartıştığı aklıma geldikçe yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse hangisinin beni daha çok kızarttığına karar veremiyorum: insanların bunu tartışması fikri mi yoksa sadece bunun gerçek *fikri* mi?

Bu düşünce treni sağlığım için iyi olamaz; Noah'nın yatağında nasıl ses çıkarabileceğine dair kısa bir fantezi bile beni çok sıcak hissettiriyor ve aslında kendimi bundan kurtarmak için her iki yanağıma da hafif bir tokat atmak için uzanıyorum. Bu *kesinlikle* tehlikeli bir düşünce tarzı. Bence bir kenara atılması gereken bir düşünce. İşime geri dönerken iç çekiyorum ve düşüncelerimin nispeten güvenli bölgede kalmasını istiyorum.

Noah'ı yemeğe davet etmem gerektiğinin hâlâ tamamen farkındayım. Büyükanneyle yemeğe. Her tarafımı Noah koklayacak ve büyük olasılıkla tüm iş arkadaşlarımla aynı sonuçlara varacak olan büyükanneyle akşam yemeği. Muhtemelen şimdiye kadar çıktığım en ateşli insan olan iri yarı, yakışıklı alfanın altında hatırı sayılır bir zaman geçirmemi gerektirecek sonuçlar - sahte olsun ya da olmasın.

Sikeyim.

8

Noa

BİR HAFTA ÖNCE, Mackenzie'nin büyükannesiyle akşam yemeği potansiyel bir baş ağrısından biraz daha fazlasıydı. Sadece atlatmam gerektiğini varsaydığım bir şeydi.

Şimdi bu fikir bile dehşet verici.

Son kırk sekiz saattir o erzak dolabında neler olduğunu anlamaya çalışıyorum; Mackenzie'yi akşam yemeğine götürene kadar geçen sürede de bu konu netlik kazanmadı. Olayla ilgili pek bir şeyden emin değilim ama bir şeyden kesinlikle eminim.

Neredeyse Mackenzie'yi öpecektim.

Bu mantıksız ve kesinlikle tavsiye edilmeyen bir şey, ama tek bir an için, kafamda onun ağzını benimkinde hissetme ihtiyacının dışında başka hiçbir düşünce yoktu. Kokusuyla ilgili bir şey beni uyuşturucu gibi etkiliyor; her maruz kalışından sonra daha fazla arzulamakla kalmıyorum, aynı zamanda onu içime çektiğimde tüm mantığımı kaybediyor gibiyim.

Ofisimdeki o tuhaf an ile şu an arasında geçen sürenin kendimi toparlamam için yeterli olacağını düşünmüştüm ama onun tatlı kokusu etrafımı sarmışken böyle küçük bir alanda kapana kısılmış olmak, bir gün önce onu kokladığımda beni çarpan aynı yabancı dürtüleri geri getirdi.

Gerçekten sadece baskılayıcıları bıraktığım için mi? Demek istediğim, hastanenin inanmasını sağladığımız kadar çiftleşmediğim için, katımda çalışan çok sayıda kadın şekil değiştiren olduğu göz önüne alındığında, hastanedeki birçok çarpışan kokudan rahatsız olmam mantıklı olurdu, binanın tamamından bahsetmiyorum bile.

Peki neden sadece Mackenzie beni böyle rahatsız ediyor? "-

Beni dinliyor musun ki?"

Nerede olduğumu hatırlayarak gözlerimi kırpttırıyorum, direksiyonu biraz daha sıkı kavıyorum ve gözlerimi Mackenzie'nin bana garip bir şekilde baktığı yolcu koltuğuna çeviriyorum. Başını bana doğru eğdiğinde saçları açık, kalın kütlesi bir omzuna düşüyor. Üzerinde uzun kollu, hafifçe vücuda oturan bir elbise var ama neyse ki yoga kıyafetleri kadar değil - bu bakma isteğimi engellemedi. O arabaya bindiğinden beri gözlerimi sadece yoldan ayırmamaya çalışıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sadece gerginim."

"Cidden, olmak zorunda değilsin," diye gülüyor. "Moira Carter'ın gözünde ne kadar büyük bir ikramiye olduğunu sana anlatmaya başlayamam bile. Aslında gizli bir yeraltı alfa motorcu çetesine mensup *olabilirsin* ve o da sana bunun kesinlikle çok hoş bir şey olduğunu söyleyecektir."

"Görünüşe göre büyükannen kiminle evleneceğin konusunda gerçek bir tercih yapmaktan ziyade genel olarak yuva kurmanla ilgileniyor."

Mackenzie endişeme rağmen hâlâ gülümsüyor. "Tam olarak öyle değil. Sanırım beni tek başıma bırakmaktan endişeleniyor. Onlara geldiğimde biraz dağılmıştım - yani, birkaç ay boyunca beni biraz dilsiz yapan ortalama bir ergenlik öncesi hormonal depresyon, ama Bilmiyorum. Artık bir yetişkin olduğumda bile benim için endişelenmeyi asla bırakmıyor."

"Seninle ilgilenildiğinden emin olmak istiyor," diye düşünüyorum.

"Mhm." Mackenzie eğlenen bir ses çıkarıyor. "Kendi başımın çaresine bakabileceğim fikrini henüz tam olarak benimseyemedi."

"Eğer biri yapabilseydi," diye mırıldanıyorum kimseye.

Gülümsediğini görmüyorum ama hissedebiliyorum sanırım.

"İyi ki inimin iyi ve korunaklı olduğundan emin olmak için eve güzel bir alfa getiriyorum, böylece o yiyecek toplarken ben de ona güzel bebekler verebilirim."

"Sanırım büyükannenizin ideal sonu."

"Evet. Her neyse. İyi niyetli olduğunu biliyorum."

"Onu çok güzel bir ininiz olacağına ikna edeceğimden emin olabilirsiniz. Eşim için sadece en iyi tavuk karkasları."

Mackenzie bir kahkaha atıyor. "Aman Tanrım. Bir şaka yaptın! Bu senin ilk şakan mıydı? Herhangi bir şekilde incindin mi?"

"Her zaman bir zevk, öylesin."

"Özür dilerim, özür dilerim."

Sadece biraz eğlenceli."

Bir sonraki dönüşü yaparken canlanıyorum.

"Neymiş o?" "Dr. Taylor'ın bu tarafını görmek."

"Oh." Göğsümde garip bir karıncalanma var, ama bu sadece beni boğmakla tehdit eden kokusu olabilir. "Şey. Nasıl bu kadar, um ... olmayacağımı çalışıyordum."

"Gergin mi? Korkutucu mu?"

Gözlerimi devirerek "Elbette," diye onaylıyorum. "Büyükannen için."

Mackenzie koltuğunda doğrulup pencereden dışarı bakarken bir sonraki evi işaret ediyor. "Umalım da işe yararmış olsun. İşte burası."

Garaj yolunu kaçırmamak için arabayı yavaşlatıyorum ve kırmızı tuğlalı, son derece normal görünen çiftlik tarzı eve bakıyorum. Muhtemelen hissettirdiği kadar zorlu olmamalı.

"Kahretsin," diyor Mackenzie.

Ağzı kaşlarını çatıyor ve beni dikkatle süzerken yüzünde bir tedirginlik var. Burnunu omzuna bastırırken yakalıyorum onu ve sonra gözleri endişeyle benimkilerle buluşuyor. "Solmuş."

Ne demek istediğini hemen anlamamış gibi davranmam. Ne de olsa arabaya ilk bindiğinde fark etmiştim. Ağır ağır yutkunuyorum. "Biliyorum."

Onu en son kokladığım zamanı hatırladığını söyleyebilirim; dudakları birbirine dolanıyor ve kirpikleri titriyor ve bu bile nefes almayı biraz daha zorlaştırmaya yetiyor.

"Muhtemelen o şeyi yapmalısın," diyor havalı bir şekilde.

"O şey," diye papağan gibi tekrarlıyorum.

"Biliyorsun ..." Emniyet kemerini açmak için uzanırken burnu kırışıyor.
"O şey."

Yakamın altında bir şey kızarıyor, boğazım sıkılırken göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. Bu tanıdık bir his haline geliyor, ne zaman onun kokusunu alsam beni rahatsız eden bu tuhaf sıcaklık - bastırıcıları bıraktığım süre uzadıkça daha da büyük bir sorun haline geliyor. Hayatımda kendi türümden bir kadının yanında olmanın bu kadar rahatsız edici olduğu tek bir zaman bile hatırlamıyorum.

"Doğru," diye sıkı sıkı tembihliyorum. "Şu şey." Yutkunuyorum, gözlerim araba yoluna kayıyor. "Sadece ?"

"Yapabilirim-" Yolcu koltuğunda beceriksizce hareket ediyor, bacaklarını yukarı kaldırıyor ve konsolun üzerine eğilebilmek için altına alıyor. "Böyle mi?"

Sanki bu onu daha da yakınlaştırıyor, dilimin tatlı kokusu duyularımı istila ederken kendimi çok kalın hissediyorum. "Doğru. Bu olmalı-" Kemerimi çözmek için uzanıyorum. "Sadece ... kıpırdama."

Bunu ona onun iyiliği için mi yoksa benim iyiliğim için mi söylediğimden emin değilim.

Elimi ensesine götürüyorum ve saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Avuç içim saç çizgisinin hemen altına yerleşip onu kendime çekerken saçlar parmak eklemlerimin üzerinden ipek gibi kayıyor. Bu kısım için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, sessizce bunun sadece bir amaç için bir araç olduğuna dair bir mantra söylüyorum - aslında hiçbirisi yüzümü boynuna yasladığımda cildimin karıncalanmasına yardımcı olmuyor.

Bu gerekli bir şey -yanağımı boğazının yumuşak tenine bastırıyorum- ama cevap olarak verdiği ürperti gözlerimi daha sıkı kapatmama, çenemi biraz daha sıkımda neden oluyor. Yüzümü çevirip boğazını benimkiyle sıyırıyorum, kokularımız arabanın küçük alanını kaplayan bir aromaya karışıyor. Nefesinin hızlandığını duyabiliyorum ve vücudunun bana dokunduğu her yerde sertleştiğini hissedebiliyorum ve en kısa anlarda onu olabildiğince sıkı bir şekilde kendime çekmek ve kendimi onun kokusuna ve tadına gömmek için tuhaf bir dürtü duyuyorum.

Bu tamamen delilik ve bu fark ediş beni aceleyle ondan uzaklaştırdı.

"Bu olmalı-" Kalbimin ne kadar yüksek attığını duyabiliyor mu? "Bu işe yarar, sanırım."

Yavaşça başını sallarken yanakları kızarıyor ve tekrar omzuna doğru nefes almak için benden uzaklaşıyor. Arabanın kendi tarafına yerleşmek için uzaklaştığında içimden bir ses itiraz ediyor ama o kendinden emin bir şekilde başını sallayınca içimdeki sesi bastırıyorum.

"Bu kesinlikle işe yarayacak," diyor, sesi bir an öncesine göre daha boğuk.

"Hatırlat bana . . ." Dürüst olmak gerekirse, aklımı başka bir yere vermem gerekiyor. "Bana parametrelerin ne olduğunu hatırlat."

Gözleri ağır ağır kapanıyor, sanki doymuş gibi. Baştan çıkarıcı olmamalı. "Parametreler?"

"Büyükannen bizim hakkımızda ne biliyor?"

"Oh." Şaşkınca başını sallıyor. "Doğru ya. Evet. Yıldız çarpması romantizmimiz mi?" "Evet," diye cevap veriyorum. "Bu."

"Sadece bir aydır çıkıyoruz," diyor bana, biraz hüzünlenererek. "Mola odasında bana kahve içmeye çıkma teklif ettin, çünkü güzelliğimden ve kadınsı cazibemden etkilenmiştin." Kaşlarımın çatıldığını fark etti. "Bir sürü kadınsı cazibem var, çok teşekkür ederim."

"Belli ki," diye cevap veriyorum sadece biraz eğlenerek.

Mizah iyidir. Mizah onu öpme isteğimi azaltıyor.

"O zamandan beri haftada birkaç kez çıkıyoruz," diye devam ediyor beni görmezden gelerek. "Henüz ailenle tanışmadım, ama sen benim arı gibi olduğumu düşünüyorsun."

"Pardon?"

"Memeler mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da gülüyor, neyse ki gerginliği daha da azaltıyor.

"Benim harika olduğumu düşünüyorsun," diye açıklıyor. "Ay'ı astım. Delicesine mutluyuz. Hayatında hiç model tren görmedin."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Başını iki yana sallar. "Boş ver. Bunun için hazır mısınız?"

"I . . ." Önüne park ettiğimiz çok masum görünen eve bir kez daha bakıyorum. Endişelenmemi gerektirecek hiçbir şey yok.

içeri girerken. "Olabileceğim kadar hazırım."

"Güzel." Bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi. "Unutma, ne yaparsan yap. Düğün defterini *kesinlikle* görmek istemezsin."

"Ne?"

"Bu konuda bana güven."

Ben o garip uyarıyla ilgili daha fazla detay isteyemeden arabadan iniyor ve kapısı kapandığında benim de onu takip etmemi beklediğini anlıyorum.

Burası sadece normal insanların yaşadığı normal bir ev, diye hatırlatıyorum kendime. Endişelenecek bir şey yok.

Tüm güvencelerime rağmen, nedense kendimi içeri girmeye korkar halde buluyorum.

MOIRA CARTER keyifli bir kabus. Onu ancak bu şekilde tarif edebilirim.

Gürültücü, inatçı, sevecen, komik ve en önemlisi, o tamamen Mackenzie'nin iyiliğini takıntı haline getirmiş. Bunu bir kusur olarak nitelendirebileceğimden değil. Kimsenin çok fazla önemsemenin bir kişiye karşı bir puan olduğunu iddia edeceğinden şüpheliyim. Çok yüksek sesle gülen ve çok fazla konuşan, her şeyiyle alıştığım aile toplantılarının tam tersi olan bu ufak tefek, kırılmış kadından sert bir kucaklaşma ve sıcak bir karşılama gördüm. Açıkçası ne yapacağıma karar veremiyorum ama hoşlanmadığımı söyleyemem.

Moira masanın karşısından bana bir kase bezelye uzatırken "Ee," diyor. "Mackenzie'mde ne zamandır gözün var?"

Bir oturuşta yediğimden daha fazla bezelyeyi tabağıma doldurmakla meşgulüm, sadece kendime düşünecek bir an vermek için. "Oh, ben . . . Şey. Bilirsiniz işte. Mackenzie'yi görmezden gelmek zor."

Moira gülümsüyor. "Çünkü o çok güzel, değil mi?"

Mackenzie, "*Büyükanne*," diye azarlıyor. "Yapamaz mısın?"

"Sus," diye gıdaklıyor Moira. "Eve bizimle tanışması için birini getirmeyeli ne kadar oldu biliyor musun?" Kocasının koluna vuruyor,

tükenmiş görünüyordu. "Ne kadar oldu Phil? Bir yıl mı? Belki daha fazla?"

Moira'nın daha sessiz meslektaşı ve Mackenzie'nin büyükbabası - yetmişli yaşlarının ortalarında, konuşmanın çoğunu karısının yapmasına izin vermekten memnun görünen orta boylu bir adam - ağzına bir lokma rosto tikiştirirken dalgınca başını sallıyor.

"Uzun zaman oldu," diye cevap veriyor Phil huysuzca.

"Gördün mü?" Moira tuts. "Noah gibi birini öylece eve getirip de benden övgüler yağdırmamı bekleyemezsin. Yani, Tanrım. Daha önce bir alfayla bile tanışmadım. Ya sen Phil?"

Phil omuz silkiyor, patates püresini itiyor. "Bir keresinde araba dükkanında bir adam tanıyordum. İri bir adamdı. Bir lastiği yirmi saniyede sökebilirdi. En lanet şeydi."

"Ama Noah bir *doktor*," diye övünüyor Moira. "İkiniz ne kadar da yakışıyorsunuz!"

Neredeyse yüzümün kızardığını hissediyorum, Moira yemeğe oturduğumuzdan beri beni sadece ... *ben* olduğum için övüyor.

"Oh, şey ..." Dikkatim dağılmış bir şekilde çatalımı bezelyelerime doğru itiyorum. "Tarlaya bu kadar aşına biriyle birlikte olmak çok güzel."

Göz ucuyla Mackenzie'nin gülümsediğini fark ediyorum. Bir şey bana onun bir parçasının benim rahatsızlığımdan zevk aldığını söylüyor. İçinde, daha sonra beni maruz bırakacağı bir yığın sataşmanın biriktiğini hissedebiliyorum.

"Birbirinizi bulmanızın ne kadar büyük bir şans olduğundan bahsetmiyorum bile," diye devam ediyor Moira, kızartmasını keserek.

"Yani, şansınız nedir ki?"

Kaşlarım çatılıyor, lokmamın ortasında duraklıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh!" Mackenzie'nin patlaması ani oldu. "Bu arada, büyükanne. Sana söylemeyi unuttum-Parker yeni biriyle görüşüyor."

"Şu çocuk," diye homurdanıyor Moira. "Bana hiçbir şey anlatmıyor. İş yerinden biri mi?"

"Hayır, hayır," diyor Mackenzie. "Sıcak yogada tanıştığı biri." Moira şaşırmış görünüyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu sadece ... yoga, ama sıcak. Daha çok terlemen için ısıyı yükseltiyorlar." "Yaptığın şey bu mu?"

Mackenzie patateslerden büyük bir ısırık alarak başını sallıyor. "Mhm." Büyük lokmayı yutmaya çalışıyor. "Kilisede bir fahişe gibi terliyorsun, ama iyi bir egzersiz."

"*Diline hakim ol Mackenzie,*" diye azarlıyor Moira.

Garip bir şekilde, onun sözlerini fark etmiyorum bile, yoga matı üzerinde kıvrılmış, terleyen Mackenzie'yi içeren bir düşünce zincirinin çok derinlerindeyim.

Benim neyim var böyle?

"Öyle ya da böyle," diye devam ediyor Moira. "Onun adına sevindim. O çok iyi bir çocuk, Parker."

"Büyükanne, otuzuna yaklaşıyor. Ondan 'iyi çocuk' diye bahsetmeye devam edebilir misin bilmiyorum. "

"Oh, sus."

Mackenzie'nin dar yoga kıyafetleri içinde bir stüdyoda terlediğine dair aklımda kalan düşünceleri silkeleyip atıyorum, bunu yakınlığa ve son zamanlarda bana bir metre yaklaştığında onu öpmek için duyduğum istilacı dürtüye bağlıyorum.

"Mackenzie bana hastanenin senin atanman konusunda yaygara kopardığını söyledi."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bu özel gerçeği çok fazla insanın bilmesinden tamamen rahatsız oluyorum, ama sanırım Mackenzie'yi kendisine bu kadar yakın biriyle paylaştığı için suçlayamam. Ne de olsa kendi deyimiyle *kıçımı kurtarıyor*.

"Sadece biraz," diyorum ona, küçümseyerek. "Yakında çözüleceğini umuyorum."

Moira, "Bana sorarsanız saçmalık," diye homurdanıyor. "Yani, Tanrım. Bu çağda insanları kimliklerine göre yargılamamız! Doğuştan gelen bir şey değil ki bu. Mackenzie için bu hiç sorun olmadı. Omega olduğu için onu sıkıştırdıklarını görmüyorsunuz."

Kıpırdamadan duruyorum, neredeyse çatalımı düşürüyordum. Moira söyledikten çok sonra bile havada çınlayan bu kelimeyle ilgili bir şey vücudumdaki her kasın kaskatı kesilmesine neden oluyor. Mackenzie'nin bakışlarıyla karşılaşmak için başımı çeviriyorum ve gözlerinde bir özür buluyorum. Bunun büyük olasılıkla zaten bilmem gereken bir şey olduğunun farkındayım - bu yüzden, kaçınılmaz olduğu kadar rahatsız edici de olan bir tür mağara adamı bağırışı gibi arka beynimde çınlayan *omega omega* ilahisine rağmen şaşkınlığımı hızla maskeliyorum.

"Elbette," diye sıkıntıyla devam ediyorum, umarım sesim hissettiğimden daha sakın çıkar. "Daha az damgalama, sanırım. Omegaların yürüyüşçüleri parçaladığına dair korku hikayelerini hiç duymadın."

Ama başka pek çok hikâye var, diye fısıldıyor beynimin şehvani bir kısmı, mantığa değil de daha temel bir parçama ait olduğunu bildiğim bir ses.

Moira neşeyle, "Birbirinize rastlamanız neredeyse kader gibi," diyor. "Bu kadar nadir bir şeyi açıklamanın başka yolu yok!"

Tahta bir gülümsemeyle "Doğru," diyorum. "Kader."

Mackenzie'nin parmaklarının masanın altındaki dizime dokunduğunu hissediyorum ve gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki endişeyi görebiliyorum, neredeyse kızgın olduğumdan korkuyormuş gibi. Gariptir ki kızgın değilim. Elbette, sahte kız arkadaşımın büyükannesinin karşısında oturmadan önce, söz konusu sahte kız arkadaşın benim olduğum her şeyin biyolojik karşılığı olduğunu bilmek güzel olurdu; Mackenzie'nin yanında bastırılmadan bulunmanın beni yavaş yavaş delirtebileceğini bilseydim, belki de onlardan tamamen uzak durmak yerine daha az güçlü bir bastırıcıya geçebilirdim. En azından yaşadığım tuhaf şeylerin geçerli bir açıklaması var.

Çoğunlukla, içimdeki alfa Mackenzie'nin yumruk atmasına neden olacak imkansız, kaba şeylerle ilgili hayaller kurarken bunlara kızmakta zorlanıyorum. Hatta aklım başıma gelsin diye kendime de bir yumruk atmayı düşünüyorum.

Yemeğin geri kalanında yüz ifademi eşit tutuyorum, gerektiğinde gülümsüyor ve elimden geldiğince sakın bir şekilde cevap veriyorum; bu arada karnımda konuşulmak için yalvaran bir şeyin kaynadığını hissediyorum.

Garip bir şekilde, Mackenzie'nin parmakları yemeğin geri kalanı boyunca hafifçe dizimde kaldı.

"ŞİMDİ, SEN İKİ Tatlı için yer aç 1 n," diye sesleniyor Moira mutfaktan. "Pastadan sonra size kitabımı gösterebilirim!"

Mackenzie, hala gergin olan bedenimi mutfaktan oturma odasına ve arka bahçeye bağlanan ahşap bir güverteye açılan veranda kapılarından dışarı çıkarırken inliyor - beni sadece çimlerin üzerinden ve güverteden uzanan merdivenlerden aşağı dökülen ay ışığıyla aydınlatılan karanlık alana sürüklüyor.

"Dinle," diye başlar. "Kızma."

"Kızgın," diye yankıladım.

"Daha önce bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum," diyor aceleyle. "Tam olarak senden *sakladığım bir şey değildi*, sadece ..."

Benden bu kadar önemli bir şeyi saklamasının nedenini gerçekten merak ediyorum, bu yüzden cevap vermek yerine beklentiyle ona bakmaya devam ediyorum.

Mackenzie iç geçiriyor. "Bak, alfalar ve omegalar, *kaderli çiftler* ve tüm bu saçmalıklar hakkındaki tüm aptal hikayeleri biliyorum ve sadece öğrenirsen bana karşı delirmeni istemedim. Burada iyi giden bir şeyimiz var. Bunu değiştirmek istemiyorum."

"Bana söylemeyerek ikimizi de geri alamayacağımız bir tür yanlış adım atma riskine soktuğunun farkındasın."

"Birbirimizi daha fazla etkilememizle ilgili tüm o saçmalıklara inandığını söyleme bana," diye alay ediyor. "Bunların hepsi saçmalık."

"Öyle mi?" Kalın kalın yutkunuyorum. "Bastırıcılarımı bırakalı epey oldu ama birinin yakınlığından bu kadar etkilendiğimi hiç hatırlamıyorum."

Bu onu şaşırttı. Neredeyse benim bunu söylemem kadar. "Benden etkileniyor musun?"

"Sadece zor olduğunu söylüyorum. Seni koklamak. Önceden olduğundan daha fazla. Şu anda ne yaptığımı bildiğim için, zaman geçtikçe daha da kötüleşeceğini varsaymak zorundayım."

"Oh."

"Gerçekten fark etmedin mi?"

Burnu kırışıyor. Bunun rahatsız edici olmadığına karar verdim.

"Yani ..." Boynunu ovmak için uzanıyor. Bu onun kokusunun havada çiçek açmasına neden oluyor. Son derece dikkat dağıtıcı. "Öyle olduğunu sanmıştım. Bilmiyorum. Sen

Zaten çok fazla, Noah. Sanırım sadece sen olduğunu düşünmüştüm." "Ben çok şeyim," diye aptalca tekrarlıyorum, ne demek istediğinden tam olarak emin değilim.

"Demek istediğim, baskılayıcıları bırakmadan *önce de* güzel kokuyordun. Ben sadece senin . . . çok."

Sanki çok mantıklıymış gibi cümleyi tekrar söylüyor, ama ben hala öyle olduğundan emin değilim.

"Peki bu konuda ne yapacağız?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri düşünürken hesap yapıyordu. Bardaki dans pistinde bana attığı o bakışı anımsatıyor, sanki kafasındaki bir bulmacayı çözmeye çalışıyor. Ne zaman bir karara vardığını anlayabiliyorum, gerçekten *gülümsediğinde* beni şaşırtıyor.

"Neden bu konuda bir şey yapmak zorundayız?"

"Ne?" Bikkın bir ses çıkardım. "Mackenzie. Bir tür baskılayıcı almadan sana yakın olmaya devam edemem."

"Neden olmasın?"

"Nedenini *biliyorsun*," diye hayıflandım. "Eninde sonunda birbirimizin etrafında olmak bizi delirtecek. İhtiyaç hissetmeden hiçbir şekilde etkileşime giremeyeceğiz-" Gözlerinin nasıl açıldığını fark ediyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu berbat bir fikir." İçimi çekerek burnumun kenarını çimdikliyorum. "Belki de tüm bu olanlar öyleydi."

"Ne?" Sesi çaresizleşiyor. "Bu cidden senin yaptığın kadar büyük bir mesele değil, Noah."

"Umursamaz davranıyorsun," diye suçluyorum. "Burada seni düşünüyorum. Seni asla pişman olabileceğin bir duruma sokmak istemem."

"Ben büyük bir kızım Noah," diye homurdanıyor, yere bakarken kollarını kavuşturuyor. "Neyle başa çıkabileceğimi biliyorum."

Hayal kırıklığının arttığını hissediyorum, onun küstahlığı daha da kötüleştiriyor. "Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum, Mackenzie."

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, ay ışığı yüzünün bir tarafını boyuyor ve gözlerindeki kehribar renginin parlamasına neden oluyor. "Ne?"

"Gittikçe zorlaşıyor," diye itiraf ediyorum sessizce. "Seni koklamak. Bundan etkilenmemek."

Ağzı açılıyor, sonra yavaşça tekrar kapanıyor. "Oh."

"İşte bu yüzden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum-"

"Mackenzie? Noah?" Moira'nın evin içinden gelen sesi ikimizi de irkiliyor. "Kitabı çıkardım. Noah'ya bazı fikirlerimi göstermek isterim."

"Aman Tanrım," diye inliyor Mackenzie. "Lanet olası düğün kitabı olmaz." "Bu kitabın nesi var?"

"Dışarı geliyor," diyor Mackenzie paniklemiş bir sesle. "Tanrım. Elinde *tüm* düğünümü planladığı şu lanet kitap var Noah."

"Şaka yapıyorsun."

"Mackenzie?" Moira'nın sesi yaklaşıyor. Veranda kapısındaki hafif çatlaktan oturma odasına girdiğini anlayabiliyorum. "Dışarıda mısın?"

Mackenzie aniden, "Beni öpmek zorundasın,"

diyor. Bu beni şaşırttı. "Ne?"

"Öp beni," diye tekrarlıyor. "Hemen şimdi. Bu bizi yalnız bırakmasını sağlar." "Bunun benim için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-"

"Eğer beni öpmezsen, bize o kitabı taratacak.

Bütün gece."

Gözlerim Moira'ya çok benzeyen bir gölgenin cama yaklaştığı veranda kapısına kayıyor. "Yapmak zorunda kalmanı istemiyorum-"

"Kapa çeneni ve *öp* beni."

Beni ağzına doğru çekmeden hemen önce ellerini yakamda hissediyorum. -Dudakları benimkilerle çarpışmadan sadece birkaç dakika önce arkamdaki rayda kayan cam kapının gıcırdama sesini duyuyorum. Uzaktan bir *oh sesi* ve ardından yumuşak bir kıkırdama duyuyorum, ama kapı sessizce kapandığında bile bu çok uzak bir şeymiş gibi geliyor, çünkü aniden ... odaklanabildiğim tek şey Mackenzie'nin ağzı oluyor.

Bir dişi şekil değiştirenle bu kadar yakın olmanın getirdiği biyolojik olayların tamamen farkındayım ama Mackenzie'nin dudaklarını dudaklarımda hissetmek, bu noktaya kadar olabileceğine inandığımdan çok daha az ders kitabı gibi geliyor. Parmakları gömleğimin yakasını kavrarken dudaklarının yumuşak şekli bana karşı birleşiyor ve

Her ne sebeple olursa olsun, dilinin alt dudağımın üzerinde zar zor kaydığını hissedebiliyorum, bu da beni rol yapmaktan uzak bir şekilde inletiyor.

Beni ağzımı açmaya iten şeyin ne olduğunu, dilinin neden benimkine dolandığını tahmin edebildiğimden daha fazla kavrayamıyorum, ama tadı orada patlayıp başımı döndürürken, elimin orada dinlenecek bir yer bulduğunda omurgasına nasıl oturduğundan başka bir şey düşünemiyorum. Ne yaptığının farkında mı acaba?

Siktir, *öyle* mi?

İçimden bir ses buna bir son vermem gerektiğini, işler daha da karışmadan ondan uzaklaşmam gerektiğini söylüyor ama bu ses Mackenzie'nin boğazından çıkan yumuşak bir sesle içgüdüsel olarak susturuluyor. Vücudu benimkine yaklaştıkça koku, dokunma ve his karmaşası yaşıyorum ve karnına doğru sertleştiğimin tamamen farkındayım ama bu konuda hiçbir şey yapamıyor gibiyim.

Ondan ayrılmamın kaç saniye sürdüğünü söyleyemem - kendimi onun yumuşak bedeninden ve daha yumuşak ağzından kurtarmak - ama sonunda yapabildiğimde, nefesini benimki kadar düzensiz buluyorum ve dudakları benimki kadar kırmızı ve şişmiş olmalı.

Dilinin ucu alt dudağında gezinirken kirpikleri şaşkınca dalgalanıyor ve aynı dili ağzıma geri çekmek, belki de güneş doğana kadar onu öpmek için cinsel bir ihtiyaç hissediyorum. Emin değilim.

Kendimi uzaklaştırırken çok dikkatliyim - tüm duyularım ona yaklaşmam için bana bağıırken bile nefesimi sabitlemeye çalışıyorum.

"Bu-" Boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum, sesim tamamen yanlış çıkıyor. "Demek istediğim bu," diye kabaca uyarıyorum. "Böyle şeyleri kontrol edemeyeceğiz. Eğer böyle devam edersek."

Mackenzie hâlâ bana bakıyor, gözleri tembel ama hesaplı bir şekilde yüzümde geziniyor, sanki bir yapbozun parçalarını inceliyor. Dilinin yine dudağında gezinmesini izliyorum ve bunu bir kez daha yaparsa delireceğimden eminim.

"Bir şey söyle," diye ısrar ediyorum. "Bunu anlamama yardım et. Bastırıcı ilaçlarıma geri dönebilirim ya da belki Belki de her şeyi aramalıyız-"

"Ya sadece ... yaparsak?"

Donup kaldım, ona bakıyordum. Kesinlikle benim duyduğumdan farklı bir şey söylemişti. "Ne?"

"Sadece deneyebiliriz," diye devam etti. "Bütün bu yaygara ne içinmiş görürüz."

"Ciddi olamazsın," diyorum inanamayarak.

"Neden olmasın?" Gözleri artık daha az buğulu, daha keskin bakıyor, sanki bunu gerçekten düşünüyormuş gibi. "Yani, büyük bir şey olmak zorunda değil," diye gerekçelendiriyor. "Zaten çıkıyormuş gibi yapıyoruz. Neden biraz tadını çıkarmayalım?"

"Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair bir düzine neden düşünebilirim."

"Bunun çok iyi bir fikir olması için aklıma bir neden geliyor," diye karşı çıkıyor ve hâlâ gergin olan pantolonuma bakarak başını sallıyor. "Yani, sen *de* buna karşı çıkıyormuşsun gibi görünmüyor."

Avucumu koyu renk kot pantolonumun sert ön kısmına bastırıyorum, hain sikimin zonklamasına neden olunca yaptığımdan hemen pişman oluyorum. Dişlerimin arasından tıslayarak gözlerimi kapatıyorum. "Mackenzie . . ."

"Cidden, ne zararı var? Görünüşe göre ikimiz de son zamanlarda flört konusunda pek şanslı değiliz. Yani, şansımız olsaydı zaten bu durumda olmazdık. Ayrıca, yakında gidiyorsun! Bana bir kazan-kazan gibi görünüyor."

"İşleri karmaşık hale getirmek için çok iyi bir yol gibi görünüyor."

"Seni sikmatize edecek değilim," diye homurdanıyor ve ben daha bu cümleyi anlamaya fırsat bulamadan devam ediyor. "Bu sadece seks. Büyütmeye gerek yok."

Ağzım açık ona bakıyorum, olayların bu şekilde gelişmesi birkaç saat önce arabama bindiğinde hiç beklemediğim bir şeydi. Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce hiç bir iş anlaşması gibi seks teklifiyle karşılaşmamıştım. Her şey çok tuhaf.

Ama geri çevirmeyi kolaylaştıracak kadar değil.

Bunun kötü bir fikir olması için bir düzine neden olduğunu söylediğimde ciddiydim - öyleyse neden henüz kesin olarak hayır demedim? Neden burada durmuş onun söylediklerini düşünüp kafamda mantıklı bir hale getirmeye çalışıyorum? Sadece hormonlar mı, yoksa ... başka bir şey mi?

Moira'nın veranda kapısının diğerk tarafından "Tatlı hazır," diye seslendiğini duyuyorum ve Mackenzie'nin büyükannesinin güvertesinde hâlâ sert olduğumu fark ederek sarsılıyorum. Yumuşak bir kıkırdama daha duyuyorum. "Siz ikiniz ne zaman işinizi bitirirsiniz."

Utanç içinde gözlerimi kapatıyorum. Gençken bile bu şekilde davrandığımı sanmıyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda Mackenzie'nin hemen yanımda, yarı karanlıkta bana bakarken omzuma hafifçe bastırmak için elini uzattığı görüntüsüyle irkiliyorum.

"Bunu sonra konuşuruz," diyor, sesi alçak ve gözleri vaat dolu. Parmakları pazımdan aşağı kayarak kolumdaki çizgilerden birini izliyor ve kokusunun ani patlaması beni kıcımlın üstüne düşürmekle tehdit ediyor. "Sadece ... bunu bir düşün. Tamam mı?"

İçimdeki en hain parçanın sakinleşmesini sağlayabilmem için birkaç saniye daha dışarıda kalmam gerekiyor - Mackenzie'nin çılgın teklifi, onu neden reddetmem gerektiğine dair tüm nedenlerle birlikte kafamın içinde zıplıyor.

Ve yapacağım. Onu geri çevir. Kesinlikle edeceğim. Bu berbat bir fikir. Korkunç, gerçekten. Yanlış gidebilecek milyonlarca şey var. Onu geri çevireceğim.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Mackenzi

NOAH büyükannemden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedi ve bunun teklifimden utandığı için mi yoksa gerçekten bunu düşündüğü için mi olduğunu anlayamıyorum. Kafamda, teklif etmek son derece makul ve mantıklı bir şey gibi görünüyordu - ya da en azından o öpücüğün ardından öyle görünüyordu. Çünkü o öpücük... *müthiş bir* öpücüktü.

Aptal değilim. Büyükannemin güvertesinde hissettiklerimin çoğunun hormonlar, biyoloji ve uyumluluktan kaynaklandığını biliyorum ama bu *gerçekten* iyi hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyor. Noah'nın öpücüğü sert, dağınık ve biraz da çaresizdi (ama bu benden kaynaklanıyor da olabilir, kim bilebilir), ama hayatımda bir kez olsun sadece bir öpücükle bu kadar tahrik olmamıştım ve bu da Noah Taylor'la *başka* her şeyin ne kadar iyi hissettirebileceğini merak etmeme neden oluyor. Ayrıca, ofislerde ve dolaplarda tahrik edilmekten ve gerçek bir neden olmaksızın bunu fırçalamak zorunda kalmaktan biraz yoruldum.

Yani, bir daha ne zaman böyle bir şansımız olacak? Yatakta ne kadar uyumlu olabileceğimizi biyoloji belirleyecekse, neden bunun avantajlarından yararlanmayalım? Ne de olsa biz tıp uzmanıyız. Bir çeşit deney gibi olabilir. Ayrıca, aylardır çıktığım her randevu tam bir felaket olduğundan, fallik departmanda pek şansım yok gibi.

Apartmanın önüne geldiğimizde hâlâ sessizdi ve burada ne yapmam gerektiğini düşünürken yolcu koltuğunda bir saniye kadar oyalandım. Daha önce hiç kimseyi benimle yatmaya *ikna* etmek zorunda kalmamıştım ve bunu yapmam gerektiğinden bile emin değilim. Bu bir şekilde benim altımda mı? Yoksa boğayı boynuzlarından tutmaya çalışarak *daha mı* güçlüyüm? Dürüst olmak gerekirse, umursamayacak kadar azgınım.

"Bir şeyler içmek için yukarı gelmek ister misin?"

İşte. Basit. Kolay. Sadece biraz müstehcen.

Noah kaşlarını çatıyor. Bunun gerçekten seksi bir kaş çatma olduğuna karar verdim. "Benden bir içki mi istiyorsun, yoksa başka bir şey mi?"

"İkisi de mi? Belki?"

"Mackenzie. . ." Ellerini direksiyondan çekip burnunun kenarını çimdikliyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan gerçekten emin değilim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bir anlaşmamız var ve seks anlaşmanın bir parçası değildi. Bu işleri çok karmaşık hale getirebilir."

"Bunu bir **a v a n t a j** olarak düşün." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Oh! Bir ek! Sözleşmelerde her zaman böyle şeyler olur."

"Daha önce hiçbir sözleşmeye seks maddesi eklendiğini sanmıyorum." "Bizimkinde olabilir," diye girişimde bulundum.

Sonra bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor, kaşları çatılıyor. "Bunu neden *istediğin konusunda* hâlâ kafam karışık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, şey. Sen . . . Ve ben ..." İç çekiyor. "Bana öyle geliyor ki çok daha az olacak başka bir partneri kolayca bulabilirsin." Bir kelime arıyormuş gibi elini sallıyor, "Ben" de karar kıldığında nefes nefese kalıyor.

"Neyin var senin? Uzun boylu ve güzelsin-" Noah bu söz karşısında afallamış görünüyor. "Kaşlarını çatmadığın zaman yani. Ya da, aslında, bazen öyle olduğunda? Bu bana biraz çekici geliyor. Ayrıca, tuğladan bir ev gibi inşa edilmişsin. Benim için herhangi bir dezavantajını göremiyorum."

"Teşekkürler."

"Ayrıca, sen tanıştığım ilk alfasın. Hem de hiç. Bu ihtimallere göre, başka biriyle tanışana kadar ellili yaşlarıma gelmiş olacağım. O zamana kadar menopoz sonrası olabilirim. Bundan zevk alır mıyım?"

"Yani bu bir alfa olayı mı?"

"Bunun biraz alfalıkla ilgili bir şey olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum," diyorum ona dürüstçe. "Ama ayrıca, kaşlarımı çatmak bir yana, sahte olsun olmasın, tüm yıl boyunca çıktığım en normal insansın. Zavallı ellerimi rahat bırakmazsam karpal tünel olacağım."

Noah'nın gözleri büyür. "Bu çok ... çok yakın."

Şu anda gelecek şakası yapmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Muhtemelen onu ürkütecektir.

"Hadi ama. Belli ki uyumluyuz. Yani, sen istemeye istemeye esprilerimin komik olduğunu düşünüyorsun ve ben de senin sürekli huysuzluğunu sevimli bulmaya başladım. Sanki birisi kucağımıza bir seks hediye sepeti bırakmış gibi. Açmamak kabalık olur."

"Seks hediye sepetine mi yoksa bana şirin demene mi daha çok takılıyorum bilemiyorum."

"*Huysuzluğunun* sevimli olduğunu söyledim. Bir nevi." Hâlâ tereddütte olduğunu söyleyebilirim. "Yani, merak etmiyor musun? Bütün bu yaygaranın nedenini görmek istemiyor musun?"

"I . . ." Hâlâ emin görünmüyor. Sanki tüm bunların bir tuzak olma ihtimali varmış gibi. "Senden faydalanmak istemiyorum."

"Oh, bağışla beni," diye gülüyorum. "Sana söz veriyorum, Noah. Bundan bir şey anlamıyorum. Daireme gelip benimle seks yapabilirsin ve hiçbir şey değişmeyecek. Scout'un onuru."

"Ve bunu istediğinden emin misin?"

"Pekâlâ. Bu beni çaresizlik sınırında göstermeye başladı, bu yüzden bir içki içmek isteyip istemediğini bir kez daha soracağım ve hayır dersin, bunun olduğunu unutacağız. Ama *evet dersin*. Hassasiyetlerim konusunda endişelenmene gerek yok. Ben yetişkin bir kadını Noah ve ne istediğimi biliyorum."

Noah'daki değişim çok ince, o kadar ki insan bunu fark etmeyebilir, ama artık omuzlarında daha az gerginlik, gözlerinde daha az belirsizlik var. Ben bunu

iyiye işaret.

"Ee, Noah," diye dikkatlice başlıyorum ona tatlı bir gülümseme verirken. "Bir şeyler içmek için yukarı gelmek ister misin?"

Hâlâ her an kaçacakmış gibi davranıyor. Sanki kafasının içinde neden burada olmaması gerektiğine dair kendi kendisiyle tartışıyor. Bronzlaşmış park bankı heykellerinden biri gibi kanepemde sert bir şekilde oturuyor ve halıma kaşlarını çatarak şu anda tamamen kendi kafasında olduğunu anlamamı sağlıyor.

Ona bir kadeh şarap doldururken mutfak tezgâhından onu inceliyor, içime çekiyorum. O gerçekten bir şey. Şimdi gerçekten değerlendiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, eskiden takındığı asık suratlı tavrına rağmen, tüm bunlardan önce ona nasıl olup da doğru dürüst bir uyarıda bulunmadığımdan emin değilim. Gerçekten de onun cazibesinin tuhaf bir parçası olduğunu fark etmeye başladım. Koyu renk saçları şakaklarında kıvrılmaya başlamış, parmaklarını çok fazla gergin bir şekilde gezdirmesinin bir ürünü ve dolgun ağzı, ne kadar çok düşündüğü için neredeyse bir dudak gibi bastırılmış. Kanepede ona katılmak için gözlüklerimizi topladığımda, düğmeli gömleğinin kıvrılmış kollarıyla tamamen görünen ön kollarının genişliğine dikkat ediyorum. Sadece onlara bakmak bile birkaç saat önce onlarla sarmaş dolaş olduğum anıları canlandırıyor, bu da kalçalarımı birbirine bastırmama neden oluyor.

Boğayı boynuzlarından tut, Mack.

Ona bir bardak uzatıyorum, bardağı görünce neredeyse şaşırmış gibi görünüyor, sonra kanepenin diğer tarafına yerleştiğimi fark ediyor. "Yani gerçekten bir içki mi içmek istedin?"

"Kullanabilirmişsin gibi geliyor. Pencereden atlayacakmış gibi görünüyorsun." Bardağımdan bir yudum alırken kıkırdıyorum. "Eğer suçun sinirlerde olduğunu bilmeseydim, alınabilirdim."

Kafası karışmış görünüyor, kadehi dudaklarına değmeden hemen önce eli hareketsizleşiyor. "Gücendin mi?"

"Şey ..." Gözlerimi kaçırıp şarap kadehime bakarken riojanın koyu kırmızı sıvısını döndürüyorum. "Daha önce hiç benimle yatması için biriyle konuşmak zorunda kalmamıştım. Egom için pek de iyi sayılmaz."

"Değil-" Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor, bardağından ani bir yudum alıyor ve başını sallamadan önce zorla yutuyor. "İstemediğim için değil."

Yüzümü ona dönmek için daha fazla yan dönüyorum ve dirseğimi kanepenin arkasına yaslıyorum. "Beni kandırabilirdin."

"Sanırım ikimiz de beni o güvertede bıraktığın halden bunu çok istediğimi biliyoruz," diyor daha sessiz bir şekilde. Belki de cesaret için bir yudum daha alıyor. "Endişeleniyorum."

Kaşlarımı çattım. "Endişe mi?"

"Yetişkin bir kadın olduğunu biliyorum ama ikimiz de burada yaptığımız şeyin ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyoruz. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadık."

Ağzım bir O şekli alıyor. "Yani, sen hiç ?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

Bu kez kadehimden daha büyük bir yudum alırken bu bilginin yerleşmesine izin veriyorum ve beraberinde getirdiği her şeyi düşünüyorum. Söylediği her şey mantıklı geliyor ve bir yanımda dikkatsiz davranıp *davranmadığımı* merak ediyor. Hayatımda hiç kimse beni aşırı dikkatli olmakla suçlamadı, bu kesin, ama yine de Kendimi fikrimi değiştirmeye ikna edemiyorum. Hele de onu *öperken* aldığım zevkten sonra. Bir kız ancak bu kadarına dayanabilir, gerçekten.

Noah sessizliği bozmaya çalıştığından şüphelendiğim bir şekilde, "Dairen güzelmiş," diyor. "Rahat."

"Küçük demek istiyorsun," diye gülüyorum.

Stüdyomun etrafına bir göz atıyor, gözleri kanepenin arkasındaki mutfaktan solumuzdaki platformun üzerinde duran yatağa doğru kayıyor.

"Hayır, hayır, ben sadece ..."

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum. "Büyük evleri hiç sevmedim." Sonra bardağıma doğru kaşlarımı çatıyorum. "Çok fazla alan var."

"Uzayın nesi var?"

Tanıdık bir melankoli zihnimin arka tarafına yerleşiyor, babamın evimizden son kez ayrılırkenki yüzünün kısa bir görüntüsü düşüncelerimde yanıp sönüyor. Şarabımdan bir yudum daha alırken hızla silkeleyip atıyorum. "Sadece yalnız hissediyorum, sanırım."

"Oh."

Daha fazla sessizlik. Noah bana bakmıyor, kadehini küçük bir güvenlik battaniyesi gibi göğsünde tutarken gözleri yine halıma takılmış. Kadehim neredeyse boşaldı, fark ediyorum ve şarabın karnımda bıraktığı sıcaklık bana Noah'ın peşinde olabileceği aynı cesareti veriyor.

"Yani, hiç bir omega ile birlikte olmadıysan," diye dikkatlice deniyorum, çenesinin gerilmesini izliyorum, "bu hiç kimseyi düğümlemediğin anlamına mı geliyor?"

Parmak eklemleri elindeki şarap kadehine karşı bembeyaz kesiliyor ve bir an için kadehi tutarken neredeyse kıracağını düşünüyorum. Ondaki değişim belli belirsiz, ama o tek kelimeyle nefes alış verişindeki hafif artışı, düzensiz kaliteyi hissedebiliyorum. Kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyor, bacaklarımın arasında bir karıncalanmaya yol açıyor.

Ve kokusu.

Odayı doldurma şekliyle bir balmumu erimesi de olabilirdi.

"Hayır," diyor sessizce, neredeyse kısık sesle. "Yapmadım."

Bardağımı hızlıca eğerek bitiriyorum, yavaşça ona yaklaşırken sehpaye koymak için uzanıyorum. Vücudum yan tarafına bastırıldığında onun sıcaklığını hissedebiliyor, parmaklarım ön kolunu sıyırdığında tenindeki hafif titremeyi hissedebiliyorum. Bu koca alfayı bu şekilde titretebileceğimi bilmek bana kendimi garip bir şekilde güçlü hissettiriyor. Bardağını alıp kendi bardağımın yanına koyuyorum, elimi göğsüne götürüp oradaki bir düğmeyle oynuyorum, ağzım çenesine birkaç santim mesafede.

"Sen de ister misin?"

Bu kadar yakından, gözbebeklerinin berrak maviliğinde gizlenmiş ince yeşil benekleri görebiliyorum, gözbebeklerinin neredeyse siyah görüldüğü bir noktaya kadar genişlemeye devam etme şekliyle keşif kısa sürdü. Kalbi o kadar hızlı atıyor ki parmaklarımın ucunda hissedebiliyorum ve bu noktada kalbin ritmi benimkiyle eşleşiyor.

Ona doğru eğildiğimde nefesinin kesilmesini, dizlerimi kalçalarının iki yanına dayayıp kucığına oturduğumda elinin sanki içgüdüsel olarak belime yerleşmesini (ve sanırım gerçekten düşünmeye zaman ayırsaydım öyle olurdu) seviyorum. Oraya yerleştiğimde sert bir *şeyin* göbeğime baskı yaptığını şimdiden hissedebiliyorum ve bundan da hoşlandığımı fark ediyorum. "Mackenzie," diyor kabaca, sesi bir an düşmüş gibi görünüyor Oktav. "İsteddiğine emin misin-?"

Cümlesinin geri kalanını dudaklarımda yakalıyorum, centilmenlik çabaları yumuşak bir iniltiye dönüşürken onu nazikçe öpüyorum. Daha önce tercih ettiği iletişim biçiminin kaş çatmak olduğunu düşündüğüm biri için gerçekten çok fazla konuşuyor. Başka bir gün olsa, bir erkeğin bu kadar terbiyeli olmasını kutlayabilirdim ama ikinci aşamayı geçeli en az bir yıl oldu ve şu anda Noah'ın tamamen *ahlaksız* olmasını istiyorum.

Tırnakları kalçalarımın yumuşaklığına bastırırken biraz ısıırıyor, elbisemin kumaşından bile hissedebildiğim hafif bir acı var. Dilimle zorladığımda dudakları hemen ayrılıyor ve öpücüğü derinleştirdiğimde aldığı tat, mutfak tezgahımda unutulmuş bir şişe şaraptan daha baş döndürücü olabilir.

Ona doğru sallanmak istemiyorum; vücudum bir tür bilinçsiz yakınlaşma ihtiyacı duyuyor gibi görünüyor, ama bana karşı sert ve sıcak olan sikişinin hissi onu çözüyor gibi görünüyor. Parmaklarını saçlarımda hissediyorum, beni içine çekebilmek için saçlarımı sıkıca kavırıyor ve sonra kıcımda beni terbiyeli olmayan bir şekilde kavrayan büyük bir elin şekli var.

Evet, düşünüyorum. İsteddiğim şey bu.

Gömleğinin düğmelerini çözdüğümü gerçekten fark edip etmediğinden emin değilim; sanırım ben de onun gibi anlamsız birini öpüyor olsaydım, etrafımın aşırı farkında olmakta zorlanırdım - ama parmaklarım çıplak göğsünde kayarak omuzlarının üzerine bastırdığında, bana karşı ürperdiğini hissediyorum, boğazında acı dolu bir ses.

"Yatak," diye gıcırdıyor, ağzı benimkinden zorlukla ayrılıyor.

Pek soru sayılmaz ama anlamı çok açık. "Evet." "Prezervatif,"

diye homurdanıyor. "Ben-"

"RİA," diye ısrar ediyorum nefes nefese. "Jinekologumu tanıyor olabilirsin. İkinci katta çalışıyor. Yani negatif olduğun sürece, biz-"

Beni tek bir yumuşak hareketle koltuktan kaldırıp yatağa götürürken elleriyle kalçalarımın arkasını kavradığında şaşkınlıkla irkiliyorum.

Sanırım bu cevaplar.

Beni neredeyse yatağın ortasına fırlattığında sırtım yatağa çarpıyor - Noah'ın daha önce gösterdiği tereddüt hiçbir yerde bulunmuyor, sanki ağzımdan uzak durmaya dayanamıyormuş gibi yıldırım hızıyla üzerime sürünüyor ve dudakları açgözlülükle benimkini buluyor.

"Kokuyorsun" -nefesini yanağımda hissediyorum- "lanet olası inanılmaz."

Ona çok güzel koktuğunu da söylemek istiyorum ama boğazıma yapışan dili bu arzumu tamamen unutturuyor.

"Tadın daha da güzel," diye hırlıyor nabzıma karşı, sesi ona hiç benzemiyor.

Kalçaları içime doğru yuvarlanıyor ve sikiinin kalçama sürtündüğü yerde kot pantolonunun içinde gerildiğini hissedebiliyorum. Bacaklarımın arasında şimdiden bir karmaşa var, vücudum Noah'ın alfası hakkında benden daha çok şey biliyor gibi görünüyor, eğer oradaki kayganlık herhangi bir gösterge ise. Aslında bundan önce hiç şu anki kadar ıslak olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Yine de Noah'ın nabzımı emmeye devam etmesi dışında pek bir şey hatırlamak zor.

"Noah," diye nefes nefese kalçalarımı yukarı kaldırarak sessiz bir yalvarışta bulundum. "Acıyacak mı?"

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor daha yatıştırıcı bir tonda, tenime fısıldayarak. "Sana değil." Dişleri omzumu ısıyor ve parmaklarının elbisemin altından geçip kalçamın üzerinden kaydığını hissedebiliyorum. "Çünkü sen iyi bir omega'sın, değil mi?" İç çamaşıırıma bastırdığını, altındaki ıslak yarıkla alay ettiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Bunu kaldırabilirsin, değil mi?"

İçimden bir ürperti geçtiğini hissediyorum, mırıldanarak söylediği sözler içimde kullanılmadığı için neredeyse gergin hissettiğim bir parçaya sesleniyor. Sanki daha önce hiç dokunmamışım gibi. İçimde bir gerilme, çok uzun bir uykudan uyanma gibi bir his hissediyorum - onun övgüsünden daha önce hiç hissetmediğim bir zevk.

Ve belki bu da biyolojidir, büyük olasılıkla öyledir, aslında ... ama artık umursamayacak kadar ileri gittim.

"Yapabilirim," diye söz veriyorum. "Bunu kaldırabilirim."

Benden uzaklaştığında itiraz edercesine inliyorum; ellerinin üzerinde doğrulup buğulu gözlerle bana bakıyor. Artık her zamanki berrak renklerine hiç benzemeyen koyu, fırtınalı bir mavi olduklarını fark ediyorum ve Noah'nın dudakları aralarından sığ bir nefes kaçarken ayrılıyor.

"Ben-" Çenesi sıkıştı. "Kendim gibi hissetmiyorum." Gözleri sadece *açlık* olarak tanımlanabilecek bir şeyle önümü tarıyor. "Belki de yapmamalıyız-"

Bana vermek üzere olduğu her şeyi kaybetme fikri içimi paniğe sürüklerken, içimden bir ses sürekli hayır hayır *hayır* diye mırıldanmaya başlıyor. Birdenbire, Noah'nın bana dokunmaması fikri neredeyse *acı verici geliyor*.

"Durma," diyorum, kalan son düğmelerin koptuğunu duyana kadar gömleğini büyük bir güçle çekiştiriyorum. "Lütfen?"

Elim kot pantolonunun önünü bulup kotun üzerinden avuçladığında göğsünde bir gümbürtü kopuyor. "Mackenzie," diye uyarıyor, "sana karşı nazik olmakta zorlanıyorum. Ben-" Pantolonunun üzerinden onu sıktığımda inliyor. "Neyim var bilmiyorum. Şu anki *kokun*. Beni çıldırtıyor."

Dirseklerime yaslanıyorum, dilimi boğazına, hassas olduğunu bildiğim, kokusunun güçlü olduğu yere değdirene kadar yüzümü çeviriyorum. "O zaman sert ol," diye mırıldanıyorum. "Bana karşı sert olabilirsin." Dilimde daha önce hiç kullanmadığım ama bir şekilde şu anda *tam olarak* doğru hissettiren bir kelime. Kot pantolonunun düğmesini açmak için uzanıyorum, altındaki pamuğun içinden onun şeklini hissetmek için içeri ulaşana kadar kotu çekiyorum. "Seni *istiyorum*, Alfa."

"*Siktir.*"

Elleri elbisemin eteklerini çekiştirirken ağzı tenimde, dudakları ve dişleri ulaşabildiği her santimin tadına bakıyor. Elbisemi vücudumdan çekiştirirken geceyi çıkarabileceğinden emin değilim ama geniş avuçlarının sıcaklığını çıplak tenimde hissettiğimde bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Elimi kaldırıyorum.

Kollarını açarak elbiseyi yırtıp atıyor, sonra da oturup kendi gömleğini çıkarıp yığına ekliyor.

Nuh'un her santimi oyulmuş ya da imal edilmiş gibi görünüyor, dokunma ve tatma dürtüsü beni tüketmekle tehdit ederken gözlerim açgözlülükle onun her çıkıntısını ve çizgisini içiyor. Sonra fermuarıyla uğraştığını fark ediyorum ve ellerini uzaklaştırmak için vücudumu kıvrıyorum, böylece kendim yapabiliyorum. İç çamaşırının içinden bile adamın şekli ürkütücü; kalın boyu kumaşa baskı yaptıkça kumaş geriliyor ve zorlanıyor. Ellerim hala kalçalarında, parmaklarım kot pantolonunun bel bandına kıvrılmış, bir an için onun ne kadar *büyük* olduğunu fark ediyorum.

Onu yeni tanıdığım zamanlarda bile her zaman hayattan daha büyük biriydi, ama ona bu şekilde bakınca - inanılmaz geniş omuzları, çok kalın kolları ve sağlık için tehlike oluşturabilecek gibi görünen sikiyle - alfa statüsünü bu kadar uzun süre saklayabildiğine inanmakta zorlanıyorum. Onunla ilgili her şey bunu *haykırıyor*.

Kot pantolonunu kalçalarından biraz daha aşağıya çekiyorum. "Tıp fakültesinde alfa anatomisi öğrendiğimizi biliyor muydun?"

"Mm." Pantolonunu indirmemi izlerken dudakları birbirine yapışıyor. "Ben yaptım."

Kot pantolonu dizlerine sıkıştığında tırnaklarımın kalın kalçalarını hafifçe sıyrmasına izin veriyorum, dizleri yatağa dayanıyor ve onun titrediğini hissetmeme izin veriyor. "Benim hakkımda bir şeyler öğrendin mi?"

"I-" Parmaklarım boxer külotunun bel bandıyla oynarken kirpikleri titriyor. "Yaptık."

"Yani, ikimiz de bunun nasıl işlediğini biliyoruz. Teknik olarak."

"Mackenzie," diye homurdanıyor kumaşı sıyırdığımda, sikinin kızarmış başı dışarı kayıyor ve ucunda parlıyor. "Kokunu alabiliyorum. Tanrım, Mackenzie, çok *ıslaksın*."

Sesi artık daha uzakta, onu iç çamaşırından kurtarıırken dikkatim sadece elimdeki sıcaklığında. Tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu gördüğümde biraz merak ve *çok fazla* istek var - dibindeki biraz daha kalın deriyle buluşmak için uzunluğunu okşarken elimin altında kayan horozunun kadifemsi derisi. Bu sadece bir ipucu, sadece hafif bir önsezi

Ne olabileceğini düşünüyorum, ama bu haliyle bile, onun düğümünü görmek, sanki bedenimin kendi akli varmış gibi bacaklarımın arasında yeni bir kayganlık damlaması başlatıyor. Sanki Noah'ın bana ne verebileceğini *biliyor*.

Ve bunu her şeyden çok istediğimin farkındayım.

Her şeyi istiyorum.

Eğildiğimde gözleriyle buluşuyorum, kirpiklerimin arasından onu dikizliyorum, dilimin ucunun siki başında gezinmesine izin verdiğimde ve sanki hareketsiz durmaya zorlanıyormuş gibi ondan kaçan cevap niteliğindeki hava hücumu

-Herkesin kendini biraz hedonist hissetmesi için yeterli. Dilimi orada döndürüyorum, onun tadı bir şekilde daha tatlı, daha karşı konulmaz hale gelen her şeyi kapsayan kokusundan daha *iyi ve* bana aynı anda her şeye ihtiyacı duymak istediği için benimle ne yapacağına karar veremiyormuş gibi bakarken tek düşünebildiğim şey: *Bu kesinlikle tüm bu telaşa değdi*.

Alaycılığım kısa sürüyor, kalın parmakları çenemi kavrayıp saçlarıma dolanıyor, böylece başımı geriye yatırıp beni öpücüğünün içine çekebiliyor ve benimle buluşmak için aşağı iniyor. Sütyenimi nasıl çıkardığını bir türlü anlayamıyorum -aslında şu anda iki parça olabileceğini düşünüyorum, şikayet ettiğimden değil- ama altında çıtır çıtır kaldığımda, bir şekilde bana karşı sıcaklık ve sert kaslardan başka bir şey olmadığını fark ediyorum, vücudumun üzerine yerleşirken aramızda tek bir dikiş bile kalmıyor.

Elinde değilmiş gibi kalçaları bana sürtünüyor, dişleri ve dili hâlâ ağzımın tadına bakıyor ve boğazıma inip tekrar geri çıkıyor. İri vücudu bacaklarımı daha geniş açmaya zorladığında nefesini kulağımda hissediyorum, siki içime doğru kayarken sesi alçak ve çakıllı.

"Tekrar söyle," diye ısrar ediyor, bir eli çenemde, diğeri kalçamı yatağa sabitliyor, beni ya da onu dizginlemek için, bilemiyorum. "Bana bunu istediğini söyle."

"Lütfen," diye ağladığımı duyuyorum, sesim hiç olmadığı gibi. Resmen *yalvarıyorum*. Daha önce hiç yalvardım mı? Neden *umursamıyorum*? "Bunu istiyorum. Yani *sadece-ah*."

Başka bir zaman olsa utanabileceğim sürekli kayganlık akışıyla bile - bu bir esneme. Gözlerimi kapatıyorum, böylece lezzetli sürtünmeye odaklanabiliyorum, böylece yavaşça bastırırken her santimini

hissedebiliyorum

içimde. Biraz daha kalın olan tabanın kaydığını hissettiğimde nefes nefese kalıyorum, ikimiz de sadece bu yüzden nefesimizi tutmak için mücadele ederken onun tamamını derinlere kök salmış halde bırakıyorum.

Kötü randevulara, yoğun bir yıla ve maket trenlere rağmen sekse yabancı değilim. Vücudunun arzuladığı şeyi istediği kişiyle yaşamakta hiçbir sakınca görmeyen modern bir kadını ama *bu, daha önce* hiç böyle olmamıştı. Bu sadece zevk değil, çünkü çok fazla var, ama aynı zamanda Nuh'un *uyum sağlamasının* garip hissi. Bundan daha fazla şekilde. Belki de ilk kez doldurulmanın garip hissi.

Ve eğer hepsi hormonlardan kaynaklanıyorsa, o zaman çok *güçlü* hormonlardır.

"Mackenzie, ben-" Kalçaları hafifçe bükülürken başı boğazıma gömülüyor. "Böyle boşalabilirim. *Kahretsin*, içinde iyi hissediyorum."

"Hareket edebilirsin," diyorum ona nefes nefese. "Hareket edebilir misin? İstiyorum-
oh."

İlk kayma nefesimi kesiyor, o geri çekilirken ayak parmaklarım kıvrılıyor, sadece bir kez daha içeri itmek için. Yine düğümünden gelen o çok hafif direnci hissediyorum ve şiştiğinde nasıl olacağına dair endişeyle tam da bunu yaşamak için duyduğum sabırsızlık arasında gidip geliyorum. Onunla dolu hissetmek istiyorum, şimdiye kadar istediğim her şeyden daha fazla, anlamaya bile başlayamadığım nedenlerden dolayı. Dizlerim kalçalarına baskı yapıyor, daha fazlasını alabilmek için yer değiştiriyorum.

"Mackenzie," diye yarı sızlanıyor. "Hiç *sanmıyorum*. Sonuna kadar dayanamayacağım. Bu çok iyi. Bana ne yapacağımı söyle. Seni nasıl iyi hissettireceğimi söyle."

Ona kendimi zaten harika hissettiğimi söylemek istiyorum ama şu anda nasıl konuşacağımı hatırlayamıyorum. Bunun yerine onu öpmek için yüzünü kendime doğru çekiyorum, içime biraz daha sert girerken dilinin benimkine dolanması hissini tadını çıkarıyorum. Bacaklarımı tamamen beline doladığımda iniltimi diliyle yakalıyor ve devam etmesi için onu teşvik ediyor. İçime pompalarken bir eliyle belimi tutuyor, her vuruş düğümünü biraz daha şişiriyor, tekrar tekrar içeri iterken çok daha sıkı hale getiriyor.

Ve vücudum ... vücudum tam olarak ne yapacağını biliyor gibi görünüyor. Bu kalınlık bana var olduğunu bilmediğim yerlerden

dokunuyor, bir parçanı okşuyor.

Beni onun altında miyavlayan bir karmaşa olarak bırakıyor. "Gelebilirsin," diyorum ona. "Gelmeni istiyorum." "Ama-"

"Sadece gel," diye ısrar ediyorum. "Düğümünü istiyorum. Hissetmek istiyorum. *Lütfen*, Noah." Tanrım, daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi sanmıyorum.

"Ben-" Dudakları amaçsızca ağızma değerken alnı benimkine dayanıyor. "Yapamam-ben gidiyorum-"

Biri bağılıyor, o mu yoksa ben miyim bilemiyorum ama vücudunun gerildiğini, düğümü şişip *kabarmaya* başladığında sikişimin içimde derinlere doğru seğirdiğini hissettiğimde görüşümde yıldızlar patlarken gözlerim kapanıyor. Daha kalın olamayacağını düşünene kadar genişliyor ve orgazmı boyunca titrerken onu içimde kilitliyor. Az önce ne hissettiğimi tam olarak söyleyemem ama kesinlikle bir şeydi.

"Gelmedin," diye hayıflanıyor, sesi sinirli çıkıyor. Yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, yine de inanılmaz hissettirdi."

"Boşalacaksın," diye homurdanıyor, beni belimden tutarken daha dik bir pozisyona geçmeye başladı bile.

Hareket, içinde kök salmış olan düğümünü çekiştiriyor ve benden bir nefes alıyor. Yastıklara tutunmak için üstüme uzanmak zorunda kalıyorum, bacaklarım iki yanına düşerken kıcıımı kaldırıp beni kendisine doğru çekerken kendimi sabitlemek için ellerimdeki her şeye ihtiyacım var. Alnında ter boncukları oluşurken konsantre olmuş bir şekilde dudağını ısıyor ve her hareket ettiğinde bunun benim için olduğu kadar onun için de işkence olduğunu anlayabiliyorum.

Kıvılcımlar tenimde dans ederken başparmağı şişmiş klitorisimin üzerinde kayıyor - başım geriye düşüyor ve parmaklarının altındaki hassas demeti yuvarlarken dudaklarım ayrılıyor.

"Noah."

"Benim için boşalacaksın," diyor bana tekrar. "Düğümümün üzerine geleceksin. Sana *ihtiyacım var*, Mackenzie."

Dişlerim alt dudağıma bastırırken şaşkınca başımı sallıyorum, havada benden geldiğinden şüphelendiğim muhtaç sesler duyuyorum. İçimdeki dolgunlukla eşleşen dokunuşu neredeyse kaldırılamayacak kadar fazla,

klitorisimin kaygan sırlıslam tomurcuğunu tekrar tekrar daire içine alırken
tenim canlı bir tel gibi hissediyor ve

Tekrar. Daha şimdiden karnımın derinliklerinde bir basınç oluştuğunu hissedebiliyorum, oradaki kaslar geriliyor ve zaten inanılmaz derecede dar olan içimi daha da sıkmaya zorluyor.

Parmaklarının her darbesinde düğümün etrafında kenetleniyorum ve her seferinde Noah dişlerinin arasından tıslıyor. Altında çözülmemi izlediğinin uzaktan da olsa farkındayım ama bu gece olanları düşününce utanacak bir şey bulamıyorum. Etrafımızdaki havada onun sessiz küçük dürtülerini ve törpülenmiş övgülerini duyuyorum - *çok iyi ve sana bak ve işte bu gibi* mırıltılı ifadeler, o bunları sessizce söylerken bile kulaklarımda çınlıyor.

"Bana dokunmaya devam et," diye yalvarıyorum. "Aynen böyle. *Tam oraya.*"

"Gittikçe sıkılaşıyorsun," diye homurdanıyor. "Boşalacağım amına koyayım. *Tekrar.*"

"Durma," diye nefes alıyorum. "Sikişmeye *devam et.*"

Vücudumdaki her kas, titreyen bir karmaşaya dönüşmeden hemen önce bir yay kirişi gibi geriliyor, kalçalarım titriyor ve sözsüz bir çığlık benden kaçarken içim daha da titriyor. Sonrasında bile Noah'nın başparmağının çok hassas klitorisimde yavaşça döndüğünü hissedebiliyorum ve gözlerimi sadece elinin beni terk ettiğini hissettiğimde açıyorum, aynı parmağı diliyle temizlemek için ağzına götürmesini izliyorum. Bunu yaparken gözlerinin neredeyse geriye yuvarlanışını izliyorum.

Sessiz bir davetle kollarımı açıyorum ve Noah'nın içime girmesi için ikna olmam gerekmiyor, uyluğum onunkinin üzerine yerleşirken beni göğsüne doğru çekiyor, düğümü hala içimde usulca atarken bile kemiksiz ve doygun hissediyorum. İlk başta ikimiz de konuşmuyoruz, ikimiz de yakalamaya çalışırken nefeslerimizin sesi havada birbirine karışıyor. Sonunda ona baktığımda gözleri benim üzerimdeydi; beni kanepemde öptüğünde ve sonrasındaki her an gözlerinde beliren o vahşi bakışı koruyordu.

"Bu" Boğazımı temizliyorum. "Bir şeydi." "Bir şey," diye şaşkınca yineliyor. "Evet."

Her şey bittiğine göre ruh halim ağırlaştı ve öngörülemeyen bir gelecekte Noah'ya tam anlamıyla mahkûm olduğumdan, durumu hafifletmeye çalışıyorum. "Gördün mü? Seks ekleri harika."

"Doğru," diyor, hâlâ keyifsiz görünüyor. "Ve biz ... iyi miyiz?"

Oh. Endişelendiği şey bu. Usulca gülüyorum, yanağını öpmek için yüzümü çeviriyorum.

"Merak etme," diye onu temin ediyorum. "Yakın zamanda beni ısırmanı istemeyeceğim."

"Tamam," diyor eşit bir şekilde, kaşları hâlâ çatık. Belki de onu rızası dışında çiftleştirmeyeceğime ikna olmamıştır. "Tamam."

Bu düşünceye gülüyorum, göğsüne sokuluyorum ve bunun saçmalığına gülümsüyorum. Sonuçta bu sadece seksti. "Uyumaya gidin, Dr. Taylor," diye takılıyorum. "Yarın sabah vardiyanız var."

Onun sessiz onayıyla birlikte saçlarımda belli belirsiz bir öpücük hissediyorum ve yorgunluk içeri sızarken gözlerimi kapatıyorum, uzuvlarımdan tatmin edici kalitesi ve hala içimde olan düğümünün hoş zonklamasıyla uyuşuyorum, dolgunluk şu anda bile hafif bir zevk hissi uyandırıyor.

Esnerken tekrar gülümsüyorum ve bu kadar çok insanın böyle bir şeyin tadına baktıktan sonra aklını kaçırmamasının ne kadar aptalca olduğunu bir kez daha düşünüyorum. Elbette akıllara durgunluk veren bir şeydi ama harika bir yatış için tüm dünyanızı alt üst etmek? Tamamen saçma.

Düğümünün hafifçe attığını hissediyorum, gözlerimi kapatıp Nuh'un kalbinin kulağıma *çarpmasına* odaklanarak kendimi uyumaya, işlerin tuhaflaşmasına izin vermemeye zorlarken omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Yine de, sürüklenmeye başladığımda dalgınca düşünüyorum. Bir kız buna kesinlikle alışabilir.

10

Noa

Uyandığımda nerede olduğumu hatırlamam **biraz zaman** alıyor.

Çarşaflar benimkilerden daha parlak; pelüş, erik rengi bir yorganın altında yumuşak, lavanta rengi çarşaflar. Gözlerimi hemen açmıyorum; dün geceki olaylar ve Mackenzie'yle yaptıklarımızın her anı göz kapaklarımın ardında tüm canlılığıyla canlanıyor ve beni öptüğünde pencereden dışarı attığım her endişe ve tereddüt nedeni sabahın getirdiği berraklıkla geri geliyor. Kuşkusuz inanılmaz bir gece geçirmiş olmama rağmen, işlerin şimdi ne kadar karmaşık olacağı konusunda endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Gözlerimi yavaşça, temkinli bir şekilde açıyorum, ellerim soğuk çarşaflarla buluşana kadar soluma uzanıyorum. Başımı kaldırıp yatağı boş bulmadan önce bir an şaşkınlıkla tavana göz kırpıyorum. Yavaşça doğrulup Mackenzie'nin küçük stüdyosuna bakıyorum, oturma odasında ya da mutfakta ondan hiçbir iz göremiyorum ve yalnız olduğumu fark ediyorum.

Ne oluyor be?

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp pantolonumu çıkarmak ve unuttuğum telefonumu cebimden çıkarmak için eğildiğimde ayaklarım kısa süreliğine ahşap zemine çarpıyor. Vardiyamın başlamasına daha bir saat var, ki bu çok uzun bir süre aslında, ama bu kadar uyumak bana göre değil. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda dün geceki kadar iyi uyuduğum tek bir zaman düşünemiyorum ve

Sanki huzurlu gecemin yüzde yüzü, ağzının tadını hâlâ alabildiğim ve vücudunu neredeyse hâlâ üzerimde hissedebildiğim arsız omega yüzünden değilmiş gibi.

Tüm yetişkin hayatım boyunca biyolojik yapımın daha açık kısımları üzerinde çok az düşündüm - yani, sadece neredeyse efsanevi bir meslektaşımın yapılabildiğinde düğüm atma fikrini özlemek zor. Neredeyse hiç tanışma şansım olmayan biriyle. Muhtemelen gerçekte olduğundan çok daha iyi görünmesi için yapılmış hormonal bir saçmalık olduğunu düşündüm.

Ta ki Mackenzie Carter kucağıma düşene kadar. Gerçekten. Hay sikeyim. Gözlerimi kapattığımda onu hala hissedebiliyorum, kendimi içine gömdüğümde çıkardığı yumuşak sesleri hala duyabiliyorum. Dürüstçe söyleyebilirim ki hayatımda onunla kıyaslanabilecek *hiçbir şey* yok.

Ve sanırım beni bu kadar endişelendiren de tam olarak bu gerçek.

Böyle bir geceden sonra basit anlaşmamızı sürdürme şansımız yok. İkimiz de bunun tadına vardığımızı göre, daha aşağı benliklerimize yenik düşme dürtüsü hissetmeden bir daha birlikte zaman geçirmemiz bana imkansız görünüyor ve bu, başarmaya çalıştığımız her şeyi çok daha zor hale getirmeyecek mi? Şu anda bile aklıma yumuşak, çıplak Mackenzie'nin altımda nefes nefese kalışı, kokusunun peşimi bırakmayışı gelmeden zorlukla *düşünebiliyorum*.

Eminim o da benzer bir çıkmazda olmalı. Ben daha uyanamadan ortalıktan kaybolmasının nedeni bu olmalı. İlkel bir alfa saçmalığına kapılacağımdan, koridorlarda onu takip etmeye başlayıp soyadımı almasını isteyeceğimden falan endişeleniyor olmalı. Hay Allah. Muhtemelen her şeyi iptal edecek. Numaramı silecek ve hiç tanışmamışız gibi davranacak. O-

"Günaydın," diye sesleniyor söz konusu omega yatak odasının diğer tarafından, saçlarına sardığı havluyla daha önce fark etmediğim bir kapıdan çıkarak. "Bütün gün uyuyacağını sanıyordum. İlk kez geç kaldığında kaç kalp krizine sebep olup sonra da düzeltmek zorunda kalacağını merak ediyordum."

"I-" Ağzımın bir Japon balığı gibi açılıp kapandığını hissedebiliyorum. "Günaydın." Üzerinde sadece sütyen ve ovalama pantolonu olan, duştan yeni çıkmış pembe teni ve banyodan çıkıp yatağın diğer tarafına uzandığını tahmin ettiğim mesafeyi kapatırken yüzünde beliren parlak gülümsemesiyle dikkatim yeniden dağılıyor. "İyi uyudun mu? iyi uyudun mu?"

"Kütük gibi," diye gülüyor. "O kadar kasın altında biraz yumuşak kalıyorsun. Peki ya sen? Horlamamana şaşırdım. Seni horlayan biri olarak düşünmüştüm."

Hala biraz şaşkın olduğumu hissedebiliyorum, onun tamamen normal tavrı beni şaşırttı. Daha bir dakika önce her şey boka saracak diye endişelenmiyordum? Ama o burada, hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

"İyi uyudum," diyorum ona, havluyu başından rahatça sıyrıp, ellerime ve dilime değdiğini neredeyse hâlâ hissedebildiğim göğüslerinin üzerine kışkırtıcı bir şekilde düşen ıslak telleri taramaya başlamasını izleyerek. "Çok iyi, aslında."

"Sana söylemiştim." Yaptığı şeyi bırakıp yatağın üzerinde sürünüyor ve ağzını benimkine bastırmak için yukarı doğru itiyor. "Seks ekleri harikadır."

Hangisi beni daha çok şaşırtıyor bilmiyorum, onun rahat tavırları mı, yoksa birkaç dakika önceki tüm endişelerime rağmen öpücüğünün içinde eriyip gitmem mi? Parmakları çenemde kayarak beni kendine yakın tutuyor, dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor.

"Evet," diye mırıldandım. "Harika."

Tamamen uzaklaşmadan önce beni hızlıca bir kez daha öpüyor. "Duşa girsen iyi olur. Geç kalırsan sanırım birisi gerçekten şoktan bayılacak."

Yataktan kalkıp pencere kenarındaki bir sandalyenin üzerine örtülmüş olan üstünü aldı ve bana göz kırpmadan önce kabaca üzerine geçirdi.

"En azından yakın zamanda beni koklamak zorunda kalmayacaksın," diye takılıyor.

Birkaç saniye sonra saç kurutma makinesinin sesi duyulmadan önce onun tekrar banyoya girmesini izliyorum ve uyandığımda hissettiğimden katlanarak daha fazla kafam karışıyor. Görünüşe göre boşuna endişelenmişim.

Peki bu neden daha da endişe verici?

KAFA KARIŞIKLIĞIM günümün geri kalanını renklendiriyor, çünkü Mackenzie ile onun dairesinde yollarımızı ayırdığımız andan itibaren kendimi keyifsiz buluyorum. Her zamanki gibi işime devam etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, ancak Mackenzie, ne yaptığımız ve bunun ne anlama geldiği konusunda beynimin karışık durumunun yanı sıra, bugün odaklanamamam için elinden geleni yapan gerçek *eylemin* çok canlı anısı da var.

Çünkü her sessiz anda Mackenzie'nin nefes alışlarının, yumuşak inlemelerinin yankısı var ve kendimi yalnız bulduğum her durumda, günümü mahvetmek için onu içine ittiğimde yüzünde beliren ifade, etrafımda hissettiklerinin beni en uygunsuz koşullarda yeniden sertleştirmekle tehdit etmesi var.

Bu kadar kolay hallediyor gibi görünmesi neredeyse haksızlık. Özellikle de başlangıçta işleri karmaşıktırmak için bu kadar yaygara koparan *ben olduğum* için.

Bu sabah işe geldiğimden beri herhalde onuncu kez bu karmakarışık düşünceleri bir kenara bırakıyor, kendimi tanıdık bir figür için koridorları *tekrar* taramamaya zorluyorum, çünkü onun bu katı ziyaret etmek için hiçbir nedeni olmadığını biliyorum.

Bunun yerine, görüşeceğim ameliyat öncesi konsültasyonun çizelgesini içeren panoma odaklanıyorum ve bunun Dennis'in hastalarından biri olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Ofisimi ziyaret etmesi için bir neden daha bulmuş olmaktan pek memnun değilim. Yine de. Sanırım işin gereği bu.

Doğru oda numarasını bulduğumda kapı zaten aralıktı ve içeri adım atıp en iyi gülümseme denememi yapmadan önce hafifçe vuruyorum.

"Merhaba. Bayan Pereira?"

Ufak tefek kadın bana gergin bir gülümsemeyle bakıyor, gözlüklerinin kırmızı çerçevelerinin ardından beni süzüyor. "O benim."

"Mükemmel." Çizelgeyi kolumun altına sıkıştırıyorum ve onunkini sıkmak için elimi uzatıyorum. "Yani bir tikanıklık yaşıyoruz, öyle mi?"

Başını sallıyor, dudakları büzülürken şalını daha sıkı çekiyor. "Bana söyledikleri bu."

Panoyu geri çekip notlarına göz gezdiriyorum. "EKG'nizin anormal çıktığı yazıyor." Güven tazelemeye çalışıyorum. "Sıra dışı bir şey yok. Seni kesinlikle iyileştirebilirim."

Gözlüklerini düzeltiyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Oğlumdan daha yaşlı görünmüyorsun."

"Ah." Gülümsemem şimdi daha sıkı. Bu kısma alışkınım, çoğunlukla. "Bunu çok duyuyorum. Söz veriyorum, bunu binlerce kez yaptım. Endişelenecek bir şey yok."

"Burada tam olarak ne yapmak istiyoruz?"

"Pekala," diye başlıyorum, "sizi kalp kateteri yapmaya götüreceğiz ve neler olup bittiğine bakmak için bir boya enjekte edeceğiz. Neredeyse bir röntgen gibi, ama damarlarınız için. Bu bana tıkanıklığın ciddiyeti hakkında daha iyi bir fikir verecek, böylece kalbinize kan akışına yardımcı olmak için bazı stentler yerleştirmemiz gerekip gerekmediğini değerlendirebileceğim."

"Bunun için nakavt olacağım, değil mi?"

"Elbette," diye onu temin ediyorum. "Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz. Eğer tıkanıklık yeterince şiddetliyse, damarları tekrar açmak için stent yerleştireceğiz, böylece tıkanıklığı temizleyip kanın tekrar normal şekilde akmasını sağlayabileceğiz. Bunu bir tamircinin yağ değişimi yapması gibi düşünün."

O da buna gülüyor. "Bu kulağa biraz daha az sinir bozucu geliyor."

"İyi olacaksın," diye söz veriyorum. "Emin ellerdesin."

"Bana söyledikleri bu," diyor yine.

Notlarını tekrar kontrol ediyorum. "Herhangi bir sorunuz varsa, cevaplamaktan memnuniyet duyarım. Bugün için sizi önce bazı kan testleri için laboratuvara göndereceğim ve bunları takiben bir anjiyogram planlayacağız - bu, tıkanıklığı daha iyi görmemizi sağlayacak bir tarama - ve sonra hepsi bittiğinde devam edebilir ve programınızı yapabiliriz -"

Arkamdan hafif bir tıkırtı duyuyorum, konuşmamı bölüyor ve kimin içeri girmeye karar verdiğini görmek için döndüğümde sinirlendiğimi göstermemeye çalışıyorum.

Dennis'in kır saçları kapının pervazında beliriyor, iyimser gülümsemesi sabırsızlığımı daha da artırıyor.

"Merhaba Bayan P," diye sesleniyor tatlı tatlı odaya girerken. "Buradan geçiyordum ve sizi kontrol edeyim dedim."

Bayan Pereira bir an öncesine göre daha parlak görünüyor. "Dr. Martin! Sizi görmek ne güzel."

"Umarım Dr. Taylor sizi iyi tedavi ediyordur," diyor Dennis, sesinde sinirlerimi bozan alaycı bir tonla. "Bazen biraz huysuz olabiliyor."

"Hayır, hayır," diye gülüyor. "Bana gayet iyi davranıyor."

"Biz de tam programlamayı tartışıyorduk, Dr. Martin," diyorum ona açıkça. "Yani ..."

Dennis gülerek omzuma vuruyor ve "Bu her zaman doğrudan iş yapıyor," diyor. Nedense içimden onun elini kırmak geliyor. "Biz yaşlılar gibi çene çalmayı sevmez."

"Bu kadar genç olduğuna inanamadım," diye itiraf ediyor Bayan Pereira. "Bana bölüm başkanını göreceğimi söylediğinizde, bizim yaşımızda birini hayal etmiştim!"

"Şey." Dennis omuz silkerek ellerini beyaz ceketinin ceplerine soktu. "Yaşını ona karşı kullanmamaya çalışıyoruz. Genç bir yavru için gayet iyi."

Pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıkmak zorundayım. Ortak hastamız Dennis'in küçümseyici davrandığının farkında olmayabilir ama ben kesinlikle farkındayım. Bu alışkın olduğum bir şey ama nedense bugün bunu sineye çekmek bana çok daha zor geliyor.

"Dr. Martin," diyorum sıkıca, kapıya doğru işaret ederek. "Aslında size bir sorum olacaktı, sakıncası var mı?"

Dennis aynı sinir bozucu sırıtışla, "Elbette, elbette," dedi. "Sizi görmek güzeldi Bayan Pereira. Dr. Taylor'ın size zorluk çıkarmasına izin vermeyin."

Bayan Pereira gülüyor. "İyi olacak."

Onları arkamda bırakmak için çoktan koridora adım atıyorum, kanımın kulaklarımda zonkladığını hissediyorum. Dennis'in bana katılmasını beklerken yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum ve ona hitap etmeden önce kapıyı arkasından kapattığından emin oluyorum.

Dennis dışarı çıktığında masum görünüyor, kapının yanındaki duvara yaslanıyor. "N'aber, Noah?"

"Orada ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Şaşkınlık numarası yaparak başını eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye homurdanıyorum. "Bazı insanlar senin bu iğrenç küçümsemeni anlayamayabilir ama ben anlıyorum."

"Vay canına. Bugün birilerinin keyfi yerinde." Bana saçmalıyormuşum gibi bakıyor. "Sadece bir hastaya merhaba diyordum. Bu kadar sinirlenmene gerek yok."

"Sahte güzelliğini kendine sakla," diye uyarıyorum onu. "Alabileceğim kadarını aldım."

Dennis'in gülümsemesi beni şaşırttı. Neredeyse neşeliydi. Sanki ona iyi bir haber vermişim gibi. Bu beni kesinlikle öfkeliendiriyor.

"Sanırım duyduğumuz o meşhur öfke bu." Gülümsemesi genişliyor ve ellerini tekrar ceplerine sokuyor, beni aşağı yukarı süzerken duvarı itiyor. "Sanırım sen gerçekten de bir alfasın, ha?"

Beni sersemlemiş ve öfkeli bir halde bırakıyor, sandalye fırlatmakla yumruk atmak arasında kalıyorum, karar veremiyorum. Kendimi toparlamam bir dakikamı alıyor, onun ayak sesleri kaybolana kadar kendimi gerçekten sakinleştiremiyorum ve tekrar yalnız kaldığımda yardım edemiyorum ama benim neyim olduğunu merak ediyorum.

Ben bunu yapmam. Dennis gibi aptalların beni böyle etkilemesine izin vermem. Ve hemşireleri ağlatmakla ilgili hikayelere rağmen, bir iş arkadaşımı az önce yaptığım gibi açıkça azarladığım bir zamanı hatırlayamıyorum. Görünen o ki, baskılayıcılar olmadan geçen her gün kendime daha az benzemeye başlıyorum. Sıkı sıkıya sarıldığım bu maskaralığın beni sürüklediği deliliğe değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Sanırım sen gerçekten de bir alfasın, ha?

Dennis'in küçümseyici sesini zihnimden uzaklaştırıyorum, kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum ve hâlâ yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlıyorum. Bu karmaşa daha sonra halledebileceğim bir şey, diye düşünüyorum.

Umarım.

Dennis'le karşılaşmam sonraki birkaç saat boyunca beni takip etti, bu arada iki konsültasyona daha baktım ve şimdi öğle yemeğinde bile

Tenimde ulaşamadığım bir kaşıntı gibi hissettiğim bir huzursuzluk var. Kabul etmek gerekir ki, Dennis ve ben hiçbir zaman arkadaşına yakın bir şey olmadık ve büyük olasılıkla da olmayacağız, ancak en azından bugüne kadar tüm üstü kapalı iğnelemelerine rağmen ona karşı profesyonel kalmayı başarabildim. Bu yüzleşmeyle ilgili her şey beni biraz endişelendiriyor çünkü bu gidişle, aslında endişelenecek bir şey olmadığını kanıtlamaya çalıştığım bu tür bir davranış yüzünden kendimi kovduracağım.

Kendime, onun katına inmemin son derece normal bir şey olduğunu söylüyorum. Ne de olsa arkadaş olmamız gerekiyor, değil mi? Elbette onu kontrol etmem sadece dış görünüşümü güçlendirebilir. Bu gerekçelerin hiçbirisi *Mackenzie'ye acil servis* katına -son iki haftada iki aydan daha fazla ziyaret ettiğim bir yere- gelmem için nasıl bir sebep sunacağım konusunda aydınlatıcı değil. Burada olmak için iyi bir nedenim yok, ancak bu sabahtan beri geçen her saatte, kendimi onu *görmek için* giderek artan bir dürtüyle boğuşurken buluyorum. Kafamda, dün gece olanlardan sonra onun durumuyla ilgili kibar bir kontrol olarak gerekçelendirmeye çalıştığım bir şey.

Buradaki koridorlarda ilerlerken en az üç hemşire ve iki doktorun başlarını çevirip beni izlediğini fark ettim, her biri kafalarının yan tarafına bakıyor, sanki ne olduğunu anlayamadıkları bir tür uzaylı ziyaretçiymişim gibi. Herkesin bahsettiği "Denver General'in Karabasanı" saçmalığında gerçekten bir şeyler olup olmadığını merak ediyorum.

Asansörden indikten sonra beş dakikadır etrafta dolanıyorum, ama sonunda koridorda ve köşede tanıdık bir kahkaha duyuyorum ve sadece sesi bile omuzlarımda o ana kadar tam olarak fark etmediğim bir gerginliğin çözülmesine neden oluyor. Vücudum aramızdaki mesafeyi daha hızlı kapatmaya çalışırken adımlarımın hızlandığını fark ediyorum, sanki vücudumun kendi aklı varmış gibi ve sadece birkaç saniye sonra yumuşak, kumlu at kuyruğunun kahkahasıyla geriye doğru eğildiğini görüyorum, birinin omzunu itmek için uzanırken, neredeyse ona bir şaka söylenmiş gibi.

Ayrıca omzunun çok erkek olduğunu fark ettim.

Bu, tamamen farklı nedenlerden dolayı bana da garip şeyler yapıyor.

Benden sadece birkaç santim daha kısa olan yakışıklı bir şekil değiştirenle sohbet etmeye devam etmesini izleyerek ondan neredeyse yirmi adım ötede yürümeyi bırakıyorum. Kokusu, çoğunlukla Mackenzie'ye olan yakınlığı nedeniyle tenimi karıncalandırıyor ve çekici gamzesiyle yakışıklı yüzü, gülümsemesini daha da parlak gösteriyor. Ama daha da kötüsü, buradan bile eşime yumuşak bir şekilde baktığını fark ediyorum.

Sahte dostum, zihinsel olarak düzeltiyorum.

Bu ayrım, aniden göğsüme damladığını hissettiğim yapışkan sıcaklık için hiçbir şey yapmıyor.

Mackenzie bir saniye sonra beni fark ediyor, yüz hatlarına yansıyan kafa karışıklığıyla kahkahası sönüyor. "Noah?"

"I . . ." Gözlerim bir saniye öncesine göre daha az mutlu görünen yanındaki adamdan, burada ne işim olduğunu merak ettiği her halinden belli olan Mackenzie'ye dönüyor. "Gününün nasıl geçtiğini görmeye geldim."

"Benim günüm," diye yankılanıyor uzak bir sesle. Neredeyse yere yapışıp eridiğimi hissediyorum ama hemen toparlanıp bana gülümsüyor. "Fena değildi. Aslında sakın bir sabahtı. Tek bir kırık kemik bile görmedim."

"Bu şaşırtıcı," diye not ettim. "Kayak sezonu olduğu düşünülürse."

"Ben de öyle dedim," diye gülüyor. O sırada burada başka birinin daha olduğunu hatırlar gibi oluyor ve yanındaki adama özür dileyen bir bakış atıyor. "Özür dilerim. Noah, bu Liam. Acil serviste benimle birlikte çalışıyor."

Liam bana elini uzatıyor ama gülümsemesinin gözleriyle buluşmadığını fark ediyorum. "Hakkınızda çok şey duydum Dr. Taylor," diyor kibarca.

"Noah iyi," diye düzeltiyorum. Gülümsemesi beni rahatsız etmeye başlıyor, nedenini anlayamıyorum. "Kusura bakma. Mackenzie senden hiç bahsetmedi."

Ses tonum amaçladığımdan daha sert çıkmış olmalı çünkü Mackenzie'nin burnu kırışırken Liam'ın ifadesi de hafifçe bocalıyor.

"Yapmadım mı?" Mackenzie'nin kahkahası biraz tuhaf kaçıyor. "Benim hatam. Genelde açık göğüs boşlukları ve akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz hakkında konuşmakla meşgulüz."

"Önemli bir şey değil," diye bizi temin ediyor Liam. "Mackenzie genellikle kafasını kaldıramayacak kadar meşgul oluyor. Daha odaklanmış bir doktorla hiç karşılaşmadım."

"O harika biri" diyorum, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırırken gözlerim yüzünde geziniyor. "Ona sahip olduğum için şanslıyım."

"Elbette," diye gülüyor Liam hafif bir tedirginlikle. Mackenzie'nin omzunu hafifçe sıkmak için uzanıyor ve aynı yapışkan his tüm göğsümü doldurmakla tehdit ediyor. "Ben de tam Mackenzie'ye, hafta sonuna kadar başka bir kemiğimiz kırılmadan çıkabilirsek tüm Acil Servis'e pizza partisi vereceğimi söylüyordum."

"Ben de bunun kesinlikle olmayacağını söyledim," diye gülüyor.

"Bu çok şüpheli," diye düşünüyorum. Adamın elinin hâlâ kızın omzunda olduğunu fark ediyorum ve en iyi kararına rağmen vücudum kendi kendine hareket ediyor gibi görünüyor, onu nazıkçe kendime doğru çekiyorum, böylece onu yanıma sarabiliyorum ve Liam'ın elinin ondan uzaklaşmasını etkili bir şekilde sağlıyorum. "Sanırım bu yüzden Mackenzie'nin bu kadar yetenekli olması büyük bir şans."

Sonra garip bir sessizlik oldu ve Liam boğazını temizleyene kadar bir çemberin içinde durduğumuzu ve burada olmak için iyi bir neden vermediğimi fark etmedim.

"Her neyse," diyorum en iyi sıradan ton denememle, ona bakarak. "Sabahki randevularımı yeni bitirdim ve öğle yemeği yemek ister misin diye merak ettim."

"Ah." Gözleri biraz açıldı, gerçek bir şaşkınlık yüzünü kapladı. "Oh! Şey ..." Gözleri bir an Liam'a kaydı, sonra özür dileyerek tekrar benimkileri buldu. "Ben sadece, bilirsin işte. Günün çoğunda meşgul olacağını söylemiştin. Ben de Parker'a onunla öğle yemeği yiyeceğimi söyledim."

"Oh." Gereğinden fazla vurgulayarak başımı sallıyorum. "Elbette. Muhtemelen önce mesaj atmalıydım."

"Hayır, sorun yok!" Koluma dokunmak için uzanıyor ve parmaklarının koluma hafifçe bastırması bile içimdeki tuhaf hissi hafifletiyor. "Kesinlikle bizimle gelebilirsin. Eğer istersen?"

"Hayır, hayır," diye ısrar ediyorum. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, şimdi düşündüm de, bazı çizelgeleri imzalamam gerekiyor. Muhtemelen bu konuda acele etmeliyim. Sonra görüşürüz."

"Tamam," diyor, hâlâ koluma dokunuyor. "Evde görüşür müyüz?"

Bu bir yalan ve ben de bunu biliyorum, o halde bunu söylemiş olması neden beni daha iyi hissettiriyor?

Sanırım aramızdaki mesafeyi kapattığımda bu onu şaşırtıyor ve ağzını kendime çekmek için eğildiğimde bu yakınlık onu Liam'dan daha da uzaklaştırıyor. Onu öpmek için bilinçli bir karar verdiğimi bile sanmadığımdan, bunun *beni de şaşırttığından* eminim. Bir anda oluverdi.

Hızlı, hatta neredeyse iffetli, ama yine de gerekenden bir saniye daha fazla oyalanıyorum, Mackenzie'nin öpücüğüme hemen boyun eğmesi gibi küçük bir zaferin tadını çıkarıyorum. Liam'ın yanımda nefesinin altından garip bir ses çıkardığını duyuyorum ve içimden bir ses Mackenzie'nin tamamen sınır dışı olduğunu tamamen bildiğim için memnuniyetle mırıldanıyor.

Kafamda bile delice geliyor.

Ondan uzaklaşıyorum, çatışma ve belirsizlik içinde değilmişim gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum, yankılanıyor: Ondan uzaklaşıp koridorun diğer ucuna gitmeden önce ağzının karşısında *evde görüşürüz*. Az önce olanlarla ilgili uygun bir şey yok ve biliyorum ki az önce yaptığım her şeyi incelememe izin verirsem, şu anda olduğumdan daha da endişeli olacağım.

Güvenli bir şekilde kendi katıma geri dönüp ofisime kilitlenene kadar hızımı kesmiyorum - masa sandalyeme gömülüyorum ve sabahın karmaşasını düşünürken iç çekiyorum. Belki de çözülüyordumdur.

Kafamı masaya vurmayı düşündüğüm sırada telefonum cebimde titriyor ve Mackenzie'nin adının ekranda yanıp söndüğünü fark etmek için hemen çıkarıyorum.

Bir şey mi oldu? Biraz garip görünüyordun.

Keşke yarısını bilseydi.

BEN: Dennis'le bir şeyler yapıyorduk. Birlikte görünmek iyi olur diye düşündüm.

İyi karar. Öpücükle güzel bir dokunuş yaptın.
Sanırım Liam'a kalp krizi geçirttin.
Katımdaki herkes senin boş zamanlarında
seri katil olduğundan emin.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünürken birkaç saniye daha duruyorum, onu neden öptüğümü kendimce anlamaya çalışırken dudağımın iç kısmını çiğniyorum. İstemeye istemeye bir yalan uydururken içimi çekiyorum.

BEN: Sadece rol yapıyorum.

Cevabını beklemeden telefonumu masanın üzerine bırakıyorum ve sonunda başımı tahtaya vurarak inleme isteğime boyun eğiyorum. Bugün yaşadığım onca çalkantılı duygu arasında hiçbir, boyumu aşan bir işe kalkışmış olabileceğimin korkutucu bir şekilde farkına varmamla kıyaslanamaz.

Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, demiştim ona. İşleri çok karmaşık hale getirebilir, demiştim. Ve o zaman bunu kastetmiştim. Gerçekten ciddi dim.

Sadece işleri karmaşık hale getirenin *ben* olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Mackenzi

"Yani, sadece ... sıkışmış mıydınız?"

Parker'ın yüz ifadesi hem dehşete düşmüş hem de meraklanmış gibidir; hastane kafeteryasındaki masanın karşısına geçerken kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştır.

"Temel olarak," diye onaylıyorum. "Açıkçası, bu kısmın biyoloji ders kitaplarında çoğunlukla abartıldığını sanıyordum, ama kulağa nasıl geliyorsa öyle."

Parker'ın yüzü sanki az önce ona kendiliğinden yumurtladığımı söylemişim gibi allak bullak oluyor. "Peki bu süre zarfında ne yaptın? Dama mı oynadın?"

"Hayır." Gülüyorum. "Daha sonra uyumaya gittik. Noah için şunu söyleyebilirim, bir kızı nasıl yıpratacağını gerçekten iyi biliyor."

"Nasıl olur da böyle uyuyabilirsin?"

"Biliyor musun, garip bir şekilde rahatlatıcı? Egzersiz sonrası uykunun en iyi hali gibi."

"Bu yüzden kafayı buluyor ve sonra bir balon gibi şişiyor." "Öyle de denebilir sanırım." Ekmeğimden bir ısırık alırken gülümsüyorum.

"Kendimi bir şişe şarap gibi hissettim." Parker kaşını kaldırıp soruyor, ben de muzipçe sırıtıyorum. "Mantarlanmış," diye açıklıyorum.

İğrenir gibi bir ses çıkarır. "İğrençsin." "Bana öyle diyorlar," diye gülüyorum.

Dikkatini ögle yemeğine verirken başını sallıyor ve salatasını iştahla mideye indiriyor. "*Lanet olası Noah Taylor* ile seks yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"En azından onun adını sürekli kötüye kullanmanıza bir geçerlilik kazandırdım."

"Çok komik." Boynumu çevirirken kaşlarımı çatıyorum ve Parker kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Ne?"

Başımı sallıyorum. "Sadece biraz sert. Belki de yanlış uyumuşumdur." "Ben de bunu söylemeye çalışıyordum," diye alay ediyor Parker.

Sırıtiyorum, sabahtan beri hissettiğim garip gerginlikten kurtulmak için omuzlarımı silkeliyorum. "Oh hayır. *O* kısım kesinlikle doğruydı."

Çatalını bana doğrultarak gözlerini deviriyor. "Bunun işleri ne kadar tuhaflaştıracağını hiç düşündün mü?"

Çiğnerken yüzümü buruşturuyorum. "Neden garip olsun ki?"

"Sen benden iki kat daha fazla okula gittin," diye homurdanıyor. "Akıllı olman gerekiyordu."

"Vay canına, teşekkürler."

"Sadece söylüyorum. Bu adamla zaten garip bir yalan ağın vardı ve şimdi bunun üzerine bir de seks ekledin. Hem de bir alfayla! Hani seni kurt gibi sahipleneceğinden korkuyordun?"

"Sanırım meseleyi kafamda fazla büyüttüm," diyorum omuz silkerek. "Noah iyi görünüyor."

"Uh-huh." Parker hmphs. "Eminim yeni bastırılmamış alfa ilk omegasını düğümledikten sonra çok mutlu olmuştur."

"Sesini alçaltabilir misin? Masanın üzerine çıkıp Nuh'un aleti hakkında bağırmaya da başlayabilirsin."

Yanımdaki sandalyeye düşen bir beden beni irkiltiyor ve sırtarak masamıza yerleşen Priya'yı görene kadar geriliyorum. "Oh, Noah'ın sikinden mi bahsediyoruz?"

Tepsisini masaya koyarken heyecanla eğiliyor, siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve açmak istediği bir hediyemiz varmış gibi görünüyor.

"Hayır," diyorum hemen, Parker'a bir bakış atarak her şeyin onun hatasıydı. "Değildik."

"Oh, *hadi ama*," diye sızlanır Priya. "Beni iyi şeylerden mahrum edemezsin. Zaten bir ömür boyu sürececek hikâyeleri kaçırdım."

"Biz de tam dedikoduların ne kadar aptalca olduğunu söylüyorduk," diyorum ilgisizce, dikkatimi yemeğimden ayırmadan. "Bu hafta her türlü saçmalığı duydum."

Priya beni komplocu bir şekilde dürttü. "Noah'ın aleti hakkında mı?"

Dürüst olmak gerekirse, bunun yalan olduğunu söyleyemem. Sahte arkadaşımın ekipmanının olası mekaniği hakkında fısıltılarla birkaç odaya girdim. Ama yine de, sanırım şimdi merakın geçerli olmaktan daha fazlası olduğunu doğrulayabilirim.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye mırıldandım.

"Duyduğuma göre bugün acil serviste kocan seni ziyarete gelmiş," diye Priya adeta şarkı söylüyor.

Parker lokmasının ortasında duraksıyor. "Bekle, ne?" "Önemli bir şey değil," diyorum kayıtsızca.

"Ben öyle duymadım," diye atıldı Priya. "Radyoloji'den Jessica bana koridorda öpüştüğünüzü söyledi."

"Ciddiyim," diye hayıflanıyorum. "Radyoloji'den Jessica da kim ve neden hep benim hakkımda rapor veriyor?"

"Sadece o değil," diyor Priya bana. "Anesteziyoloji'de herkes bu konu hakkında konuşuyordu. Teknisyenim epiduralden sonra bundan bahsetti."

"Daha bir saat bile olmadı," diye homurdanıyorum. "İnsanların Noah ve benim hakkımda dedikodu yapmaktan daha iyi şeylere ihtiyacı var."

"Tamam," diye araya giriyor Parker. "Ama tam olarak neden oturduğunuzda bununla başlamadınız? Koridorda Noah ile öpüşmek oldukça kayda değer."

"Öpüşmedik," diyorum başımı sallayarak. "Sadece beni öptü."

"Ve sen bunun garip olduğunu düşünmüyor musun?"

Priya başını eğiyor. "Bu neden garip olsun ki? Çiftleştiler, değil mi?"

"Doğru," diyorum hafifçe sıkılmış dişlerimin arasından, gözlerimi Parker'a dikerek. "Bunda garip bir şey yok."

Parker da benim yüz ifademi taklit ederek salatasından bir ısırık alıp ağzına atıyor ve düşünceli bir şekilde çiğnerken omuz silkiyor. "Sadece seni *daha önce* koridorda öpmediğini kastetmiştim."

Priya bilmesede ben onun ne demek istediğini biliyorum ama Priya yanımda otururken Parker'a Noah'nın sadece rolünü oynadığını söyleyemem.

Priya, "Muhtemelen artık rol yapmak zorunda olmadığı için mutludur," diye girişimde bulunuyor. "Bütün bir gün boyunca ellerini senden uzak tutamayan bir alfaya sahip olmak güzel olmalı."

Yüzümü buruşturuyorum, Parker kaşlarını çatmış bir şekilde gözlerimin içine bakarken yüzümü hızla *maskeliyorum*. Gözlerimi devirip ondan uzağa bakıyorum. Öpücük bir şey ifade etmiyordu ki. Bunu sadece-

"Ve zavallı Liam," diye atıldı Priya. "Çiftleştiğinizi öğrenince çok üzölmüş olmalı."

Burnum kırışıyor. "Bekle, Liam'ın bununla ne ilgisi var?"

"Jessica ona öpücüğü anlatırken tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi göröndüğünü söyledi."

"Bekle," diye araya girdim. "Liam Radyoloji'den Jessica'ya mı söyledi? Neden?"

"Mackenzie," diyor Priya başını sallayarak. "O adamın altı aydır sana yarı aşık olduğunu bilmelisin."

"Ne?" İnanmayarak homurdandım. "Hayır, yapmadı."

"Aslında bunun doğru olduğundan oldukça eminim," diye ekliyor Parker. "Adamın senin şakalarına güldüğünü gördüm."

Kaşlarımı çatıttım. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Oldukça berbat şakalar," diyor Parker soğukkanlılıkla.

"Oh, siktir git," diye alay ediyorum.

"Bunu bilmediğine inanamıyorum," diyor Priya. "İkinci kattan altıncı kata kadar herkesin bunu bildiğine eminim. En azından."

Bunu düşünürken Liam'la olan etkileşimlerimi gözden geçiriyor ve iddia ettikleri şeyin doğruluğunu bulmaya çalışıyorum. Yani, elbette iyi arkadaş olduğumuzu düşünebilirim ama onun sessizce benim peşimden koştuğunu düşündürecek bir şey aklıma gelmiyor. O öpücüğün onun için ne kadar garip olduğunu düşünüp utanıyorum. Ne de olsa hiç beklenmedik bir anda olmuştu.

Noah bana ulaşmak için beni Liam'dan uzaklaştırmış ve tam onun-

Elim masayla ağzımın arasında asılı, içkimdeki pipet ağzımdan birkaç santim ötede işe yaramaz bir şekilde sallanırken duraklıyorum. Noah'nın beni Liam orada olduğu *için* öpmüş olması mümkün mü? Yani, ikimize rastladığı andan itibaren biraz tuhaf görünüyordu, ama o zaman sadece kötü bir olay yaşadığını düşünmüştüm ve bana bu konuda bilgi veremediği için sinirlenmiştim.

Ama bu çok saçma. Noah'nın kıskançlık ve bölgecilik yapması için bir neden yok. Özellikle de akıllara durgunluk veren bir seks gecesinden sonra. Tabii. . . Alfa davranışı hakkındaki tüm o hikayeler saçmalık, değil mi? Noah'nın *bir* geceden sonra bir seksenlik yapmasına imkan yok.

Başımı sallıyorum, Parker ve Priya'nın konuşmaları dinlemeyi bıraktığım yerden geri dönerken pipetimden agresif bir yudum alıyorum.

"Bence çok şirin," diyor Priya. Başımı

kaldırıp ona bakıyorum. "Neymiş o?"

"Herkes çiftleştiginizi bildiği için Noah yumuşamaya başladı."

Bilinçaltımın daha çocuksu kısmı homurdanıyor; dün geceden sonra Noah'nın *yumuşak bir yanı olmadığına* eminim.

"Bence bu çok tuhaf," diye homurdanıyor Parker.

Priya gözlerini devirir. "Sen sadece kıskanıyorsun. Senin tatlı bir çocuğa ve masaja ihtiyacın var, dostum."

"Tatlı bir oğlum *var*," diyor Parker kendini beğenmiş bir şekilde.

Priya'nın kaşları havaya kalktı. "Aman Tanrım, siz çocuklar çok iyi dedikodular saklıyorsunuz. Kimmiş o? Ne kadar tatlı konuşuyoruz?"

"Bizimle sıcak yogaya gittiğin zamanki eğitmeni hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yüzünü buruşturur Priya. "Bir daha asla terli yoga yapmayacağım, çok teşekkür ederim. Eğitmen kesinlikle çok lezzetliydi. Bekle." Ağzı açık kaldı. "*Hayır*. O eşcinsel mi?"

"Mhm." Parker sırtıyor. "Öngörülebilir bir gelecek için masajlarımla iyi bir şekilde ilgileniliyor."

Priya hıphs. "Berbatsınız. Son randevum beni *arabalı* bir porno filme götürdü. Hem de üç boyutlu! Orada kırk beş dakika boyunca oturup büyük ekrana sıçrayan şeyleri izledik."

"Bekle," dedim. "Bunu neden denemek isteyeyim ki?" Parker homurdanıyor.

"Yaparsın."

"Bana güvenin," diye alay ediyor Priya. "Piyasadan çekildiğiniz için kendinizi şanslı sayın."

Parker ve ben bir kez daha bakışıyoruz ve biliyorum ki Priya burada bizimle oturmuyor olsaydı, muhtemelen son zamanlarda yaptıklarımın mantıksızlığı hakkında bana yine atıp tutuyor olacaktı ama zihnim çoktan o sarmala geri dönmüş durumda: Noah beni neden daha önce öptü? Bu gerçekten de onun oyunumuza yeni bir katman eklemesi miydi, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu?

Hangisi kafamı daha çok karıştırıyor bilmiyorum: Noah'nın olası sebepleri mi yoksa şimdiye kadar bu konu hakkında iki kere bile düşünmemiş olmam mı?

Priya sandviçinin ambalajını peçetesiyle birlikte tepsisine atarken, "Gitmem gerek," diyor. "Yarım saat içinde entübasyonum var." Bize sert bir bakış atarak ikimizi de işaret ediyor. "İkinizi tekrar gördüğümde daha fazla dedikodu bekliyorum. Artık resmen sizin aracılığınızla yaşıyorum."

Parker bana saldırmak için kızın gözden kaybolmasını bekliyor. "O Seni *öptü mü?*"

"Başlama bile."

"Bu size tuhaf gelmedi mi?"

"Sana söylemiştim. Sadece rol yapıyordun."

Gerçi şimdi bunu bile sorguluyorum. Parker'ın bunu bilmesine gerek yok.

"Sadece senin için endişeleniyorum," diyor iç çekerek. "Birkaç hafta içinde Albuquerque'ye uçup seni ortada bırakacak bir adama karşı bir şeyler hissetmeni istemiyorum."

Kızgın bir ses çıkararak başımı sallıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Meşhur son sözler," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi deviriyorum, Parker saniyeler sonra telefonuna odaklandığında minnettar oluyorum çünkü bu bana düşüncelerimle baş başa kalabileceğim bir an veriyor. Arkadaşımın neden endişelendiğini

anlayabiliyorum, sözde Noah ve ben

Birlikte olmanın büyük, mukadder bir şey olması gerekiyordu ama muhteşem bir seks gecesi dışında, orijinal anlaşmamızla ilgili değişen hiçbir şey yok. Öpüşelim ya da öpüşmeyelim. Bu konuda çok fazla şey okumak bana sadece gereksiz bir baş ağrısı verecek. En iyisi bunu bir kenara bırakmak.

Ekmeğimin son lokmasını ağızıma atıyorum ve belirsiz sayıda saniye geçerken kafeteryanın duvarındaki boş bir noktaya bakıyorum. Aynı gerginlik tekrar baş gösterdiğinde boynumu ovmak için uzanıyorum, ardından zihnim dolaşırken görmezden geldiğim bir karıncalanma geliyor.

Ama beni neden öptü?

Koridordaki olaydan bu yana Noah'dan haber alamadım ve dürüst olmak gerekirse ona tekrar mesaj atmakta biraz tereddüt ettim. Daha önce yaptıklarını farklı bir açıdan gördüğümünden beri kafamda dolaşan karışık düşünceleri suçluyorum. Yine de ondan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyorum ve muhtemelen aramızın iyi olduğunu netleştirmeliyim.

Ofisinin bulunduğu koridor öğleden sonra bu saatte kesinlikle boş ve bir yanım onu kaçırmış olabileceğimden endişeleniyor. En azından gideceğini bana haber verirdi. O zaman neden haber versin ki? İlişkimizle ilgili hiçbir şeyin -daha doğrusu sahte ilişkimizin- bir geceden sonra değişmeyeceğine dair teminatlarıma rağmen ... Nedense bunun gibi küçük şeyler benim için biraz bulanık.

Sanki ter içinde kalacaktım gibi cildim biraz nemli ve bu kadar küçük bir şey için bu kadar heyecanlandığım için kendimi sessizce azarlıyorum. Elbette onu görmeye gelmemde bir sorun yok. Bunda garip bir şey yok.

Ofisinin kapısını hafifçe tıklatıyorum ve sadece bir saniye sonra sessiz cevabını duyuyorum. Kapı kolunu çevirip kapıyı aralıyorum ve Noah'ı masasının üzerine eğilmiş, dizüstü bilgisayarına bakarken buluyorum.

"Selam," diye geçirirerek selamlıyorum. "Meşgul müsün?"

Bana baktığında ifadesi değişiyor, kaşları daha nötr bir şekle dönüşüyor ve kaşındaki kırıxıklık yumuşuyor.

"Hey. Meşgul değilim."

Sırıtiyorum, ofisine girip kapıyı arkamdan kapatırken şu anda onu rahatsız ediyor gibi görünen ekrana doğru başımı sallıyorum. "Beni kandırabilirdin."

"Bazı prosedür notlarını belgeliyorum. Kendimi geride bıraktım." Yüzümü buruşturdum. "Yikes."

"Evet, geç saatlere kadar çalışacağım ama en azından bu gece yetişebilirim."

"İşte romantik akşam yemeğimiz gidiyor," diye takılıyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Akşam yemeği yemek ister misin?"

Oh, Tanrım. Kiminle konuştuğumu unuttum. Aramızda romantik bir şeyler olduğunu ima eden aptalca şakalar yapmamak için aklıma bir not alıyorum.

"Hayır, hayır. Özür dilerim, sadece komik olmaya çalışıyordum." "Oh."

Şimdi biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Ne oluyor be?

İşler birdenbire garipleşti ve bunun nedenini çözemiyorum. Daha doğrusu, yapabiliyorum, sadece yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce içimde olduğu gerçeğine değinmeli miyim yoksa bu tür konuşmaları kapalı kapılar ardında mı tutmalıyız emin değilim. Sanırım bu, bunu tekrar yapmak isteyip istemediğime bağlı. Daha da önemlisi eğer o isterse.

Tanrım, bunu düşününce bile yüzüm kızardı. İşlerin karışmasına izin vermemeye ne oldu?

"Görünüşe göre koridordaki küçük olayımız yeni dedikodulara yol açmış." "Oh." Masasına bakıyor. "Bunun için üzgünüm."

"Hayır, istediğimiz bu, değil mi?"

"Doğru. Elbette."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine atıyorum, kendime bu işin peşini bırakmam gerektiğini söylüyorum ama yine de kafamda hışkırdattığım tüm sorulardan dolayı biraz şaşkın hissediyorum. Rahatlamak için boğazımı temizliyorum, Nuh'un duvarda asılı diplomasıyla çok ilgiliymişim gibi görünmek için dönüyorum.

"İyi misin?"

Büyük ihtimalle sandalyesini bana doğru çevirirken sandalyesinin gıcırdadığını duyuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Umursamazca omuz silkiyorum. "Daha önce seni rahatsız eden bir şey varmış gibi görünüyordun."

"Ah. Şey." Havayı üflediğini duydum. "Dennis'le karşılaştım."

"Yine mi acı kaltak?"

Başımı göz ucuyla ona bakacak kadar çevirdiğimde Noah'nın aynı zoraki sırıtışını yakalıyorum. "Evet."

"Ne dedi?"

"Görünüşe göre bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğu daha az belli etmeye karar vermiş. Belli ki artık karşılıklı hastaların önünde rahatça penis lafları edebiliyor."

Yüzümü ona dönüyorum, ağzım açık kalıyor. "O yapmadı."

"Hastanın neler olup bittiğini anladığından şüpheliyim ama benim anladığımı kesin."

"Onun kıcını tekmelememi ister misin?" Noah yüzünü buruşturur.

"Ne?"

"Sadece söylüyorum. 'Öfkeli dost' kartını oynayıp paçayı kurtarabilirmişim gibi hissediyorum."

O zaman gülümsemesi genişliyor ve midem komik bir şey yapıyor, sanki bir çırpınma hareketi gibi.

"Sorun yok," diye beni temin ediyor. "Onunla başa çıkabilirim."

"Sadece tekrar benim katıma gelmene şaşırdım."

"I . . ." İç çekiyor, ensesini kaşıyor. "Sanırım yalan söyleyip bugün biraz keyifsiz olmadığımı söyleyemem."

"Kapalı mı?"

Aramızda eliyle işaret ediyor. "Sen ve ben hakkında. Sanırım bekliyordum ..." Söylemek için nefes aldı. "Sanırım iyi olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu."

"Sana söyledim," diye hatırlatıyorum ona. "Seni korkutmayacağım. Bu, nasıl olmasını istiyorsak öyle olabilir."

"Biliyorum," diyor. "Yaptığını biliyorum. Sadece emin olmak istedim."

Yani, beni görmeye gelmesinin tek nedeni *gerçekten* de bir yerlerde onun için özlem duyduğumdan endişelenmesi miydi? O öpücük neydi o zaman? Bunu düşünmek başımı ağrıtıyor, ama bir şey söylemeye cesaret edemiyorum.

"Umarım arkadaşınla aranda bir soruna yol açmamışımdır," diye ekliyor Noah ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Arkadaşım mı?"

"Liam," diye açıklıyor.

"Oh." Yüzünde herhangi bir kıskançlık ya da alfa saçmalığı belirtisi arıyorum. -Ama ifadesi sinir bozucu bir şekilde boş kalır. "Hayır, hayır. O gerçekten sadece bir arkadaş."

Ya da en azından bugünden önce ben böyle düşünüyordum.

"Tamam," diyor Noah sakın bir şekilde. "Bilirsin işte, haddimi aştığımdan korkuyordum."

Ah. Demek ikinci kez tahmin ediyordu.

"Koridorda öpüşmeyi mi kastediyorsun?" İrkildi. "Aşağı yukarı."

"Sen sadece rol yapıyordun," diyorum, bana daha önce attığı mesajı yansıtarak.

"Doğru," diye yanıtlıyor hemen.

"Kıskandığın falan yok," diye gülüyorum, bir yanım onun cevabını beklerken canlansa da bunu bir şaka olarak geçiştiriyorum. "Öyle değil mi?"

Cevap vermesi bir saniye sürüyor ama sadece bir saniye. "Tabii ki hayır."

Sebepleri ne olursa olsun -*ki kesinlikle öyle bir şey yapmadım*- bunu düşündüm. Koridorda beni öpmesinden *nefret ediyorum*.

"Sanırım ikimiz de muhtemelen yumurta kabuklarının üzerinde yürüyoruz," diye itiraf ediyorum. "Dün gecenin bazı şeyleri değiştirmesi konusunda hâlâ endişelendiğini söyleyebilirim ama bence bunu iyi atlattık. Yani, sen erkek iş arkadaşlarıma saldırmıyorsun, ben de beni ısırman için sana yalvarmıyorum, yani sonuç olarak başarılı bir deney olduğunu söyleyebilirim."

"Sanırım bu doğru."

"Ve ikimiz de bundan keyif aldık, değil mi?"

Ne yutkunurken boğazının düğümlemesini ne de hatırlıyormuş gibi çenesinin gerilmesini özlüyorum. "Yaptım."

Tamam. Bununla çalışabiliriz. Başlangıçta bazı temel kurallar koyarsak belki bu kadar garip olmaz.

"Biliyorsun," diye başlıyorum, masasının etrafında dönmek için durduğum yerden uzaklaşarak, "birbirimize yardım edemeyeceğimizi ve aynı zamanda, bilirsin, birbirimize *yardım* edemeyeceğimizi söyleyen bir şey yok."

Ben yaklaşırken Noah bana bakıyor. "Nasıl yani?"

"Bu ilişkiden biraz zevk almamızın dünyanın sonu olacağını sanmıyorum - sahte olsa bile."

"Zevk mi?"

"Demek istediğim ... küçük eklentimiz hakkında çok fazla düşünmek zorunda değiliz."

"Yok," diye papağan gibi tekrarlıyor, gözleri ağzımda.

Ellerimi masasındaki sandalyenin iki yanına bastırıyorum. "İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz ve bundan bir şey çıkmasını beklemediğimiz için risk de yok."

"Doğru," diye mırıldanıyor. "Madem gidiyorum."

Nedense küçük anlaşmamızın son kullanma tarihinin hatırlatılması beni duraksatıyor, ama sadece bir saniyeliğine. Kendime her şeyin en güzel yanının bu olduğunu hatırlatıyorum.

"Aynen öyle," diyorum ona. Vücudumu kıvrarak ağzımı onunkine birkaç santim yaklaştırıyorum ve çenesini avuçlamak için uzanıyorum. "O zamana kadar tadını çıkaralım. Artık nasıl olduğum hakkında endişelenmek yok, tamam mı?"

"Eğer istediğin buysa," diye nefes alıyor.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum, dudaklarımın tembel bir öpücükle onunkilere değmesine izin veriyorum, kokusu etrafımda çiçek açıyor ve dizlerimin titremesine neden oluyor. Geri çekildiğimde bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum ve Noah'nın ifadesi bundan çok daha fazlasını yapmak istediğini söylüyor. Normalde suskun olan Dr. Taylor için çok farklı bir görünüm.

Onun bu yönünü bilen tek kişi olmak tuhaf bir şekilde tahrik edici.

"Öyle," diye onu temin ediyorum. Uzaklaşmadan önce ona hızlı bir öpücük daha veriyorum. "Eğer bu gece çalışmıyor olsaydın

Bana yerini göster."

İma edilen Şey açık ve neyse ki Noah ona son teklif ettiğimde olduğundan çok daha az temkinli görünüyor.

"Evimi görmek ister misin?"

Glmsemekten kendimi alıkoymak zorundayım, daha önceki belirsizliğim Şu anda beklentiyle yıkanıyor. "Araştırma amacıyla tabii ki. İnsanlara *aslında* bir mağarada baş aşağı uyumadığınızı güvenle söyleyebilmem gerekiyor."

Glmyor, ama sanırım bunun nedeni Şu anda beni kucağına çekmek ister gibi bakması. Ona muhtemelen buna izin vereceğimi söylemeli miyim?

"Yapabilirim ..." Boğazı düğümleniyor. "Bunu yarın yapabilirim."

Sonra kucağına kıvrılıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor. "Noah Taylor? Ertelemek mi? *Şimdi* hepsini gördüm."

Noah'nın ağzının beni susturmak için etkili bir yöntem olduğu ortaya ıktı. Kim bilebilirdi ki?

12

Noa

Ön kapımdan içeri **zar zor** giriyoruz.

Belki de evime vardığımızda olacakların vaadiydi; belki de bu yüzden yolda çok daha tatlı kokuyordu. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Sanki bunun için *heyecanlanmış* gibiydi.

Birisi benimle birlikte olmaktan heyecan duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

Beyaz önlüğüm bir yığın halinde onunkinin üstünde, sırtı duvara dayalı, ellerim ulaşabildikleri her santimini keşfediyor. Mackenzie ile ilgili bir şeyin beni sabırsız yaptığını öğreniyorum ve sabırsızlık yaşamaya alışık olduğum bir şey değil. Uzun zamandır huzursuz hissettiğimi sanmıyorum ama Mackenzie beni neredeyse çıldırtıyor.

"Evinizi sevdim," diyor nefes nefese.

Başımı boğazından kaldırıyorum, gözleri benimkiler kadar donuk. "Burası sadece giriş."

"Kapa çeneni ve beni öpmeye devam et," diye homurdanıyor.

Bunu hayal etmiş olabileceğimi, kafamda olduğundan daha fazla canlandırmış olabileceğimi düşündüm - tadı ne kadar tatlı. Hanımeli kokusu tam da dilimin üzerinde, çiçekten gelen bir boncuk tatlılığın peşine düşmek ve her küçük damlada daha fazlasını istemek gibi.

Parmaklarını saçlarımda hissediyorum, dudaklarımda boğazına daha iyi erişebilmesi için başını çevirirken tırnakları kafa derimi hafifçe kaşıyor. "Sen" -dişlerim dilimin açtığı izleri sıyırırken titriyor- "gerçekten sana yerimi göstermemi istiyor musun?"

"Sonra." İç çekiyor.

Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissediyorum, dudaklarım çenesinin altına bastırıyor. "Sonra mı?"

"Yatak odası şimdilik iyi," diye açıklıyor.

Ellerim kalçalarının altından kıvrılıp onu yukarı ve bana doğru kaldırdığında ciyaklıyor, ağzı benimkini bulduğunda bacakları sanki içgüdüsel olarak etrafımı sarıyor. Ellerimin kıkırda kıvrılmasının onun yararına olduğunu, yatak odama doğru yürürken onu daha sıkı tuttuğumu söylemek isterdim ama bu neredeyse tamamen doğru olmazdı.

Mackenzie'nin umurunda değil gibi.

Tanrım, ne kadar tahrik olduğunun *kokusunu alabiliyorum*. Bu asla alışamayacağım bir şey. Bana ne yaptığını.

Bu sefer ona karşı daha nazik olmak, seslerine, tadına ve vücuduna daha fazla odaklanabilmek istiyorum. Ama onu yatağıma yatırırken bile -her zaman büyük olan ama onun küçük bedeninin üzerine yayılmasıyla çok *daha büyük* hissettiren bir yatağa- şimdiden bir şeyin içinde kaybolmuş olmanın o garip hissinin beni ele geçirdiğini hissedebiliyorum. Hep böyle mi olacak?

Her zaman değil, kafamın arkasında bir şey fısıldıyor. *Sadece geçici olarak*.

Onun üzerinde sürünürken bu düşünceleri çok uzağa itiyorum.

Bu anlaşılmayı yaptığımızdan beri birçok kez olduğu gibi, Mackenzie'nin ne kadar *çarpıcı olduğu* beni şaşırtıyor. Bu çılgınlığı kabul ettiğinden beri herhalde yüzüncü kez, bu sahte ilişkiye neden *ihtiyaç duyduğunu* merak ediyorum. Nasıl olur da yarım akıllı biri onu kapmaz?

Ve nasıl oldu da yardım istediği kişi *ben oldum*? "Bana öylece bakacak mısın yoksa kıyafetlerimi mi çıkaracaksın?"

Parmakları aramızda asılı duran kravatomu okşuyor; kravatu yumruğunun etrafına sararken dudakları gülümseyerek eğiliyor. "Sadece önlük olduğunu biliyorum. Ama hayal gücünü kullan-"

"Hiçbir şey hayal etmeme gerek yok," diye mırıldanıyorum, elimi önlüğünün altından kaydırarak. "Çok güzelsin."

Dudaklarımı karnına bastırmak için eğiliyorum, karnının hafif eğimi ağzımın altında titriyor ve ben onun üstünü daha yukarı itiyorum. Bu kadar yakinken, kayganlığının tatlı kokusu daha güçlü, daha etkili, kulaklarımda kan hücumuna neden oluyor. Ağzım kalça kemiğinin üzerinde gezinirken ona bakıyorum, dudaklarının dişlerinin arasında sıkıştığını ve bir parmağımı önlüğünün bel bandına sokarken göz kapaklarının beklentiyle ağırlaştığını görüyorum.

"Dün gece ben ..." Kokusu başımı döndürürken gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. "Ben istemedim-"

"İstediğin her şeyi yapabilirsin Noah," diyor Mackenzie boğuk bir sesle. "Sadece dokun bana."

İki kere söylemene gerek yok.

Teni yumuşacık, o kadar *yumuşak ki*, önlüğünü kalçalarından aşağı yuvarlayıp bacaklarının üzerinden geçirerek bir kenara atarken kendimi ulaşabildiğim her santimini öperken buluyorum. İç çamaşırının limon yeşili rengi bacaklarının arasında daha koyu, kayganlığı beni çıldırtmakla tehdit ederken uyluklarının iç kısımlarında parıldayan bir parlaklık var.

Dilimi oraya bastırmak için eğildiğimde nefesinin kesildiğini duyuyorum, kalçasına doğru geniş bir şerit yalıyorum ve onun tadı dilimin üzerinde patlarken titriyorum. Bu şekilde kalmak, teninin tadına bakmaya devam etmek cazip bir düşünce ama ben daha fazlasını istiyorum. Titreyen parmaklarımın izin verdiği kadar dikkatli davranıp iç çamaşırını üzerinden sıyrıyorum ve o da bana yardım etmek için hevesle kalçalarını kaldırıyor, ta ki kokusundan, teninden ve bacaklarının arasında sikimi sızlatan kaygan ıslaklığından başka bir şey kalmayana kadar.

"Siktir, Mackenzie," diye törpüledim. "Şu haline bak."

Onunlayken duygularımı bulanıklaştıran ve hislerimi bulanıklaştıran içimdeki dürtüler hala biraz korkutucu. Sanki içimde başka bir insan daha varmış gibi, dışarı çıkmaya ve ona daha fazla dokunmaya, *daha* fazla tatmaya, sadece ... daha fazla.

Omuzlarımı kalçalarının arasına itip oraya yerleştirdiğimde nefesinin kesildiğini duyuyorum, parmaklarım onu yakın tutmak için her birinin etrafında kıvrılıyor, kayganlığının aroması sadece elimden gelenin en iyisini yaptığım vahşi dürtüleri daha da kötüleştiriyor.

dizginini indirdim. Nefesim kesiliyor ve onu içime çekerken gözlerimin geri yuvarlandığını hissedebiliyorum, dilimi onun ıslak merkezinde geçici olarak gezdirirken burnumu koyu sarı buklelerin arasına sokmak için eğildiğimde kendimi zar zor tutabiliyorum.

"Ah," diye soluk soluğa kalıyor. "Noah, bu-"

Tekrar yapıyorum, bu sefer daha az tereddütle. Tadı başımı döndürürken dilim kıvrımlarının arasından geçiyor. Pantolonumun önü sert ve rahatsız edici ve dilimi onun tepesindeki küçük sinir demetinin etrafında döndürürken biraz rahatlamak için kalçalarımı yatağa doğru esnetiyorum. Çıkardığı sesler hoşuma gidiyor, parmaklarının saçlarımı çekiştirmesi gibi... Tüm bunlar beni daha da tahrik ediyor, daha fazlasını istememe neden oluyor.

Topukları omuzlarıma saplanırken kalçalarını daha sıkı kavriyorum, kayganlığı çenemi ıslatırken bile dikkatimi klitorisinin şişmiş tomurcuğuna odaklıyorum. Dudaklarımı emmek için en hassas kısmına dolamadan önce dilimin ileri geri hareketleriyle onu kızdırarak, kesik kesik nefesinin yumuşak seslerinin kanımı ısıtmasına izin verirken gözlerimi kapatıyorum. Sessiz, neredeyse sözsüz bir şekilde haykırıyor - sanki boğazında sıkışmış gibi. Ellerinin omuzlarıma düşmesi ve tırnaklarının gömleğimi tırmalaması yeter de artar bile.

"S-sağ-sağ orada," diye boğuk bir ses çıkardı. "Biraz daha *sert* olabilir misin?"

Sırtı bükülmeye başladığında, kalçaları kendi rızasıyla kaçmaya çalışıyormuş gibi sarsılırken, çekirdeğine karşı mırıldanıyorum, klitorisinin gergin tomurcuğunu çekiyorum. Uyluklarını daha sıkı kavriyorum, o usulca adımı söylerken dağınık bir şekilde emiyorum. Ellerimin altındaki teni neredeyse bacaklarının arasındaki yumuşak et kadar sıcak, o kadar sıcak ki neredeyse dilimin karşısında eriycekmiş gibi hissediyorum.

Dudaklarımı her çekişimde kayganlığından bir damla daha akıyor, her küçük parça kendimi onun içine gömme ve sabaha kadar düğümlemiş halde tutma dürtüsünü daha da kötüleştiriyor. Ona dokundukça bu dürtülerin daha da kötüleşip kötüleşmeyeceğini merak eden uzak bir düşünce var, ama ona dokunmaya devam *edebildiğim* sürece kesinlikle umursamadığını söyleyen daha mevcut bir düşünce var.

"Tadın" -ortasında sıcak bir şerit yalıyorum- "hissettiğin kadar güzel." Dudaklarımı klitorisinin etrafına dolayarak uzun bir çekiş yapıyorum ve bıraktığımda ıslak bir ses çıkarıyor. "Boşaldığında tadının nasıl olduğunu

bilmek istiyorum."

Gergin bir kahkaha atıyor. "Eğer böyle yapmaya devam edersen, bu bir *sorun olmayacak*."

Tüm dikkatimi klitorisine verdiğimde ağzıma daha derin bastırmak için kalçalarını kaldırıyor, bir elimi kalçasından çözüyor ve girişine bir parmak sokmak için aramıza getiriyor. İçine bastırdığımda inlediğini duyuyorum, iç duvarını okşuyor ve dilim onu karıştırırken orada derin daireler çizmek için bastırıyorum.

Parmakları omzuma dokunmaktan gömleğimi çekiştirmeye ve tekrar geri dönmeye başlıyor - yatak odamın sessizliğinde çınlayan bir *evet* ve *mhm* korusu. Kalçaları titremeye başladığında kulaklarıma daha sert bastırıyor ve parmakları kumaşı bükme için yorgana doğru inerken sırtı yataktan eğiliyor.

Uç noktasını hissettiğimde adımı haykırıyor ve ortalığı batırsa da tatmin edici bir kayganlık fışkırıyor. Dudaklarımda ve çenemde hissedebiliyorum ve hatta boynumdan aşağı damlıyor ve hala doyamıyorum gibi. *Bunu* neredeyse tekrar onun içinde olmak istediğim kadar yapmak istiyorum. Ondan sadece elinin aramızdan yılan gibi geçip kravatımı tuttuğunu hissettiğimde uzaklaşıyorum, şaşkınlıkla ona bakarken beni bacaklarının arasından kaldırıyor.

Kravatımın ipeğini yumruğuna sarıp nazikçe bir kez daha çekiştirirken ağzında hülyalı bir gülümseme var. "Buraya gel."

Çağrılan bir köpek yavrusu gibi, aynı hevesle geliyorum - ellerimi iki yanına dayayarak havada durana kadar onun üzerinde sürünüyorum. Nefesim hâlâ düzensiz ve kendimi hâlâ biraz vahşi hissediyorum ama parmakları yanağımı okşuyor, başparmağı alt dudağımda geziniyor; bunun neden bu kadar sakinleştirici olduğunu söyleyemem.

"İlk muayeneniz dokuza kadar değil," diyor sakince.

Başımı salladım. "Bu doğru."

"Ve ben vardianın ortasındayım," diye devam ediyor. Bir baş sallama daha.

"Biliyorum."

Elinin pantolonumun önünden kayarak zorlanan sikimi sıkıldığını hissettiğimde ağzı bir tarafa doğru eğiliyor. Elleri de en az geri kalanı kadar sıcak. "Ne kadar uykuya ihtiyacın var?"

Onu öpmeden önce kendi kendime başımın gerçekten belada olabileceğini düşünüyorum.

BEKLENİLDİĞİ GİBİ, **ÇOK** fazla uyuyamıyorum, ancak gün boyunca karşı karşıya olduğum iş yüküne rağmen, içimde bundan hiç rahatsız olacak bir şey bulamıyorum.

Mackenzie'yi bu sabah yatağında bıraktım ve ben işe giderken onun çıplak ve çarşaflarına dolanmış bir şekilde uyuduğunu bilmek hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde tatmin edici oldu. Tanrım, kapıyı kilitleyebilmesi için yedek *anahtar* bile bırakmıştım. Bu konudaki her şey, ona kaçınmamız gerektiğini söylediğim türden karışıklıklar gibi geliyor.

Öyleyse neden masamda oturup gülümsememi elimin arkasına saklıyorum?

Saatime bakıyorum ve otuz dakikadan daha kısa bir süre içinde konsültasyonumla buluşmam gerektiğini not ediyorum, o zamana kadar kendi duygularımla başa çıkmak için kendimi zorluyorum. Son dakikada gözden geçirebilmek için masamın üzerinden hastanın dosyasına uzanıyorum, telefonumun masamın diğer tarafında titremeye başladığını hissetmeden önce parmaklarımı dosyanın altına zar zor sokuyorum.

Bu kadar çabuk kapmam utanç verici, arayanın Mackenzie olmadığını fark ettiğimde içimden geçen hayal kırıklığı *daha* da utanç verici. Kendime gelmem lazım.

Ancak arayanın kim olduğu etkili bir şekilde ayıltıcıdır. "Merhaba anne."

Dilini şaklattığını duyuyorum. "Bana 'Anne' deme. Neden aramadın?"

"Meşguldüm," diyorum sakın bir şekilde, az önceki sersemliğim dağılıyor. "Burada işler nasıldır bilirsin."

"Görünüşe göre," diyor azarlanacağım anlamına geldiğini bildiğim o ses tonuyla. "Hatta o kadar meşguller ki annene *çiftleştğini* söyleyecek zaman bulamadın mı?"

Kahretsın.

Mary Anne Taylor pek çok şeydir, ama en önemlisi, becerikli bir kadındır. Bunu kendimden saklayabileceğimi düşünmemeliydim.

"Dinle. "Dinle. Bu konuda-"

"Ve bunu *Regina*'dan duymak zorundaydım, tüm insanlardan. Tığ işi kulübümdeki o korkunç kadın. Görünüşe göre kızı Jessica'dan duymuş."

Bu isim belli belirsiz bir şeyler çağırıştırıyor ama nereden geldiğini tam olarak kestiremiyorum. "Bak, düşündüğün gibi değil."

"Nasıl olur da düşündüğüm gibi olmaz? Bize söylemeden nasıl çiftleşebildin? Bize biriyle *çıktığını* bile söylemedin. Zavallı annen sen gitmeden önce geliniyle tanışamadı ve-"

"Aslında çiftleşmedim," diye iç geçiriyorum.

"-gelecekteki torunlarımın annesi olabilir, ve ben hiç -Bekle. Ne?"

"Ben çiftleşmedim," diye daha kararlı bir şekilde tekrarlıyorum.

"O zaman neden tüm hastane senin ve gizlice görüştüğün bir kadın hakkında konuşuyor?"

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Karmaşık bir durum."

"Tüm bu beyinleri babandan aldığını mı sanıyorsun?" Homurdanıyor.

"Bir de beni dene."

"Siktir," diye

inledim. "Dil."

"Kurul yüzünden," diyorum yenik bir şekilde. "Öğrendiler."

Ne demek istediğimi hemen anladı. "Oh hayır. Nasıl yani? Çok dikkatliydin."

"Görünüşe göre 'isimsiz bir ihbar'. Tamamen saçmalık." "*Dil*," diye vurguluyor. "Azarlandınız mı?" "Şey ..."

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Yaptığın onca işten sonra. Albuquerque işi de tehlikede! Şimdi bu da etkilenecek mi-" "Resmi bir kınama cezası almadım," diyorum ona. "B i r tokattan daha fazlasını almadım, gerçekten." Bir an tereddüt ediyorum, bir solucan konservesi açmak üzere olduğumu biliyorum. "Her şey

Mackenzie."

"Mackenzie?"

"Hakkında bir şeyler duyduğun dostum."

"Ama aslında çiftleşmediğinizi söylemişsiniz." "Çiftleşmedim."

"Ama Mackenzie adında bir kadın var."

"Var."

"Ve sen çiftleşmedin mi?"

"Hayır."

"Ama insanlar öyle olduğunu düşünüyor." "Doğru."

Annem bir an sessiz kalıyor ve ben kendimi yeniden bir çocuk gibi hissediyorum, en sevdiği vazoyu kırdığım için bana bağırmasını bekliyorum.

"Bana her şeyi anlat," diyor sakince.

Annem son birkaç haftada olan her şeyi anlatırken beni sessizce dinliyor; sadece Mackenzie'yle anlaşmamıza nasıl dahil olduğumuzu ve bunun ikimize de nasıl fayda sağladığını açıklamama izin verirken açıklayıcı sorular sormak için araya giriyor. Mackenzie'nin deyişiyle son *seks eklentimizi dikkatle atlıyorum*; ne de olsa bu benim bile henüz tam olarak anlayamadığım bir seviye.

"Yani, bu kadınla çiftleşiyormuş gibi yapıyorsun."

"Ya da büyükannesi söz konusu olduğunda onunla çıkıyorum." "Vay be."

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye iç geçiriyorum.

Hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Hayır, bilmiyorsun. O süslü doktor beynine rağmen *her şeyi* bilmiyorsun."

"Peki," diye homurdandım. "O zaman ne söyleyeceksen söyle."

"Nasıl biri?"

Bu beni şaşırttı. Annemin böyle bir şey yapmasını kesinlikle beklemiyordum. "Mackenzie'yi mi kastediyorsun?"

"Hayır, tığ işi kulübündeki Regina'yı kastediyorum," diye alay ediyor. "*Tabii ki* Mackenzie'yi kastediyorum."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Ne tür bir kadının oğluma yardım etmek için kendini böylesine karmaşık bir oyunun içine attığını merak ediyorum. Özellikle de onu çok az tanıyormuş gibi görüldüğü için."

tüm bunlardan önce."

"Bilmiyorum." Masamda kaşlarımı çatarak düşünüyorum. "Komik biri mi? Ve becerikli. Buradaki herkes onu seviyor gibi görünüyor. Yani, en başta bunu neden kabul ettiğinden bile emin değilim. Ne de olsa çok güzel. Randevu konusunda yardıma ihtiyacı olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Sanırım ona minnettar olmalıyım... Ne kıkırdıyorsun?"

"Oh, tatlım," diye gülüyor. "Bu kadını ne kadar seviyorsun?"

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Öyle bir şey değil. Birbirimize yardım ediyoruz."

Görünüşe göre yatak odasına girip çıkıyorum, suçlulukla düşünüyorum.

"Seni otuz altı yıldır tanıyorum evlat," diyor. "Ve ben *hiç*

Bir kadın hakkında şu anki gibi konuştuğunu duydum."

"Nasıl biri olduğunu *sormuştun*," diye mırıldandım.

"Oh, bu harika," diye neredeyse kıkırdıyor. "Belki bu, toparlanıp başka bir eyalete taşınmayı iki kez düşünmeni sağlar."

"Öyle değil," diye itiraz etmeye devam ediyorum.

"Tabii, t a b i i , " diye kıkırdıyor. "Sahte ilişkiniz onun ailenizle tanışmasını gerektiriyor mu?"

"Kesinlikle hayır."

"Muhtemelen ikinizin de-" "*Kesinlikle hayır*," diye vurguluyorum.

"Tamam, tamam." Ben burnumun kenarını çimdiklerken bir an için sessizleşiyor. "Sadece senin için endişeleniyorum," diye itiraf ediyor. "Her zaman çok kapalıydın, Noah."

"Ben-"

"Evet, öylesin," diye savunuyor. "Bu yanını saklamak konusunda o kadar endişelisin ki, kimseyle yakınlaşmana izin vermiyorsun. Kahretsin, artık bizimle sorunların hakkında neredeyse hiç konuşmuyorsun!"

"Dil," diyorum alaycı bir şekilde.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor. "Tek söylediğim, Mackenzie'nin özel bir kadın olabileceği. Ne de olsa, bir yabancıya yardım etmek için tüm hayatını alt üst etmek oldukça sıra dışı bir insan olmayı gerektirir."

"Sana söyledim, bunun da faydası var-"

"Evet, evet, seni duydum," diyerek sözümü kesti. "Sadece söylüyorum. Bu anlaşımdan diğlerinden daha fazla kazanç elde edeceği açık olan bir kişi var ve bir kişi diğerrinin iyiliğı için açıkça daha fazlasını ortaya koyuyor."

"Anne, beni burada kaybediyorsun."

"Tanrı aşkına," diye alay ediyor. "*Sen* daha fazla kazanacaksın ve *o da* daha fazlasını tehlikeye atıyor. Tek söylediğim... belki de bu araştırmaya değer bir şeydir."

"Sadece bunun belli bir şekilde gitmesini istiyorsun."

"Hiç gençleşmiyorsun oğlum." "Vay canına.

Teşekkürler anne."

"*Torun sahibi* olmak istemek suç değil, Noah."

Belki de annem ve Mackenzie'nin büyükannesi o kadar da farklı değildir. Mackenzie muhtemelen bu konuşmanın çok komik olduğunu düşünürdü. Ona anlatabileceğimden değil tabii.

"Tamam anne. Gerçekten gitmem gerek. Yakında bir konsültasyonum var."

"Diğerr her şeyi yaptığın gibi bunu da görmezden gelme," diye azarlıyor.

"Tüm hayatın boyunca herkesi dışlayamazsın. Sonunda özel bir şeyi kaçıracaksın."

"Evet. Tamam. Yapacağım."

"Ve sakın bir daha bana yalan söyleme. Ne kadar büyük olduğun umurumda değil, seni pataklarım-"

"Tamam. Seni seviyorum anne. Seni sonra ararım."

O daha fazla konuşmadan aramayı sonlandırıyorum, telefonumu masanın üzerine bırakıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Anneme "özel kadınım" *yattığımı* ve bu yüzden yavaş yavaş aklımı kaybettiğimi söylesem, annem çıldırır. Bunun ayrıntılarını henüz kendim bile çözemedim.

Telefonum tekrar çalıyor, neyse ki bu sefer bir mesaj ve annemin son bir tavsiye vereceğini varsayıyorum, bu yüzden Mackenzie'nin adını gördüğümde şaşıyorum (ve gizliden gizliye heyecanlanıyorum). Mesaj dizisini kaydırarak açıyorum ve neredeyse telefonumu düşürüyordum - Mackenzie'nin küvetimdeki çıplak bacaklarının fotoğrafı ve altında bir başlık.

Bu küveti eve götürmek istiyorum.

Kendimi durduramadan sırtıyorum, her şeyi toparlamak, randevularımı iptal etmek ve ona katılmak için evime geri dönmek için içgüdüsel bir dürtü hissediyorum - ama kafamda bile bu saçma geliyor. Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Şu anda kanımda dolaşan sıcaklıktan ya da pantolonumdaki ani sertlikten hiçbir şey belli etmeyen hızlı bir cevap yazıyorum ve derin bir nefes alıp telefonumu yerine koyarken üflüyorum. Sorun şu ki, sanırım, her şeyi bırakıp onunla birlikte olmak *istiyorum*. Onunla birlikte olduğum her an bu isteğim daha da güçleniyor. Bu durumla ilgili her şey *tehlike* çılgınlıkları atıyor ve ben bu konuda tek bir şey bile yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

İşleri karmaşık hale getirmeyin.

Gerçekten başım belada.

Mackenzi

Noah'ın jakuzili küvetinden ayrılmak olması gerekenden **çok daha** zor. Küçük bir yüzme havuzu olarak kullanılabilecek kadar büyük, ki Noah'ın bacaklarının olimpiik yüzücüler gibi olduğu düşünülürse bu mantıklı. Öğle yemeği vakti banyosundan çıktığımda saçlarımı havluyla siliyordum ve o işe giderken benim onun evinde kalmamın garip olup olmadığını tekrar düşündüm. Sabahın erken saatlerinde onun çarşaflarına dolanmış ve orgazm dolu bir gecenin verdiği mutlulukla kendimden geçmişken bu çok hoş bir fikir gibi gelmişti ama şimdi biraz kendime geldiğimde bunun bir tür sınırı aşmak olup olmadığını sorguluyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu anlaşmanın sınırları hiçbir zaman çok net olmadı. İtiraf etmekten nefret etsem de seks kesinlikle yardımcı olmuyor.

Gerçi Noah'la seks yapmanın buna değeceği söylenebilir.

Noah'nın devasa yatağına sırt üstü uzanırken iç çekiyorum ve kendimi sessiz sahte dostumun düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yatak odası tam da beklediğim gibiydi (aslında tüm evi, gördüğüm kadarıyla). Mobilyalar ve çok geniş, çok *ferah* yatağı dışında, bu sabah o gittikten sonra Noah'ın odasında keşfedilecek pek bir şey yoktu. Çekmeceli dolabının üzerinde orta büyüklükte bir düz ekran ve yatağının üzerinde, bana sessiz suları ve esintili ağaçları hatırlatan yumuşak renklerden oluşan tek bir tablo var.

Aksi halde kasvetli görünen yatak odasında şaşırtıcı bir renk patlaması ve dün gece Noah'nın ağzı, elleri ve vücudundan başka bir şey fark edebilseydim, o hala buradayken bunun hakkında yorum yapabilirdim.

Bir önceki gecenin anısıyla tenim karıncalanırken kolumu yüzüme atıyorum. Noah'nın tenimdeki elleri ve kulağımdaki sesi, bu sabah düşüncelerimin dağılmasına izin verdiğim her an beni bekliyordu - birlikte olduğumuz her an daha da kötüleşecekmiş gibi görünen bir şey. Her küçük hatırlatma, göbeğimin güneyindeki her şey uyarılmayla nabız atmaya başladığında kalçalarımı birbirine bastırmamı sağlıyor.

Noah'nın iş yerindeki en yetenekli kişi olması yeterli değil; hayır, *tabii ki* kesinlikle harika bir lay olurdu. Kendimi yetersiz hissetmemek için bir kusur bulabilmeyi dilemeye başladım. Aletinde hafif bir kıvrım ya da kıkında çirkin bir ben falan. Sonuçsuz bir dilek, çünkü mükemmel bir aleti ve daha da mükemmel bir götü olduğunu doğrulayabilirim. Öngörülebilir gelecekte herhangi bir kusur bulacağımı sanmıyorum.

Noah ile seks yapmanın olması gerekenden çok daha samimi hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile. Menfaatleri olan arkadaşlar konusunda uzman değilim -aslında, hala en iyi ihtimalle çirak seviyesinde olduğumu söyleyebilirim- ama çoğu ilişki arkadaşının size bir tür tanrıça gibi bakmadığını ve size akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatırken kulağınıza tatlı şeyler fısıldamadığını varsaymak zorundayım.

Hiçbir şey hayal etmeme gerek yok.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve dün gece bana baktığında tamamen içten gelen alçak sesini hatırlayarak midem bulanıyor.

Çok güzelsin.

İç çekerek doğruluyorum. Oda çok sıcak. Kızarmış hissetmek, eğer son birkaç gün bir gösterge olduysa, temel durumum haline gelebilir gibi görünüyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum havaya.

Noah'nın kurutucusundan (umarım) kuru önlüklerimi alıp işe gitmek için hazırlanmaya başlamanın akıllıca bir hareket olduğunu düşünüyorum ve bunu yapmaya da niyetliyim. En azından yataktan iki adım uzaklaşana kadar.

Ayağım Noah'ın dün gece çıkardığı gömleğine çarpıyor. Biraz tereddütle kaldırıyorum, ağırlığını test ederken dudağımı ısırıyorum.

Çoğunlukla masum niyetlerle elime aldım, parmaklarımı bir kolunda gezdirdim ve benim için fazla ince, fazla güzel olan kumaşı okşadım. Aynı kumaşın onun pazusuna sarıldığını hayal edebiliyorum, beni daha yakına çekerken, ağzı aşağı inerken parmaklarımı oraya kıvrıp tutuyorum-

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum, irkiliyorum. Kimseye *özlem* duymuyorum ve yine de burada lanet olası bir gömlek hakkında kafamda şiirsel ağıtlar yakıyorum. Bugün benim neyim var böyle? Kendimi azarlarken bile, hala ellerimde olan ve beni baştan çıkaran kumaşın kokusunu alabiliyorum. Deterjan ve Nuh'un kokusunun yapışkan bir parçası gibi kokuyor - daha fazlasını istememe neden olan taze ve erkeksi bir şey. Kumaşı burun deliklerime bastırıp derin derin nefes aldığımda bu bilinçli bir şey bile değil. Tüm bunları kabul ettiğimizden beri bir şekilde daha yoğun hale geldi, dünden kalma gömleğine yapışan soluk parça bile gözlerimi geri döndürmeye yetiyor.

Derimde bir karıncalanma hissediyorum, sanki çok gerilmiş gibi. -Bacaklarımın arasındaki zonklama kötüleştikçe karıncalanma hissi neredeyse rahatsız edici hale geliyor. Gecenin çoğunu Noah ile uykusuz geçirdikten sonra nasıl tekrar azgın olabilirim? Daha da kötüsü -Nuh'un çok büyük küvetinde bir saat geçirmiş olmama rağmen, kalçalarımı ıslatmak için biraz kayganlığın damladığını hissedebiliyorum. Sanki vücudum onun dolaptan çıkıp gelip bizimle ilgilenmesini umuyor.

Sikmatize olmayacağını söylemiştin, kendime hatırlatıyorum. Unutma, bunların hepsi geçici.

Bu düşünce beni biraz ayıltıyor ama bacaklarımın arasındaki zonklama için hiçbir şey yapmıyor.

Yumuşak malzemeyi tenimde hissetmek için parmaklarımı bir kolun içine sokuyorum, kısa bir süreliğine onu giymek, ağırlığını omuzlarımda bir kucak gibi hissetmek için baştan çıkarıyorum.

Görünüşe göre çok cazip.

Kollarımı iki uzun kolun içine sokarken havlumu bırakıyorum, onun kokusuyla tamamen *sarmalandığımda* bedenim neredeyse rahatlayarak *iç çekiyor*. Bunu açıklayamam, anlamlandırmaya bile başlayamam - ama sarılmış olmak

Noah'ın bir şeyinde cildimdeki garip hissi yatıştırıyor gibi görünüyor. Sanki beni sakinleştiriyor.

O yokken Noah'nın yatağında kendime dokunmak muhtemelen kötü bir fikir (görgüsüzlükten bahsetmiyorum bile), ama vardiyamın başlamasına sadece bir saat kala bu kadar heyecanlanmamın *onun* hatası olduğunu düşünüyorum, bu yüzden suçluluk duygumu biraz yatıştırıyor. Tişörtünden başka bir şey giymeden yatağına geri dönmeyi çok daha kolay hale getiriyor.

Bu şekilde, onun kokusu daha baskın geliyor ve burnumu göğsüne, belki de boğazına dayadığım yanılsamasına kapılıyorum. Kalın kollarının beni sardığını hayal ederken gözlerimi kapatıyorum; gerçekten masum bir fantezi, ama üzerimdeki etkisi daha az. Ağırlığının üzerime çöktüğünü hayal ederken kalçalarımı birbirine bastırıyorum, beni bu büyük, büyük yatağına iterken aynı kokusunun beni çevrelediğini hayal ediyorum - ve gömleğine sarılmışken beni nasıl *örttüğünü* hatırlamak kolay. Ne de olsa çok *büyük*.

Boğazım kurudu ve bacaklarımın arasında bariz bir kayganlık var, bu hissi hafifletmek için onları biraz açmaya zorluyor beni. Bir hata yaptığımı farkındayım, çünkü onun bana dokunduğunu *hayal ettiğim için* bir şekilde yeterince ıslandım ve bu da iç kıvrımları yapış yapış hale getirdi.

Onu içime çekmek için burnumu tekrar gömleğinin yumuşak kumaşına bastırdığımda kalp atışlarım bir düzine kadar hızlanıyor ve parmaklarım kollarının uçlarının altından göbeğimin altını sıyrıyor. Şimdi bacaklarımın arasında ağır bir zonklama var, karnımda uzuvlarıma yayılmakla tehdit eden garip bir ısı topu.

Yutkunmaya çalışırken alt dudağımı ısıırıyorum, ama şimdi orada bunu zorlaştıran bir yumru var. Kol, parmaklarımın kaygan kıvrımların arasına girmesine izin verecek kadar kıvrılana kadar bileğimi karnıma sürüyorum, klitorisimin hızla şişen tomurcuğunun üzerinden geçtiklerinde nefes nefese kalıyorum.

Hafif bir baskı uyguladığımda dişlerimin arasından tıslıyorum, Noah'nın kokusunun getirdiği tuhaf rahatlamayla birleşen ani bir zevk *zil sesi* neredeyse nefesimi alıyor. Yüzüm onun yorganına değene kadar vücudum yuvarlanıyor, burnum omzuma gömülü halde yan yatıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, derin nefes alıyorum ki *o* buradaymış, bana dokunuyormuş gibi davranabileyim.

Parmaklarımı herhangi bir numara yapmadan, herhangi bir alay ya da biriktirme olmadan klitorisime doğru yuvarlıyorum - sadece şu anda duyularımı kontrol ediyor gibi görünen ağır susuzluğu gidermek gibi tek bir göreve sahibim. Daha büyük eller, çok daha *geniş* bir vücut hayal ediyorum - fantezinin beni körüklemesine *izin veriyorum, ta ki* kulağında mırıldandığı o derin, derin sesi *duyana* kadar. Onun için ne kadar *iyi olduğuma dair* imkansız teşvikler duyuyorum, porno dışında hiç düşünmediğim şeyler, bundan önce *gülünç* bile diyebileceğim şeyler - ama Noah için *iyi* olma düşüncesine gülmüyorum. Hem de hiç gülmüyorum.

Nefesim artık çaresizce solumaktan biraz daha fazlası, bileğim ağrıyor ama *çok yakınım*. İnlemeye başladığımı duyabiliyorum, elimi olabildiğince hızlı çalıştırıyorum, kulaklarıma kan hücum edene kadar sürtünmeyi uzatıyorum. Çok yaklaştım. Çok *yakınım* ve ben-

Cep telefonumun tiz sesi neredeyse yerimden sıçramama neden oluyordu. O kadar ciddi bir şekilde irkiliyorum ki fiziksel olarak sarsılıyorum -sırtıma doğru tırmanıyorum ve elimi bacaklarımdan arasından o kadar hızlı çekiyorum ki kaygan parmaklarım kollarının kenarına kıvrılıp sıvılarımı oraya bulaştırıyor ve yüzümü buruşturmama neden oluyor. Telefonum komodinin yanında çalmaya devam ediyor ve az önce yaptığım şeyle bağdaştırmaya çalışırken şaşkınlıkla Noah'nın tavanına göz kırpyorum. Aklıma bunun iş olabileceği geliyor ve biliyorum ki Bulunduğum konum çok kötü, cevap vermek zorundayım.

Nuh'un gömleğinin uzun kollarını silkelemeye çalışarak yatağın diğer tarafına geçip telefona uzanmayı başarıyorum. Panik içinde aramayı kabul etmeden önce gözlerim şaşkınlıkla bir anlığına açılıyor çünkü

-

"Mackenzie." Sesi telefondan geliyor, az önce hayal ettiğim kadar alçak ve baştan çıkarıcı.

Klitorisim sanki tanıyormuş gibi zonkluyor, hâlâ bitirmemi talep ediyor. "Hey, Noah."

"Her şey yolunda mı? Sesin nefes nefese geliyor."

"Evet," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Saçımı kurutuyordum." "Saçını mı kurutuyordun?"

"Evet," diye tekrar deniyorum, sesimi olabildiğince eşit tutarak. "Çok fazla var."

Beni bu konuda sıkıştıracağını düşündüğüm dehşet verici bir an oluyor ama o neyse ki konudan uzaklaşıyor. "Ah. Şey. Öğle tatilinde kafeteryada birlikte yemek yemek ister misin diye sormak için aramıştım," diyor masumca. "Hiç yapmadığımız için tuhaf görünebilir."

Hâlâ korkunç bir şekilde tahrik olmasaydım gülebilirdim. Burada, onun yatağında kendimi taciz ediyorum ve o görünüşümden endişeleniyor. Bu sadece şu anda ne kadar gülünç durumda olduğumu gösteriyor.

"Bu iyi bir fikir," diyorum havalı bir şekilde, ağzından çıkan zararsız kelimelere rağmen sesi beni heyecanlandırırken gözlerimi kapatıyorum. "Elbette."

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz," diyor pişmanlıkla, sanki bu sorunun beni rahatsız etmesinden korkuyormuş gibi. "Aptalca bir fikir olabilir."

"Hayır, hayır," diye karşı çıkıyorum. "Bu iyi bir fikir."

Tanrım, bu kadar masum bir konuşmadan nasıl bu kadar tahrik oluyorum? Sadece sesi bile bir şekilde tenimin ateşini hem artırıyor hem de hafifletiyor.

Biraz gülüyor, alçak ve hoş bir ses, içimden aşağı doğru süzülerek klitorisimin hâlâ zonklayan demetine yerleşiyor. "Dün gece seni beslemediğim için en azından öğle yemeği yemeni sağlayabilirim diye düşündüm."

Mayday. Mayday. Şu anda dün geceyi düşünme.

"Dün gece yemek konusunda pek endişeli değildim," diye sıkı sıkı tembihliyorum. "Ben de öyle," diye mırıldanıyor.

Derimdeki karıncalanmanın her saniye daha da kötüleştiği işkence gibi bir sessizlik var.

"Tamam..." Sadece bir an süren nefes alış verişini dinlerken kalbim çarpmaya devam ediyor. "Sanırım sonra görüşürüz?"

"Sen ... iyisin. İyi misin? Sesin kötü geliyor."

Gözlerimi kapatıyorum. Elbette ona gömleğini kokladığımı ve birden aklımı kaçırdığımı söyleyemem. Burada onun ıskartaya çıkmış kıyafetlerine sağlıklı bir bağlılık geliştirdiğimi düşünürse beni sepetleyecektir.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece biraz yorgunum."

"Pekâlâ," diyor. "Eğer eminsen. Buraya geldiğinde görüşürüz o zaman."

Her şeyi tamamen mahvetmeden önce gitmesine izin verdim, telefonumu yatağa bıraktım ve neredeyse yaptığım şeyle yüzleşmeye çalışırken tavana baktım. Az önce olanlar, yapabileceğimi düşündüğüm şeylerin çok ötesindeydi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Ama yine de, bu anlaşılmaya kadar düşünmediğim pek çok şey vardı.

Vücudum bitirmem gerektiğini *haykırsa* bile kendime bir daha dokunmuyorum; çünkü Nuh'un *kokusu* gibi basit bir şey için bu kadar heyecanlandığım için kendime kızıyorum. O gergin his hala tenimde ve o nabız atışı hala kalçalarımın arasında ve titrek bacaklarımla kurutucuya doğru tökezleyip Noah'nın gömleğini çamaşırlarının arasına sokarken bile hala bir şeyler ters geliyor. Hayatım boyunca bu şeyin ne olduğunu hayal edemesem bile.

Hiçbir şey hayal etmeme gerek yok, Nuh'un sesinin anısı fısıldıyor.

Çok güzelsin.

İçimden bir ürperti geçiyor. Bu uzun bir gün olacak.

"O kadar **da** iyi görünmüyorsun."

Dudaklarımı büzüyorum ve gözlerimi sağ tarafımda, dikkatli bakan Parker'a dikiyorum. "Teşekkürler."

"Demek istediğim, hasta gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye karşılık verdim. "Sadece bilgisayar için endişelen."

"Program simgesini masaüstünden tekrar sildiklerine eminim," diye homurdanıyor.

Omuz silkip elimdeki çizelgeye bakıyorum. "Üç farklı hemşirenin bu konudaki sızlanmalarını dinledim, o yüzden sorun her neyse düzeltin de bir daha duymak zorunda kalmayayım."

Parker hemşire istasyonunun arkasındaki buggy terminalinde çalışmayı bırakıyor ve garip bir şekilde bana bakıyor. "Birilerinin keyfi yerinde. Hasta olmadığına emin misin?"

Gözlerimi kapatıp başımdaki hafif çarpıntıyı engellemeye çalışıyorum. Sabahtan beri kendimi kötü hissettiğim doğrudu, ama kötü bir sık sarhoşluğu olduğunu düşündüğüm şey her geçen saat daha da cılız bir duyguya dönüşüyordu. Belki de hastalanıyorum.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdim. "Başım beni öldürüyor."

Parker, "Muhtemelen vicdanın son seks maceralarıyla ilgili aklını başına getirmeye çalışıyordur," diye takılıyor.

"Bugün olmaz," diye homurdandım. "Koca bir ibuprofen teklif etmediğin sürece olmaz." "Ne zaman başladı?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bu sabahtan beri daha da kötüleşiyor gibi görünüyor," diyorum ona dürüstçe. "Noah'dan ayrıldığımdan beri."

Parker alay ediyor. "Şimdi de burada mı kalıyorsun?"

"Mantıklı geldi," diyorum ona bitkin bir şekilde. "Geç saatte orada olduğum için." "Pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum-"

"Geçerli bir görüş," diye araya girdim.

"*Ama* senin için endişeleniyorum Mack. Hepsi bu. Bu sahte eş saçmalığına kendini kaptırmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama tüm bunların olası sonuçlarını düşündüğünü sanmıyorum."

"Sesini alçalt," diye tıslıyorum, etrafıma baktığımda hâlâ yalnız olduğumuzu görüyorum. "Bunu çok büyütüyorsun, yemin ederim. Lanet olası bir baş ağrısı. Varoluşsal bir kriz değil."

"Biliyorum, ama insanlara ne kadar yaklaştığın konusunda her zaman çok dikkatli oldun ve şimdi bu sahte ilişkiye hiç düşünmeden balıklama dalıyorsun. Noah'ya yardım etmek istediğini biliyorum ama sonunda incineceğinden endişeleniyorum."

"Dedim ki, sesini alçalt-"

"Hey," diye arkamızdaki tezgâhtan hafif bir ses sesleniyor. "Bay Wheeler'ın ilaçlarının bir listesi var mı?"

Dönüyorum ve bu konuşmayı duymasını istediğim son kişiyi fark ettiğimde omurgamın sertleştiğini hissediyorum. Dennis Martin tezgâhın diğer tarafından bana gülümsüyor, yüz ifadesinde Parker'la konuştuklarımızı duymuş olabileceğine dair herhangi bir belirti yok gibi görünüyor.

Dennis masum bir şaşkınlıkla, "Oh," dedi. "Sizi orada görmedim, Dr. Carter. Yani, Mack." Kendi kendine kıkırdıyor. "Doğru mu?" "Doğru," diyorum odun gibi. "Mack iyi."

"Hemşire olduğumu sanıyordum," diyor bir başka sessiz kahkahayla. "Hepsinin nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Personel toplantısı," dedim ona. "Parker onlar yokken bozuk bir terminale bakıyordu. Bir şeye ihtiyacınız olursa yakında dönerler."

"Hayır, hayır," diyor kayıtsızca. "Geri gelebilirim. Acil bir durum yok." Dirseğini tezgâha dayayıp ona yaslanıyor. "Noah nasıl?"

Kıllandığımı hissediyorum. "Noah ... iyi."

Dennis neşeyle, "İyi, iyi," diye cevap verdi. "Son zamanlarda biraz keyifsiz görünüyordu, değil mi? Endişeleniyorum, biliyorsun."

Eminim biliyorsundur.

"Sadece stres sanırım," diyorum ona, karnımdaki paniğin yüzüme yansımamasına çalışarak. "Çok meşguldü."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Dennis, ağzında aynı anlaşılmaz gülümsemeyle. "Kurulla ilgili tüm o yaygaranın çok zor olduğunu biliyorum."

Suçlu görünmekten korktuğum için gözlerimi onunkilerden ayırmayı reddederek yüz ifademi eşit tutuyorum. "Neyse ki sadece bir yanlış anlaşılma oldu."

"Doğru," diyor, gülümsemesi daha da yükseliyor.

Bir saniye kadar öyle kalıyor ve sonunda parmaklarını tezgâha vurarak tezgâhtan uzaklaşıyor.

"Her neyse," diyor bize aynı neşeli ses tonuyla, "sanırım birazdan geri döneceğim. Umarım bu durumu çözersiniz."

Parker'ın son birkaç dakikadır arkasından ona baktığı terminali işaret ediyor ve ben de Dennis'e başımla onay veriyorum. "Elbette."

Koridorda ilerlerken omzunun üzerinden "Noah'ya selam söyle," diye sesleniyor.

Cevap vermiyorum, Parker ve ben Dennis'in ayak sesleri koridorda kaybolana kadar sessiz kalıyoruz. Nasıl olur da onun geldiğini duymamış olabilirdik? Gittiğini anlayınca derin bir nefes alıyorum, eğilerek

ellerimi dizlerime dayadım. Baş ağrım, Dennis'in sözünü kesmesinden önce olduğundan katlanarak daha da kötüleşti.

Parker yanımda boğuk bir ses çıkarıyor. "Sence bir şey duymuş mudur?"

"I . . ." Bunu uzun bir süre düşündüm ve sonunda başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Onun hakkında bildiklerime göre, çok daha kendini beğenmiş olurdu. Bence bu onun normal saçmalıklarından biriydi."

"Tüm bunlar bitmeden kalp krizi geçireceğim." "Sana biraz Klonopin yazacağım."

"Bu hiç etik değil." O zaman nasıl titrediğimi fark etmiş olmalı. "Hey, sen iyi misin? Gerçekten bir şey duyduğunu sanmıyorum."

Birdenbire sisli hissettiren başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Baş ağrımın yanı sıra cildimde bu sabahkine benzer ama Dennis'le yaşadığım sinir bozucu karşılaşmadan sonra kalbimin hala çarpan ritmiyle daha da kötüleşen o garip gerginlik var. Başım dönüyor, halsiz hissediyorum ve dizlerim her an yere yığılacakmışım gibi titriyor.

Neyim var benim?

Daha kığım yere değmeden tökezlediğimi hissediyorum, başım dönmeye başlıyor ve dilim çok kalın görünüyor. Parker'ın elini alnımda hissediyorum, elini çektiğinde mırıldandığı küfrü duyuyorum.

"Tanrım, Mack. Yanıyorsun. Kesinlikle iyi değilsin." Yardım için bağırdığını duyuyorum ve sesinin yüksekliğinden irkiliyorum, başımdaki ağrıyı hafifleteceği umuduyla gözlerimi kapatıyorum. "Hey! Burada yardıma ihtiyacımız var!"

Başka bir bedenin yaklaştığını hissettiğimde bile uzaklardan gelen ayak sesleri var ve bize kimin katıldığını ayırt etmek için gözlerimi kırpmaya çalışıyorum, ancak görüşümün artık bulanık olduğunu öğreniyorum. Karnımın derinliklerinde başlayan bir kramp, ciğerlerimde her nefeste daha da kötüleşen bir yangın var.

Ama en kötüsü Parker'ın sesini tekrar duyana kadar gelmiyor - göremediğim birine neyim olduğunu sorduğunu duyuyorum.

Ve tam bacaklarımın arasında giderek artan bir ıslaklık hissederken, tok bir sesin mırıldandığını duyuyorum:

"Kızgınlık dönemine giriyor."

Panikten çok, sesin Noah'ya ait olmadığını anladığımda yaşadığım derin hayal kırıklığını fark ediyorum.

14

Noa

Beni vurduğunda, yıldırım çarpmış gibi oluyorum.

Asansörden inip onun katına adımımı attığım anda kokusunu alıyorum ve sonrasında olan her şey puslu, sanki olanları bedenimin dışından izliyormuşum gibi. Öğle yemeği yiyebilmek için onu bulmaya gelmek çok uzak bir düşünce, Mackenzie'nin neredeyse duvarlardan damlayan kokusuyla vurulmanın her şeyi kapsayan hissi içinde boğuldu. Onu göremesem bile ne olduğunu hemen anlıyorum. Neden ya da nasıl olduğunu söyleyemem ama vücudum onun bana ihtiyacı olduğunu *biliyor*. Bu beni hareket ettiren itici güç haline geliyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, kalp atışlarım hızlanıyor ve ayaklarım beni koridorda onu aramaya götürürken kanım kulaklarıma hücum ediyor. Sanki bir ip tarafından çekiliyormuşum gibi hareket ederken, kafamın içinde varlığımın her yönüne sızan hipnotik bir *omega omega omega* ilahisi gibi birbiri ardına pedlerini hissedebiliyorum. Neler olduğunu ya da bedenimin neden böyle tepki verdiğini bilemiyorum ama şu anda *ona ulaşmak için duyduğum* kör bir ihtiyaçtan başka bir şey değilim.

Hemşire istasyonunun etrafında küçük bir kalabalık var ve onu göremesem de Mackenzie'nin burada olduğunu daha ben küçük insan topluluğunun arasından ilerlemeye başlamadan *anlıyorum*. Bir erkek sesi duyabiliyorum.

gergin, başka bir kişiye onu duyup duymadığını, iyi olup olmadığını soran biri.

Ama ancak onu gördüğümde, kızarmış teni ve şakaklarına yapışmış nemli saçlarıyla kendi içine kıvrılmış küçük bedenini gördüğümde gerçekten kendimi kaybetmeye başlıyorum.

Çünkü biri ona dokunuyor. Gözlerinde bir şekilde meydan okumanın sınırında olduğunu hissedebildiğim bir sertlikle bana bakan başka bir kurt ve görüşümde kırmızının yanıp sönmesiyle, Mackenzie'nin dünkü hemşire arkadaşının onun nefes nefese kalmış formunun yanında durduğunu ve başka bir yerde olmamı istemiş gibi bana baktığını fark etmem gerekenden bir saniye daha uzun sürdü.

Benim. Omega. Maden.

Dişlerimi birbirine geçirip yumruklarımı sıkıyorum, kısa süreliğine de olsa onu kızıdan uzaklaştırmak için bir dürtü duyuyorum, bu dürtüyü görmezden gelmek zor, ama bir şekilde onu kontrol altında tutmayı başarıyorum. "Herkesin eşimden uzaklaşmasını istiyorum, lütfen," diye elimden geldiğince eşit bir şekilde rica ediyorum. Kendi kulaklarıma bile sert geliyor. Diğerlerini fiziksel olarak ondan koparmamak için kontrolümün her parçasını kullanıyorum. "Onu yakaladım."

Liam'ın parmakları kızın kolunda neredeyse yıpranmış hislerimin dayanabileceğinden daha uzun süre kalıyor, ama aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım daha attığımda, elinin kızın kolundan kıvrıldığını ve yavaşça ayağa kalkmadan önce çekildiğini fark ediyorum.

"Kızgınlık dönemine giriyor," diyor sert bir ses tonuyla.

Burun deliklerim alevleniyor, bunun kanıtı neredeyse beynimin içine işliyor. "Evet. Bu yüzden onu eve götürüyorum. Ama herkesin bizi biraz yalnız bırakmasını istiyorum."

Benim. Omega. Maden.

"Bu sabah evden çıkmasına neden izin verdiniz?"

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki devam edersem dişlerim kırılabilir. Kokusu tedirgin edici ve Mackenzie'ninkiyle karıştığını görmek midemi bulandırıyor. Onu başka biriyle koklamak tamamen yanlış geliyor. Özellikle de şimdi. "Bu sabah hiçbir belirti göstermiyordu."

Ve bu doğru, o yapmamıştı-ama bu bilgi, muhtemelen birazcık bile hatalı olduğum için kendi kıcıımı tekmelemek istememi engellemiyor. Başkalarının onu bu şekilde görmesine izin verdiğim için. Beynimin daha ilkel bir kısmı, onu bu şekilde gören tek kişi *ben olmam* gerektiği için beni aktif olarak azarlıyor, kükrüyor.

"Artık öyle olduğu kesin," diye homurdanıyor Liam. "Yanıyor. İhtiyacı var-"

"Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum," diye tıslıyorum. "Teşekkür ederim."

Onu görmezden gelip Mackenzie'nin yanına gidiyorum ve arkadaşının - sanırım adının Parker olduğunu söylemişti- hâlâ ona dokunduğunu fark ettiğimde göğsümdeki bölgesel gurultuyu bastırıyorum. Onun insan olduğunu ve bu nedenle onu bu şekilde koklayamayacağını söyleyebilmem beni kontrol altında tutan tek şey. Elini kızın vücudundan ayırmamı engelleyen tek şey bu.

Parker kaşlarını çatarak bana bakıyor, hâlâ Mackenzie'nin omuzlarını tutuyor. "Yere yığıldı. Baş ağrısından şikayet ediyordu, sonra solgun görünmeye başladı ve sadece ..." Ona endişeyle bakıyor. "Gerçekten yanıyor."

Dalgınca başımı sallıyorum, ona bakmaya zahmet etmiyorum. Gözlerimi Mackenzie'den ayıramıyorum artık. "Onu yakaladım," diye mırıldanıyorum. "Onu eve götüreceğim."

Parker'ın eli tam ben ona uzanırken aramıza giriyor, yüz ifadesi sert ve kızgınlığına yaklaşan bir alfa ile omega arasına girmekten zerre kadar korkmadığını gösteriyor. Aslında, devam edersem neredeyse kıcıımı tekmelemeye kalkışacakmış gibi görünüyor. Tutunduğum akıl sağlığı kırıntısı bana Mackenzie'nin en iyi arkadaşını düşman edinmenin kötü olacağını hatırlatıyor.

"İkimiz de bunun neden iyi bir fikir olmadığını düşündüğümü biliyoruz," diyor Parker, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Sana izin vermeli miyim bilmiyorum-"

"Noah?"

Mackenzie yerden kalkıp Parker'ın elinden kurtulup kollarını boynuma doladığında ve gömleğimin ön tarafına sokulabilmek için kendini daha yakına çektiğinde ikimizi de şaşırtıyor. Nefes alışını hissedebiliyor, ardından yumuşak iç çekişini duyabiliyorum.

"Noah," diye tekrar nefes alıyor, neredeyse öter gibi. Sanki *rahatlamış* gibi.

Kollarımı ona doladım. "Ben buradayım." "Acıyor," diye inliyor sessizce.

"Biliyorum," diye yatıştırıyorum. "Sana sahibim."

Başını geriye çekip bana göz kırptıyor ve boynunu hafifçe çevirerek küçük kalabalığı süzüyor. "Gidebilir miyiz? Ben ..." Parmakları gömleğimi daha sıkı kavlıyor. "Beni eve götür."

"Elbette." Ayağa kalkmadan önce onu kollarıma çektiğimde ve göğsüme yaslayıp kucakladığımda en ufak bir itirazda bulunmuyor. "Seni eve götüreceğim." O sırada Parker'a bakıyorum ve bana karşı hâlâ temkinli görüldüğünü fark ediyorum. Sesimi alçaltarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Onun istemediği bir şeyi asla yapmam ama şu anda kokum en azından onu sakinleştirebilir. Bırak onunla ben ilgileneyim. Eğer tek istediği benim yanımda olmaks, o zaman bu kadar ileri gidebilir. Bu konuda sana söz veriyorum. Tamam mı?"

Geri çekildiğimde hâlâ kararsız görünüyor, benden Mackenzie'ye bakıyor ve tekrar geri dönüyor, sonunda isteksizce başını sallıyor. "Bu konuda seni tutacağım Taylor."

Daha konuşmasını bitirmeden ondan uzaklaşıyorum, Mackenzie kollarımdayken kalabalığın arasından ilerliyorum, o bana daha da yaklaşıyor, nefesi tenime değerken yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor.

"Sakın bırakma," diye mırıldanıyor, sesi acılı ve yorgun geliyor.

O sırada uyuyakaldığı için -Hiçbir zaman- *cevabımı* duyup duymadığını bilmiyorum ama muhtemelen en iyisi bu, çünkü bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok.

Bir saatten fazladır uyumasını izliyorum.

Başka bir durumda, tam bir sürüngen gibi davrandığımdan endişelenebilirdim ve hala öyle olma ihtimalim yüksek - ama gözlerimi fiziksel olarak ondan ayırabileceğimi sanmıyorum.

Onu evime geri getirdikten sonra yatağıma yatırdığımda sadece bir anlığına uyandı, sadece çarşafıma gömülecek ve battaniyeleri çılgınca etrafına çekecek kadar uzun bir süre. Sanki yuva yapıyormuş gibi. Her seferinde

Uykusunda sık sık küçük, acı dolu sesler çıkarıyor ve her biri içimde tanımadığım bir şeyleri çekiştiriyor. Her biri, ne zaman onun yanında olsam içimden sızan ve zar zor kontrol edilebilen o çılgınlığı dürtüyor. Ve bu hisler şimdi bin kat daha kötü, kokusu yatak odamı dolduruyor ve büyük olasılıkla duvarlara asla solmayacak kadar nüfuz ediyor. Dürüst olmak gerekirse, aklıma bile getiremiyorum.

Kuşkusuz, bunu ilk kez yaşamıyorum. Son on yıl içinde çıktığım birden fazla şekil değiştiren kadının kızgınlığını atlatmasına yardımcı olacak kadar tecrübeliyim ama yatağında, kokusu beni çıldırtmakla tehdit eden minik omega'dan sadece bir adım ötede otururken hissettiğim kadar kör edici bir şey *hissetmemiştim*. Şu anda hissettiğim şey daha büyük, hatta daha tüketici görünüyor. Şu anda hissettiklerim hareketsiz kalmamı zorlaştırıyor. Sanki varlığımın her zerresi ona sarılmadığı için protesto ediyor.

Ve eğer şimdi bu kadar kötüyse, tamamen kızıştığında ne kadar kötü olacak? Biliyorum ki bu sadece olacakların bir tadı ve bu fikir beni hem sevindiriyor hem de korkutuyor. O kontrolünü kaybettiğinde ben kontrolümü koruyabilecek miyim? Acaba fark etmem gereken bir işaret var mıydı?

Bu sabah onu yalnız bırakmadan önce fark edebileceğim herhangi bir ince ipucu olsaydı. Birinin kızgınlık dönemiyle ilgili tüm deneyimlerimde, bu çok planlı, neredeyse saat gibi işleyen bir şey olmuştur. Her zaman birilerinin *plan yapmasına olanak* tanıyan tanınabilir semptomların oluşmasıydı - *ancak* hiç kimsenin bu kadar aniden ve kesinlikle bu kadar şiddetli bir şekilde kızgınlığa girdiğini görmedim.

Her türlü şeyi merak etmem için yeterli, ama çoğunlukla kendimi yalnızca göğsünün inip kalkmasına, uykuda çıkardığı yumuşak seslere ve üzerime dalga dalga yayılan baştan çıkarıcı kokusuna odaklanırken buluyorum.

Kirpiklerinin titrediğini fark edene kadar ne kadar beklediğimi bilmiyorum, kıpırdadığını fark ettiğimde daha dik oturuyor, şaşkınlıkla odanın içinde gözlerini kırıştırırken elleri yavaşça onu daha dik bir pozisyona itiyor. O sırada yatağın ucunda oturduğumu fark ediyor, kaşları çatılmış gibi görünürken

Orada bulunmamı hissettiği şeyle düzeltmeye çalışıyor - ya da en azından ben öyle tahmin ediyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, ona hafifçe bile olsa dokunma dürtüsüyle boğuşuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun," diye mırıldanıyor. "Sıcak." Burnunu kırıstırarak buruşuk önlüğüne bakıyor. "Ter içindeyim."

Ona son bir saattir vücudundaki teri yalamayı hayal ettiğimi söyleyemem. Kesinlikle söyleyemem.

"Bunu bekliyor muydunuz? . . bunu bekliyor muydun?"

Gözleri benimkileri buluyor ve şaşırmış gibi bakıyor. "Ne oldu? Hayır, hayır! Hiçbir fikrim yoktu. Ben hiç ..." Sessiz bir ses çıkarırken gözleri kapanıyor, bu ses bana her yerimden dokunuyormuş gibi geliyor. "Kesinlikle hiç böyle aniden gelen bir şey olmadı."

"Programın ne kadar dışında?"

"Bir ay mı? Olabilir mi? Neredeyse altı hafta oldu ve genellikle saat gibi gelirler. Söz veriyorum, bunu senden asla saklamazdım."

"Yapmayacağını biliyorum," diye onu temin ediyorum. İkimiz de böyle bir şeye tedbirsizce dalmanın ne kadar sorumsuzca olduğunu biliyoruz; eminim o da benim kadar bu tür çiftleşme bağlarının ne kadar çok olduğunu, ancak aynı çiftlerin daha sonra birbirleri için iyi olmadıklarını anladıklarında bağı koparmak için acı verici prosedürlerden geçtiklerini biliyordur. "Ama bu hiç mantıklı değil," diyorum ona dürüstçe. "Bir kızgınlığın bu kadar planlananın dışında gerçekleştiğini hiç duymamıştım."

Başını sallıyor. "Ben de görmedim."

"Hiç işaret yok muydu?"

"Çok bariz görünen bir şey yok," diyor. "Dünden beri biraz kızarmış durumdayım ama bunun sadece senin yüzünden olduğunu sanıyordum-" Yüzü kızarıyor ve her ne kadar cümlesini bitirmesi için yalvarmak istesem de sessiz kalıp konuşmasına izin veriyorum. "Hiçbir şey düşünmedim. Daha önce de korkunç bir baş ağrım vardı ama o bile garip. Sıcaktan önce hiç bu kadar kötü olmamıştı." Bana dikkatle bakıyor. "Hiç böyle bir şey duydun mu?"

Başımı salladım. "Asla."

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Sanırım ... küçük ekimizi eklediğimizde bilmemizin mümkün olmadığını söylediğim sonuçlardan biri olabilir."

Bakışlarını kaçırıyor, sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Sonuçlar mı?" "Bu, ekleme yaptığım için pişman olduğum anlamına gelmiyor," diyorum hemen, bilmesine ihtiyacım var. "Ama bu ne yapmamız gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor." Şimdi daha yatıştırılmış görünüyor. "Biliyorum."

"Hâlâ acıyor mu? Başın?"

"O kadar kötü değil. O zamandan beri değil-" Tekrar kızarıyor. "Sen oraya vardığın da daha iyi oldu. Sanırım kokun yardımcı oluyor."

"En azından bu kısmı mantıklı," diye düşünüyorum.

İkimiz de hareketsiziz, ikimiz de dilimizde muhtemelen aynı soruyla yatağımın karşısından birbirimize bakıyoruz. Her ne kadar ikimiz de ortaya çıkıp bunu soramayacak gibi görünsek de.

"Yer değiştirmen gerekecek," diyorum. "Yapmazsan canın yanmaya başlayacak."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Genelde, şehrin kenarındaki ısı inzivasında kalmak için yer ayırtıyorum ama bu kadar kısa sürede beni kabul etmeleri mümkün değil."

Geçmişte bunu nasıl hallettiğini, kiminle hallettiğini sorgulamaktan kendimi fiziksel olarak alıkoymam gerekiyor - bunun yerine şu anda olanlara *odaklanıyorum*. Zihnimin bu yönde çok fazla dolaşmasına izin verirsem, onun iyiliği için olmaya çalıştığım kadar sakin kalmanın zor olacağını biliyorum.

"Bir yer biliyorum," diyorum ona. "Uzak değil. Belki iki saat. Oraya gidebiliriz. Eğer istersen."

Gözleri daha yuvarlak, daha parlak, sanki meraklıymış gibi bakıyor. "Biz mi?"

"Bu-" Boğazımı temizleyerek ondan uzağa bakıyorum. "Bunu ima etmek istemedim, sadece demek istedim ki-" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Buradaki protokolün ne olduğunu bilmiyorum. Eğer istediğin buysa, yalnız gitmen için gerekli düzenlemeleri yapabilirim."

"Ve bu Bunu yapabilir misin?"

Onu şu anki haliyle benden uzaklaştırmayı hayal etmek neredeyse acı veriyor ama Parker'a verdiğim sözü hatırlıyorum.

Ne olursam olayım bir hayvan değilim ve ağır ağır başımı sallıyorum. "Eğer istediğin buysa. Benden istediğin her şeyi yaparım Mackenzie."

Beline dolanan çarşaflara bakıyor, dişleri alt dudağına hafifçe dokunurken parmağı bir tanesinin kenarını okşuyor. Bunu dikkatle izliyorum, ağzımı başka bir yerde kullanmadan önce aynı dudağı kemirme dürtüsüyle savaşıyorum. Bu kadar *güzel* kokmak zorunda mı?

"Ve eğer ..." Yutkunduğunu duyabiliyorum, vücudunu inceden inceye nasıl kaydırıldığını görebiliyorum. Gözlerim her küçük hareketi takip ediyor. "Peki ya benimle gelmeni isteseydim?"

Evet. Omega. Benim.

Bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlerden gelen gürültülü hırıltıya karşı dişlerimi sıkıyor, sessiz olmasını diliyorum. "Öyle mi?"

Bakışlarımı tutuyor, parlak, kehribar rengi gözleri şimdi çok daha koyu; içinde kolayca kaybolabileceğim ham, derin bir bal. "Benimle gelmeni istiyorum."

"İstiyorsun ..." Tırnaklarım pantolonumun kumaşından tenime batıyor ve hafif acının beni yere sermesine izin veriyorum. "Yardı mı mı istiyorsun."

Cevap vermesi en az on saniye sürüyor, "Evet. Biz ... birbirimize yardım edebileceğimizi söylemiştik, değil mi?"

Ve o bunu söylerken bile içimde bunun tehlikeli olmaya başladığını, anlaşılmamızın sınırlarının astronomik bir şekilde bulanıklaştığını bilen bir yanı m var - en azından benim için. Sırf bu yüzden onu kuzenimin şehir dışındaki kulübesine göndermeliyim, aramıza olabildiğince mesafe koymalıyım ki düşüncelerimi her geçen gün daha fazla işgal eden bu kadınla böylesine mahrem bir deneyimi paylaşmamdan kaynaklanacağı kesin olan felakete doğru yuvarlanma riskini almayayım.

Ama bunların hiçbirini yapmıyorum, çünkü şu anda ona dokunma fikri bana sudan daha önemli geliyor. Hatta havadan bile.

"Evet. Yaptık."

"Peki sen bir yer biliyor musun?"

Başımı salladım. "Kuzenimin Pleasant Hill'de küçük bir kayak evi var. Aşağı yukarı iki saatlik mesafede," diyorum tekrar. "Eminim bize orayı ödünç vermek isteyecektir. Birkaç günlüğüne."

Vücudum, Mackenzie şu anda olduğu gibi inanılmaz kokarken onunla birkaç gün yalnız kalma fikri yüzünden neredeyse çılgık atıyor. Ona *yapmayı* düşündüğüm onca şey. Düşüncelerimi okuyabilseydi çılgık atarak kaçabilirdi.

"Peki ya iş?"

Göz kırıyorum. Bunu henüz düşünmemiştim. Kaşlarımı çatarak kucağıma oturuyorum ve en bariz olanı aklıma gelmeden önce tüm seçenekleri değerlendiriyorum. "Sıcaktan gitmem gerek."

"Öyle mi?"

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Öyle," diye düzeltiyorum. "Ne de olsa sen benim eşimsin."

"Dostum," diye yankılanıyor ve bana o ateşli bakışları ... Keşke bunu bir şekilde yakalayabilseydim. Böylece istediğim zaman çıkarıp bakabilirdim. "Bildikleri kadarıyla."

Gerçeklik vefasız bir kaltak ve aramızdaki her şeyin sahteliğini hatırlatmak tuhaf bir acı veriyor. Şu anda nedenini araştırarak zihinsel kapasiteye sahip değilim, onun yumuşak kızarıklığı ve yumuşak ağzı dikkatimi dağıtıyor. Mackenzie'yi, öngörülebilir bir gelecek için onu tadabileceğim ve kalbimin içeriğine dokunabileceğim bir yatağa götürmek dışında hiçbir şeyi gerçekten düşünemiyorum.

"Doğru," diye idare ediyorum.

Yine dudağını ısıyor ve şu anda bundan daha güçlü olmama ihtiyacı olduğunu bildiğimden, aletimin sakinleşmesi için sessiz bir yalvarış göndermek zorunda kalıyorum. Kısa süre içinde yapmam gereken düzenlemeler olacak.

"Tamam," diyor kolayca.

"Tamam mı?" Onu sorguladığım için aptal olabilirim ama emin olmalıyım. "Ve yardım etmemi istediğinden emin misin?"

Gözleri hala yüzümü incelerken bir süre bunu düşünüyor, sonunda küçük yorgan yuvasından hışırdayarak uzaklaşıyor ve bana yaklaşmak için yatakta yavaşça sürünüyor. Bana dokunmuyor, ellerini yatağa sıkıca bastırıyor ama dudaklarını dudaklarıma değdirmeden birkaç dakika önce ılık nefesini ağzımda hissedebiliyorum ve yer değiştirme ihtiyacı ortaya çıktığında büyük olasılıkla evimi mahvedeceğimizi bilsem bile onu burada almamak için her şeyimi harcıyorum.

Şu anda bu olasılık buna değebilirmiş gibi geliyor.

"Eminim," diye mırıldanıyor. "Aramayı yap." Hafif ama yine de beni delirtmekle tehdit eden bir öpücük daha. "Acele et, Noah."

Hiç bu kadar hızlı hareket ettiğimi hatırlamıyorum.

15

Mackenzi

Noah'nın kuzeninin evine giderken işkenceye dönüşüyor. Her kilometrede tenimdeki ateş daha da artıyor, içimde beni tüketmekle tehdit eden bir yanma oluşuyor. İki saatlik yolculuk sırasında Noah'nın parmaklarının direksiyonu çok sıkı kavradığını fark ettiğim anlar oluyor, Diğerleri nerede onun el ulaşır dışarı için Dokunmak Ben neredeyse bilinçsizce, sadece son saniyede geri çekmesi için. Sanki bana dokunursa duramayacağından korkuyor. Bir yanım bu fikre çok seviniyor ama bir yanım da bu konuda ne hissedeceğinden pek emin değil. Noah'nın benimle gelmesinin, ikimizin de geleceğini tahmin etmediği bu garip sıcaklıkta bana yardım etmesinin benim fikrim olduğu doğrudur - ancak kısa netlik anlarında (ne kadar az olursa olsun), her şeye karşı temkinli olmaktan kendimi alamıyorum. Çünkü Noah beni hastanede bulduğundan beri hissettiklerim, her parçamın ona *ihtiyacı* varmış gibi görünmesi Bu benim hissettiğim bir duygu. daha önce hiç yaşamadım.

Çok ağır geliyor, yetişkin hayatımı kaçınarak geçirdiğim her şeye çok benziyor ve yine de kafamda, tenimde ve derinlerde, karnımın derinliklerinde oluşan her şeyi tüketen sıcaklık karşısında - onunla savaşıyorum gibiyim. *İstiyor gibi* bile görünmüyorum ve bunun her şeyi ikinci kez tahmin etmemi gerektirmesi gerekmez mi?

Pleasant Hill'e yaklaştıkça kar yağışı daha da yoğunlaşıyor, pencereye doğru iri taneler halinde inerek arabanın dışındaki zemini ve ağağları kaplayan toz beyaz örtüye ekleniyor. Noah tüm yolculuk boyunca çok az şey söylüyor ve yumuşak nefes alıp vermeler ve alçak sesle inlemeler dışında, ben de tam olarak bir konuşma resmi değilim. Yer değiştirme ihtiyaçı şimdi daha belirgin, tenimdeki gerginlik her an yırtılacakmış gibi hissettirecek kadar kötüleşiyor. Bu daha önce yaşamadığım bir şey değil; bir şekil değiştirenin kızışması demek daha çok hayvani benliğine bürünmesi demek sonuçta ama daha önce hiç bu kadar korkunç hissettiğimi hatırlamıyorum. Bu seferle ilgili her şey farklı ve neredeyse tamamen yeni hissettiriyor.

Nuh'un çok endişelendiği sonuçları düşünmeme neden oldu. Mantıklı düşünebildiğim zamanlarda yani. Çoğu zaman nerede olduğumu hatırlamamı zorlaştıran sisli bir sayıklama halinde yaşıyormuşum gibi geliyor.

Noah bir ara, "şu ağağların hemen arkasında," diyor. "Sen iyi misin?" Sanırım başımı salladım. "Hâlâ acıyor."

O zaman elini hissediyorum, şakağımı okşarken tüy kadar hafif. Bu küçük dokunuşun beni bu kadar iyi hissettirmesi inanılmaz. "Hâlâ yanıyorsun," diye mırıldandığını duyuyorum. "Ayrılmadan önce seninle ilgilenmeliydim."

Seninle ilgileniyorum.

Bunu düşünmek beni ürpertiyor, çünkü benimle *ilgilenmenin* bana dokunmak, beni doldurmak, vücuduma şu anda yalvardığı her şeyi vermek anlamına geldiğini biliyorum.

Kalın, karla kaplı çam ağağlarından oluşan bir baltalıktan çıkarken beyaz karın üzerinde dimdik duran karanlık bir yapıya gözüm iliştiğinde ağır gözkapaklarımı kırıpştırıyorum, bir kulübeden sadece biraz daha büyük ve daha iyi durumda olmayan kulübeye bakmak için başımı zorlukla kaldırıyorum. Tahtalar aşınmış, korkuluklar birkaç yerden kırılmış ve çatıdaki birkaç kiremit her an düşebilecekmiş gibi tehlikeli görünüyor.

"Hunter'ın gerçekten biraz bakım yapması gerekiyor," diye homurdanıyor Noah. Gözlerini bana dikeyor. "Üzgünüm, buraya gelmeyeli uzun zaman oldu."

Başımı salladım. "Sorun değil."

Ön tarafa yanaştığımızda kulübenin ön kapısı açılıyor ve Nuh'un boyuna rakip ama nedense inanılmaz derecede daha geniş olan iri bir adam ortaya çıkıyor; koyu renk saçları benzer renkte ama koyu gri beresinden dışarı taşarken vahşi ve kıvırcık. Yüz hatları pek çok yönden Noah'inkine benziyor; koyu renk saçlarının arkasına gizlenmiş olsa da ağzı aynı şekilde dolgun ve Noah'ın çok sevdiği, hafifçe sinirlenmiş gibi görünen aynı ifadeyi takınıyor.

"O senin kuzenin mi?"

Gözlerim ona dikildiğinde Noah gergin, ağzı kaşlarını çatmış ve gözleri sert. Başını çevirip bana bakarken bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, gözleri karanlık ve temkinli. "Burada kal," diyor, bir ricadan çok bir emir gibi. "Arabadan çıkma."

"Tamam mı?"

Verandadan bize kısa bir el sallayan kuzenine dönüp bakıyor ve nefes nefese kalıyor. "Hunter da bir alfa." Sesi daha sert çıkıyor. "İstemiyorum-" Başını sallıyor. "Seni bu şekilde koklamasını istemiyorum."

"Eminim hiçbir şey yapmaz-"

"Şu anda nasıl koktuğun hakkında hiçbir fikrin yok Mackenzie," diye homurdanıyor Noah. "Yolculuk boyunca arabayı kenara çekip seni arka koltukta düğümlenmemek için tüm irademi kullandım."

Sessiz bir nefes alıyorum ve bunu duyunca Noah gözlerini kırıştırıyor, ifadesi hafif bir şaşkınlığa dönüşüyor.

"Özür dilerim," diyor aceleyle. "I . . ." Ön tarafa dönüyor, parmakları direksiyonu sertçe sıkarken gözlerini kapatıyor. "Lütfen burada kal."

Oh.

Bacaklarımın arasında bir titreşim var ve iç çamaşırlarımın içine küçük bir kayganlık sızdığını hissediyorum. Noah'nın burun delikleri açılıyor ve *bildiğini* bilmek bana garip bir şey yapıyor. Şu anda onu ne kadar çok istediğimin kokusunu alabiliyor.

"Kalacağım," diyorum ona usulca.

Sertçe başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Arabadan inerken onu izliyorum, verandada kuzeniyle buluşmak için karda yürürken ceketini sıkıca çekiyor. Konuşurlarken Noah hala biraz telaşlı görünüyor ve Hunter'ın ön camdan bana bakmak için başını çevirdiği bir an var ve gözlerinin sertliği beni ürpertiyor.

Bu ailedeki genler, yemin ederim.

Noah Hunter'ın merakından hiç memnun görünmüyor, duruşundaki her şey şu anda başka birinin bana bu kadar yakın olmasından rahatsız olduğunu haykırıyor. Özellikle de Hunter gibi birinin.

Peki bu neden bu kadar tatmin edici hissettiriyor? Sıcaklığımla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde sıcak hissettiriyor, sıcaklık sadece göğsümde yankılanıyor, sanki oraya yerleşmiş ısıtılmış bir taş gibi. Tüm bunlar olurken Noah'nın davranışlarının oldukça sahiplenici ve ona hiç benzemediği doğru, ama kendime bunun sadece hormonlarının benimkilere tepki vermesinin bir yan ürünü olduğunu söylüyorum. Bu onun alfa içgüdülerinin devreye girmesinden ve hatta daha önce hiç kullanılmadıkları için aşırı hızlanmalarından başka bir şey değil. Çünkü bundan daha fazlası olamaz, değil mi?

Hunter, Noah'nın omzuna bir tokat atmadan önce anahtarları uzatırken, Hunter'ın ağzının orantısız bir sırtışıla eğilmesini ve merdivenlerden inip kulübenin yan tarafına park etmiş eski, koyu yeşil Bronco'ya doğru yola koyulmasını izlerken hâlâ bunu düşünüyorum. Noah, yüzünde aynı gergin ifade, ağzının aynı sert çizgisiyle onun gidişini izliyor. Ne kadar tedirgin görünse de, onu izlemek daha da kızarmamı sağlıyor, eğer bu mümkünse, cildimdeki gerginlik arttıkça nefesim sığlaşıyor. Tüm bedenim ona gitmem için bağılıyor, Noah'ın bize tam olarak istediğimizi verebileceğini biliyor gibi görünüyor. Yalnız olduğumuzu bildiğim şu anda, hiçbir şey peşimden gelen iri yarı, tedirgin görünümlü doktor kadar önemli görünmüyor.

Loca ile yolcu kapısı arasındaki mesafeyi kapatırken kıpırdamıyorum, tuttuğum nefesi serbest bırakmak için kapıyı açıp bana bakmak için eğilmesini bekliyorum. "Artık gelebilirsin."

Sikeyim.

Her yerim titriyor. Demek istediği bu değil, beynim bunu böyle yorumluyor, ama bu bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacımı engellemiyor. Noah sessiz bir bekleyişle elini uzatıyor ve benimkini içine koyduğumda ateşli tenimde serin bir his uyandırıyor. Başparmağı avucumu yavaşça ileri geri okşuyor ve sonra beni arabadan çekip ona doğru düşerken dengesiz bacaklarımın üzerinde durmama yardım ediyor. Serin havada bile aramızdaki sıcaklık hissediliyor ve Noah'nın belimdeki eli kıyafetlerimin arasından düpedüz sıcak.

"Hadi seni içeri alalım," diye mırıldanıyor. "Artık sadece sen ve ben varız."

Ne olduğumuz göz önüne alındığında, bunun bana hissettirdiği sersemlik tehlikeli olmalı, ancak bunu bilmek beni hissetmekten alıkoymuyor. Hiçbir şey.

Bana yardım ettiği yatak odasındaki ahşap şifonyerin üzerine bir tür acil durum ısı istasyonu kurma sını izliyorum; su şişeleri, kolay erişilebilir atıştırmalıklar ve havlular bir gösterge ise, Noah bunu benden çok daha fazla düşünmüş gibi görünüyor. Bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğinden korkuyormuş gibi nasıl stres yaptığını görebiliyorum; eli ağzında, kaşları çatık, büyük ihtimalle ihtiyacımız olabilecek başka şeyleri de zihninden geçiriyor. Neredeyse gülecektim; ancak *Noah* böyle bir zamanda bu kadar hesapçı olabilirdi.

Beni ne kadar düşündüğünü, benimle ne kadar ilgilendiğini düşündükçe midem sıkışıyor ama bu kafa karışıklığı şu anda kaldırabileceğim bir şey değil.

"Burada gerçekten başka kimse yok mu?"

Noah dönüp bana bakıyor. "Hunter teyzesi Jeannie'nin yanında kalmaya gitti. İşler eskisi gibi olmadığı için ..." Gözleri şimdi daha sıcak. "Sadece biz varız."

"Vay canına," diye boğuk bir kahkaha atarak cevap veriyorum. "Seks tatili için koca bir kayak evi. Ne kadar romantik."

Noah gülmüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şu anda iyiyim," diyorum ona dürüstçe. "Baş ağrısı o kadar kötü değil ve çoğunlukla cildim alev alıyormuş gibi hissetmiyorum."

"Kokun hâlâ" -dudaklarını birbirine yuvarlıyor- "çok yoğun."

Elimde değil; bu berraklık anında kendimi merak içinde buluyorum. "Ayakta durmak gerçekten zor mu?"

"Kolay değil," diyor Noah. "Aslında çok zor."

Ve neden bu beni daha da sersemletiyor? Noah'nın benim için biraz delirdiğini itiraf etmesi *hoşuma* mı gidiyor? Bu kesinlikle daha "karmaşık" bir yol gibi geliyor. Yine de son zamanlarda Noah ve benimle ilgili her şey karmaşıkmiş gibi geliyor. Ne kadar çok değerlendirsem, o kadar çok korkuyorum. Bir ay ya da daha uzun bir süre içinde gideceğini bildiğimden, bu konuda çok fazla şey okumama izin veremem. Bu, tam da bunu kabul ettiğimde kaçınmak istediğim türden bir senaryo. Aynı senaryo bunu kabul ettiğimde de *imkansız gelmişti*. Bu kadar kısa süredir tanıdığım bir adam için başım dönmez. Erkeklerle karşı başım dönmez, gerçekten.

Peki Noah'nın bana bakışı neden beni bu kadar sıcak hissettiriyor? Benim sıcaklığım mı? Yoksa başka bir şey mi?

"Senin yanında olmak da zor," diye yarı fısıldıyorum. "Gerçekten güzel kokuyorsun."

Elleri iki yanında kenetlenir. "Öyle mi?"

"Sen her zaman güzel kokardın," diye dürüstçe cevap veriyorum, kelimeler neredeyse kontrolüm dışında ağızından dökülüyor. "Sakinleştirici. Karda olmak gibi, ama aynı zamanda sıcak da."

"Sıcak," diye yineliyor, gözleri yüzümü okşuyor.

Başımı sallıyorum. "Ya da en azından beni sıcak hissettiriyor."

"Gerçekten mi?" diyor usulca. Yumruklarını bir kez daha sıkıyor, sonra bir adım atıyor ve ben ciğerlerimdeki nefesin sanki bedenimden nasıl çıkacağını unutmuş gibi takıldığını hissediyorum. "Kokunun bana ne yaptığını biliyor musun?"

Bir adım daha atıyor ve aramızdaki mesafe artık o kadar kısa ki, yatağın kenarında sallanırken öne doğru eğilerek mesafeyi daha da azaltmaya çalışıyorum. "Hayır."

"Kontrolüm yokmuş gibi hissettiriyor," diye nefes alıyor, ellerini belimin iki yanında birleştirmek için vücudunu kıvrırken ayakları benimkilere çarpıyor. "Ve ben kontrolü elimde tutma konusunda çok iyiyimdir."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Başka ne var?"

"Başka ne ..." Eğiliyor, ben ürperirken burnu boğazıma sürünerek beni içine çekiyor. "Artık tadının nasıl olduğunu, nasıl *hissettirdiğini* biliyorum, kokun bana her şeyi hatırlatıyor." Dudaklarının boğazımın dibindeki koku bezine zar zor bastırdığını hissediyorum ve zaten oturuyor olmasaydım, büyük olasılıkla dizlerim bükülürdü. "Ben içindeyken çıkardığın sesler." Dili aynı yere değiyor ve usulca nefes alıyorum. "Dilime boşaldığında aldığın tat." Gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum; Noah'nın benimle bu şekilde konuştuğunu hayal edebileceğimi sanmıyorum ama hoşuma gitmediğini söyleyemem. "Yatağıma yayılmış, düğümüne sarılmışken ne kadar yumuşak olduğunu."

"Noah," diye inliyorum, o sıcaklığın yeniden yükseldiğini hissediyorum, yaşadığım küçük sakinliği yok ediyor.

"Bunu istiyor musun, Mackenzie?" Dişleri tenimi sıyrıyor ve kendimi tutabilmek için gömleğini kavramak zorunda kalıyorum. "Düğümümü istiyor musun?"

Altında kıpırdanıyorum, tüm mantığım pencereden dışarı ve kara karışıyor. "Noah, ben-"

"Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum," diye hırlıyor. "Her zaman alırım. Bunun benim için olduğunu bilmek beni ne kadar çıldırtıyor biliyor musun? Seni bu hale *getirdiğimi bilmek?*"

Haklı; iç çamaşırlarım neredeyse sıırılsıklam ve cildimin her santimi yanma noktasına kadar gerilmiş hissediyor. Aslında, yanıyormuşum gibi hissediyorum. İçten dışa doğru yanıyorum.

Bir elimi gezdiriyorum, parmak uçlarım gömleğinin etek ucundaki çıplak tene kadar iniyor. Onu aşağıya doğru kavradığımda bana sunduğu şeyi ne kadar çok vermek istediğini *hissedebiliyorum*, siki kot pantolonunu zorluyor ve kumaşın içinden bile sıcak hissediyor. Şimdi nasıl hissettireceğini, beni neredeyse acıya dönüşebilecek zevk noktalarına kadar nasıl gereceğini biliyorum ve bunu istiyorum. Şu anda daha fazla istediğim bir şey yok.

"Siktir," diye tıslıyor Noah onu kotunun üzerinden sıkarken. "Beni deli

ediyorsun, Mackenzie."

"Ben de kendimi biraz deli gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

İçime bir kramp girdiğinde keskin bir nefes alıyorum, derimin altından elektrik akımı gibi bir ısı patlaması geçiyor ve kendimi yanıyormuş gibi hissediyorum. Noah benden uzaklaşırken acı dolu bir ses çıkarıyorum, gözleri tahrikten kararmış görünüyor ama bir elini yanağıma bastırırken alnı endişeyle kırışıyor.

"İhtiyacın var-" Nefesi hırıltılı, burada etkilenen tek kişinin ben olmadığımı belli ediyor. "Değişmen gerek," diyor neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Yakında."

Onun hayal kırıklığını kendiminkinin aynası olarak hissedebiliyorum, çünkü şu anda biyolojimin temel içgüdülerine tam olarak boyun eğmek istemiyorum, eğer Noah'ın beni bu yatakta yanma geçene kadar becermesini içermiyorsa.

Ama haklı olduğunu biliyorum.

"Yapabilir misin-" Yutkunuyorum ama boğazım kuruyor. "Benimle gelebilir misin?"

Noah çenemi yukarı kaldırıyor, başparmağı dişlerimi geçip dilime bastırmadan önce alt dudağımda yavaşça geziniyor. Elimde olmadan pedi yalıyorum, Noah'nın göğsünün derinliklerinden gelen bir gümbürtü sesiyle ödüllendiriliyorum, ağzı kekeleyen bir nefesle ayrılıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor. "Biz olduğumuz sürece..." Çenesi kasılıyor ve gözlerinde sadece böyle anlarda görebildiğim o vahşilik var. Şu anda kendisi gibi hissetmediğini biliyorum, bana olanlardan nasıl etkilendiğinin kokusunu alabiliyorum, ama garip bir şekilde, korkmak yerine, içimde alışılmadık bir heyecan dolaşıyor. "Burada olduğumuz sürece . . . sen benimsin, Mackenzie."

Mantıklı ben hala bunun hormonal bir saçmalık olduğundan endişeleniyor. Mantıksız ben umursamıyor.

16

Noa

Yer değiştirmeyeli uzun zaman oldu ve Mackenzie'nin izini takip ederek koşarken patilerime değen taze kar hoş bir his. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra ağaçların arasına dalmadan önce onu sadece bir an görebildim, ormanda kaybolmadan önce kum rengi kürkünün bir parıltısı vardı. Yaklaşan kızgınlığı nedeniyle iğdleriyle benden daha uyumlu olduğu açık, özellikle de onları kullanmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünürsek.

Bastırıcılar, Mackenzie'ye haftalar önce söylediğim gibi, gerçekten de yer değiştirme dürtüsünü engelliyor, ancak bu şekilde koşmak, neden daha önce bunu yapmayı semediğimi merak etmeme neden oluyor. Bu şekilde, iş ve özel hayatımla ilgili endişeler daha uzakta görünüyor, geriye sadece havada Mackenzie'nin kokusu ve ona yaklaşmak için duyduğum güçlü arzu kalıyor.

Onu bir açıklıkta görüyorum, güneş ağaçların arasından süzülüyor ve krkne bir güneş ışığı püskürüyor ve orada dört ayak üzerinde durup beni beklediğini fark ediyorum. Benden daha küçük ama daha az güçlü değil, sanırım. Kehribar rengi gözleri keskin ve kulaklarını dikmiş dikkatle yaklaşmamı izliyor; sanki her an kaçmaya hazırmış gibi başını yere eğmiş. Ne yapıyor bu?

İlkel haliyle beni tanımama ihtimali olup olmadığını merak ederek ona doğru havlıyorum ve o da cevap olarak çenesini şaklatarak kara karşı homurdanıyor. Beni yakınlarda izlerken bir telaş yaratmak için olduğu yerde dönüyor ve tam kendimi daha da yaklaştırmak için hamle yaptığımda, patilerinin onu ağaçların arasından taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde tekrar uzaklaşıyor ve beni şaşkın bırakıyor. Otuz metre daha uzaklaşıyor, ancak durup geri dönüyor ve bana tekrar bakıyor, biraz meydan okuma gibi hissettirmeye başlayan aynı korumalı pozu veriyor.

Benimle oynuyor.

Bu haliyle bile alaycı sırıtışını neredeyse görebiliyorum, tepkime gülebilmek için sadece beni kızdırmaya çalışan tatlı sesini neredeyse duyabiliyorum. Oyununu beklerken tüylerim diken diken oluyor, biraz kar savurup başımı geriye atarak uyarı sesi çıkarıyorum ve ona oyuna hazır olduğumu belli ediyorum. Cevap olarak nefes nefese kalması ve başını savurması onu etkilememiş gibi görünüyor ve ben de karları eşeleyip başımı eğerek saldırmaya hazırlanıyorum.

Sanki farklı bir zamandaymışız gibi geliyor; yaptığımız şey türümüzün bunun gibi ormanlarda yaşadığı, yiyeceklerimizi avladığımız ve eşlerimizi buna benzer bir dansla sahiplendiğimiz bir çağı anımsatıyor. Ve şu anda gösteriyi yöneten arka beynimle, bu düşünce tatmin edici bir düşünce.

O tekrar havalanana kadar hareket etmiyorum, pençelerimi yere tam olarak koyup peşinden gitmeden önce ona bir anlık avans veriyorum. Kaslarım yanana kadar koşuyorum, hafif sızı garip bir şekilde keyifli. Sanki bu ormanda doğmuş gibi kıvrak vücudunun ağaçların arasında dolanışını izliyorum ve onu yakalamanın hiç de kolay olmadığından emin oluyorum. Bu beni en ufak bir şekilde caydırmıyor; aslında, her şeyin zorluğu onu yakalamayı daha çok istememe neden oluyor. Sadece oynadığımız bu oyunu daha zevkli hale getiriyor.

İnsani düşüncelerimin yerini daha basit bir parçama bırakmasına izin veriyorum, alfamın vücudumu Mackenzie'yi avlıyormuşum gibi hareket ettirmesine izin veriyorum. Sanki tatmak istediğim bir avmış gibi ve sanırım bir anlamda öyle. Çünkü her anın onu nasıl daha da ateşlendirdiğinin kokusunu alabiliyorum ve burada, karların arasında tam anlamıyla *olgunlaşmış gibi kokuyor*. Onu kulübeye geri götürdüğümde sıcak, ıslak ve istekli olacağını biliyorum.

düğümümün üzerinde nasıl hissedeceğini düşünmek bile beni
Beklentiyle *ulumak*.

Bu ses Mackenzie'nin daha da yükselmesine neden oluyor ve nefesimi tutarken ondan sadece bir düzine kadar adım ötede karda kayıyorum. Gözlerinde daha önce sahip oldukları ihtiyacın bir anlık görüntüsünü görebiliyorum, insan kısmının bir kıvılcımını görüyorum, neredeyse gelip onu almam için bana yalvarıyor. Arkamızda bir hışırtı duyuyorum ve hırlayarak dönüyorum, bizi takip eden davetsiz misafiri uyarmak için gözlerimi Mackenzie'den ayırıyorum, sadece ağaçlara doğru uçan bir kuş buluyorum. Sinirle homurdanarak geri döndüğümde Mackenzie'nin hiçbir yerde olmadığını fark ediyorum ve içimde bir panik titreşimi belirliyor.

Bir o yana bir bu yana dönüp onu görmeye çalışırken, mantıken yakınlarda bir yerde olması gerektiğini bilsem de onu kaybetmiş olmanın verdiği korkuyla alfam beni volta atmaya zorluyor. Yerimde dönüp endişeyle havlıyorum, hâlâ kokusunu alabiliyorum ama onu göremiyorum.

Hangi cehenneme gitti?

Belki de çok paniklediğim için yaklaştığını duymuyorum; belki de kulaklarımdaki kan hücumu arkadan yaklaşırken adımlarını gizliyor, yani gerçekten üzerime gelene kadar üzerimde olduğunu bilmiyorum. Yuvarlanırken vücudu benimkiyle çarpışıyor, o kadar güçlü ki ikimizi de insan formuna geri döndürüyor ve çıplak bedenlerimizi karda birbirine dolanmış halde bırakıyor.

Teni pembe, şüphesiz diğer halinden dolayı hala çok sıcak ve yumuşak sarı saçları yüzünün etrafında dağınık, tıpkı bana bakarken gözlerindeki bakış kadar vahşi. Kalçaları beni yere sabitlemek için belime sarılıyor ve haklı olduğumu hemen anlıyorum, göbeğime karşı kayganlık herhangi bir gösterge ise, benim için damlayan ıslak olduğunu söyleyebilirim.

"Yakaladım seni," diye mırıldanıyor adeta, göğüsleri soğuk havada kabarıyor.

Ellerimi kalçalarında gezdiriyor, dokunuşlarımla titremesini izliyorum. Şimdi yanıyor, artık yakın değil ama kesinlikle tamamen sıcak, ama kontrol edilmezse havanın onu hala hasta edeceğini biliyorum. "Böyle üşüyeceksin."

"Mm." Eğiliyor, nefesim kesilirken göğüs uçları göğsüme geliyor, dudakları gülümseyerek kıvrılırken dudaklarıma geliyor. "O zaman sen de

muhtemelen beni sıcak tutar."

Onu burada, karda yakalamak için yarı hazırım, ama benden kaçıp tekrar yer değiştirdiği için buna fırsatım olmuyor. Birkaç dakika sonra ben de onu takip ediyorum ve koşarken geldiğimiz yöne, kulübeye doğru koştuğunu fark ediyorum. Tepenin başında sadece bir an duraksıyor, sanki onu almaya gelmem için bana meydan okurcasına, sessiz bir davetle başını geldiğimiz yöne doğru sallıyor.

Ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim.

Yetişkin hayatım boyunca hiç böyle bir çaresizlik hissetmemiştim.

Onu seçtiğimiz yatak odasında güvenli bir şekilde sakladığımda bile, kaçamaması için onu bağlamak için dürtüler hissediyorum. Vücudumdaki her hücre onun için yalvarıyor, kokusuyla başım dönüyor ve dilim onunkine karışırken tadiyla sarhoş oluyorum. Vücudu bana karşı sıcak, aletimin başı karnında kayarak yapışkan bir iz bırakırken kalçalarım bilinçsizce ona karşı kızışıyor. Garip bir şekilde, onun her yerini bu şekilde işaretlemek için uzak bir arzu duyuyorum, böylece başka hiç kimse ona dokunmaya cesaret edemeyecek.

Bacakları yatağa değene kadar geriye doğru hareket ediyor ve küçük gövdesini kaldırmak, onu yatağın ortasına fırlatmak çok kolay, böylece üzerine sürünebiliyorum. Ağzım vücudundan bir saniye bile ayrılmıyor, altımda kıvranırken dilim ve dişlerim ulaşabildiğim her santimini tadıyor.

Dilim göğsünün kabarıklığında gezinirken "Yanıyor," diye tıslıyor. "Acıtıyor, Noah."

"şşş," diye yatıştırıyorum, parmaklarım karnında bir çizgi çizirken dilimi meme ucunun etrafında döndürüyorum. "Bunu daha iyi hale getireceğim."

Bacaklarının arası karmakarışık, parmaklarımı ıslak kıvrımından geçirirken kayganlığı kalçalarını, battaniyeyi ve elimi kaplamak için ondan akıyor. İki tanesini içeri ittiğimde inliyor ve kolayca kayıyorlar, her yavaş giriş çıkışta kulaklarımda çınlayan müstehcen bir ses çıkarıyorlar.

Parmakları saçlarıma dolanırken kalçalarını elime doğru yuvarlıyor ve çekiştirdiğinde meme ucuna doğru inliyorum, tırnakları acele etmem için sessiz bir çağrıyla kafa derimi çiziyor. Bundan önce ona dokunduğum zamanlarda kendime benzemediğimi hissettiysem de şimdi tamamen başka biri gibi hissediyorum. Mantığım ve bundan sonra ne olacağına dair endişelerim yok oldu ve onların yerine sadece ona, benden istediği her şeyi ona verme ihtiyacı var.

Ellerimi beline dolayarak onu uyarmadan yüzüstü çeviriyorum ve o da şaşkın bir ses çıkararak elimde kıvrınmaya başlıyor.

"Noah, nesin sen-"

"Kalçalarını kaldır," diye ısrar ediyorum, belini çekiştirerek. "Seni görmek istiyorum."

Bacakları titriyor, o kadar ki en ateşli yerini ortaya çıkarmak için kıcını havaya kaldırmasına yardım etmek zorunda kalıyorum, kayganlığının kalçalarından aşağı süzüldüğünü görünce kanım zonkluyor, sanki beni kucaklamam için alay ediyor.

Sanırım tam da bunu yaptığında, dilimi kalçasının arkasına bastırdığımda ve bacaklarının arasına sokulana kadar kayganlığının ince, net çizgisini dilimle temizlediğimde onu şaşırtıyor. Kıvrımlarını yalarken yatağa doğru karışık bir ses çıkarıyor, dilimi içine daldırıp çıkarıyor ve şimdi neredeyse zonklayan klitorisinin şişmiş demetini okşuyor.

Onun sıcaklığını tadabiliyorum; bal ve sıvı seks gibi ve hepsi onun için aklımı kaçırmamı sağlamaya yetiyor. Onu açlıkla yiyorum, dudaklarım ve dilim onun yumuşak etinde çalışırken elim karnının altından kıvrılıp klitorisini buluyor ve parmak uçlarımda altında yuvarlıyor. Klitorisini kızdırmaya başladığımda şaşkınlıkla yüzüme doğru geri itiyor ve onu orada tutuyorum, parmaklarımla hassas tomurcuğunu çalıştırırken aç bir hayvan gibi ona alıştırıyorum.

"N-Noah," diye soluk soluğa kalıyor, alt yarısı titriyor. "Noah, *ben-ah*. I-"

"Alfa," diye homurdanıyorum, parmaklarımla klitorisine daha fazla baskı uyguluyorum. "Bana Alfa demeni istiyorum."

Benim gibi konuşmuyorum, benim gibi *hissetmiyorum* - ama normalde sakın, soğukkanlı olan Noah arka planda kalmış gibi görünüyor.

Ŗu anda beni harekete geçiren ham içgüdüler. Noah'ın, onun dokunuŖu için yalvaran sıcak, uysal omega karŖısında hiçbir Ŗansı yok.

Dilimin tekrar içine girmesine izin veriyorum, ondan gelen keskin ılıın tadını çıkarıyorum.

"Alfa."

Bu kelime kanımı kaynatıyor, hiç bilmediğim paralarımı kıvrandırıyor ve zevkle inletiyor. Ŗimdi her tarafının titrediğini hissedebiliyorum, ayak parmaklarının patladığını ve nefesinin kesildiğini duyabiliyorum ve yakın olduğunu biliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Dilimde *hissedebiliyorum*. Dilimi onun bu kısmında gezdirirken gözlerimi kapatıyorum, asla rahatlamıyorum, ağzıma doğru geldiğini hissedene kadar bunu yapamıyorum.

Ve bunu yaptığında, olabileceğini dŖndėm gibi benim için bir rahatlama olmuyor. Titreyen bir karmaŖaya dnŖtėnde, kayganlığı ağzıma doğru fiŖkırırken adımı miyavlıyor -içimdeki uluma sadece daha da ktleŖiyor, sadece daha fazlası için haykırıyor.

Dizlerimin zerine ktğmde, tercih ettiğim gibi nazik değilim. Onu kendime doğru çekerken kalalarındaki ellerim çok sert, kıcını yerinde tutarken avularım çok ağır, böylece aletimin sıcak uzunluğunu onun kaygan merkezine srtebiliyorum. Bana aldırđına dair herhangi bir iŖaret vermiyor, aksine bunu *hoŖ karŖılıyor gibi* görünüyor - ama o zaman sıcaklığının bulutunda bir netlik parlaması var, kendimi içine gömmekten sadece birkaç saniye uzakta olmama rağmen beni çok hareketsiz hale getiren bir Ŗey.

"Emin olmana ihtiyaım var," diye homurdanıyorum, alfam durduğum için protesto hırıltıları çıkartıyor. "Bunu yapmamı istediğinden emin olmalıyım. Eğer seni Ŗimdi dğmlersem ..." Kesik kesik bir nefes çekiyorum. "Durabilir miyim bilmiyorum."

Mackenzie'nin ince parmaklarının eklemlerime dokunmak için uzandığını hissediyorum, yüzü yatağa dönüp bana bakarken rahatlatıcı bir daire çiziyor. "*Lütfen* Alfa," diye fısıldıyor kısık sesle. "*Lütfen* bana düğümünü ver."

Sikime doğru bastırđında bir lanet tısılıyorum, kalçalarını iŖaretini vurgulamak için alaycı bir Ŗekilde sallıyor. GiriŖine entik atmak için kalçalarımı eğerken elimi sırtının alt kısmında yumuŖatıyorum, ŖiŖmiŖ baŖın içeri kayarak santim santim kaybolmasını izlerken nefesimi tutuyorum.

Etrafımda gerilmesini izlemek büyüleyiciydi - vücudu sıkı, sıcak, ıslak ve

Sanki benim için *yaratılmış* gibi beni içine alıyor. Düğümümün sadece hafifçe şişmiş tabanı kaybolup beni tamamen içimde bıraktığında boğuk bir ses çıkarıyorum, yakında şişeceğini, ona verebileceğim her şeyi ve daha fazlasını alacağını biliyorum.

Ve bu düşünce beni harekete geçmeye zorluyor.

Her şeyi bu şekilde görebiliyorum - gözlerimi onun vücudunun benim için tekrar tekrar açıldığı manzaradan ayıramıyorum ve hiç söylemediğim kelimelerin sanki onu bekliyorlarmış gibi ağzımdan döküldüğünü duyabiliyorum.

"Şu haline bak," diye gürlüyorum. "Sikimi ne kadar iyi aldığına bak." "Evet," diye sızlanıyor. "Aynen böyle."

Kalçalarımı ona vurarak biraz daha kabaca içine giriyorum. "İhtiyacın olan bu mu? Alfa'nın düğümüne mi ihtiyacın vardı?"

Onun alfası değil, küçük bir ses uzaklardan fısıldıyor. *Onun değil*.

Sesi tamamen görmezden geliyorum.

"Söyle," diye hırlıyorum. "Alfa düğümüne ihtiyacın olduğunu söyle."

"Siktir." Anlaşılmaz bir ses çıkarırken yüzü battaniyeye gömülüyor.

"*Düğümüne* ihtiyacım var, lütfen, *Alfa*."

"Aferin kızıma," diye mırıldanarak bir elimi omurgasında gezdiriyorum.

Saçları terden daha koyu görünüyor, şakaklarında ve omuzlarında tenine yapışıyor. Yanağını yatağa bastırmak için yüzünü çevirdiğinde ağzı ayrılmış, şişmiş ve kızarmış oluyor ve gözlerini açtığında, benimkileri bulduklarında - kehribar rengi irisleri neredeyse *parlıyor* gibi görünüyor.

"Daha iyi hissetmeni sağlayacağım," diye bağırdım, tenimin onunkine çarpma sesi havada çınlıyordu. "Sen daha fazla dayanamayana kadar bu güzel küçük bedeni düğümleyeceğim."

"Mm. *Evet*," diye pantolonunu indiriyor, parmakları battaniyenin içine kıvrılıp malzemeyi yumrukluyor. "İstediğim şey."

"Çok güzel lan," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Sikimdeki basınç dayanılmaz seviyelere yükselirken kirpiklerim titriyor. Düğümümün şimdiden kalınlaşmaya başladığını hissedebiliyorum, her itişte içine itmeyi daha da zorlaştırıyor. "Sen mükemmelsin, Mackenzie. Bunu biliyor musun? O kadar mükemmelsin ki."

"Noah, ben-"

Derinlere indiğimde ıglık atıyor, etrafımda titrerken sikimin başı içindeki en hassas yere doğru kayıyor. Nefesinin kesik kesik kesilmesinden ve uzuvlarının titremesinden ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum ve kolumu ortasına dolayabiliyorum, parmaklarım bacaklarının arasına kayarak oradaki hala hassas sinir demetini kızdırıyor.

"*Siktir*," diye tıslıyor.

Klitorisine karşı hızlı daireler çiziyorum, parmaklarımın her darbesinde etrafımda sıkıldığını hissediyorum, sesi ismim, *Alfa, lütfen* ve her türlü pis ifadeden oluşan karışık bir karmaşa içinde çıkıyor. Aramızda o kadar çok kayganlık var ki, tenimin onunkiyle çarpışma sesi ıslak ve özensiz ve aletimdeki basınç devrilme noktasına ulaştığında midemin sıkıştığını hissedebiliyorum, gitmesine izin vermesini beklerken zar zor dayanabiliyorum.

Zar zor başarıyorum, etrafımda parçalandığını hissettikten sadece birkaç saniye sonra bırakıyorum, içimde olabildiğince derine iterken ve serbest bırakmanın tatlı zevki üzerimde yıkanırken vücudumu onun etrafında kıvrırırken pratik olarak rahatlamayla kükrüyorum. Vücudunun düğümümü kabul etmesinin hissi tarif edilemez, içine kilitlendiğimde hissettiğim her iyi şeyin bir araya gelmesi gibi, burada benimle olmaktan başka hiçbir yerde olamayacağından emin oluyorum.

Sonrasında bile, arka beynimin uğultusu biraz olsun yatıştığında, yerini mantığa bıraktığında, hala bu konuda endişelenecek bir şey bulamıyorum. Sonuçlar ve dikkatli olmakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen. Şu anda sadece onun ne kadar *iyi* hissettiğine odaklanabiliyorum. Ne kadar *doğru*. Daha sonra sanki yaratılmış gibi bana sarılıyor, vücudu benimkiyle sanki tasarımlanmış gibi uyuyor. Saçlarını okşarken kollarımı ona sıkıca sarıyorum, göğsüm sırtına doğru ağır bir şekilde inip kalkıyor.

Huzurlu bir uykuya daldığını haber veren nefes alış verişini duyduğumda saçlarına bir öpücük kondurup onu inanılmaz derecede yakınıma çekiyorum, sanki bunu yapmazsam uyandığımda yanımda olmayacağından korkuyormuşum gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu ve bu çılgınlığın devamının geleceğini bilerek kendimi de dinlendirmeye çalışıyorum - ama içimde

Kafamın içinde kendini duyurmak isteyen, görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım b i r şeyin uğultusu var.

Çünkü Mackenzie bu şekilde kollarımdayken. Onu bırakmak istemediğimi fark ediyorum.

Mackenzi

SON BİRKAÇ gün ter ve his bulanıklığıyla geçti ve bugün de farklı değil. Sıcaklığımın puslu havasında, her şey hem çok uzak hem de inanılmaz derecede yakın geliyor; duyularım aşırı hızda ve bedenim sürekli bir zevk ve acı içinde.

Ve Noah bunun her saniyesinde oradaydı.

Bunun böyle olduğu, birine Noah'ya *ihtiyaç duyduğum* kadar ihtiyaç duyduğum bir zamanı hatırlamıyorum - ve kendimi ona daha fazla verdiğim her geçen saat, bir parazit gibi arka beynimde bir endişe büyüyor, eylemlerimi körüklüyor, beni muhtaç hale getiriyor. Uykuda ve uyanıkken ona yapışıyorum ve içimde olmadığı her saniye işkence gibi geliyor. Dürüst olmak gerekirse, bu çok sık olmuyor.

Hissettiklerime odaklanabilmek için gözlerimi sımsıkı kapatıyorum; ona binerken kalçalarım kucağına yayılıyor, parmakları beni sikine doğru sallamak için kalçalarımın giriyor. Benim vücudum da onunki kadar terle kaplı ve bu noktada tüm oda, yeni, sarhoş edici bir şey yapmak için birbirine dönüşen kokularımızdan oluşan bir bulut.

Başparmağı, sadece birkaç dakika önce bana yaşattığı orgazmdan dolayı hâlâ hassas olan klitorisimi bulduğunda nefesim kesiliyor. Ellerimi onunkilere dayamak zorundayım.

Başım öne doğru eğilirken omuzlarım, beni sikinin üzerinde zıplatırken kalçalarımın ritmine ayak uydurmaya çalışıyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor, başparmağını kıvrımlarımın arasından geçiriyor, kayganlığımın fişkırdığı yere. "Her şeyi berbat ediyorsun."

"Ben-oh. Özür dilerim, ben-"

Yastıklardan kalkıp çeneme öpücükler bırakıyor. "Özür dileme," diye mırıldanıyor. "Hoşuma gidiyor."

Buraya geldiğimizden beri böyle; ondan hiç duymadığım kadar pis kelimeler kullanıyor ve övgüler yağıdırıyor ve görünüşe göre içimdeki daha ilkel parçalar buna bayılıyor. Sadece bizim için ayrılmış bu odada kirli şeyler fısıldayan sesi, neredeyse dokunuşu kadar beni ürpertiyor.

"Çok yaklaştım," diye inliyorum.

Başparmağı klitorisime daireler çizmeye devam ediyor, diğer eli kıkırma doğru kıvrılıp itişlerimi karşılamaya başlarken sıkıyor. "Beni tekrar alabilir misin?"

Düğümü.

Artık neredeyse bağımlısı oldum. Daha önce ne kadar iyiye, şimdi de - bütün beynim yalnızca içgüdülerimle çalışıyor gibi görünürken- onun düğümü şimdiye kadar yaşadığım her güzel şeyin bir kokteyli olabilir. Sanki hiç yeri kalmamış gibi hissedene kadar beni doldurması, sanki onunla *patlayacakmışım gibi* - bu sadece cinselliğin ötesine geçen ve sanki vücudum *sonunda* her zaman istediği şeyi elde ediyormuş gibi kemiklerimin derinliklerinde bir yuva yapan bir zevk. *İhtiyacı* olan şeyi.

Olduğumuz şey olmanın anlamı bu mu?

Ve şu anki durumumda utanmaya yer olmadığı için, dürtü hissettiğimde ona doğru kıvrılmaktan, dilimi boğazında tamamen Nuh tadı veren sıcak, zonklayan beze bastırmaktan çekinmiyorum. O inleyene kadar nabzını emiyorum, ta ki aleti ben olmasam uçuşuma yuvarlanacakmış gibi şişmeye başlayana kadar.

"İstiyorum Alfa," diye fısıldıyorum kısık sesle, hassas tenini hafifçe ısıırıyorum. "Seni istiyorum."

Onun hızına uymak için kalçalarımı sallamaya başladığımda başım dönüyor, her dalgalanma horozunun içimdeki en hassas yerlere kaymasına izin veriyor ve karnımda bir kıvılcım yağmuru başlatıyor. Kalçalarının her yuvarlanışında oluşan lezzetli bir baskı var ve sonunda verdiği, vücudumun tam olarak ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmenin getirdiği o tatlı coşkuyu getireceğini biliyorum.

Neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde kalçalarım kalçalarına sıkıca bastırıyor, neredeyse *tadını alabileceğim* kadar yakın ve sonunda geldiğinde, yaptığımda - bu her yerde bir rahatlama, tüm vücudumda sanki her parçam sıkı bir şekilde sarılmış gibi bir çözülme.

Noah'nın kendini bırakmasını, gözlerinin kapanmasını, ağzından küfürler çıkmasını ve kollarının beni sımsıkı tutmasını sevdiğimi uzun zamandır öğrenmişim - bunların hepsi varlığından haberdar olmadığım parçalarımı tatmin ediyordu. Düğümü tıpkı bundan önce onlarca kez olduğu gibi şişiyor ve ilk seferinde olduğu gibi hâlâ akıllara durgunluk veriyor. Belki şimdi daha da fazla. Gerçekten emin olamıyorum.

Sonra ona doğru yığılıyorum, uzuvlarım ağırlaşıyor ve bedenim tükeniyor, ikimiz de nefesimizi tutarken kalbinin ağır gümbürtüsünü dinlemekten memnunum. Parmağının kaburgalarım boyunca ileri geri gittiğini ve beni titrettiğini hissedebiliyorum, beni ona tutarken düğümü içimde hoş bir şekilde titreşiyor.

Bu kez daha bilinçli hissediyorum, az önce yaptıklarımızın etkisiyle zihnim daha az karışmış durumda ve bu çılgınca kaçamağın çok uzun sürmeyeceğini söyleyebilirim.

"Sanırım etkisi geçmeye başladı," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru.

Aslında bu konuda hiçbir şey söylemiyor ama bana karşı gerildiğini hissedebiliyorum ve sonra beni sessizce dinlenmeye çağırırken saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Ne düşündüğünü bilmiyorum, birlikte geçirdiğimiz bu günlerin sadece ikimizin de kaşındığı bir kaşıntı mı olduğu yoksa tıpkı benim kendimi bulduğum gibi onun da bir parçasının çelişkili hissedip hissetmediği konusunda hiçbir fikrim yok.

Daha da kötüsü, cevabı bilmekten ne kadar korktuğumu şimdi anlıyorum.

BİR SONRAKİ UYANIŞIM köprücük kemiğime değen serin, ıslak bir bezin hissiyle oluyor, soğuk kumaş ateş içindeki tenime cennet gibi geliyor. Gözlerimi açtığımda usulca gülümsüyorum, Noah'yı bezi çekip bana endişeyle bakarken yakalıyorum.

"Terliyordun," dedi. "Hasta olmanı istemedim."

Aynı sıcak ağırlık göğsüme yerleşiyor ve kendimi yorgun bir şekilde yukarı itip yüzümü buruştururken daha büyük bir sırtışı ısıırıyorum. "Tanrım, çok ağrım var."

"Özür dilerim," diyor Noah suçlulukla. "Berbat bir şey mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır. İyi bir yara."

Saklamaya çalışsa da bunun onu memnun ettiğini söyleyebilirim. "Güzel," diye mırıldanıyor.

"Ne zamandır baygındım?"

Yakındaki komodinin üzerindeki telefonunu kontrol ediyor. "Altı saat kadar. Aşağı yukarı. Bu sefer biraz uyudun."

"Ah, şey." Omuz silkiyorum. "Bu ... iyi, değil mi?"

"Muhtemelen ateşinizin geçmeye yakın olduğu anlamına geliyor," diye belirtiyor, sesi neredeyse ... hayal kırıklığına uğramış gibi?

Bunu hayal ediyor olabilir miyim?

Hafif bir şeyler söylemeye çalışıyorum. "Eminim çalışmamak seni delirtiyordur," diye takılıyorum.

Noah cevap verirken hiçbir şeyi kaçırmıyor, dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına neden olan bir samimiyetle bakışlarımı tutuyor. "Başka bir yerde olmak istemiyorum."

"Ah," diyorum sessizce, başka ne ekleyeceğimi bilemeden.

Bu sıcak duygular yanan közler gibi göğsümün içine doğru kayıyor, ağır ısı körüklenmeyi bekleyen bir ateş gibi. Noah'ya işleri karmaşıklaştırmadan bu şekilde birlikte olabileceğimize dair güvence veren bendim - anlaşılmamıza yaptığımız bu küçük ekleme, ikimizin birbirimizin arzularını herhangi bir koşul olmaksızın yerine getirmesinden başka bir şey olmayacaktı. O sözleri söylediğimde buna *inanmıştım*.

Peki şimdi neden bu kadar emin değilim?

"Benimle gelmene gerçekten çok sevindim," diye yeniden başlıyorum, fısıltıdan daha yüksek bir sesle değil. Şu anda sesimi tam olarak bulamıyorum. "Sen olduğun için mutluyum."

Noah hemen bir şey söylemiyor ve ona baktığımda beni incelediğini fark ediyorum, gözleri yüzümde geziniyor ve dudakları birbirine sıkıca yapışmış, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. Ne söylemeye çalışıyor olabileceğine dair karnımda bir endişe titreşimi var; bana aramızdaki bu şeyin çok zorlaştığını mı söyleyecek? Bitirmemiz gerektiğini mi? Bunları söylemesini *istemiyor* muyum? Duygularım o kadar karışık ki, azalan ateşimin bulanık sonuçlarıyla *daha* da karışık ve odaklanacak tek bir duygu bulamıyorum.

Sonunda "Ben de," diye karar veriyor ve ben bu iki kelimedenden tek bir şey bile anlayamıyorum.

Noah'nın yataktan kalkıp ayağa kalkmasını ve halının üzerinden geçerek odanın diğer tarafındaki şifonyere doğru adım atmasını izliyorum. Boxer külotunu giymiş -ki neredeyse beni kışkandıracak yontulmuş poposu söz konusu olduğunda hayal gücüne çok az şey bırakıyor- ama çoğunlukla gözlerimi sırtındaki sert kas çizgilerini izlerken buluyorum, tırnaklarım olduğunu varsaydığım pembe çizgiler oraya buraya dağılmış. Onlara bakmak yüzümü kızartıyor ve bu sıcaklık göğsümden aşağıya doğru yayılıyor ve son birkaç gündür yaptığımız her şeyin anılarını canlandırıyor.

Şifonyerden bir su şişesi alıp tekrar yatağın kenarındaki yerini alırken geri getiriyor ve endişeli bir ifadeyle şişeyi uzatıp veriyor. "Buna ihtiyacın var," diye ısrar ediyor. "Bu sabah neredeyse hiç kahvaltı etmedin ve seni bir şeyler içmeye zorlamak zorunda kaldım."

"Tamam anne," diye gülerek şişeyi alıyorum. Kapağını açıp bir yudum alıyorum, şişenin büyük bir kısmını yuttuktan sonra kapağını yerine takıp görmesi için havaya kaldırıyorum. "Mutlu musun?"

"Evet," diye kestirip atıyor. "İhtiyacımız olan son şey senin susuz kalman."

Bu beni daha çok güldürüyor. "Vay canına, bunu açıklamak harika olurdu. Noah Taylor içimdeki tüm besinleri sikip attı."

"Muhtemelen seninle ilgilenme konusunda biraz daha iyi olabilirdim."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak yatak başlığından uzaklaştım ve çarşafı ve göğsüme sarılı tutuyorum (Noah'ın gördüğü her şey göz önüne alındığında bu neredeyse aptalca görünüyor). "Noah. Ciddiyim. Bundan önceki ısınmalarım piknik gibi değildi, ama bu ..." Yüzümü buruşturuyorum. "Sensiz çok kötü olurdu. Tamamen perişan olurdum. Benimle ilgilenerek harika iş çıkardın."

Sonra hafifçe başını sallarken yüzündeki gerginliğin biraz yumuşadığını görüyorum. Bu konuda endişelendiğini ve güvenceye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Son birkaç gündür onda gördüğüm her şeye bakarak bunun bir alfa meselesi olduğunu varsayabilirim. Özellikle de burada bulunduğumuz süre boyunca onu memnun etmek için hissettiğim garip dürtüler bir gösterge ise.

"Güzel," diye sıcak bir şekilde cevap veriyor. "Buna sevindim."

Bunun günlerdir yaptığımız en uzun konuşma olduğunu ve ateşimin azaldığının daha fazla kanıtı olduğunu fark ediyorum. Bunu kesin olarak bilmek beni huzursuz ediyor, çünkü o emin olmadığım duygular beynime geri dönüyor, bilinçaltıma girip beni her türlü gereksiz şey hakkında meraklandırıyor. Şunlar gibi: *Bundan sonra ne olacağız?* ve *Bir şey olmak istiyor muyum?*

Tüm bu düşünce silsilesi boyunca ona baktığımı fark ediyorum, tıpkı onun da bana aynı şekilde baktığını fark ettiğim gibi. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim, keşke kendi bulanık düşüncelerimi anlamama yardımcı olacak kadar onu okuyabilseydim, ama Noah'nın yüzünde görebildiğim tek şey gözlerinin berrak mavisini, çenesinin güçlü çizgisi, dudaklarının yumuşak kıvrımı - ondan başka bir yere bakmayı zorlaştıran her şey. Onunla tanıştığımda bunlar sadece bakması güzel şeylerdi, ama şimdi sadece bir bakış bile içimde kelebekler uçuşmasına yetiyor. Bu ne zaman oldu ki?

"Mackenzie," diyor aniden ve beni biraz sıçratıyor.

Bakışlarıyla buluşuyorum, gözlerinde kelebekleri daha da kötüleştiren bir sıcaklık buluyorum. Bir şey söylemek istediğini söyleyebiliyorum, dilinin ucuna yapıştığını görebiliyorum ve bir nedenden dolayı bilmek için *çaresizim*

Ne olduğunu. İster hormonlar, ister burası ya da sadece Nuh'un kendisi olsun, tüm varlığım onun söyleyeceği şeye *bağlı gibi* görünüyor.

Bu yüzden hiçbir şey söylememesi şaşırtıcı ama sadece bir anlığına, çünkü onun yerine dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğiliyor. Her zaman öpücüğünden sonra gelen o çılgınlık şimdi daha az görünüyor ve onun yerine göbeğimin hemen altından başlayan ve bacaklarımin arasında titreşene kadar derinlere yayılan yavaş, erimiş bir yanma var. Sadece *bugün* birlikte olduğumuz onca zamandan sonra hâlâ tahrik olmam imkânsız gibi görünüyor ama yine de tenimdeki parmak uçları elektrik kıvılcımları gibi ve ağzı şarap gibi tatlı, beni de aynı şekilde sersemletiyor.

Parmağının üzerimdeki çarşafa takılarak onu gevşettiğini, avucunun göğsümü kapladığını ve nazikçe sıktığını hissediyorum. Başparmağı meme ucuma dokunduğunda diliyle nefesimi yakalıyor ve daha fazla dokunuşunun peşinden gitmek için bilinçsizce eline doğru eğiliyorum.

"Çok yumuşaksın," diye geveliyor ağızıma karşı. "Çok güzelsin."

Ağzı boğazımda, köprücük kemiğimde, meme ucumu yakalamak için aşağıya indiğinde başım geriye düşüyor. Ağızının derinliklerine çekmeden önce dili orada dönüyor ve bu his doğrudan içime işliyor, daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Noah," diye nefes alıyorum.

Eli karnımın üzerinde geziniyor, parmakları bacaklarımin arasından kıvrılıp içime kayıyor. Sadece bu yüzden bile utanç verici derecede ıslağım ve parmaklarının içime girip çıkarken çıkardığı ses müstehcen ve gürültülü ama yine de tek düşünebildiğim *daha fazlasını* nasıl elde edeceğim. Şimdi acele etmiyor, Noah acele etmemeye kararlı görüldüğü için alıştığım çılgın tempo çoktan kayboldu.

Parmaklarını yavaşça içeri pompalıyor, sadece aynı dolambaçlı hızda geri çekiyor, sadece her şeyi tekrarlamak için, tüm bunlar olurken cildim her yerde karıncalanana kadar meme ucumla alay ediyor ve kemiriyor. Bunu yapmaya devam etmesini, beni çıldırtmak için tasarlanmış gibi görünen bu hızda beni kızdırmaya devam etmesini mi yoksa devam etmesi için ona yalvarmak mı istediğime karar veremiyorum, bana sadece elinden daha fazlasını vermesi için.

Bana dokunurken vücudu benimkini sarıyor, onu kendime yakın tutarken geniş omuzları ellerim için mükemmel bir yer. Kabarıklığı yalıyor

Göğsümün altında, dişlerini oraya bastırıyor ve yumuşak bir çığlık atarken sırtım eğiliyor, sıcaklığımla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Bu yüzden durduğunda, her şey aniden sona erdiğinde, başını kaldırıp donuk gözlerle bana baktığında ve bakışlarını karşılamak için eğildiğimde protestomu nefes nefese verdiğimde neredeyse acı verici.

"Benimle bir randevuya çık," diyor aceleyle.

Gözlerimi kırptırıyorum, hâlâ heyecanlıyım ve hâlâ bana dokunmadığı için sinirliyim. "Ne?"

"Gerçek bir randevu," diyor.

"Gerçek bir ..." Ne sorduğunu anlamaya çalışarak geri çekiliyorum. "Ama ... karmaşık. İşleri karmaşıkleştirmek istemedin."

"Ama öyle," diyor kararlılıkla, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Karmaşık bir durum. En azından benim için."

Ve tüm o endişe ve belirsizlik tekrar çöküyor, onu uzak tutmak için sahip olduğum tüm nedenler kendilerini göstermek için çirkin başlarını kaldırıyor. Bu kader saçmalığına inanmıyorum; aslında onu tamamen reddediyorum - sonuçta babamı delirtti ve beni yalnız bıraktı ve bu yüzden onu sakince reddetmek, kayıplarımı kesmek ve sahip olduğumuz bu iyi şeyin seyrini tamamladığını anlamak için her türlü nedenim var.

Ama kalbim hala çırpınıyor ve o ağır, sıcak taş hala göğsümde yuvarlanıyor, görmezden gelmek imkansız ve bir anda fark ediyorum ki bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi çekip *gitmekten*, önemli olup olmadığını görmek için bir şeyleri riske atmaktan daha çok korkuyor olabilirim.

"Gerçek bir randevu," diye şaşkınca yankılandım. "Albuquerque'ye ne dersin?"

"Bir yolunu bulacağız," diye cevap veriyor hemen, en ufak bir şüphe duymadan. Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmasa bile, bu işi yürütmek için elinden gelen her şeyi yapacakmış gibi söylüyor. "Sadece *evet* de."

"Noah, istediğine emin misin?"

"İstiyorum," diye araya giriyor. "Sana dokunup sonra da çekip gitme şansım olduğunu bile sanmıyorum."

Bunun midemde kendi kalıcı ikametgahlarını inşa ediyor olabilecek kelebekleri hışırdatmadığını iddia edemem ve buna rağmen

Tüm o temkinlilik ve hayır demem için tüm o nedenler. Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyorum, sırf bu gülümsemenin utanç verici seviyelere yayılmasını engellemek için eğilip ağzımı onunkine bastırmak zorunda kalıyorum.

"Tamam," diye mırıldandım ağzına karşı. "Gerçek bir randevu."

Noah gülümsemesini en ufak bir şekilde gizlemiyor, dudakları derin bir öpücükle benimkini kaplamadan sadece bir an önce genişçe kıvrılıyor. Dili alt dudağımda gezinirken öpücüğün içinde eriyorum, beni tamamen sarmak için yatakta biraz daha sürünürken ona açılıyorum. Elleri artık daha az sabırlı, beni orada sıkarken kaburgalarımın kalçalarımın doğru kayıyor, ben boxer külotunu aşağı indirmek için çekiştirirken bile bir dizini bacaklarımın arasına bastırarak onları ayırıyor.

Aleti karnımın üzerinde kaymak için serbestçe sallanıyor ve onu yumrukladığımda, tabanına kadar pompalamadan önce hafifçe sıkıldığında iniltisi dilime düşüyor.

"Bacaklarını etrafıma sar," diyor kalın bir sesle.

Tereddüt etmiyorum, ayak bileklerimi belinin arkasına kilitliyorum ve sikinin kalın başının girişime değıdığını hissettiğimde nefesimi tutuyorum, sonra beni doldurmak için yavaşça içeri iterken nefesimi tutuyorum. Gözlerimi kapatıp vücudumun onun sert uzunluğunun etrafında esneme hissine odaklanmaya çalışıyorum ve tam bunu yaptığımda Noah kalçalarını ileri atıyor ve nefesim kesilirken beni ağzına kadar dolduruyor.

"Gözlerini aç," diye ısrar ediyor. "Beni götürürken tam olarak nasıl göründüğünü görmek istiyorum."

O hareket etmeye başladığında bakışlarımı onunkiyle aynı seviyede tutmak zor oluyor; mantığıma tutunmaya çalışırken sıcaklığımın son kırıntıları odanın biraz dönmesine neden oluyor. Noah bir ön koluna yaslanırken elini başımın yanında tutuyor, sabit bir ritim oluştururken kalçalarını tekrar tekrar döndürüyor. Bundan önceki tüm zamanlardan çok hassasım, şimdiden sikinin içimde her kayışında derinlerde şişen o sıcak basıncı hissediyorum. Göğsümdeki o sıcaklık dışarıya doğru çiçek açıyor, her yerimi dolduruyor, ta ki ben sıcaklıktan başka bir şey olmayana kadar, her şeyin doruk noktası derinlerde, o başgösteren baskının kırılmaya hazır bir baraj gibi yol vermekle tehdit ettiği derinlerde.

"Noah," diye soluyorum, omuzlarını kavıyorum ve şüphesiz daha fazla iz ekliyorum. "Noah, ben-"

"İşte bu," diye homurdanıyor. "Benim için gel, Mackenzie. Benim için tekrar gelmeni istiyorum."

Gözlerimi açık tutmam için homurdanırken kirpiklerim titriyor ve gözlerim açık olsa bile yaklaşan orgazmımla görüşüm bulanıklaşıyor, vücudum gevşemeye hazır bir yay kırıışı gibi geriliyor.

İlk önce ayak parmaklarımda hissediyorum, gerçekleştiğinde, bacaklarımdan yukarı ve uyluklarıma ve daha derinlere doğru uğultulu bir akım gibi aktığını hissediyorum - onunla titremeye başladığımda bir dizi kıvılcımla patlıyor. Noah artık daha zorlukla içeri dalarken homurdanıyor ve oradaki kalınlık sadece zevkimi artırıyor, düğümü artık hareket edemeyene kadar içeride kilitlenirken bana en iyi şekilde dokunuyor. Noah'nın ellerimin altında titrediğini hissedebiliyorum, teni aşırı duyarlılaşmış gibi dokunduğum her yerde seğiriyor ve vücudum jöle benzeri bir kalitede erirken omuzlarında yavaş daireler çiziyorum, sıcak, yumuşak ve ölçsüz bir şekilde tatmin olmuş.

Sessizliğin içinde bir süre öylece yatıyoruz, rüzgâr pencerenin dışında hafifçe esiyor ve nefes seslerimiz havada birbirine karışıyor. Bir süre sonra başını kaldırdığında hâlâ içimdeydi, göz kapakları ağırlaşmıştı ve mavi gözleri daha koyu, daha fırtınalıydı.

"Tekrar yer değiştirmen gerekecek," diye kabaca idare ediyor, sesi hâlâ biraz nefes nefese geliyor. "Aksi takdirde rahatsız olabilirsin."

Yanağından öperim. "Sabah daha vakit var. Geri dönmeden önce."

"Geri," diye papağan gibi tekrarlıyor. Yanağını göğsüme yaslamak için yüzünü çeviriyor. "İşe geri dönmek istemediğimi söylemek benim için ne kadar karakter dışı olur?"

"Karakterime son derece aykırı," diye kestirip atıyorum. "Bir beyin hastalığına yakalandığınızı ve sadece anlamsız konuşmaya başladığınızı varsaymak zorundayım."

Dudakları kıvrılıyor, gözleri bana bakıyor. "Belki de öyle."

"Şüpheli," diye kıkırdıyorum. "Yine de benimle çıkmak istemen çok daha mantıklı olurdu."

Göğsümü ısıyor, ben de ciyaklıyorum. "Eğer bu akla yatkınsa," diye kıkırdıyor. "O zaman beyin rahatsızlığı olan sen olabilirsin. Belki de seni nöroloji bölümüne sevk ettirmeliyim."

Gözlerine dökülen ve onu olduğundan daha genç gösteren siyah saçlarını, ağzının yumuşak kıvrımını ve hala bir şekilde hayattan daha büyük hissettiren omuzlarının genişliğini alırken sırtımdan kendimi alamıyorum. Bir öcüye göre gerçekten de çok güzel. Yapacağı sinirli ifade neredeyse ona bunu söylemeye değer.

Başımı sallıyorum, hâlâ sessizce kıkırdıyorum. "Pek sayılmaz."

"Muhtemelen biraz uyumalıyız," diyor biraz esneyerek. "Özellikle de sabah seni tekrar kovalamak zorunda kalacaksam."

"Sana tozumu tekrar yedirmek için kesinlikle sabırsızlanıyorum," diye takılıyorum.

Homurdanıyor ve kollarını bana dolayarak daha da yakınlaşıyor. "Kazanmana izin verdim," diye mırıldanıyor.

"Tabii ki yaptın," diye gülüyorum. "O zaman yarın beni asla yakalayamayacağından emin olacağım."

"Oh, seni yakalayacağım," diyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor. Gözlerimi deviriyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"İstiyorum," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor. "Benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim, Mackenzie."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken nabzım hızlanıyor ama Noah çoktan uykuya dalmış, sanki buraya geldiğimizden beri beni en az bir düzine kez şaşkına çevirmemiş gibi tatmin olmuş bir uykuya dalıyor. Aramızda olan daha samimi şeylerden gelen garip sıcaklığı *sevdiğime* karar veriyorum ve hala biraz korkutucu olsa bile Eğer bir şans verirsem buna degebileceğini düşünüyorum.

Boynumu eğip Noah'nın alnına bir öpücük konduruyorum, yorgunluk bastırınca yastıklara yaslanıyorum. "Belki ben de senin benden uzaklaşmana izin vermiyorumdur," diyorum havaya.

18

Noa

İşe döndüğümüzde ne yapacağız, Noah?

İşe odaklanmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama bu kesinlikle çok zor. Mackenzie ve ben pansiyondan ayrılalı sadece kırk sekiz saat oldu ve Hunter ile teyzesi Jeannie'nin yatak odasını bıraktığımız durumla ilgili sert mesajlarına katlanmak zorunda kaldım. Sanırım temizlik için bana gönderecekleri faturaya değdi. Hatta daha fazla.

Buraya dönmek üzere arabama doluştuğumuzda Mackenzie çok kararsız görünüyor, tavırlarındaki her şey eve döndüğümüzde neler olacağına dair bir tedirginlikten söz ediyordu. O zaman bunu ona açıklayacak tam kelimeleri bulamamıştım, onunla sadece birkaç hafta geçirdikten sonra nasıl tüm planlarımı alt üst etmeyi düşündüğümü - onu korkutmaktan çok korktuğumu. Ama yine de öpücüğümün içinde eridi ve başka bir gece izin aldığımızda benimle *gerçek bir* randevuya çıkacağını tekrar söyledi ve sanırım bu en azından bir başlangıç.

Bu sabah Albuquerque'deki hastanenin yönetim kurulu müdürüyle konuştum ve bu çok komik. Tüm bunlardan önce buradan gitmek için sabırsızlanıyordum. Daha açık fikirlerle yeni bir başlangıç yapmak için toparlanıp başka bir eyalete taşınma fikri *heyecan vericiydi ama* şimdi beni sadece kararsızlığa itiyor. Mantıken, şu anda ne yapmak istediğimden bu kadar emin olmamın

Mackenzie'yle ve aramızda filizlenen bu tuhaf şeyle yüzde bin ilgisi var, tıpkı bu nedenlerle tereddüt etmenin büyük bir hata olabileceğinin farkında olduğum gibi. Öyleyse neden ayaklarımı sürüyerek yönetmenin teklifini değerlendirmem için bana biraz zaman vermesini istiyorum?

Belki de gerçekten aklımı kaçırıyorumdur.

Dikkatimi dizüstü bilgisayarına verirken başımı sallıyorum, e-posta istemcime tıkladığımda muammanın kendisinden bir mesaj buluyorum. Anında gülümsüyorum, onunla bu kadar küçük bir şekilde bile olsa konuşma fikri tüm vücudumu canlandırıyor ve kendi kendime kısa bir süre için gerçekten kaybediyor olabileceğimi düşünüyorum.

Bu sabah iki kişi bana son birkaç gündür beni bir mağaraya götürüp götürmediğini sordu. Umarım sabahınız biraz daha az sinir bozucu geçiyordur.

Bir cevap yazarken sırtıyorum.

Yani, bir yandan da mağara gezisi yaptığımızı ima etmenin iyi bir fikir olmadığını varsayıyorum?

Bunu okuduğunda gözlerini nasıl devireceğini hayal edebiliyorum, gülüşünü duyabiliyorum, bu da göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Ciddiyim. Aklımı *mi* kaçırıyorum?

Kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım, kapı kolu dönüp kapı gıcırdayarak açıldığında sandalyemde doğruldum ve tanıdık bir kumral saçın kapıdan dışarı baktığını gördüm.

"Hey," diye sesleniyor ve bu tek kelime kalbimin hızlanmasına yetiyor.

"Hey," diye cevap veriyorum, elinde kahverengi bir kâğıt çuvalla içeri adım atışını izlerken. "Ben de sana e-posta atıyordum."

"Muhtemelen bana şiir yazıyorsundur, değil mi? Sadece gözlerim için gerçekten mükemmel bir benzetme yaptığınızdan emin olun. Şu 'parlak kuruşlar' saçmalığından olmasın."

Başımı sallarken dudaklarım kıvrılıyor. "Not edildi."

"Sana öğle yemeği getirdim," diyor çuvalı masamın üzerine koyarken. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Önemli bir şey değil," diyor neredeyse savunmaya geçercesine. "Sadece meşgul olduğunuzda nasıl olduğunuzu biliyorum ve daha sonra kalp kateteriniz var." Omuz silkiyor. "Üç gün boyunca tüm hastaneyi soyduktan sonra düşük kan şekeri yüzünden parmaklarının titremediğinden emin olabilirim diye düşündüm."

Bu küçük bir şey ama beni düşünmüş olması beni mutlu ediyor, şu anda masamın üzerinde duran basit kahverengi kağıt torbadan kaynaklanan bir heyecan hissi. "Teşekkür ederim."

"Sadece bir sandviç," diyor kayıtsızca. "Sadece sade hindi. Çok heyecanlanmayın."

Çantaya uzanırken kıkırdıyorum. "Sandviçten çok fazla anlam çıkarmamaya dikkat edeceğim."

"Güzel," diyor sırtarak. "Randevuya çıkmadan önce herhangi bir önyargıya kapılmanı istemiyorum."

Çuvalı açarken duraksadım. "Önyargılar mı?"

"Evet," diyor ciddi bir şekilde. "Sadece bir sandviçle falan kurtulabileceğin gibi."

Kaşlarım çatıldı. "Oh?"

"Ben pahalı bir randevuyum, Noah," diyor bana dikkatle. "Ben beş yıldızlı bir kıyım."

"En sevdiğin yemek çorba," diye hatırlatıyorum ona.

Beni başından savdı. "Evet, ama *en güzel* çorbayı sipariş edeceğim," diye beni temin ediyor. "Et suyunda altın pullar olabilir."

"Doğru," diye mırıldandım. "Tabii ki."

Masamın kenarına oturdu. "Günün nasıl geçti?" "Günüm mü?"

"Senin günün," diye yankılanıyor. "Bir odaya her girdiğinde sessizleşen fısıltıları mı dinliyorsun?"

"Çoğunlukla buradaydım," diyorum ona dürüstçe. "Belgelemem gereken bir sürü prosedür notu vardı. Yetişmeye çalışıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm."

"Olma." Elimi onunkinin üzerine koymak için masama uzandım. "Ciddiyim."

Hafifçe gülümsediğinde yanaklarının rengi kızarıyor ama kısa bir süre sonra yüzünü çeviriyor, böylece göremiyorum. "Tuhaf hissettiriyor," diye belirtiyor. "Geri dönmek. Sanki gittiğimizden çok daha uzun süredir yokmuşuz gibi geldi."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandım.

Ona ayrılmak istemediğimi söylemedim, bunun çok fazla ve çok hızlı olabileceğini biliyordum. İhtiyacım olan son şey, bu konuda gerçek bir şans vermeyi kabul etmesini sağlamışken onu ürkütmek.

Çantayı açtığımda sadece bir sandviç olduğunu fark ettim. "Benimle yemiyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Geri dönmem gerek. Bugün oldukça az personelimiz var."

"Bana hiçbir anlamı olmayan vasat bir sandviç getirmek için zaman ayırdığın için minnettarım" dedim.

Mackenzie bir kahkaha atıyor. "Aman Tanrım, iğneleme mi? Bunu günlüğüme yazmam gerek. Kimse inanmayacak."

"Kötü örnek oluyorsun."

Masamın üzerinden atlayıp etrafında dönüyor ve elini dizime dayayarak eğiliyor. Dudaklarım, onunkiler benimkilere dokunmadan sadece bir an önce beklentiyle ayrılıyor ve öpücüğünün ağırlığının tadını çıkarırken gözlerimi kapatıyorum, yumuşaklığı hala bundan çok daha fazlasını istememe yetiyor.

"Bunu atlatacaksın," diye alay ediyor ayrılırken.

Yutkunuyorum. "İçimde haklı olabileceğine dair bir his var."

Az önce çalışma fikrini daha da zorlaştırmamış gibi uzaklaşıyor ve ofisimin kapısında durduğunda bana bir öpücük daha konduruyor. "Çıkınca sana mesaj atarım."

"Pekala."

O gittikten sonra ofis koltuğumda kıpırdamadan oturmak zorunda kalıyorum, vücuduma ne kadar istese de şu anda heyecanlanamayacağını hatırlatıyorum. Bir öpücük kadar basit bir şeyin - aslında bir öpücük bile değil - kalbimi hızlandırdığına ve pantolonumu çekiştirdiğine inanmıyorum, ama benim

Mackenzie söz konusu olduğunda vücut sürekli bir muhtaçlık durumuna geçmiş gibi görünüyor. Hem cennet hem de cehennem.

Tam notlarımı birkaç dakika sonra bitirmeyi kafama koymuştum ki telefonum masamda titremeye başlıyor ve arayanın Mackenzie olma ihtimaline karşı aşırı hevesli bir Chihuahua gibi anında canlanıyorum. Arayanın annem olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığına uğramıyorum ama bir an önceki hevesim biraz dağılıyor ve bu kadar saçmaladığım için kendimi azarlıyorum.

"Alo?"

"Bu kızı ne zaman yemeğe getireceksin?"

"Sana da merhaba anne."

"Noah Taylor. Oraya geleceğim ve seni dizime yatıracağım. Ne kadar büyük olduğun umurumda değil."

Gözlerimi kapatıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Onu yakın zamanda akşam yemeğine getireceğimi sanmıyorum. Hala çok ... yeni."

"Görünüşe göre işten kaçıp Hunter ve Jeannie'nin pansiyonuna gitmen o kadar da yeni değil."

Kaşlarımı çattım. "Seninle ne kadar az şey paylaştığımı düşünürsek, özel hayatım hakkında bu kadar çok şey biliyor olman gerçekten çok saçma."

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "Düşünsene. Zavallı annen bir tür sapık gibi Regina'dan senin hayatınla ilgili kırıntılar dileniyor. O kadının yirmi yıl önce Roseanne Barr'la bir barda tanıştığı zamanı hatırlamasını kaç kez dinlemek zorunda kaldığımı biliyor musun? Roseanne *Barr*'la *barda tanışmasının çok* zekice olduğunu düşünüyor. Ve işte ben de bunu tekrar tekrar dinlemek zorunda kalıyorum, komik buluyormuş gibi yapıyorum, sırf oğlum hakkında içeriden bir bilgi edinebilmeyi umuyorum, çünkü o hiçbir zaman-"

"Tamam, anne. Anlıyorum. Çok kötü muamele görüyorsun."

Mırıldanıyor. "Bunu tespit ettiğimize sevindim. Şimdi bana müstakbel gelinimle neden tanışamayacağımı söyleyin."

"Ondan müstakbel gelinin olarak söz etmen senin aleyhine büyük bir işaret."

"Ne? Demek istediğim, zaten onun sıcaklığını onunla geçiriyorsun, elbette bu senin de-"

"Mackenzie'nin yarışlarını tartışmayacağız."

"Tamam, tamam. Ben sadece oğlumun hayran olduğu kadınla tanışmak istiyorum."

Mackenzie'ye *bayıldığım* varsayımıyla tartışmak istiyorum, ama kafamın içinde bile bu zayıf bir çaba gibi geliyor.

"Öncelikle, benimle gerçek bir randevuya çıkmayı kabul etmesini sağladım," diye iç geçiriyorum. "Onu aileme maruz bırakmak onu korkutup kaçırarak bir şey gibi geliyor."

"Bizi bir işkence biçimi gibi gösteriyorsunuz."

İçimden bir kıkırdama geçiyor. "Yemek sırasında ona çocuk isteyip istemediğini sormayacağını garanti edebilir misin?"

"Şey, kesinlikle deneyebilirim," diye mırıldanıyor annem inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Bence sen ve Mackenzie'nin büyükannesi iyi anlaşırdınız," diyorum sırtarak.

"Acaba Mackenzie'nin büyükannesi torunundan dış çeker gibi bilgi almak zorunda mı?"

"Bırak da aramızdaki meselenin ne olduğunu anlayayım, tamam mı? Beni tamamen aştığını fark etmemesi koşuluyla, ikinizin bir noktada buluşmasını ayarlayabileceğime eminim."

"Oh, kapa çeneni. Sen bir avsın. Somurtkan bir münzevi olmadığın zaman." "Bana olan güvenin güven verici."

"Albuquerque işi hakkında bir şey duydun mu?"

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onlardan haber aldım ama Mackenzie de dahil olmak üzere kimseye bahsetmedim. Çoğunlukla bu fırsatla ilgili ne yapmak istediğimden emin olamadığım için. *Tek bir randevu* ihtimaline dayanarak tüm geleceğimi yeniden değerlendirmek büyük olasılıkla tedbirsizce olur, ancak annemin Mackenzie'ye olan *hayranlığımla ilgili* değerlendirmesinin tamamen temelsiz olmadığını zaten tespit ettiğime göre ...

"Pleasant Hill'den döndüğümde onlardan bir e-posta aldım," diye itiraf ediyorum. "Daha fazla zaman istedim."

"Hâlâ işi düşünüyor musun?"

"I . . ." Kaşlarım çatılırken parmaklarım masamda dalgın dalgın sallanıyor. "Öyle olmalıyım, değil mi? Sırf biriyle tanıştım diye böyle bir fırsatı değerlendirmemek gülünç olurdu."

Bunu bir soru gibi söylemiyorum, annemden çok kendimle konuştuğumun farkındayım.

Annem, "Biri ve o çok farklı iki şeydir," diyor.

Sesim daha yumuşak çıkıyor, sanki bu olasılıkla ilgili bir şey söylemekten korkuyormuşum gibi. "Bunu bilmeme imkân yok. Bu kadar kısa bir süreden sonra olmaz."

"Tatlım, seni hayatın boyunca tanıdım ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, bu konuyla uğraşıyor olman bile en azından bir fikre sahip olduğunun iyi bir göstergesi."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Mackenzie öncesi ben, özel hayatım için ne anlama gelirse gelsin, kariyer basamaklarını tırmanmak için iki kez düşünmezdim. Tek ilgilendiğim şey buydu. Ama sonra tekrar . . . Endişelenecek başka bir şeyim olma d ı .

"Tüm bunlar hakkında fikrini değiştirmesinden endişe ediyorum."

Benim hakkımda bir şey söylemem.

Annem hemen cevap vermiyor ama hattın diğer ucundan düşündüğünü duyabiliyorum. Sonunda ahizeye doğru iç geçiriyor. "Aşkla ilgili komik olan da bu Noah. Korkutucudur ve hiçbir garantisi yoktur. Kesin bir şey olduğu için aşık olmayız. Aşık oluruz çünkü kalplerimiz beyinlerimizle aynı dili konuşmaz. Kalbinizde "ya olursa" diye endişelenen o küçük ses yoktur. İyi bir şey görür ve her şeyi yapar. Bazen kafanızdan çok kalbinizi dinlemeniz gerekir."

Düşüncelerim *aşk* kelimesine takılıyor, çünkü o da Mackenzie ve benim yaptığımız her neyse onunla ilgili olması mümkün olmayan bir tür yabancı kavram gibi geliyor. Çok erken. Öyle olmak zorunda. En azından aklım bana bunu söylüyor. Bunun yerine başka bir şey dinlemem gerektiğini söyleyen annemin haklı olup olmadığını merak ediyorum.

Başımı sallayıp kendimi toparlıyorum.

"Her şeyi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var," diye kararlılıkla devam ediyorum. "Daha gerçek bir randevuya bile çıkmadık. Bunu gerçekten denemek Mackenzie'nin dışarıda, senin deyimimle asık suratlı bir münzeviden daha iyi seçenekleri olduğunu görmesini sağlayabilir."

"Yapma bunu," diye azarlıyor annem. "Güvensizliğinin arkasına saklanma. Biliyorum, alfaların sert ve her şeye dayanıklı olması gerekir ama ikimiz de biliyoruz ki sen bu yanını bunca yıldır özenle sakladın çünkü birilerinin gerçek seni görmesinden ve gördüklerinden hoşlanmamasından korkuyorsun. İnsanları içeri almaktan korkuyorsun."

"Böylesi daha kolay," diye itiraf ediyorum.

"Evet," diyor annem. "Aşk da hiç kolay değil." Burun deliklerimin arasından bir kahkaha atıyorum. "Dil."

"Ben senin annenim," diye bağılıyor. "Dediğimi yap, yaptığımı değil." "Doğru."

"Sadece bu konuda kafanı fazla meşgul etmemeye çalış," diye ısrar ediyor. "Bu Mackenzie'nin seni şaşırtabileceğine dair içimde iyi bir his var."

Mackenzie'nin beni her gün şaşırttığını ona söylemedim.

"Elbette," diye cevap veriyorum, dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. "Deneyeceğim." "Ve onu yakında bizimle buluşmaya getir, lanet olsun."

"Lang-"

"Evet, evet." "Seni seviyorum" diye eklediğinde sesi daha yumuşak. Somurtkan bir münzevi olsan bile."

Sırıtişım yayılıyor. "Ben de seni seviyorum."

Mackenzie'yi götürebileceğim bir yer aramak için dizüstü bilgisayarımı açarken telefonu kapatıp bir kenara atıyorum. Ona şimdiye kadar içtiği en güzel çorbayı bulmaya niyetliyim.

Mackenzi

"Peki ya bu?"

Parker TikTok'ta gezindiği yatağımdan başını kaldırıp erkek arkadaşı Vaughn'un bana doğru tuttuğu elbiseye burnunu kırıştırarak bakıyor. "Rengini beğenmedim."

"Bunu bana doğum gүнüm için almıştın," diyorum kuru bir ifadeyle.

"Öyle mi yaptım?" Kaşları çatılıyor. "Annemin bunu benim için seçmiş olduğuna hiç şüphem yok. Bu boktan şeylerde gözüm olmadığını biliyorsun. Bu yüzden" -erkek arkadaşına doğru eliyle işaret ediyor- "destek getirdim."

Vaughn'u kenara itip dolabıma geri dönerken ofluyorum. "Bu işte iyi olman gerektiğini sanıyordum."

"Bütün eşcinseller iyi bir zevke sahip değildir," diye homurdanıyor Parker. "Beni bir kutuya koymayın. Hepimiz Tan France olamayız."

"*Harika bir tarzı var,*" diyor Vaughn. "Seni o programa çıkarmalıyım."

"Ben heteroseksüel değilim," diye cevaplıyor Parker. "Belli ki."

"Bebeğim, eğer seni Levi's'tan çıkaracaksa, esnek olmaya hazırım," diye gülüyor erkek arkadaşı.

Vaughn bana doğru göz kırparken Parker gözlerini deviriyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. O da yanımdan geçip bir şey almak için uzandı.

dolabımın arkasında. "Oh, bu güzelmiş."

"Üniversiteden beri bunu giymedim," diyorum kaşlarımı çatarak. Ondan siyah elbiseyi alıyorum ve dalan yakasına bir kez daha bakıyorum. "Bununla uyumlu bir sütyenim olup olmadığını bile bilmiyorum."

Vaughn kaşlarını sallıyor. "Her zaman onsuz da gidebilirsin." "Ve meme uçlarının yanından geçtikleri herkese merhaba demesine izin mi vereyim?" Parker bize bakıyor

İnanılmaz bir şekilde. "Dışarıda kar yağıyor."

"Lütfen meme uçlarım hakkında konuşma," diyerek tişörtümü başımın üzerine çekmeden önce ona doğru fırlatıyorum.

Parker hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Senin mallarınla ilgilenmiyorum. Olmam onları sürekli görmem gerektiği anlamına gelmez."

"Beni milyonlarca kez çıplak gördün," diye gülüyorum. "Sanırım vücudumu soyut sanat eserleri gibi görüyorsun."

Parker bir kaşını kaldırıyor. "Az önce vücudundan sanat olarak mı bahsettin?" Vaughn fermuarımı çekerken, "Haksız değil," diyor.

Parker'a kendini beğenmiş bir sırıtış attım. "En azından biriniz zevk sahibi."

"Onu cesaretlendirme," diyor Parker, dilini gıcırdatarak. "Zaten olduğundan daha çekilmez biri haline gelecek."

"Beni seviyorsun," diyorum ona bir öpücük gönderirken.

Vaughn beni dolaptan dışarı itiyor, böylece aynada kendime bakabiliyorum.

Ben bir o yana bir bu yana dönerken takdirle, "Sanırım bu o," diyor. "Ve bu kumaşla meme uçlarını gerçekten göremiyorum."

"Trajedi," diye mırıldandı Parker. "Dr. Alpha hayal kırıklığına uğrayacak." "Onları daha sonra görmesine izin vereceğim," diye kestirip atıyorum. "Merak etme."

Parker yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

Elbise *gerçekten güzel* görünüyor, kabul ediyorum. Rahat, siyah kumaş kalçalarımı gurur verici bir şekilde sarıyor ve Vaughn'un saçıma ikna ettiği yumuşak buklelerle eşleştirilen düşük yaka bana gerçekten seksi bir hava veriyor. Önlük ve beyaz önlüklerden çok farklı olduğu kesin.

Alt dudağımı ısıırıyorum. "Sence beğenecek mi?"

"Adamın seni günlerce bir seks kabinine götürmesine izin veriyorsun ve elbiseni nasıl beğeneceğinden mi endişe ediyorsun?"

Omzumun üzerinden Parker'a ters bir bakış fırlatıyorum. "Bu farklı." "Dr. Alpha ile evleneceksin, değil mi?"

Midem tehlikeli bir şekilde çırpınıyor ve yanaklarımın nasıl kızardığını ikisinin de görmemesi için arkamı dönüyorum. "Öyle bir şey değil. Sadece bir randevuya çıkıyoruz."

"Mhm," diyor Parker, sesi ikna olmamış gibi çıkıyor. "Sadece sen tanıştığımız en büyük pislikle takılabilir ve onu bir ev kocasına dönüştürebilirsin."

Vaughn, "Belki de vajinası büyülüdür," diye düşünüyor.

Şimdi de surat yapıyorum. "Vajinam hakkında da konuşmak yok."

Kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum, ellerimi karnıma bastırarak içimde hala çırpınan sinirleri yatıştırmaya çalışıyorum. Yalnızca bu yıl pek çok randevuya çıktım ama en son ne zaman biri için bu kadar ... endişelendiğimi hatırlamıyorum. Bu konudaki duygularımı tam olarak ifade edemiyorum bile; sanırım hem çok heyecanlıyım hem de çok gerginim. Noah'la yaptıklarımız düşünüldüğünde bu gerçekten aptalca, ama bu geceyle ilgili bir şey aramızda olan her şeyden daha gerçek geliyor.

Sana dokunup sonra da çekip gitme şansım olduğunu bile sanmıyorum.

Hatırladıkça gülümsememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Parker'ın sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Seni ne zaman alacak?"

"Saat altıda burada olması gerekiyordu."

"Çok yaklaştın, değil mi?"

"Sakin ol," diyorum ona. "Kimse hiçbir zaman vaktinde gelmez-"

Kapı zilimin sesi beni sarsıyor. Paniklemem için iyi bir neden yok ama Parker'a kocaman gözlerle bakıyorum, ayakkabılarımı almak için eğildiğimde bakışlarım ondan Vaughn'a kayıyor. "Saklanmanız gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Bir randevuya hazırlanmak için *yardıma* ihtiyacım olduğunu bilmesini istemiyorum!" Biraz zıplayarak ayakkabımın tekini giydim. "Burada 'toparlanmaya' çalışıyorum."

"Belli ki harika bir iş çıkarıyorsun," diye kıkırdıyor Parker.

Vaughn onu yatağımdan kaldırdı. "Hadi bebeğim. Saklanabiliriz."

Parker küçük stüdyo dairemin etrafına bakıyor.

"Bunu nerede yapmamızı öneriyorsun?"

Vaughn yatağımın diğer tarafındaki açık kapıyı işaret ediyor. "Banyo mu?"

"Eğer kendimizi onun banyosuna sokacağımızı düşünüyorsan-"

Vaughn tekrar kolunu çekiştirir. "Uslu dur, sonra telafi ederim."

En iyi arkadaşımın yüzünün, yanaklarından kulaklarına ve saç çizgisine kadar pembeleşmesini izliyorum. "Peki," diye mırıldandı. "Kendimiz çıkarız."

"Yatağında seks yok," diye gülerek azarlıyorum.

"Ugh," diye inliyor Parker. "Gitmiyoruz-"

Kapı tekrar çalıyor ve Vaughn Parker'ı banyoma çekerken onları kovuyorum. Dolabımın arkasında asılı duran aynaya son bir kez bakarken saçlarımı okşuyorum, ellerimi elbisemde gezdiriyorum ve kendime gergin olmamı gerektirecek bir şey olmadığını söylüyorum. Bu sadece normal bir randevu ve Noah zaten benim *her şeyimi* gördü.

Bu, saniyeler sonra kapı tokmağıma uzandığımda elimin biraz titremediği anlamına gelmiyor.

Nuh'un görüntüsü mü yoksa kokusu mu daha bunaltıcı bilemiyorum. Bastırıcıları bir süredir geçmişte kaldı ve taze, temiz aromasının tam patlaması en iyi şekilde baş döndürücü. Üzerimdeki ellerine ve beni saran bedenine dair anılarımı canlandırıyor ve koyu renk kot pantolonunu ve kaşmir olduğu şüphesi uyandıran yumuşak, siyah kazağını gördüğümde boğazımda büyüyen yumruyu yutmak zorunda kalıyorum.

"Peki." Aramıza bakıp ne kadar benzer giyindiğimizi fark ettiğimde ona gülümsüyorum. "Belli ki birimizin üstünü değiştirmesi gerekecek."

Noah'nın gözleri vücudumda gezinirken sanki gerçek bir ağırlık hissediyorum, sanki parmağını tenimde gezdiriyormuş gibi her yavaş santimi hissediyorum. "Umarım bu sen olmazsın," diyor sessizce.

İçimden küçük bir ürperti geçiyor ve arkamdan homurtuya benzeyen yumuşak bir ses duyuyorum. Hemen ceketimi alıp koridora çıkıyorum ve Noah'ya katılmak için kapıyı arkamdan kapatıyorum. "O kazağın içinde sen olamayacak kadar iyi görünüyorsun, o yüzden sanırım o çift biz olacağız."

Ne söylediğimi fark ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor; bizi gerçek bir *çift* olarak adlandırmak için kesinlikle çok erken ve bu kelimeleri söylemek bile boğazımdaki yumrunun biraz daha şişmesine neden oluyor. Noah yine de hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, elimi ağzına götürüp parmak eklemlerime bir öpücük kondurmadan önce parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor.

"Benim için sorun değil," diyor aynı sessiz tonda.

Sanki Tanrı'ya karşı dürüst bir *an yaşamamışsınız* gibi beni peşinden sürüklüyor - ve ben de kelimelerin ne olduğunu hatırlamaya çalışarak onun peşinden gidiyorum.

Korkarım Noah bu buluşmada model trenlerden bahsetmek gibi can sıkıcı bir şey yapmazsa, kendimi önemsememe konusunda ciddi bir sorun yaşayabilirim.

"GERÇEKTEN nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

Denver için ılıman bir gece; sıcaklık Noah ve benim şehir merkezindeki kaldırımlarda paltolarımızın içinde titremeden yürüyebilmemizi sağlayacak kadar ılık. Hala elimi tutuyor, bu bizim için kesinlikle yeni bir şey, ama parmaklarımı kurtarmak için herhangi bir hareket yapmadığımdan, bundan hoşlandığımı varsaymak zorundayım.

"Birazdan göreceksin," diye kıkırdıyor Noah.

"Sanırım şimdi sana sürprizlerden hoşlanmadığımı söylemek için iyi bir zaman," diye homurdandım.

"İyi bir sürpriz bile mi?"

"Mesele de bu, kim nereden bilebilir ki? Birisi 'Oh, bu bir sürpriz' diyor ve biz de onun, ne bileyim, böbreğimizi çalmak yerine bize sürpriz bir parti vereceğini varsayıyoruz."

Dudakları seğirirken Noah'nın kaşları kalkıyor. "Aletlere hazır erişimim var sanırım."

"Vay canına. Demek itiraf edeceksin, ha? Bütün bunlar böbrek almak için hazırlanmış bir tuzaktı," dedim. "Muhtemelen Albuquerque işi falan yoktur. Sadece karaborsada bulaştığın birkaç kötü adam-"

Bir köşeyi döndükten sonra duruyoruz ve bakımlı çalılıklarla kaplı kapalı bir pavyonun altında, her şeyin ortasına yerleştirilmiş masalarla kare şeklinde dizilmiş birkaç sıra küçük yiyecek kamyonu var.

Hâlâ yumuşak bir şekilde gülümseyen Noah'ya kaşlarımı çatıyorum. "Ucuz bir randevu olmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Sanırım bir istisna yapacaksınız," diyor kendinden emin bir şekilde. "Nedir bu?"

"Yerel gıda satıcıları pazarı. Bunu her hafta sonu yapıyorlar. Tüm mutfaklar farklı, ancak genellikle sundukları menüler için bir tema var."

"Bir tema mı?"

"Mhm." Başparmağının elimin arkasında gezindiğini hissediyorum ve kendi kendime, bunu yapmaya devam ederse beni çöplükten beslemesine izin verebileceğimi düşünüyorum. "Bu gecenin temasının ne olduğunu tahmin edebilir misin?"

Başparmağını yavaşça ileri geri hareket ettirmesi hâlâ dikkatimi dağıtıyor. "Um . . . Taco Salı?"

"Bugün Cuma," diye gülüyor.

"Sadece dökül. Sana söyledim, sürprizler berbattır."

Noah tekrar elimi tutuyor ve bana kayıtsızca "Çorba gecesi" derken ben de onun yanına düşüyorum.

"Şaka yapıyorsun."

Noah bir kahkaha atıyor ve sesi göğsümü tuhaf hissettiriyor.

İlk kez böyle güldüğünü duyuyor olabilirim. "Gülmüyorum." "Aman

Tanrım." Gerçekten aşağı yukarı zıplıyor olabilirim. "Ben alıyorum Her şeyden bir tane. Her şeyden bir tane alabilir miyim? Mini boyları var mı? Hepsini denemek istiyorum."

Noah kendinden son derece memnun görünüyor ve kabul edelim ki öyle de olmalı, elimi tekrar ağzına götürerek hızla bağımlılık haline gelen bir hareketle dudaklarını arkaya doğru fırçalıyor. "Ne istersen alabilirsin."

"Pekâlâ," diye uyarıyorum, onun masum öpücüğü kadar nefessiz kalmamaya çalışarak hissettiriyor. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Noah elimi hiç bırakmadan gülümsemeye devam ediyor.

Masamızda on bir küçük bardak çorba var. On bir. Muhtemelen bundan utanmalıyım ama içimde baş döndürücü bir heyecandan başka bir şey hissedemiyorum. Miso var, pho var, taco var, hatta gazpacho bile var ve Noah her birini denememe izin vermekten memnun görünüyor, kendi minestrone kasesini emzirirken ve ara sıra onu denemeye zorladığım bir şeyden gizlice ısırırken abartılı inlemelerimi ve sevinçli seslerimi adım adım alıyor.

Sonunda, bir gün önce taktığı zor bir stenti anlattıktan sonra, "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," diyorum. "Böyle bir şey olduğunu nasıl bilmezdim?"

"Oldukça yeni," diyor Noah bana, kaşığını yalayarak temizlerken, bu hareket beni çok sıcak hissettiriyor. Çardak altına kurdukları açık hava ısıtıcılarını suçluyorum. "Sadece birkaç ay önce yapmaya başladılar."

"Dikkatli ol," diye takılıyorum. "Bu kulağa tehlikeli bir şekilde kader gibi geliyor."

Noah bir ısırık daha alırken gülümsüyor. "Ve bu konuda ne hissettiğini biliyoruz."

"Hey, var olmaması iyi bir tesadüften hoşlanmadığım anlamına gelmez."

"Yani, sen. . . bundan hoşlandın mı?" Noah'nın bakışlarındaki gergin titreşimi yakalamak için başımı kaldırıyorum ve sanki emin değilmiş gibi beni dikkatle süzmesini izliyorum. "Ucuz bir randevu olmadığını söylediğini biliyorum ama bu bana bir şey gibi geldi-"

Küçük masamıza uzanıp elini kendi elimle tutuyorum -kısmen onu rahatlatmak için, kısmen de elinin ağırlığına hızla bağımlı hale geldiğim için- ve ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey veriyorum.

"Bayıldım," diyorum ona içtenlikle.

Noah'nın omuzları bunu duyduktan sonra gözle görülür şekilde daha az gergin görünüyor. "Güzel. Sonunun senin anlattığın korku hikâyelerinden biri olmasını hiç istemem."

"Hey, bir saat boyunca spor salonundan ya da kriptodan hiç bahsetmedin - bu yüzden bu yıl çıktığım diğer randevulardan çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Güzel," diyor tekrar. "Ben ... istedim." Kasesine bakıyor, biraz utanmış görünüyor. "Mükemmel olmasını istedim."

Kulübede geçirdiğimiz zamandan beri göğsümde yer edinen o ağır şey, onu unutmadığımdan emin olmak istercesine zonkluyor ve Noah'nın ne kadar *güzel olduğunu* takdir etmek için bir saniye duruyorum - konu Denver General'in Karabasan'ı olunca böyle düşüneceğimi hiç düşünmemiştim. Ama öyle, karar verdim. Ve sadece dış görünüşü değil. Beni çok korkutuyor ama aynı zamanda daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içimi ısıtıyor.

"Öyle," diyorum ona. "Mükemmel."

Gülümsemesi yavaş ve utangaç ve onun cüssesinde biri için gülünç görünmesi gerekir. Bunun yerine, midemi bulandırıyor. Kalbim göğsümden fırlamadan önce göz temasını kesmek zorundayım, dikkatimi dağıtmak için şu anda üzerinde çalıştığım Fransız soğanlarına odaklanıyorum.

"Bunlardan herhangi biri sana garip geliyor mu?"

Noah başını hafifçe eğiyor. "Nasıl yani?"

"Sadece ..." Kaşığımı amaçsızca karıştırıyorum, hâlâ ona bakmıyorum. "Yani, yaptığımız onca anlaşımdan ve yaptığımız onca şeyden sonra ..." Kafamı kaldırdığımda onun kokusu birden yoğunlaşıyor ve bakışlarında tam şu anda yaptığımız *her şeyi* düşündüğünü söyleyen bir parıltı görüyorum. Bu, masanın altında kalçalarımı biraz daha sıkıca birbirine bastırmama neden oluyor. "Sadece tüm bunların yüzümüze patlamasından endişe ediyorum."

Noah bir an cevap vermiyor, düşünceli görünüyor. Sonra boğazını temizliyor. "Sanırım bazı açılardan tuhaf."

"Oh." Kendimi biraz sönük hissediyorum. "Doğru."

"Ama," diye hızla ekliyor, orta parmağı bileğimde zar zor daireler çizene kadar parmaklarının açık avucuma doğru kaymasına izin veriyor. "Biraz gariplikten hoşlandığımı fark ettim."

Dudaklarım sırtarak kıvrılıyor. "Öyle mi?"

"Mackenzie, ben-" Yine hafifçe utanmış görünüyor ama bakışlarımı tutmayı başarıyor. "Senin dahil olduğun yerde hoşuma *gitmeyen* pek bir şey olmadığını fark ediyorum."

İçimdeki o sıcak, ağır şey şu anda göğsümün tüm kuytularını ve çatlaklarını doldurmak için balon gibi şişiyor olabilir ve bunun tadını çıkarmak için kendime izin vermek, bu hissin tadını çıkarmak için bir an bile ayırmak tehlikeli geliyor. Belki de tehlikeli, ama yine de beni bunu yapmaktan alıkoymuyor.

"Aynen," diyorum beceriksizce. "Yani sen de."

Gülümsemesi gerçekten yasadışı olmalı, diye düşünüyorum boş boş. Gülümsemesini sadece benim yanımdayken ortaya çıkardığı için neredeyse minnettarım; eğer herkes gülümsediğinde ne kadar iyi görüldüğünü bilseydi, benim için sağlıklı bir rakip olabilirdi.

Vay canına Mack, onun adını defterine küçük kalplerle de yazabilirsin.

"Düşünüyordum da," diyor Noah, acınası düşüncelerimi yarıp geçerek. "Bu hafta sonu ikimiz de izinliyiz."

Nabzım hızlandı. "Evet?"

"Sadece ... geçen hafta sonu." Boğazını temizliyor. "Sadece ... olmak için çok fazla zamanımız olmadı, sanırım."

Zihnimde görüntüler yanıp sönüyor, benim yalvardığım ve onun tamamen verdiği görüntüler. Kalçalarımı birbirlerine doğru biraz daha bastırıyorum. "Yapmadık."

"Ben sadece düşünüyordum. Eğer istersen yani. İstemiyorsan baskı yok, ama evimin şehir merkezine ne kadar yakın olduğunu düşünüyordum ve planın yoksa - ki olabilir ve bu tamamen sorun değil - ama eğer yoksa, düşündüm ki-"

Onun gibi görünen ve onun gibi kokan dev gibi bir adam, bocalarken bu kadar *sevimli olmamalı*. "Çıkar ağzındaki baklayı, Noah."

"Hafta sonunu benim evimde geçirebilirsin," diyor aceleyle. "Eğer istersen. Birlikte biraz daha zaman geçirmek için. Burada ne olduğunu görürsün."

"Neredeyse beni yatak odana kilitlemeye ve benimle birlikte olmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor," diye takılıyorum.

Gözleri hafifçe kararıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Diğer şeylerin yanı sıra," diyor bana yavaşça, kelimeleri söylediği için yarı şaşırılmış görünüyor. "Ama . . . Sadece seninle daha fazla zaman geçirmek istedim."

Göğsüm şişmeye devam ederse gerçekten patlayabilir. Kasemi ağzıma götürmek ve çorbamın son parçalarını yudumlamak zorundayım.

Yüzümdeki hoppa sırtışı gizleyerek bir an kendimi toparladıktan sonra masaya geri koydum ve omuz silkerek bir omzumu kaldırdım.

"Sen varsan ben de varım," diyorum ona, sakın davranmak için son bir gayretle hissettiğimden çok daha az heyecan göstererek.

Noah rahatlamış görünüyor, dudakları ıslatırken yuvarlanıyor ve gözümü harekete çekiyor. Şu anda neredeyse kendimi, sırf buradan daha hızlı çıkıp Noah'nın yatak odasına dönebilmek için hala denememi bekleyen çorbanın son parçasını da yakındaki çöp kutusuna atarken hayal edebiliyorum.

O zaman başımın gerçekten belada olabileceğini fark ettim.

20

Noa

"DR. TAYLOR?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve önlüklü kadının beklentiyle bana baktığını fark ediyorum. "Hm?" "İyi misin?" Bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Biraz gibiysin.

bir dakika boyunca kahve makinesine gülümsüyor. Dürüst olmak gerekirse bu biraz ürkütücü."

"Özür dilerim." Gözlerim onun isim etiketine kaydı. "Jessica." Kaşlarımı çatıyorum, ismi tanıdık geliyor ama nereden geldiğini çıkaramıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Jessica sırtıyor. "Neredeyse bir saattir seni arıyorum. Bay Guzman'ın çizelgesini hâlâ imzalamadınız."

"Oh." *Kahretsin*. Onları bu kadar bekletmek hiç bana göre değil. "Özür dilerim, dikkatim dağılmıştı."

"Mhm." Hemşire kollarını kavuşturuyor, daha az sinirli ve daha çok ... kendini beğenmiş görünüyor. "Eminim öylesindir."

"Pardon?"

Beni başından savdı. "Eğer bunları benim için imzalatabilirsen, söz veriyorum seni bir daha doktorlar odasında avlamaya gelmeyeceğim."

"Doğru, doğru." Telaşlı bir hareketle beyaz ceketimin yakasını düzeltiyorum. "Bunu hemen şimdi yapacağım."

Jessica arkasını döndüğünde hâlâ sırtıyor ve elini omzunun üzerinden sallayarak el sallıyor. "Bu arada çiftleşmeniz için tebrikler!"

Bu çok garipti. Kendimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. Geçen hafta sonundan beri Mackenzie'nin bütün bir hafta sonu boyunca benim evimde kalmasının anılarında kendimi ilk kez kaybetmiyorum. Onun kokusu çarşafarımda, mutfagımda ve kanepemin her yerinde - ve onun evinde uyumaya geri döndüğünden beri, kendimi evimdeki varlığını giderek daha fazla özlerken buluyorum. Sadece bir kez *resmi olarak* buluştuğumuz düşünülürse bu hiç de mantıklı değil.

Sanırım personel benim bir tür psikotik krizin eşiğinde olduğumu düşünüyor; bir odaya girdiğimde birden fazla kez konuşmalar kesildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı - Mackenzie'nin hastanenin "Dr. Taylor ilk kez gülümsüyor" diye çalkalanmasını ne kadar histerik bulduğunu söylemeye gerek bile yok. Bunun doğru olamayacağını düşünüyorum. Mackenzie'yle tanışmadan önce de gülümsemiştim. Kesinlikle.

Kahve alma işini bırakıp salondan çıkıyorum ve hemşire Jessica tekrar beni aramaya gelmeden önce o çizelgeyi imzalayabilmek için ofisime dönüyorum. İşim bittiğinde Mackenzie'ye mesaj atmayı düşünüyorum, cevap verecek zamanı olmadan bir sabah içinde iki kez mesaj atmanın rahatsız edici olup olmayacağını merak ediyorum. Bunun yerine e-postalarımı kontrol ediyorum, beni görüldüğümde daha takıntılı gösterebilecek herhangi bir şeyden dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Albuquerque'ye verdiğim ve düşünmek için daha fazla zaman isteyen tehlikeli cevaba bir yanıt var ve benden mümkün olan en kısa sürede bir yanıt almaları gerektiğini hatırlatıyor. Görmezden geliyorum, kendime birkaç günün daha zararı olmayacağını söylüyorum. Mackenzie'yle bunu yakında konuşabilirim diye düşünüyorum. Şimdi biz

Kaşlarımı çatıyorum, sandalyemde geriye yaslanıyorum. Ne olduğumuzu tam olarak tanımlayamadığımız aklıma geliyor. Şu anda rol yapmaktan daha fazlası olduğumuzu düşünmek istiyorum, ancak flört etme konusundaki deneyimsizliğimi göz önüne alırsak, tam olarak emin olamıyorum. Belki bu konuda da konuşmalıyız. Bunu yapma düşüncesi midemi düğümlerse bile, çünkü ya bunun çok erken olduğunu düşünürse? Ya beni eğlendirmekle ilgilenmiyorsa?

Sadece bir randevu ve birkaç yakınlaşmadan sonra benimle gerçek bir ilişki kurma fikrinden nasıl vazgeçersiniz?

Onu dışarı çıkardığım gecedan beri kafamı kurcalayan bir soru bu.

Sandalyeme daha da gömölürken nefesimi üflüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve böyle bir çıkmaza girmeme nasıl izin verdiğimi merak ediyorum. Ekler hiçbir zaman bana göre olmadı ve Mackenzie kendimi birlikte hayal edeceğim en *son* kişi - öyleyse neden onunla ilgili her şey beni sürekli diken üstünde tutuyor, sesini tekrar duyana, kokusunun tadını tekrar çıkarana, ona tekrar *dokunana* kadar saniyeleri sayıyorum. Artık tek düşünebildiğim bu. Beynimde *Mackenzie Mackenzie Mackenzie'nin* sabit ritmi atıyor.

"Dr. Taylor 807 numaralı odaya. Dr. Taylor 807 numaralı odaya."

Kaşlarım birbirine çarparak doğruluyorum. Sekizinci kat şu anda inşaat halinde, yani şu anda neredeyse hiç kullanmıyorlar. Bana orada ne için ihtiyaçları olabilir ki?

En azından Mackenzie'ye tekrar mesaj atmamı engelleyeceğini düşünerek iç çekerek masamdan kalkıyorum. Asansör bereket versin ki boştu ve ne olmuş olabileceğini merak ederek, yenileme ekibinden birinin kaza geçirmemiş olmasını umarak hafif bir merakla sekizinci kata çıkıyorum. Yine de, eğer bir şey olduysa, onları benim katıma getireceklerini varsaymak zorundayım, tersi değil.

Asansörden indiğimde daha boş bir alanla karşılaşıyorum; dağınık ekipman ve aletlerin yanı sıra belirgin bir işçi eksikliği de dikkatimi çekiyor. Koridordaki ışıkların yarısı yanmıyor; baş üstü lambalarında birkaç ampul eksik gibi görünüyor ve bu da tüm kata ürkütücü bir hava veriyor. Bir şekilde bana şaka mı yapılıyor diye merak ediyorum, bu da beni rahatsız ediyor. Adımlarımı 807 numaralı odaya doğru hızlandırırken ofluyorum, eğer benimle dalga geçerek zamanımı boş a harcıyorlarsa birilerine haddini bildirmeye hazırlanıyorum. Burada pek arkadaşım olmadığını biliyorum ama gerçekten, bu sadece-

"Mackenzie?"

Kolu kavriyorum ve başımı eğiyorum, onu içeri alırken az önce açtığım kapı aralığında oyalanıyorum. Tıbbi sandalyelerden birinde uzanıyordu.

Bir kolunu başucuna dayamış, diğer koluyla da bodur pantolonunun iplerinden birini döndürüyordu.

"Merhaba Doktor," diyor sinsice, bana gülümserken ağzının kenarları yukarı kalkıyor. "Ben de sizi bekliyordum."

Hâlâ kafam çok karışık. "Mackenzie, sen ne-"

"Bana çok tavsiye edildiğini söylediler," diye devam etti, kaşlarını beklentiyle bana kaldırarak. "Ve kendimi *çok* kötü hissediyorum."

Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum, ama sonra kokusu burun deliklerimin altında dolaşıyor, sıcak, yoğun ve *tahrik edici*.

Oh.

Oh.

Yutkunuyorum, kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Daha önce hiç onun planladığı kadar pervasızca bir şey yapmamıştım. Eski ben bunu önerdiği için bile onu azarlardı ama şu anda Şu anda tek düşünebildiğim, üzerimde dolaşan gözlerindeki bakış. Sanki benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyormuş gibi. Sanki beni *istiyor*. Onun gibi biri tarafından istenmek benim için hala yeni bir şey.

"Merhaba. . . Bayan Carter. Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Gülümsemesi aydınlanıyor, kendinden memnun görünüyor. "Bir türlü geçmeyen bir ağrım var."

Bu çok saçma, kötü bir porno filminden çıkmış gibi ve yine de aletimin elbise pantolonumun içinde sertleştiğini hissedebiliyorum.

Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerimi iki yanımda yumruk yaparak üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum; kokusu havada uçuşup kanımı kaynatırken bu son derece zor bir şey. "Ne tür bir ağrı?"

"Mm. Garip olan da bu. Tam olarak belirleyemiyorum. Bulmama yardım edebileceğinizi umuyordum."

Tanrım, bu kadın beni öldürecek.

"Ben olsam-" Boğazımı temizliyorum, dilim neredeyse çok kalın. "Doğru bir teşhis koyabilmek için sana dokunmam gerek. Sorun olur mu?"

"Elbette Doktor," diye mırıldanıyor adeta. "Uzman olan sizsiniz."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, parmaklarım bilek kemiğinin üzerinde hafifçe gezinirken önlüğünün paçasının altından yukarı doğru kaymalarına izin veriyorum. "Bu nasıl bir his?"

"İyi," diyor, sadece biraz nefes nefese. "Hiçbir yerim acımıyor."

Parmak uçlarımın, bel kemeri ile önlüğünün eteği arasında açıkta kalan deri parçasını sıyırmasına izin vermek için diğer elimle çekingen bir şekilde uzanıyorum ve göbek deliğinin etrafında hafifçe dolaşıyorum. "Peki ya burası?"

"Belki biraz," diye nefes alıyor, kirpikleri dalgalanıyor. "Sanırım ısınıyorsun."

Bir dizimi sandalyenin üzerine koyarak onu yarıya kadar örtüyorum, burnum boğazına kadar uzanana kadar eğilerek onu derin derin içime çekiyorum. Sadece kokusu bile ağzımı sulandırmaya yetiyor. "Peki ya burası?"

"Bu ..." Dudaklarım nabzına değdiğinde nefes nefese kaldığını duyuyorum. "Hiç acımıyor."

"Öyle değil mi?"

Başını hafifçe sallıyor. "Aslında orası iyi hissettiriyor."

"Anlıyorum." Dilimi teninde gezdiriyorum, titreyişinden zevk alıyorum. Bunu ona *benim yaptırdığımı* bilmek. "Aramaya devam etmem gerekecek."

"Lütfen, Doktor, beni daha iyi hissettirin."

Boğazına doğru gülümsüyorum, karakterimi bozmamak için kendimi zor tutuyorum. "Buraya birinin gelebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Burası bir hastane, Doktor," diyor nazlı nazlı. "Her yerde insanlar var. Bunun uzun bir sınav olacağını düşünmemiştim."

"Bana acele etmemi mi söylüyorsun?"

"Bir sonraki randevunuzdan önce tüm tedaviyi aldığımdan emin olmak istiyorum."

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum. "Bunu yapacağından emin olacağım."

Karnını ortaya çıkarmak için önlüğünün üstünü daha yukarı itiyorum, her nefes alışında yükselip alçalmasını izliyorum. Onunla ne yapmak istediğime bile karar veremiyorum.

-Onu dilimle, sikimle ya da sadece ellerimle istiyorum. Tek bildiğim, parçalandığında çıkardığı o tatlı sesleri duymak istediğim.

"Biraz alışılmışın dışında bir şey önereceğim."

Alt dudağını ısıyor. "Oh?"

"Benim için dönmenizi istiyorum Bayan Carter."

"Dönmek mi?"

"Bu doğru. Benim için dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum. Ellerini koltuk başlığına koy."

Gözbebeklerinin büyümesini, kokusunun yoğunlaşmasını izliyorum ve öneriyle nasıl kayganlaştığının *kokusunu* alabiliyorum. "Bunu yapabilirim."

Dizlerinin üzerinde doğrulmasına yardım ediyorum, dönerken onu sabit tutuyorum ve başlığa tutunmak için sırtını eğdiğinde, kışının mükemmel kıvrımı bir teklif gibi dışarı itildiğinde, neredeyse tüm kontrolümü kaybediyorum.

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor, dilinin ucu alt dudağını ıslatmak için yanıp sönüyor. "Bunun gibi mi?"

"Bu mükemmel," diye törpülüyorum, ellerim kalçalarının üzerinde kayıyor. "Çok iyi."

Ve öyle. Çok iyi. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim hediye paketlenmiş ıslak bir rüya. Ona dokunabileceğimi bildiğim için ellerim *titriyor*. O da bunu *istiyor*.

Sandalye, duruşum çok geniş gelse bile koltuğuna oturabileceğim kadar alçak, ama bir dizimi kaldırıp onunkinin yanına koyarsam, vücudumu neredeyse rahatça onunkine kıvrabilirim. Ellerimi kalçalarının her iki yanında gezdiriyorum ve boğazına yumuşak öpücükler kondurana kadar eğiliyorum. Başparmaklarım önlüğünün bel bandına girdiğinde bana doğru bastırıyor ve aletimin inanılmaz derecede sertleşmesine neden olan muhtaç bir ses çıkarıyor.

Dilimi omzunun kıvrımına yerleşmiş ateşli bezenin üzerinde gezdiriyor, kıyafetlerini çekiştirirken dişlerimle ısıyorum. "Biraz ateşli görünüyorsunuz Bayan Carter."

"Öyle mi?"

"Mm." Avuçlarım kalçalarının üzerinde ve aşağıya doğru kayıyor, parmaklarım önlüğünün dizlerinin üzerinde sıkıştığı yerle alay ediyor ve sessizce onu ayarlamaya teşvik ediyor, böylece onu rahatlatabiliyorum. Belden aşağısı çıplak kaldığında, parmaklarımı uyluğunun iç kısmında gezdirerek en sıcak yerine ulaşana kadar tembel keşiflerime devam ediyorum. "Özellikle burası." Nefesini içine çekiyor

Başparmağımı zaten benim için kaygan olan girişine bastırdığımda. "Burası acıyor mu?"

"Çok kötü," diye soluk soluğa kalıyor.

Başparmağımla alay ederek daha derine bastırıyorum. "Belki bu konuda yardımcı olabilirim." "Edebilir misin?"

Onun lanet *kokusu*. Ne kadar yoğun olduğu için gözlerimin geri dönmesine neden oluyor ve şehvetle dolu zihnimin daha net kısımlarında bir yerlerde, buradan böyle kokarak çıkarsa kimsenin ona nasıl dokunduğumu fark etmemesinin hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Bu düşünce beni temkinli yapmalı, ama tek yaptığı beni daha da ateşlendirmek. Ona dokunduğumu bilmelerini istediğimi fark ettim. Lanet olası hastanedeki herkesin onun *benim olduğunu bilmesini istiyorum*.

Kıpırdamadan duruyorum, düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Nefesim tenine çarpıyor ve sanki bir anlık nöbetimi hissetmiş gibi elinin arkasına uzandığını ve parmaklarının saçlarımı ittiğini hissediyorum. "İyi misin?"

Öyle miyim?

Düşünce hala orada - onu işaretlemek, ona *sahip çıkmak için* ilkel bir dürtü - onun bana ait olduğundan ve benim ona ait olduğumdan asla şüphe duyulmamasını sağlamak.

Ve şu anda. . bu duyguda yalnız olabileceğimi düşünmek dehşet verici.

"Ben sadece . . . Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Yüzünü çevirip dudaklarının çenemi sıyırmasına izin veriyor ve ben bu hissin tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor. "Bütün gün içimde olmanı düşündüm. Bana dokunmak için gerçekten de karşı vardiyalarda olmamamızı mı beklemek istiyorsun?"

Haklı. O beş gün daha gece vardiyasında olacak, ben ise tam tersi şekilde çalışacağım - yani programlarımızın çakıştığı ve onu işte görebileceğim sadece küçük bir pencere olacak. Beş gün boyunca onun içinde olamayacağım düşüncesi tam bir *işkence* gibi geliyor.

"Hayır," diye kabaca itiraf ediyorum. "Bilmiyorum."

"Endişelenmeyi bırakın, Dr. Taylor," diyor yatıştırıcı bir şekilde, tırnakları kafa derimi hafifçe çizerken bana doğru bastırıyor. "Sadece beni düğümleme, sonra altın oluruz."

"Siktir," diye inliyorum. Sadece dudaklarındaki kelime *düğümü bile* sikimi ağrıtmaya yetiyor. Başparmağımı onun içinde daha derine itiyorum, ondan kaçan küçük miyavlamamanın tadını çıkarıyorum. "Sikimi mi istiyorsun? Tam burada mı?"

"Kahretsin, evet," diye iç geçiriyor, bana karşı kıpırdanıyor. "Hadi, Doktor. Bana bir iğne yap."

Benden farklı bir inilti kaçıyor. "Saçmalıyorsun."

"Bayılıyorsun," diye gülüyor.

Seni sevebilirim.

İçimi yumrukluyor, sanki altımda yer yarılmış gibi beni yutmakla tehdit ediyor, ama onu silkeleyip atıyorum. Çok erken -hem duygu hem de onu paylaşma olasılığını uzaktan bile olsa düşünmeye başlamak için zaman- bu yüzden onun yerine teninin tadına odaklanıyorum. Ellerimdeki sıcak ve ıslak hissine odaklanıyorum, onu doldurmam için adeta yalvarıyor. Diğer endişe verici düşünceleri uzak tutmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey bu.

Fermuarımın aşağı kayarken çıkardığı keskin ses boşluğu doldururken, avuç içimi iç çamaşırlarımın içinden ısınan uzunluğuma sürterek anlık bir rahatlama ararken, teninin tüylerim diken diken oluşunu izliyorum. Onun içine gömülene kadar bulamayacağımı bildiğim bir rahatlama. Başka hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Mackenzie Carter bilmeden beni mahvetti ve ben buna üzülmiyorum bile.

Pantolonumdan ve paltomdan kurtulmam biraz zaman alıyor - her ikisini de karıştırmanın burada ne yaptığımızı ele vereceğini biliyorum

-Ama sonunda sikimin kıcının kıvrımı boyunca kaymasına izin verdiğimde ondan gelen sessiz, nefes nefese bir inilti ile ödüllendirildim. Ön spermim cildine bulaşıyor ve onu tam istediğim gibi işaretliyor. Beynimin daha az medeni bir parçası orada kurummasını umuyor. Bugün karşılaşacağı herhangi bir şekil değiştiren onun üzerinde kokusunu alacak.

Ben kalçalarımı daldırırken Mackenzie biraz daha aşağı kayıyor ve bunun şimdiye kadar yaptığım en pervasızca şey olduğunun hâlâ tamamen farkındayım, ama onun kaygan sıcaklığı beni sardığında kendimi en ufak bir şekilde umursamaya getiremiyorum. İçine girerken gözlerimi kapatıyorum, sadece onun etrafımdaki hissine odaklanıyorum, vücudu benim için açıldıkça kolay süzülüşüne, sanki benim için yapılmış gibi. Sanki o sadece

benim için. Bir parçam belki de öyledir diye merak ediyor. Bu fikri düşünen beynim mi yoksa içgüdülerim mi karar veremiyorum.

Bu şekilde, beni içine almak için nasıl gerildiğini görebiliyorum; ben daha da içine girdikçe kaybolduğumu görebiliyorum. Ani bir hareketle onu geri çekmek için kalçalarından tutuyorum, bu da beni tamamen içime sokuyor ve çıkardığı irkilmiş çığlık, derimin altında hissedebildiğim alçak bir iniltiye dönüşüyor.

"Çok iyisin," diye yarım yamalak mırıldanıyorum, beni çılgına çeviren kokusuyla çevriliyken onun içinde derinlerde olmaktan gelen o giderek tanıdık sisi hissediyorum. "Benim için çok iyisin." Tekrar içine girmek için yavaşça çekiyorum. "Sikimi her zaman çok iyi alıyorsun."

"Noah," diye inliyor ve sessiz bir yalvarışla tırnaklarını uyluğuma sürtmek için arkasına uzanıyor.

Ne istediğini biliyorum; onunla alay etmeyi bırakmamı, teklif ettiği şeyi kabul etmemi istiyor ama Mackenzie'ye karşı hiçbir zaman tam olarak kendim olamadım. Bu şekilde değil. *Bu* Noah onun yalvarmasından hoşlanıyor. *Bu Noah* onu parçalara ayırıp tekrar birleştirmek istiyor.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Dişlerimin kulak memesini kemirebilmesi için vücudumu kıvırıyorum. "Beni buraya sen çağırdın Mackenzie. Bunu yaptığında bana ne istediğini söylemeni istiyorum. Sikimi ne kadar istediğini söyle."

"İhtiyacım vardı," diye nefes nefese kaldı. "Sana ihtiyacım vardı."

"Seni becermemi mi istedin? Burada mı? Sikime o kadar çok ihtiyacın vardı ki bekleyemedin mi?"

"Noah . . ."

İkimizi de rahatlatmayacağını bildiğim sabit bir tempoda içine girip çıkmaya devam ediyorum ama duramayacak kadar ileri gittim. Mackenzie'nin içimde tetiklediği şey her neyse, şu anda gösteriyi o yönetiyor.

"Söyle Mackenzie," diye kulağını törpüledim. "Spermimi istediğini söyle." "*Sikeyim*. İstiyorum."

"Ne istiyorsun? Duymam gerek."

"*İstiyorum-ah*. Senin dölünü istiyorum. *Lütfen*, Noah."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, geri çekilirken elimi omurgasından aşağı kaydırıyorum, içimdeki azgın bir şey onun boyun eğişinden zevk alıyor. "Yalvarırken sesin çok güzel çıkıyor."

Bir kez daha çekiyorum, ikimizi de ılına eviren aynı yavaş tempoyla, o haykırırken kalçalarını içeri daldırmadan önce sadece bir saniye girişinde duruyorum.

"İşte bu," diyorum nefesimi verirken, her şeyi tekrar yaptığımda nefesim kesiliyor. "Bu mükemmel amcığı sen taşana kadar dolduracağım. Ve sen de bunu kabul edeceksin, değıl mi?"

"Evet," diye inliyor, vücudu artan itişlerimin gücüyle sallanıyor.

İki elimle kalçalarını kavırıyorum, tırnaklarım derisini ısıırıyor ve ılıncı hissettiren bir şekilde içinde hareket etmeye başlıyorum. "Evet, ne?"

"Evet, Alfa," diye sızlanıyor. "Kahretsin, Noah, ben-"

"Kendine dokun. Ben içindeyken boşalmanı hissetmek istiyorum. Nasıl ayrıldığıını hissetmek istiyorum."

İnce parmakları, içinde defalarca kayarken sikimin tabanını sıyırdığında bunu hissedebiliyorum. Ulaşamadığım için klitorisine dokunurken oluşturduğı ritmi hissedebiliyorum. Garip bir yanımda ona dokunan tek kişi olduğı için *elini* kıskanıyor.

"Keşke seni dğmleyebilseydim," diye mırıldandım. "Seni dğmmn etrafında sarılmış hissetmek istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Tek cevabı boğuk bir ses, ama her itiş biraz daha sertleşirken i duvarlarının etrafımdaki ırpınışını hissedebiliyorum, ben coşkuyla dişlerimi gıcırdatırken vücudu inanılmaz derecede sıkılıyor. Her seferinde nasıl bu kadar *iyi olabiliyor*? Nasıl oluyor da her seferinde bir öncekinden *daha iyi olabiliyor*?

"Noah, ben-oh *lanet olsun, Alfa*, ben-"

Boşaldığı zaman dağılık oluyor, her zaman çok *dağılık oluyor ama* ben onu daha sert, daha *hızlı* becerirken teninin her ıslak tokadını, kalçalarının benimkilere her kaygan kayışını seviyorum; içimde beni tüketmekle tehdit edene kadar derin, derin bir basınç oluşuyor. Dudaklarım ayrılıyor, nefesim göğsümden fırlıyor ve her şey sıcak, çok *sıcak, ta ki ben-*

"*Siktir.*"

Onu derinden dğmlememek, horozumun kalın tabanını içeride şişmesine izin vermek yerine açıklığına karşı aynı hizada tutmak için her türlü kısıtlamayı gerektirir ve muayene odasının serin havası, sıcak cildime karşı düpedüz kutup hissi verir.

Onu orgazmımın nabız atışlarıyla doldururken dişlerimi öyle sıkıyorum ki kırılabilirler, neredeyse onun kadar sert bir şekilde titriyorum.

Ve bittiğinde, sikim hareketsiz kaldığında ve vücudu sandalyeye yığıldığında bile kulaklarımdaki kan gümbürtüsü susmuyor. Ondan aniden çekildiğinde yüzünü buruşturuyor ve sonra parmaklarımı onda yarattığım karmaşanın içinden geçirdiğimde, toplayabildiğim her şeyi topladığımda ve düğümüm yapamadığı için orada tutmak için geri ittiğimde irkilmiş bir ses havayı dolduruyor. Aşılamaz bir süre boyunca onu parmaklarımla dolu tutuyorum, tenine yumuşak öpücükler bırakırken nefesimi tutuyorum ve vücudumun sakinleşmesini bekliyorum.

"Dr. Taylor 204 numaralı röntgen odasına. Dr. Taylor 204 numaralı röntgen odasına."

Mackenzie'nin kahkahası nefessiz ama gürültülü, ben doğrulmadan önce kalçasına son bir öpücük kondururken bile vücudu benimkine karşı titriyor. Parmaklarımı ondan çekmeye hiç niyetim yok, içgüdülerimden arta kalan bir sancı göğsümde adeta hırlıyor ve onu kendimle dolu tutmamı istiyor.

Mackenzie sandalyeye çökmek için dönerken, "Bugün birileri çok talep görüyor," diye alay ediyor.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor -elini gelişigüzel göbek deliğinin üzerine koymuş, sanki hâlâ kendinde değilmiş gibi teninde boş daireler çiziyor- onu tekrar elde etme dürtümle savaştığım zorunda kalıyorum. "Bugün şimdiye kadar olduğum en popüler gün olabilir."

"Mm." Kravatımı çekerken beni hazırlıksız yakaladı, pantolonumun içinde sadece bir bacağım olduğu için neredeyse dengemi kaybediyordum. Dudaklarının dudaklarıma değmesine izin verdi, bu hareket az önce yaptığımız şey için fazla yumuşak ve tatlıydı. "Sana daha sık çağrı bırakmalıyım."

Bir kahkaha attım. "Bundan daha fazlası olursa bana bir girişimsel kardiyolog bulmaları gerekecek."

"Vay canına, bu bana söylediğin ya en tatlı ya da en sevimsiz şeydi."

"Kötü örnek oluyorsun," diye mırıldanıyorum, pantolonumu düzelterip düğmelerini ilikliyorum.

Sırıtsı kör edici, ciğerlerimdeki havayı çalmakla tehdit ediyor. "Sanırım hoşuna gitti."

Hayır, seviyorum. Ben de seni seviyorum.

Kelimeleri boğazımda tutmak için çenemi sıkamak zorunda kalıyorum, böylece havaya kaçmıyorlar. Sanki tohum ekilmiş gibi. Büyümesine izin vermek için çaresizim.

"Belki biraz," diyorum onun yerine, pantolonunu uzatırken onu tekrar öpmek için eğiliyorum. Sonra yüzümü boğazına yaslayıp ondan nefes alıyorum. "Günlerce benim gibi kokacaksın."

"Bu konuda pek üzgün görünmüyorsun."

Kokusundan uzun bir nefes daha çektim. "Ben değilim." Doğrulup kaşlarımı çatarak hâlâ kilitli olan kapıya bakıyorum. "Koridor kameraları konusunda endişelenmeli miyiz? Bu katta hâlâ çalışıyorlar mı? Kimsenin kullanmadığı bir kata çıkarken ikimizin de kamerada olması garip olabilir, değil mi?"

"İşte hepimizin bildiği ve sevdiği Noah Taylor," diye gülüyor Mackenzie, masadan kalkıp temizlenmek için duvardaki kağıt havlu dispenserine uzanıyor.

Kendime, bunu benim istediğim kadar gerçek anlamda söylemediğini hatırlatıyorum. Neyim var benim?

"Bilgi işlemciye rüşvet verip bir saatliğine kapattırmış olabilirim," diye devam ediyor mahcup bir şekilde, peçeteyi atıp giyinmekle meşgul oluyor.

Kaşlarım kalktı. "Bu, kaynakların büyük ölçüde kötüye kullanılması olarak değerlendirilebilir Bayan Carter."

"Muhtemelen." Aramızdaki mesafeyi kapatmak için adeta sıçırıyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ağzını benimkine bastırıyor. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

O öpücüğü derinleştirirken göz kapaklarım kapanıyor ve kolum onu kendime daha yakın tutmak için beline dolanıyor. "Şüpheliyim," diyorum elimden geldiğince ciddi bir şekilde. "Dediğim gibi, sen kötü bir etkensin."

Sırıttırıyor. "Benimle kal, Doktor. Sana her türlü eğlenceli şeyi öğreteceğim."

Dudaklarıma bir öpücük daha bırakıyor ve sanki tüm dünyamı altüst etmemiş gibi yanımdan geçip gidiyor. Kapıyı açtı ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Bana bir randevu daha borçlusun, ama o zamana kadar beni aramaktan çekinme."

Dilim damağıma yapışmış bir halde gidişini izliyor, parmaklarımda onun kayganlığı ve tenimin altında hâlâ uğuldayan hissi varken vardiyamın geri kalanını nasıl geçireceğimi merak ediyorum. Ya da karşılıklı vardiyalarda olduğumuz önümüzdeki beş günü aklımı yitirmeden nasıl geçireceğimi.

Ama daha da önemlisi ... ona onu sevdiğimi nasıl söyleyeceğim?

Mackenzi

"TEŞEKKÜRLER İÇİN GELİYOR Priya'ya söyledim. "Bunu bir kez ihtisas yaparken görmüştüm ama bu kadar kötü değildi."

Solunum terapisti entübasyonunu yeni bitirdiği hastanın balonunu şişirmeyi bitirirken Priya boştaki eliyle bana el sallıyor. "Sakin yapma. Bunlar zor olabilir. Yıllardır bu işi yapıyorum ve hala laringoskopa birinin dişini kırmaktan korkuyorum."

Priya'nın üzerinde çalıştığı hasta, nefes almalarını zorlaştıracak seviyelere ilerleyen ağır bir zatürre ile hastaneye yatırılmıştı - yılın bu döneminde nadir görülen bir durum değil, ancak yine de görmek zor. Priya entübasyona başlamadan önce verilen sakinleştirici ve paralizantlardan sonra şu anda uyuyorlar, tüm bu süreç çok uzun bir gecenin sonuna işaret ediyor.

RT'nin işini bitirmesini beklerken Priya eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna atıyor, ben de hemşireye hastayı takip etmesini ve herhangi bir değişiklik olursa beni aramasını söylüyorum. "Altı yeterince hızlı gelemiyor," diyor hafif bir esnemeyle.

"Bana mı söylüyorsun. Güneş yokken çalışmak yasa dışı olmalı." Saatini kontrol ederken geriniyor. "Sadece bir saat kaldı."

"Tanrı'ya şükür," diye homurdandım.

Bana sinsi bir sırıtış attı. "En azından eve, huysuz yatak arkadaşının yanına gidebiliyor olman güzel olmalı."

"Pek sayılmaz," diye homurdandım. "Gündüz vardiyasındaydı."

"Ah," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi Priya, elini kalbine bastırarak. "Geceleyin geçen iki gemi gibiydiler."

Beni doktor odasına doğru takip ederken gözlerimi deviriyorum. Bir fincan kahve tam da bu son saati atlatmak için ihtiyacım olan şey. "Kapa çeneni."

Priya, "Cidden, başka bir doktorla çiftleşmek cehennem gibi olmalı," diyor. "Siz seksinizi planlamak zorunda mısınız?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, sadece birkaç gün önce Noah ile tam da bu binada *planlanmamış* bir seks yaptığımızı düşünüyorum. Umursamaz görünmeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "*O kadar da kötü değil.*"

"Dostum, hala ikinizin seks yaptığını hayal edemiyorum." "Belki de sadece ... o zaman yapmamalısın."

Sırıtıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Arkadaşım ateşli bir hastane kriptidine eşdeğer biriyle çiftleşti. Noah hakkında *efsaneler* var, Mack."

"Hepsi-"

"-aşırı derecede abartılmış," diye bitiriyor kıs kıs gülerek. "Evet, bana söyledin. Hatta onun gibi konuşmaya başladın."

Bu beni gülümsetiyor. Belki de beni etkiliyordur. Yani, gerçek anlamda değil. Ki kesinlikle öyle. Bu düşünce beni tekrar kızartıyor.

"Evde nasıl biri?"

Keurig'in yanındaki boş kâğıt bardağı almadan önce düşünceli bir şekilde çeneme vuruyorum. "Noah etrafında dönmeyen konuşmalar yaptığımız zamanları hatırlıyor musun? O günler eski güzel günlerdi."

"Kimse senden Noah Taylor'la gizlice çiftleşmeni ve bütün bir yıl boyunca tüm ilginç detayları saklamayı istemedi," diyor dilini gıcıklayarak.

"O sadece ..." Noah'yı kendi alanında hayal ediyorum - çok sevdiği yün çorapları ve sevdiği pamuklu uyku pantolonu - dudaklarımda bir gülümseme hissediyorum. "O da diğer erkekler gibi, gerçekten."

"Buna inanmak çok zor," diye alay ediyor. Bu çok komik. Eskiden ben de aynı şeyi düşünürdüm.

Priya tekrar iç geçirir. "Sadece kıskanıyorum. Gerçekten rüyayı mı yaşıyorsun? Para kazanan ve programımızı anlayan seksi bir alfa bulmuşsun. Seks sırasında kaşlarını çatması kimin umurunda?"

"*Aslında* seks sırasında kaşlarını çatmıyor," diye gülüyorum.

"Şşş." Gözlerini kapatıyor. "Bırak istediğim gibi hayal edeyim."

Başımı sallıyorum. "Korkunçsun."

"Beni seviyorsun," diyor ve bir öpücük konduruyor.

Ben makineye bir K-Cup yüklerken salonun kapısı yeniden açılıyor, dilimde asılı kalan bir sonraki cümle Dennis'in içeri girdiğini fark ettiğimde havada kayboluyor. Onu kızıştıgım günden beri görmemiştim ve odaya girdiğinde yüzündeki yapmacık sırıtış, her karşılaşmamızda daha da katlanılmaz hale geliyor.

Priya yüzünü buruşturur. "Ben kendi katıma dönsem iyi olacak. Yola çıkmadan önce birkaç işi bitirmem gerekiyor."

Ondan, beni burada kapana kısılmış halde bırakan kahve akışını hala yakalayan fincanıma bakıyorum ve ona şunu söylemesini umduğum bir bakış atıyorum: *Beni bu sürüngele bırakmaya cüret etme.*

Cevap veren bakışları şu şekildeydi: *Üzgünüm, her kadın kendisi içindir.*

Ugh. Onu suçlayamam bile. Geri çekilirken bana küçük bir el sallıyor, ben de Dennis'in odayı okuyabilmesini umarak Keurig'le meşgul görünmeye çalışıyorum.

Görünüşe göre yapamıyor.

"Mack," diyor muhtemelen dostça olduğunu düşündüğü bir şekilde, ama niyet ettiğinden daha yağlı çıkıyor. "Nasılsın? Seni ... olayından beri görmedim."

Noah ile tanışmadan önce bu adama hiç rastlamamışken şimdi her yerde karşıma çıkması nasıl mümkün olabilir?

"Ben iyiyim," diyorum dikkatimi fincanımdan ayırmadan. "Sadece takvimim karıştı."

"Bunun olduğunu hiç duymadım," diyor meraklı bir ses tonuyla. "Özellikle de çiftleşmiş çiftler için. Bu şeylerin oldukça öngörülebilir olması gerekiyor, değil mi?"

Bakışlarımın sertliğini görebilmesi için başımı yeterince çeviriyorum. "Alınma ama bu, neredeyse bir yabancıyla tartışmak isteyeceğim bir şey değil."

"Elbette, elbette." Özür dileyen bir hareketle ellerini avuçlarının içine doğru kaldırıyor. "Sadece endişeliyim, hepsi bu."

"Minnettarım," diye cevap verdim, "ama ben iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor bir başka yapışkan sırtışıla. Baktıkça gerçekten ürkütücü oluyor. Bir sinek kapanının sinek gördüğünde yapacağı gibi gülümsüyor. Ellerini ceplerine sokuyor, karşı duvara yaslanıyor, gitmeye niyeti yokmuş gibi görünüyor. "Onun gideceğini düşünmek sinir bozucu olmalı."

Eğik bir kaşla tekrar dönüyorum. "Affedersiniz?"

"Oh, ben sadece ... demek istedim. Şey. Dedikoduları biliyorsun. Noah'ın Albuquerque'ye transfer olacağı konuşuluyor. Orada arkadaşlarım var. Bir sürü dedikoducu."

"Anlıyorum," diye ölçülü bir şekilde cevap veriyorum.

Bardağıma dönüyorum, onu Keurig'in musluğunun altından çekip krema ve şekeri sakladığımız kutulara doğru ilerliyorum.

"Hâlâ düşünüyor," diyorum sonunda, elimden geldiğince dikkatli bir şekilde. "Hâlâ bunun hakkında konuşuyoruz."

Bu tamamen doğru değil çünkü bu konuda hiçbir söz hakkım yok. Bunun bilgisi şu anda tüm gücümle üzerime geliyor ve beni garip bir duyguyla baş başa bırakıyor. Tedirgin edici bir his. Kırılgan bir kaşla kahvemi karıştırıyorum, Dennis tekrar konuşana kadar burada olduğunu bile bir anlığına unutuyorum.

"Ah, pekala. Yerleşik dahimizi kesinlikle özleyeceğimizi biliyorum. Ayrıca, işi kabul etmesinin sizin için zor olacağını tahmin edebiliyorum."

Ama bunu bilemem. Yapması mümkün, muhtemel.

Göğsüm neden bu kadar dar?

Çalkantılı duygularımı fincanımdan yavaşça bir yudum alarak gizliyorum, yarım bir omuz silkme hareketi yaparken gözlerim ılık sıvıya odaklanıyor. "Eminim Noah en iyi kararı verecektir."

Öfkeli bir ses çıkarıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bacaklarını, olduğu kadar seksi olmaması gereken bir hareketle önünde daha da açıyor. Kanepem dışarıdaki en büyük mobilya parçası değil, ama Noah üzerindeyken düpedüz küçük görünüyor.

Dennis'le karşılaşmamın üzerinden günler geçti ve bu konuyu Noah'ya açacak gücü kendimde bulamadım. Kaldığım hafta sonundan bu yana ilk ortak izin günümüz ve hastanedeki en sevmediği kişi ya da ne olduğumuz ve olası yeni işinin ne anlama gelebileceği konusunda artan güvensizliklerim hakkında konuşarak bunu mahvetmek için can atmıyorum. Kafamda eğlenceli bir konuşma gibi görünmüyor ve yüksek sesle konuşulduğunda daha iyi olacağını hayal edemiyorum.

Ayrıca, son birkaç gündür fark ettim ki, bu konuyu açıp da Noah'ın başından savma ihtimali, olması gerekenden çok daha acı verici olacak. Çünkü ya bu konuda endişelendiğim için çıldırırsa? Aramızdaki her şey bir yalan üzerine kurulu ve bana gerçek *bir* buluşma teklif etmiş olması evlenme teklif etmeye hazır olduğu anlamına gelmiyor.

İstediğimden değil.

Tanrım. Beynim

karmakarışık.

"Bunu gördün mü?" Noah kaşlarını birbirine çatarak ekranı işaret ediyor. "Ameliyata girdikten sonra koluna dokundu. Bu bir kirlenme tehlikesi!"

"Eminim Derek Shepherd'ın karakterini yazarken tıbbi doğruluk konusunda gerçekten endişelenmişlerdir," diye gülüyorum.

"Ve bu kadın ameliyathanede küpe takıyor," diye homurdanıyor. "Cidden, bu saçmalığı kim yazdı?"

"Biliyor musun, bunu seninle izlemenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü merak etmeye başladım."

Gözüme takılıyor, dudağının bir kenarında mahcup bir yarım gülümseme belirliyor. "Özür dilerim."

"Hayır. Huysuz olduğunda çok tatlı oluyorsun." Kaşlarını çattı. "Ben sevimli değilim."

"Sanırım öyle." Bizi ayıran birkaç santimlik kanepeyi aşp ona doğru eğilerek dudaklarımı yanağına değdiriyorum. "Çok sevimli, gerçekten."

Yüzünü, ağzımın onunkinin köşesine takılmasına izin verecek kadar çeviriyor. "Mhm."

"Başka bir şey izleyebiliriz."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor. "Çok eleştirel olmamaya çalışacağım."

"Eleştirel olmayı bıraktığın gün, sağlığın için endişelenmeye başladığım gündür," diye takılıyorum.

"Annem de benzer şeyler söyler," diye homurdanıyor.

"Sık sık." "Öyle mi? Annen senin kadar katı değil mi?"

Son kelimedede kaşlarımı oynatıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Annem bu kelimenin anlamını bilmiyor." Bana spekülâtif bir şekilde bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse o daha çok sana benziyor."

"Benim gibi mi?"

"Biliyorsun ..." Elini dairesel bir hareketle sallayarak gülümsüyor. "Cana yakın. Dışa dönük. *Eğlenceli*."

"Bence çok eğlencelisin," diyorum parmaklarımı göğsüne gerilmiş tişörtün üzerinde gezdirerek.

Homurdanıyor. "Muhtemelen bir tek sen varsın."

"Sadece tüm o kaşların altında sakladığın ışıltılı kişiliğini göremiyorlar."

"Doğru." Sessiz bir kakhaha attı. "Annem sana bayılırdı."

Nedense onun bu rahat ifadesi nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "Sence?"

"Oh, kesinlikle. Haftalardır seni yemeğe götürmem için başımın etini yiyor."

Kalbim gümbür gümbür atıyor ama nedenini söyleyemiyorum. "Öyle mi?"

O zaman ne söylediğini fark eder gibi oluyor, gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor. "I . . . Yani . . . Merak etmeyin. Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim."

"Oh." Kalp atışlarım neredeyse duracakmış gibi hissediyorum. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradım? "Doğru."

"Demek istediğim ..." Ne söyleyeceğini tam olarak bilemiyormuş gibi telaşlı görünüyor. "Sadece seni zor durumda bırakmak istemediğimi ya da tüm bunlara başlarken kabul etmediğin bir şeyi yapmanı istemediğimi söylemek istedim."

Senin kabul etmediğin bir şey.

Bu beş kelime içime bir yumruk gibi iniyor ve bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Söylediği hiçbir şey doğru değil, hatta yersiz bile değil; mantıksal olarak, yeni bir bölgeye giriyor olmamızın, nasıl

başladı ama bulanıklaşan çizgiler o kadar karışık ki artık neyin ne olduğunu anlayamıyorum. Bu da beni belirsiz hissettiriyor. Hissetmekten nefret ettiğim bir şey.

Yüz hatlarımı düzeltiyorum, elimi yüzümün önünde sallıyorum ve rahatsız olmamış gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Sorun değil. Tamamen haklısın. Muhtemelen tuhaf olurdu."

"Doğru ..." İfadesini okumak zor, ama bir an için gözlerinde bir hayal kırıklığı parıltısı hayal edebiliyorum, ama bu mantıklı değil. Geldiği gibi hemen gitti. "Kesinlikle. Özellikle de şu anda keşfedilmemiş bir bölgede olduğumuz için."

"Sorun yok, Noah," diyorum ona, midem düğümlenirken toplayabildiğim kadar güvenceyle. "Aramızdaki şeyleri çözmeden önce tekneyi sallamamak daha iyi."

Bana sanki söylemek istediği bir şey varmış ama nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bakıyor. Dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış ve kaşlarının arasında her zamankinden daha derin bir kırışıklık var ve beni kırdığından mı yoksa olmamam gereken şeyleri umduğundan mı endişelendiğine karar veremiyorum. İkinci alternatifin beni daha da sinirlendireceğini hissediyorum.

Cidden, son zamanlarda neyim var benim?

"Elbette," diyor sonunda, eliyle hâlâ göğsüne yaslanmış olan benimkini örtmek için uzanıyor. "Bir şeyleri çözene kadar olmaz."

Ve belki de bir parçam bu konuşmayı yapmasını umuyor, her şeyi *çözeceğimiz* konuşmayı, ama ya Noah da aynı şeyi umuyor ya da bunu yapmaya hazır değil. Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri kayıyor ve sonra eğilip alnıma bir öpücük konduruyor, dikkatini gösteriye vermeden önce boğazını temizliyor.

"Oh, Tanrı aşkına. Göz koruması bile takmıyor! Peki ya kan sıçraması?"

Çalkalanan duygularıma rağmen, içimden kaçan küçük kıkırdamaya engel olamıyorum. "Ameliyatta gözlük taksaydı McDreamy'nin gözlerinin içini göremezlerdi."

"Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı Noah huysuzca.

Hâlâ elimi tutuyor, sıcak ağırlığı kafamda uçuşan serseri düşünceler karşısında beni biraz olsun rahatlatıyor. Daha önce bir erkekle "ne olabileceğimiz" hakkında konuşmak istediğim bir durum yaşadığımı hatırlamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bana verdiği endişeyle, seçim şansı verilse bunu isteyeceğimden emin değilim. Noah ve benimle ilgili her şeyin ikimizin de faydalandığı sıradan bir şey olması gerekiyordu ve yavaş yavaş kesinlikle *daha az* sıradan bir şeye dönüştüğü için kendimi herhangi bir yön olmadan belirsizlik içinde sıkışmış buluyorum.

Bu romantizm saçmalığı kuşlar için.

Sanki vücudunun sıcaklığı kafamın içindeki gürültülü savaşı bir şekilde susturacakmış gibi Noah'nın yanına daha da sokuluyorum ve hemen omuzlarımı garip bir şekilde saran kolu işleri daha da kötüleştiriyor. Görünüşe göre, isteğim dışında Noah'nın yaptığı her şeyi analiz ediyorum, beynim beni orada olmayabilecek gizli anlamları aramaya zorluyor.

Sorun değil, diyorum kendime. Önemi bile olmayan şeyler için endişelenmeyi bırak. Sadece şu an bulunduğun yerin tadını çıkar.

Ciğerlerimi boşaltmanın bir şekilde kafamı da boşaltacağını umarak yavaşça, gizlice nefes alıyorum. İşe yaradığından değil. Noah'nın *Grey's Anatomy*'yi parçalara ayırmaya devam etmesini dinlerken gözlerimi kapatıyorum, sesinin alçak tınısının beni yıkamasına izin verirken ne dediğini bile zor duyuyorum, kanımı çağıran ve beni başka hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde merkezleyen baş döndürücü, sıcak kokusunun tadını çıkarıyorum.

Noah'dan sahte erkek arkadaşım olmasını istediğimde çok komikti. gerçek olmasını isteyebileceğim bir olasılığı hiç düşünmemiştim.

22

Noa

Hastanenizde çalışma fırsatını takdir ediyorum, ancak koşullarım değiştiği için şu anda mevcut pozisyonumda kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Umarım gelecekte şartlar beni yeniden değerlendirilecek bir konuma getirirse, beni aklınızda tutarsınız.

Son bir saattir Albuquerque'deki hastanenin İK departmanına gönderdiğim e-posta taslağına bakıp duruyorum; bir şeyler yazıp siliyor, tekrar tekrar düzenliyor ve asla tatmin olmuyorum. Hala göndermeyi düşünmenin bile delilik olduğundan endişeleniyorum; Mackenzie'ye konuyu açacak cesareti henüz bulamadım ve birkaç gün önce onun evinde annemle yemek konusu açıldığında ayağımı ağzıma soktukten sonra ... doğru şeyi yapıp yapmadığımı daha da merak ediyorum.

Bir hevesle bir şeyler yapmak bana göre değil. Ama yine de buna gerçekten heves diyebilir miyim? En iyi ihtimalle haftalardır bu konu üzerinde kafa yormuyor değildim. Ve şimdi, sözde eşim olması gereken birine karşı hissettiklerimin derinliğini fark etmenin getirdiği bir vahiy daha var.

-Yolda beliren bu çatalı görmezden gelmeye devam etmek giderek daha da zorlaşıyor. Her ne kadar tavsiye edilmez gibi görünse de, Mackenzie bana artık katılmak istemediğini söylemedikçe, içten içe biliyorum ki

Keşfettiğimiz bu yeni bölgede ondan fiziksel olarak ayrılmam mümkün değil.

Mackenzie Carter artık benim tenimde. O benim kanımda yaşıyor. Bunun olmasını hiç istemeden... sahte eşim, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim *gerçek* kadın oldu.

Belki de bu şekilde düşünmek için çok erken. Belki benden daha mantıklı biri beni ona çeken şeyin sadece biyoloji ve DNA'larımız olduğu teorisini ortaya atabilir ama bu vücudumdaki her hücrenin kendini onunkini tamamlayacak şekilde değiştirmiş olduğu gerçeğini değiştirmez. Sanki göğsümdeki organ artık vücuduma kan ve beynime oksijen taşımak gibi temel işlevlerini umursamıyor - hayır, görünüşe göre artık sadece onun için atıyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken kendimi küçümseyen bir ses çıkarıyorum ve ne zaman bu kadar duygusallaştığımı merak ediyorum. Kısa bir süre önce, şu anda aklımdan geçenleri söyleyen birine gülerdim ya da en azından ikinci bir kafası çıkmış gibi bakardım. Ama yine de . . . Kendi düşüncelerim karşısında herhangi bir utanç hissetmiyorum. Aksine, duygularımla yüzleşmek sadece içimde var olduğunu fark etmediğim yalnız boşlukları doldurdu ve ardında bir şekilde nefes almayı zorlaştıran ama yine de *kolaylaştıran* sıcak bir doluluk bıraktı. Bunu aklımda tutarak dikkatimi önümdeki e-postaya veriyorum, kendime bunu taslak haline getirip kaydedeceğimi ve onu bir sonraki görüşümde Mackenzie'ye aklımdan geçen her şeyi anlatacağımı söylüyorum.

Belki dört harfli bir kelimeyi daha sonraki bir tarihe saklayabilirim, çünkü birkaç hafta sonra bunu yüksek sesle söylersem çılgılık atarak kaçma ihtimali çok yüksek. Yine de ona gerçek bir şeyler istediğimi söyleyebilirim. Onun da aynı şeyi isteyebileceğini umut edebilirim. Geçen hafta annemle yaptığım konuşma aklımdan geçiyor ve onun tavsiyelerine tutunmaya çalışıyorum.

Bunu kafana çok takmamaya çalış. Mackenzie'nin seni şaşırtabileceğine dair içimde iyi bir his var.

Umarım öyle olur.

Kapım çalındığında hala bir e-posta üzerinde düşünürken ne kadar zaman geçtiğini söyleyemem ve Mackenzie'nin bugün için çoktan eve gittiği göz önüne alındığında, kim olduğunu teklif ettiğimde kapıya zar zor bakıyorum

diğer tarafın içeri girmesi için. Dürüst olmak gerekirse, Mackenzie'den başka herhangi birinin ofisimde hoş karşılanacağını söyleyemem, ancak şu anda ya da hiçbir zaman görmek istediğim *son* kişi olduğunu gördüğümde içimi özel bir hoşnutsuzluk dalgası kaplıyor.

"Noah," diye selamlıyor beni Dennis, tamamen sahte olduğunu hissettiren bir hoşnutlukla. "Bir dakikan vardır diye umuyordum."

Hemen kaşlarımı çattım. "Aslında şu anda biraz meşgulüm, Dr. Martin."

"Öyle mi? Sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum." Yine de kapıyı arkasından kapatırken neredeyse suratını asıyor, yüzü aksini söylüyor. "Ama bu çok önemli, o yüzden ..."

Sandalyemi masamdan uzaklaştırırken burnumun kenarını sıkarak iç geçiriyorum. Burada yaşamaya çalıştığı anı yaşamasına izin vermek muhtemelen daha iyi olacak, böylece çok daha hızlı uzaklaşacaktır. Sadece son karşılaşmamızda olduğu gibi beni etkilemesine izin vermediğimden emin olmalıyım.

"Tamam," diyorum teslimiyetle. "Bu kadar önemli olan ne?"

"Aslında oldukça utanç verici," diyor, rahatsız görünüyor ama yine gerçekmiş gibi hissettirmiyor. "Bu konuyu açmaktan gerçekten nefret ediyorum, bilirsin ..."

Kararlılığıma rağmen sinirlendiğimi hissediyorum. "O zaman tükür de işime geri döneyim."

"Doğru," diyor Dennis, yüzünde yavaş, tedirgin edici bir gülümseme belirirken. "Pekala. Görüyorsunuz ya... Bir süredir bir ikilem yaşıyorum ve bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum."

Çenem titriyor. "Ne tür bir ikilem?"

"Şey ..." Yüz hatlarının mutlak bir neşeye dönüştüğünü, sanki bu anı tahmin edebileceğimden daha uzun süredir planlıyormuş gibi, gerçekleşmeden bir an önce görebiliyorum. "Sen ve Dr. Carter'ın hastane yönetimine sahte ilişkiniz hakkında yalan söylemeniz konusunda ne yapmam gerektiğini merak ediyordum."

Kanımın donduğunu hissediyorum. Kelimeler bulmakta zorlanırken ağzım parçalanıyor, beynim karmakarışık hissediyorum. "Ne?"

"Beni duydun," diyor, daha önceki kibarlığı gitmiş ve yerine üstü örtülü bir küçümsemeden başka bir şey gelmemiş. "Kurula yalan söyledin. Sen ve Dr. Carter hiç çiftleşmediniz. Bu da demek oluyor ki

İşini kaybetmemek için atama ve çiftleşmemiş statün. Zavallı Dr. Carter'ı bu işe nasıl bulaştırdınız bilmiyorum ama sanırım artık o da suç ortağı olduğuna göre bunun bir önemi yok."

"Dennis," diyorum şaşkınlıkla. "Bir yanlış anlaşılma oldu, biz-"

"Bir yanlış anlaşılma olduğunu hiç sanmıyorum," diye kıkırdıyor. "Ama elbette yalan söylemeye devam edin. Bu, kurula gidip ikinizi de ihbar ettiğimde durumu sizin için çok daha kötü hale getirecek."

İkiniz de.

"Yanılıyorsun," diyorum daha güçlü bir şekilde, yüz ifademi eşit tutmaya çalışarak. "Mackenzie ve ben-"

"Yalancılar," diye gülüyor. "Evet, biliyorum. Dinle, bunu inkar etmenin bir faydası yok, küçük rol arkadaşının onu hastaneden çıkarmadan önce arkadaşıyla konuştuğunu duydum, eminim harika bir zaman geçirmiştir."

Göğsüme bir sıcaklık doluyor ve ona uzanmamak için yumruklarımı sıkıyorum. "Sanırım yanlış duydun."

"Hiçbir şeyi yanlış duymadım," diyor. "Konuşmalarından gayet açıktı. Şimdi ya itiraf edersin ve bir sonraki aşamaya geçeriz ya da yalan söylemeye devam edersin ve ben de ofisinizden çıkıp doğruca yönetim kuruluna giderim." Dilini tıkırdatıyor. "Bunun Dr. Carter için büyük bir sürpriz olacağını tahmin ediyorum."

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki Dennis'in duyması mümkün, panik göğsümü tırmalıyor. Mackenzie'nin kariyerinin bu olaydan etkilenmesi fikrinin beni benimkinden bin kat daha fazla endişelendirdiğini hemen fark ediyorum ve bu yüzden tehdidi beni daha da geriyor. Maskaralığa devam etmek için pek bir neden olmadığını hissediyorum; Dennis'in bu keşif için pençelerini derinlere batırdığı çok açık. Dennis'in Mackenzie'ye kulak misafiri olmasına ne tür bir senaryonun yol açtığı hakkında hiçbir fikrim yok ve bunun gerçekten önemli olduğundan bile emin değilim. Önemli olan tek şey, eğer yapabilirsem, onu herhangi bir yankıdan kurtarmak.

"Tüm bunlara gerek yok," diyorum, içgüdülerim onu korumak için aşırı hızlanıyor. "Bu kadar sevmediğin kişi o değil."

Dennis düşünceli bir tavırla, "Doğru," dedi. "Sırf onu yalanlarına alet ettin diye kariyerine bu şekilde zarar vermek yazık olur."

"Ben asla yalan söylemedim," diye savunuyorum.

Dennis açık açık gülüyor. "Bence yönetim kurulu bunu farklı değerlendirecektir." Dilini tıkırdatıyor. "Başvurunuzdaki eksiklikten dolayı kınama cezasından kaçınmak için yanlış bir açıklama formu göndermek mi? Albuquerque'deki rahat yeni işinde bu nasıl görünürdü?"

"Nasıl . . ." Beş dakika içinde beni iki kez yere sermeyi başardı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunun önemli olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Omuz silkiyor. "Önemli olan bundan sonra ne yapacağın."

Zihnim çılgınca bir senaryodan diğerine geçerek buna bir çözüm bulmaya çalışıyor, ancak baktığım her farklı yol beni aynı yere götürüyor. Ne yaparsam yapayım Dennis'in hem kendimi *hem de* Mackenzie'yi mahvedeceğinden eminim; benden nefret ettiğini ve işimi istediğini her zaman biliyordum, sadece bunu elde etmek için bu kadar alçalacağını hiç bilmiyordum.

Aslında olanlara ne kadar şaşırsam da, Dennis'in bu kadar alçalmasını o kadar da şaşırtıcı bulmuyorum.

"Ne istiyorsun, Dennis?"

Kollarını kavuşturur. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Madem gideceğimi biliyordun, neden işi almak için benim gitmemi beklemedin? Neden beni tehdit ediyorsun?"

"Çünkü işi kabul etmemeyi düşünüyorsun. Bu doğru değil mi?"

İfademi boş tutmaya çalışıyorum ama gözlerimin kısıldığını hissedebiliyorum. "Sana bunu söyleten ne?"

"Yüksek mevkilerde arkadaşları olan tek kişi sen değilsin, Noah. Haftalardır onlardan kaçıyorsun. Onlara doğru dürüst bir cevap vermekten kaçıyorsun. Sanırım ikimiz de bunun nedenini biliyoruz."

"Öyle mi?"

"Tabii ki v a r . " Cheshire kedisi gülümsemesi neredeyse gözlerine ulaşıyor. "Çünkü gerçekten de Dr. Carter'ı becermeye başladın."

Kanım kulaklarıma hücum ediyor ve sandalyemde kayıyorum, bedenim ben söylemeden hareket etmeye başlıyor.

Beni durdurmak için elini uzattı. "Hepimiz onun aşağıda kızıştığını duyduk ve sonra onu dışarı çıkardın ve onunla birlikte ortadan kayboldun."

Üç gün. Demek istediğim, o muhteşem, beni yanlış anlama, ama senin zekanda birinin sırf sonunda biraz kış elde ettiğin için etrafta takılmak gibi aptalca bir şey yapması aptalca görünüyor."

"Söylediklerine dikkat etsen iyi olur," diye uyarıyorum. "Yoksa bu konuda o kadar medeni olamam."

"Doğru, doğru. Büyük korkutucu alfa. Bu senin için daha da iyi görünecek, değil mi? Öfkemi tutamadığın için bir çalışan arkadaşını ezmek? Elbette." Dennis homurdanarak bana baktı. "Yıllardır bu hastanenin etrafından dolaşıp sanki buranın sahibiymişsin gibi davranıyorsun. Dr. Ackard sana küçük bir prens gibi davrandı ve yerine geçmen için seni önerdi diye bir tür dahi olduğunu sanıyorsun. Ben senden üç kat daha uzun süredir buradayım ve o iş benim olmalıydı."

"Paul'un benim daha nitelikli olduğumu düşünmesi benim suçum değil."

"Kafanı bu kadar uzun süre onun kışında tuttuğun için böyle düşündü. Onu bu işe sen soktun, değil mi? Benim olması gereken her şeyi aldın." Neşesi gitmiş, artık iğrenmiş görünüyor. "Ve şimdi de büyük olasılıkla hak etmediğin daha *iyi bir fırsata* burun kıvrılabileceğini, böylece sürekli seks için etrafta takılabileceğini mi düşünüyorsun? Hayır. İşler istediğin gibi gitmediğinde nasıl hissettiğini bilmen gerek."

Derin bir nefes alıyorum, kafamın içindeki uğultuyu yatıştırmaya çalışıyorum. "İstifa edeceğim," diyorum ona. "İşi ben alacağım. Mackenzie'yi hiç karıştırmamıza gerek yok. Ne istersen alabilirsin."

Ben de bu işin burada biteceğini sanıyordum, ama Dennis ikna olmamış görünüyor, dilini şaklatıyor. "Evet, gördün mü? Sanırım bu yeterli olmayacak."

"Daha ne yapabilirim ki?"

"Şey, görüyorsunuz. Bildiğiniz gibi 'eşinizle' tanıştım. Zeki biri. Fazla zeki. İçimden bir ses onun bu durumu kabullenecek bir tip olmadığını söylüyor. Sanırım ikimiz de biliyoruz ki benim sözümle kalkıp gitmen hakkında söyleyecek çok şeyi var." "Nedeni ne olursa olsun sana karşı çok korumacı." diye eklediğinde sinirlenmiş görünüyor.

Kalbim kısa bir an için öfkeden başka bir şeyle çarpıyor.

"Ona ayrıntıları anlatmak zorunda değilim," diye ısrar ediyorum, hâlâ bunu kurtarmaya çalışıyorum.

Dennis yüzünü buruşturdu. "Evet. Bu kadarını şansa bırakamam. Şantaj yapmak benim için pek iyi bir görüntü değil."

"O zaman ne sikim *istiyorsun*, Dennis?"

Yine gülümsüyor, şimdiye kadar istediği her korkunç şeyi elde ettiğini söyleyen o korkunç gülümseme ve şu anda onu yüzünden söküp atabilmek için her şeyimi verirdim.

"Dr. Carter'la ilişkinizi bitirmek zorundasınız."

Havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissediyorum.

"Pardon?"

"Bence hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emin olmanın tek yolu bu." "Kesinlikle olmaz," diye alay ediyorum.

"Yapmayacağım."

"Ah," dedi Dennis çıldırmış gibi. "Çok tatlısın." Ellerini havaya kaldırdı. "Elbette. Yapma. Eminim yönetim kurulu açıklama formunda yalan söylediğini öğrendiğinde ona bir şey olmayacaktır. Eninde sonunda. İhtisasının bitmesine daha bir yıl mı var? Böyle bir skandaldan sonra kariyerin toparlanabilir. Sonuçta sen bir dahisin. Acaba Mackenzie bu kadar şanslı olabilir mi?"

Dennis'in onun adını söylediğini duymak bende bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor ve sandalyemden fırlayıp ellerimi onun boğazına dolamamak için sandalyemin kollarını kavırıyorum.

"Bunu hak etmiyor," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Hiç şüphem yok. Bu yüzden doğru olanı yapacak ve her şeyi bitireceksin. Özgür ve temiz."

"Durup dururken her şeyi bitirmemi kabul etmesine imkan yok. Bunun için fazla zeki."

Dennis bir kez daha omuz silkerek kollarını havaya kaldırdı, hâlâ halinden memnun görünüyordu. "Sanırım o zaman *çok* inandırıcı olman gerekecek. Öyle değil mi?"

"Kurula şantajdan bahsedebilirim," diyorum son çare olarak. "Burada karşılıklı garantili imha söz konusu."

"Pek sayılmaz," diye homurdanıyor. "Küçük planını öğrenmiş olmamı ve seni temize çıkmaya *teşvik etmemi umursayacaklarını sanıyorsun*.

yalanların? İkimiz de biliyoruz ki dayanacak bir ayağın yok."

Benden yapmamı istediği şeyi düşündükçe öfke, hayal kırıklığı ve hatta korkuyla titriyorum, beni imkânsız bir duruma soktuğunu biliyorum. Dennis çırpınışımı, hatta muhtemelen öldürme niyetimi seziyor ve ellerini uzatarak kapıya doğru geri geri adım atıyor.

"Sadece düşün," diyor. "Karar vermen için sana bu geceyi vereceğim." "Mackenzie'yi incitirsen," diye uyarıyorum, "seni parçalarım."

Dennis kapımı açarken bana son bir kez kendini beğenmiş bir sırıtış atıyor, omzunu kayıtsız bir hareketle kaldırıyor. "Artık her şey sana bağlı, değil mi?" Bana sert bir bakış attı. "Yarına kadar bir cevap bekliyorum, Dr. Taylor."

O kapıyı kapatırken kafamdan ona kadar sayıyorum ve peşinden gitmemek için kendimi zor tutuyorum. Şu anda hissettiğim gibi şiddetli dürtüler hissetmemiş olsam bile, şu anda ona dokunursam bunun benim hapisanede, onun da kendi kanında son bulacağını biliyorum. Vücudumdaki her hücre sadece Mackenzie'yi korumakla ilgileniyor, onun tehlikede olduğu fikri duyularımı aşırı hızda harekete geçiriyor.

Dennis'in haklı olduğunu, Mackenzie'nin onun tehditleri hakkında kesinlikle söyleyecek *çok şeyi olacağını* ve büyük olasılıkla onun kışına tekmeyi basacağını ve benim yararım için tüm kariyerini bir kenara atacağını biliyorum, çünkü o böyle bir insan - tıpkı buna izin veremeyeceğimi bildiğim gibi. Dennis'in kariyerinin çok yeni olmasıyla ilgili sataşmaları yüzde yüz geçerli; böyle bir şeyin altından kalkamama *ihtimali çok yüksek*. Tüm okul yılları, tüm sıkı çalışması ... sadece gitti. Hepsi benim yüzümden.

Sandalyeme gömülmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, öfkem azalıyor ve yerini bedenimi ağırlaştıran derin bir yenilgiye bırakıyor. Kendimi başka birine, özellikle de Mackenzie gibi özel birine açmışken, ondan vazgeçmem gerektiğinin söylenmesi hiç adil değil. Ve dahası, bu süreçte onun kalbini kırmam gerekiyor.

Bu, son birkaç haftaya kadar hayatım boyunca insanları kendimden uzak tutmak için neden bu kadar çok çalıştığımı -böyle komplikasyonlardan kaçınmak istediğimi- acı bir şekilde hatırlattı. Sanırım

Aslında her şeye sahip olabileceğimi, işlerin daha iyi gideceğini ve birinin beni görmesini, gerçekten *görmesini ve onu elimde tutabileceğimi* düşünerek kendimi kandırdım. Şimdi bunun bir hayalden başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Çok yükseğe çıktım ve şimdi sonuçlarına katlanıyorum. Garip bir şekilde, başımın üzerinde beliren tehlikelerin hiçbiri umurumda değil, bana ne olabileceği konusunda en ufak bir endişe duymuyorum.

Çünkü bunların hepsi benden vazgeçmem istenen kadınla kıyaslandığında sönük kalıyor.

23

Mackenzi

"Düzgün görünüyor mu?"

Perde çubuğunu tutabildiğim kadar sabit tutuyorum, büyükannemin onayını beklerken kollarım yanmaya başlıyor.

"Mm," diye duydum arkamdan. "Belki biraz daha sola."

Taburenin üzerinde bir santim kıpırdayarak inliyorum. "Noel için sana bir seviye alacağım."

"İyi iş çıkarıyorsun," diye beni temin ediyor.

Yaptığımı göremeyeceğini bildiğim için gözlerimi deviriyorum. "Buraya mı?"

"Oh, bu mükemmel," diye beni bilgilendiriyor. "Vidalara ihtiyacınız var mı?"

Başımı sallıyorum, kalemi kulağımdan çekiyorum ve çubuk tutucuların nereye yerleştirileceğini duvarda işaretliyorum. Sonra tabureden iniyorum ve çubuğu yavaşça büyükannemin yeni perdelerinin yığıldığı yere bırakıyorum.

"Bana bir dakika vermen gerekecek," diyorum omzumu çevirerek.

"Perde çubuğunu neredeyse yarım saat boyunca tutturdun bana."

Büyükanne dilini şaklatır. "Hâlâ gençsin. İyisin." "Hâlâ," diye homurdanıyorum.

"O zaman o huysuz küçük kıcını mutfığa götür de sana kahve yapayım."

"Kulağa daha çok öyle geliyor."

Beni kandırarak üstlendiği projeyi sürgülü cam kapıda bırakıp onu takip ederek mutfığa giriyorum ve mutfak adasındaki yastıklı taburelerden birine oturuyorum. Kahve demliğiyle meşgul oluyor, sabahtan kalanları ısıtıyor, dolabından iki fincan çıkarıyor.

Boş bir anımda telefonumu kontrol ediyorum ve Noah'nın bu sabahki mesajıma hâlâ cevap vermediğini fark edince kaşlarımı çatıyorum. Bugün işi olduğunu ve cevap veremeyecek kadar meşgul olmasının önemli bir şey olmadığını biliyorum - peki neden twitter heyecanı yaşayan bir ergen gibi kontrol etmeye devam ediyorum? Dün geceki mesajı da oldukça seyrek; uzun bir günün yorgunluğundan bahsetmiş ve bana yatacağını söylemişti ve bu tamamen normal, hatta *beklenen bir şey* - tuhaf olan benim.

Kendime karşı dürüst olursam, günlerdir garip hissediyorum. Hatta haftalardır. Kulübeden ayrıldığımızdan ve rol yapmıyormuş *gibi* hissettiren şeyler yapmaya başladığımızdan beri. Buluşma, hafta sonunu birlikte geçirme, kanepelerde sarılma ve onu görmek, onunla konuşmak için sürekli artan arzu arasında ... her şey belirsiz hissediyor. Yaptığımız şeyin yapmaya *devam etmemiz* gereken bir şey olup olmadığına karar veremiyorum. İstemediğim için değil, tam tersine çok istediğim için. Noah hastaneden ayrıldığı anda sona erecek sınırlı bir anlaşma olan balonun içinde saklanmaktan mutluydum, ama şimdi bunun karşısında, her şeyden sonra Evet. Noah'nın çok endişelendiği *komplikasyonlardan* birkaçını kesinlikle yaşıyorum.

"Böyle devam edersen ekranda bir delik açacaksın," dediğini duyuyorum Gran'ın tezgahın karşısından.

Aniden başımı kaldırdım. "Ne?"

"Telefonuna neden bu kadar daldın?"

"Ah." Tekrar kaşlarımı çatıyorum, başımı sallıyorum. "Yok bir şey. Sadece mesajlarımı kontrol ediyordum."

"Noah'dan bir şey mi arıyorsun?"

Büyükannemin yüz ifadesinin kendini beğenmiş olduğunu fark ediyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Bu işe kendini fazla kaptırmışsın."

"Torunumun mutlu olmasını istemek çok mu kötü?"

"Mutluyum," diye vurguluyorum. "Noah ile tanışmamın bu konuda hiçbir etkisi olmadı."

Cezve bip sesi çıkararak bittiğini işaret ediyor ve Gran dikkatini tekrar cezveye verirken dudaklarını büzüyor. "Bunu telefonuna söyle," diyor. "Seni daha önce hiç bu kadar telefona yapışmış görmemiştim."

Soruyu geçiştirebilirim ve muhtemelen yapmam *gereken de* bu ama Gran zaten tüm bunların gerçek olduğunu düşünüyor. Belki de tavsiye almak o kadar da önemli değildir.

"Birinin birdenbire size mesaj atmayı bırakması garip mi?"

Büyükanne dönüp bana bir kupa uzatıyor ve önüme koyuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben sadece ..." Bir nefes veriyorum. "Önemli bir şey değil ama Noah genelde bana çok çabuk mesaj atar. Sinir bozucu derecede hızlı, hatta, ama ... Bilmiyorum. Son birkaç gündür sessizliğe büründü."

"Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

"Hayır mı?" Onu son gördüğüm zamanı düşündüm. Elbette, annesiyle akşam yemeğinden bahsetmesi ve benim bu konuda koca bir an yaşamam rahatsız ediciydi ama bunu hissedenin sadece ben olduğumdan emindim. Noah benim iç çalkantılarımdan habersiz görünüyordu. "Dün gece yorgun olduğunu söyledi. Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir ve ben çok fazla anlam çıkarıyorumdur."

Tekrar başımı kaldırdığımda büyükanne gülümsüyor ve çok fazla şey söylediğimi hissediyorum. "Yapma," diyorum o daha başlamadan.

Omuz silkiyor, hâlâ gülümsüyor. "Sadece söylüyorum, Noah'dan gerçekten hoşlanıyorsun gibi görünüyor."

"Şey, ben ..." Büyükanne tüm bunların *gerçek* olduğunu düşündüğünü bildiğim için bu konuşmayı nasıl yürüteceğimi bilemiyorum ve doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Yani o iyi bir adam. Gerçekten iyi anlaşıyoruz."

Büyükanne fincanından yavaşça bir yudum alıyor, düşünceli gözlerle beni süzüyor. Kahvesini yuttuğunda memnun bir ses çıkarıyor ve düşünürken birkaç saniye boyunca bana bakıyor.

Sonunda beni kıvrandırıyor. Bana bu bakışı sadece beni azarlamak üzereyken atıyor. "Ne?"

"Sadece daha ne kadar bana oyun oynamaya çalıştığını bilmiyormuş gibi davranmam gerektiğini merak ediyorum."

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Mackenzie," diyor büyükanne, üzgün görünmek yerine neredeyse eğleniyor gibi. "Ergenlik yılların boyunca seni benim büyüttüğümü unuttun mu? Senin yalancı yüzünü okuma konusunda doktora yapmış olabilirim."

Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım; kendimi 1.80 boyundaki Moira Carter tarafından köşeye sıkıştırılmaya hazırlamamın hiçbir yolu yoktu. Aslında, bu işten paçayı sıyracağımızdan o kadar emindim ki, ona gerçeği söyleme ihtimali aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Onu buraya getirdiğinden beri," diyor soğukkanlılıkla.

Sersemlediğimi hissediyorum. "Nasıl anladın?"

"Tatlım," diye gülüyor. "Adam senin bir omega olduğunu bile bilmiyordu. Bundan bahsettiğimde gözleri fincan tabağı kadar büyüdü."

"I . . . Kahretsin. Neden böyle devam etmemize izin verdin?"

Büyükanne kıkırdar. "Çünkü birbirinizden hoşlandığınızı söyleyebilirim. Henüz bilmeseniz bile."

"Yapabilir misin?"

"İkiniz de sanki elinizde değilmiş gibi iki saniyede bir gizlice bakışıyordunuz. Sanki ikiniz de yalanınıza o kadar dalmıştınız ki gerçeği bile anlayamıyordunuz."

Bunu düşündüm. Elbette, o noktada aramızda bir çekim vardı; sonuçta o gece ona daireme gelmesi için neredeyse yalvarmıştım, ama oyunumuzun bu kadar erken bir döneminde bundan daha derin bir şey olduğunu hayal edemiyorum, değil mi?

"Bilmiyorum," diye iç geçirdim. "Muhtemelen daha çok şey söylemek için çok erken. Sadece *bir kez* gerçek bir randevuya çıktık."

"Sıcaklığınızı birlikte geçirdiniz."

Az önce aldığım kahve yudumunu neredeyse tükürecektim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Parker söyledi," diyor gelişigüzel.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapatıyorum. "Onu öldüreceğim."

"Oh, sus. Senin için endişelendi. Programın çok dışındaydın!"

Şakaklarımı ovuşturuyorum, sadece birkaç hafta önce Noah ile üç günlük bir seks tatili geçirdiğimi bildiğini bildiğim için ona bakmakta zorlanıyorum. "Kesinlikle sürpriz oldu."

"Bu sadece uyumlu olduğunuz anlamına geliyor," diyor büyükanne. O zaman ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"İki vardiyacının uyumu yüksek olduğunda, bu sizin ısı döngünüzü bozabilir. Feromonlar sizi biraz daha fazla etkiler." Alay ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, Mackenzie. Sen bir doktorsun. Bunu bilmen gerekir."

"Şekil değiştiren uyumluluğu öncelikler listemde pek üst sıralarda yer almıyor," diye kestirip atıyorum.

"Eğer birine bir şans verseydin," diye azarlıyor. "Çıktığın her kişide yanlış bir şeyler buluyorsun."

"Pek de harika randevular değildi," diye homurdanıyorum.

"Oh, sen sadece onlarda bir sorun olmasını istedin."

"Model tren fanatikleri, büyükanne!"

"Mackenzie Carter. Bana istediğin kadar aptalca bahaneler uydurabilirsin ama ben bunları yemem." Elindeki bardağı tezgâha bırakıp bana sertçe baktı. "İkimiz de biliyoruz ki her zaman birilerinde yanlış bir şeyler arıyorsun, çünkü onlarda *doğru bir şeyler* bulmak kendini kontrol edemeyeceğin bir şeye açmak anlamına gelir."

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyorum, kucağıma bakarak.

"Hiç de öyle değil," diye homurdanıyor. "Bunu çocukluğundan beri yapıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, Parker gelmemiş olsaydı, muhtemelen okulda olmadığın zamanlarda odanda kalmaktan memnun olurdun."

"Dinle, dürüst olmak gerekirse, bana *gerçekten* kötü randevular ayarladın."

"Öyle mi? Yoksa kimseye ikinci bir randevu vermemek için neden mi arıyorsun?"

"Büyükanne, cidden, bazı-"

"Mackenzie," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Anlıyorum. Bazı berbat ilişkiler yaşadın. Ama sen yirmi dokuz yaşındasın ve bir seferde birkaç aydan fazla süren bir ilişkin hiç olmadı. Her zaman

bazı kusurlar ya da alışkanlıklar engel oluyor. Çok fazla horluyor, çok fazla futbol izliyor, yemekten sonra dişlerini karıştırıyor-"

"Oh, hadi ama, bu iğrenç."

"*Sadece söylüyorum,*" diye vurguluyor. "Bir şeyleri daha başlamadan bitirmek için her zaman bir neden buluyorsunuz."

Göğsümde çok ağır, çok ciğ görünen bir duygunun kabardığını hissediyorum - hayatımın büyük bir bölümünü bastırarak geçirdiğim bir duygu. Bakışlarımı kaçırırken boş boş kolumu ovuşturuyorum, bunun da ona yalan söyleyemeyeceğim bir şey olduğunu biliyorum. Bu konuda değil. Beni çok iyi tanıyor.

"Niyetim bu değil," diyorum sessizce. "Sürekli bekar olmak pek de eğlenceli değil."

"Seni suçladığımı söylemiyorum," diyor ve tezgahın diğer tarafına uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor. "Çocukken çok zor şeylerle uğraşmak zorunda kaldın. Senin kadar genç biri için çok fazla olan şeylerle. Baban ..." Başını iki yana sallıyor, gözlerini benden kaçırıyor. "Anneni kaybettiğinde kendisinin büyük bir parçasını kaybetti. Bununla başa çıkamadı. Oğlumu seviyorum ama olması gerektiği gibi bir adam değildi. Ne kadar acı çekiyor olursa olsun senin için öne çıkmalıydı." Bana tekrar baktı, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Ama bu *senin* hayatın olmak zorunda değil. Baban seni acı içinde bıraktı diye herkes öyle olacak diye bir şey yok." Gözleri sulanmaya başlıyor, kaşlarını çatarken ağzının etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor. "Belki de tüm bunları sana daha önce söylemeliydim. Belki de bu kısmen benim hatam."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, sesim kalın çıkıyor. "Büyükanne. Siz mükemmelsiniz. Her zaman öyleydiniz. Ben sadece ... Sanırım sadece korkuyordum." Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissediyorum ve büyükanne elimi sıkıyor. "Babam için yeterli değildim. Onu yanımda tutamadım. Başkası için yeterli olmayı nasıl bekleyebilirim ki?"

"Oh, tatlım." Büyükanne elimi bırakıyor, ince kollarını vücuduma dolamak için tezgâhın etrafından dolaşiyor. "Sen harikasin. Güzelsin, zekisin ve komiksin - bazen."

İçimden sulu bir kahkaha kaçıyor ve onun kucağına daha da sokuluyorum. "Espri anlayışımı senden alıyorum."

"Evet, ama bunu büyükbabandan almadığın kesin."

İkimiz de gülüyoruz ve bana bakmak için elini çekip yüzümü avuçlarının içine alıyor.

"Sen yeterlisin," diyor bana, gözleri duygu dolu. "Ve daha fazlası. Seçtiğini herkes kendini çok şanslı bulacaktır."

Hıçkırık ve kırık bir kahkaha karışımı bir ses çıkarıyorum, hem acı verici hem de bir şekilde iyi hissettiren gözlerimdeki yaşları silmek için uzanıyorum. Hatta katartık. O kadar uzun süre bunların hiçbirini beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım ki... Sonunda her zaman rahatsız ettiğini kabul edebildiğim için üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Büyükannem yanağımı okşadı. "O kişi Noah olmasa bile, dışarıda bir yerlerde içeri girmeye degecek biri var. Umarım onları bulmana izin verirsin."

"Büyükanne," diyorum kalın bir sesle. "Sanırım Noah'dan hoşlanıyorum. Gerçekten."

"Seni suçladığımı söyleyemem." Geri çekilirken ıslık çalıyor. "Bu adam ... Vay canına."

"*Büyükanne*," diye gülüyorum, gözlerimden akan son birkaç damla yaşı da siliyorum. "Sadece söylüyorum," diye kıkırdıyor.

Bir sırtışıımı geri alıyorum. "O... kesinlikle bir şey."

"Eminim sadece meşguldür. Bu konuda fazla telaşlanma. Sadece harika biri olduğunu unutma. Sana sahip olan herkes çok şanslı olur."

"Tamam, şimdi beni utandırıyorsun," diye inliyorum.

"Bu benim işim," diye karşılık veriyor. "Şimdi soğumadan kahveni bitir."

Tezgâha doğru döndüğümde hâlâ burnumu çekiyorum, Gran kendi fincanını doldurmak için tencereye geri dönüyor. Telefonumun ışığının yandığını ancak fincanımı yaklaştırmak için uzandığımda fark ediyorum, yaptığım şeyi durdurup Noah'ın adını yakalamak için ekrana eğiliyorum. Telefonumu yaklaştırdığımda içimde yadsınamaz bir heyecan dalgası oluşuyor ve son bir ay içinde onun *adını* görmenin bile başımı döndürdüğü noktaya ne zaman geldiğimi merak ediyorum.

Mesajı kaydırarak açıyorum, cevabı kısa ama yine de kelebekler uçuşuyor çünkü-

Ben çıktıktan sonra buluşabilir miyiz? Belki geçen sefer gittiğimiz kafede?

Davetiyesini okurken aptal gibi sırtıyorum, onu tekrar görme ihtimalinden bile mutlu olduğumu fark ediyorum. Belki de delirmiştir.

Umarım onları bulmanıza izin verirsiniz.

Gran'in bir şeylerin peşinde olabileceğini düşünerek gülümsüyorum.

BEN: Sabırsızlanıyorum.

KAFE, buraya son gelişimizdeki kadar kalabalık değil ama içeri girdiğimde hâlâ moda uygun küçük masaların etrafında takılan birkaç çift ve üniversite öğrencisi var. Dışarıda kar yağmaya başlamıştı, ayakkabılarımın tozunu alıyorum ve onu aramak için etrafa bakarken paltomu çıkarmaya başlıyorum. İlk yalandan buluşmamızda oturduğumuz masada oturuyor ve bunu fark ettiğimde ona el sallarken gülümsüyorum. Hiç vakit kaybetmeden yanına gidiyorum, kabinin diğer tarafına geçiyorum ve ona dikkatimi verirken ceketimi yanımdaki koltuğa bırakıyorum.

Noah kesinlikle yorgun *görünüyor*; gözlerinin altında az uyumuş gibi koyu halkalar var ve ağzında, anlaşılmaya ilk başladığımızda çok sevdiği kaşlarından daha huysuz bir kaş var.

"Vay canına, biri zor bir gün geçirmiş," diye takılıyorum. "Yine hemşirelere mi bağıırıyordun?"

"Sana söyledim," diyor bitkin bir şekilde, "bu-"

"*Fazlasıyla abartılı*," diye gülüyorum. "Evet, biliyorum. Ama gerçekten çok yorgun görünüyorsun."

"Hissediyorum," diyor sessizce. "Uzun bir gün oldu."

"Özür dilerim." Masanın öbür ucuna uzanıp parmağımı parmak eklemesinde gezdirdim ve sesimi alçalttım. "Eğer ilgilenirsen, stres atmanın birkaç iyi yolunu biliyorum."

"Mackenzie. . ."

Tüm bu yorgunluğun altında bir şeyler olduğunu yeni yeni fark etmeye başlıyorum; mavi gözleri daha donuk görünüyor ve saçları dağınık, sanki parmaklarını gezdiriyormuş gibi. Bir şey için endişeleniyormuş gibi dudağının kenarını çığnıyor ve sadece bunları fark edebilmem değil, görünüşe göre ilk içgüdümün onu yatıştırmak olması da benim için şaşırtıcı. Dürüst olmak gerekirse, kabinin diğer tarafına geçip kollarımı ona dolamamak için zor zamanlar geçiriyorum. Bunda onun ruh halinin mi suçu var, yoksa artık sürekli bir arzu mu duyuyorum, ondan bile emin değilim.

"Neyin var?" Elini sıkıyorum, başparmağım ileri geri okşuyor. "Bir şey mi oldu?" Ellerimize bakıyor, ağzı aşağıya doğru dönüyor ve kaşları çatılıyor. Gözleri kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi sağa sola dalıyor ve içimde bir endişe parıltısı beliriyor. "Noah. Söyle bana. Sorun Dennis mi? Seni yine rahatsız mı ediyor? Yoksa tahta mı? Bana söyleyebilirsin. Bir yolunu buluruz."

Sonunda bana baktığında, üzgün görünüyor. Pişman, belki de. Nedenini söyleyemem ama bana bakışında tedirgin edici bir şeyler var. Sanki daha önce görmüşüm gibi. Nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum ama aklıma gelmiyor.

"Mackenzie," diye tekrar dener. "Önceden bilmeni isterim ki bu benim için kolay bir karar değil. Seni asla incitmek istemedim."

Elim onun elinden kayıyor, söylediği şeyi yeterince algılayamayacak kadar şaşkınım. Neden hâlâ bana öyle *bakıyor*?

"Noah, nesin sen? . . ."

Ama şimdi görebiliyorum. İfadesini. *Gerçekten görebiliyorum*. Bir babanın küçük bir kıza artık onunla kalamayacağını söylediğinde takındığı ifadenin aynısı. Asla unutamayacağın bir ifade.

"Mackenzie," diyor Noah dikkatle, sesi gergin. "Sanırım anlaşmamıza son vermeliyiz."

24

Noa

Bununla ilgili her şeyin canımı yakacağını BİLİYORDUM, ama Mackenzie'nin yüzündeki farkındalığı görmek - gülümsemesinin dağılması, gözlerindeki şaşkınlığın hızla acıya dönüşmesi, ağzının söylediklerimi anlayamıyormuş gibi parçalanması - tüm bunları deneyimlemek beni gerçekten *sindirmeye* yetiyor. Bıçağın karnımda döndüğünü neredeyse hissedebiliyorum.

Ve bunu belli edemem.

Ellerini masadan çekip kucağına koyuyor ve kaşları çatılırken gözlerini benden kaçırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diyorum açıkça, içimdeki her şey ona uzanıp dokunmak, gözlerinde oluşan acıyı dindirmek için çığlık atıyor.

Gülüyor ama esprili değil. "İşe yarayacağını düşünmüyorsun."

"Albuquerque'den haber aldım ve hemen başlamamı istiyorlar."

"Öyle mi?" diyor içi boş bir sesle ve ben bıçağın daha da derine saplandığını hissediyorum.

"Sadece düşündüğümde çok daha fazla sorumluluk alacağım. Taşınma ve iş yükü arasında . . . Uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütmek için doğru zaman mı bilmiyorum."

Tekrar gülüyor, göğsümü acıtan kırılgan bir ses, sonunda ağlamaklı gözlerle bana bakıyor. "Doğru zaman olup olmadığını bilmiyorsun."

"Dinle, bu senin yaptığın bir şey değil, bu-"

"Lütfen bana 'Sorun sende değil, bende' konuşması yapma," diyor öfkeyle. "Sakın buna cüret etme, Noah."

Kararlılığımın sarsıldığını hissediyorum, yüzündeki acı ve öfke beni yıkıyor. Sözlerimin onu nasıl kestiğini benden saklamaya çalışıyor, ama bunu omuzlarının sert duruşundan, çenesinin öne doğru çıkışından ve dişlerinin titremesini engellemeye çalışır gibi alt dudağında endişelenmesinden anlayabiliyorum. Bu Mackenzie'de daha önce hiç görmediğim bir şey, üzüntü ve bunun her zerresini kendime aitmiş gibi hissediyorum, sanki aktif olarak dürttüğüm bir yaraymış gibi. Bundan sonra asla iyileşmeyecek bir yara olduğunu biliyorum.

Kariyerini mahvedersem beni asla affetmeyeceğini bilerek, onu bundan çok daha fazla acıdan kurtardığımı kendime hatırlatmak zorundayım. Dennis'in kendini beğenmiş sesinin kulaklarımda çınladığını hâlâ duyabiliyorum.

Sanırım o zaman çok ikna edici olman gerekecek. Öyle değil mi?

Derin, acı dolu bir nefes alıyorum.

"Mackenzie. . . Bunun her zaman geçici olması gerekiyordu."

"Oh, siktir git," diye tıslıyor. "İkimiz de biliyoruz ki o pansiyonda geçici olarak kalmayı aştık. Bana çıkma teklif ettin. Neden bana çıkma teklif ettin, Noah? Ve son zamanlardaki diğer tüm saçmalıklar? Tüm bunlar neydi, ha?"

Bir an için afalladım, onu kaybettiğim saniyenin tüm yüzünde oynadığını gördüm. Bu kadar acıtacağını tahmin edebileceğimi hiç sanmıyorum. Ya da belki de biliyordum ama bunu kabullenmek istemiyordum. Sanırım bu andan önce kendimi bir şekilde bunun ikimizin de geride bırakabileceği bir şey *olduğuna* ikna etmiştim; hastanedeki o küçük dinlenme odasında bana ilk yaklaştığından bu yana çok kısa bir zaman geçmiş gibi geliyor, bu kadar kısa bir süre içinde gelişen bir şey nasıl kalıcı bir etkiye sahip olabilirdi?

Aşkın kolay olmadığı kesin.

"Özür dilerim," diyorum. Gerçekten söyleyebildiğim tek şey bu, çünkü hissettiğim en güçlü şey bu. "Gerçekten üzgünüm Mackenzie. Seni asla incitmek istemedim."

"Evet, şey," diye homurdanıyor. "Güzel. Çünkü ben değilim." Gözyaşlarına boğulmuş gözlerinden bile duygularını nasıl bastırmaya çalıştığını görebiliyorum. "Çünkü ben değilim."

Bunun onu ne kadar yaraladığını belli etmemek için çaresizce çabalıyor. Bu da onu daha fazla sakinleştirmek istememe neden oluyor. "Dediğin gibi. Bunun her zaman geçici olması gerekiyordu."

O anda gözlerimin içine bakıyor ve bir yanımda gerçeği görmesi için ona yalvarıyor, bu konuda benimle *mücadele etmesi için yalvarıyor*. Gerçekten nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyor. Bu son birkaç haftayı ve aramızda büyüyen tüm küçük şeyleri hayal etmediğimi biliyorum. Bu anlaşmanın sıradanlıktan başka bir şeye dönüşmeye başladığını hayal etmemiştim. Yalanı görmesini istiyorum. Benimle *savaşmasını* istiyorum. Sadece birazcık.

Ellerini masaya vurarak sinirli bir ses çıkarıyor. "Beni buraya sırf olay çıkarmamam için mi çağırdın? Gerçekten mi? İlk gittiğimiz yeri seçmek zorunda mıydın? Ne yani, pislik olmak yetmedi de bunu kişiselleştirmek zorunda mıydın?"

Tanrım, bu haliyle bile çok güzel. Benden nefret ettiğinde bile. Ellerim ona dokunmak, sebep olduğum acının her zerresini yok etmek ve ona istediğimin bu olmadığını söylemek için kaşınıyor ve bunu yapmamak için ellerimi yanımda sıkıca tutmak zorunda kalıyorum. Ona bir daha asla dokunamayacağımı hayal etmek imkânsız, işkence gibi geliyor *ama* işkence tam da dört gözle beklemem gereken şey. Bunun geri dönüşü yok.

Kendime bunu onun için yaptığımı hatırlatıp duruyorum. Cehennem gibi acıtsa bile.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum sessizce, başka ne diyeceğimi bilemeden. Söylenecek başka ne var ki?

"Üzgünsün," diye yankılanıyor kuru bir sesle. "Mükemmel. Bunun anlamı çok büyük." "Mackenzie, ben-"

Paltosunu kapıyor ve kabinden dışarı çıkarken aceleyle topluyor. "Kendine sakla, Noah. Ciddiyim. Anladım." Kollarını paltosunun kollarından geçiriyor ve saçlarını yakasından kurtarıyor. Bu hareket, kokusunda bir dalga yaratıyor ve koku daha az parlak, neredeyse acı. Suçlunun ben olduğumu bilmek acı verici. "Olay çıksın istemedin, değil mi? Bu yüzden kısa keselim." İnâtçı bir kahkaha daha attı. "İyi vakit geçirdik, değil mi? Küçük eklentimiz hoşumuza gitti mi? Zarar yok, faul yok, gerçekten."

"Hayır, Mackenzie, ben-"

Ceketini sıkıca çekip bana son bir sert ifade veriyor ve bunun onu son görüşüm olacağını biliyorum. "Yeni işiniz için tebrikler, Dr. Taylor."

Benden uzaklaşmasını izliyorum, her şeyim hareketsiz kalma kararımla savaşıırken onun gözlerini nasıl sildiğini görüyorum. Bir yanımda başka bir seçenek olsaydı, bir şekilde işleri yoluna koyabilir miydik diye merak ediyor

-Ama daha mantıklı olan yanımda Dennis'in benim ve Mackenzie'nin hayatını mahvedene kadar durmayacağını biliyor.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve hiçbir şey yapmıyorum, son birkaç haftada kazandığım tüm mutluluğun yavaşça içimden çekildiğini hissediyorum, beni boş ve içi boş bırakıyor, büyük olasılıkla bir daha asla görmeyeceğim. Mackenzie kafeden hışımla çıkarken arkasına bakmıyor ve o gittikten sonra uzun bir süre masada donup kalıyorum, gittiğinin içime işlemesine izin veriyorum. Bir daha asla geri gelmeyecek ve ben onun için hep kötü bir anı olarak kalacağım.

Bu gibi komplikasyonlardan kaçınmayı ne kadar çok istemiş olduğum neredeyse komik. En azından onları nasıl bulduğumu. Onları geri almak için her şeyi yapardım.

İçimden acı bir kahkaha yükseliyor. *Karmaşık.*

Aşktan daha karmaşık bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Albuquerque'deki hastane, pozisyonu kabul ettiğimi duyunca çok sevindi ve iki ay önce ben de sevinirdim. Kutlama yapmak yerine evimde saklanıyorum ve Mackenzie'nin gittiği yerleri düşünmemeye çalışıyorum.

Yatak odam dayanılmaz; kokusu hala çarşafıma yapışıyor, hem rahatlama hem de acı veriyor ve üç gün sonra orada uyumaya çalışmaktan vazgeçtim, o kaybolana ya da ben taşınana kadar kanepeye teslim oldum. Hangisi önce gelirse. Onu arayıp özür dilemek, her şeyi açıklamak ve beni affetmesi için yalvarmak istemediğim bir an bile olmuyor, ama bu niyetle telefonu her açtığımda, Dennis'in kariyerini mahvetmesinin ne kadar kolay olacağını hatırlıyorum. Bunu yaparsa tamamen benim hatam olacak. Nihayetinde benimle birlikte olmak, onun uğruna çok çalıştığı her şeyin elinden alınmasına değmez, bunu biliyorum.

İşte bu yüzden geçtiğimiz hafta çalışmadığım her anı elimde bir içkiyle koltuğuma gömülerek geçirdim. Yardımı oluyor ama sadece biraz.

Sanırım Mackenzie'yi benden uzaklaşmaya zorlamadan önce düşünmediğim şey, bende ne kadar iz bıraktığı ve gittiğinde bunu ne kadar hissedeceğimdi. Anlaşmamızın ilk birkaç haftasını en başından beri kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğimi kabul etmeyi reddederek geçirdiğim için bunu düşünecek zamanım olmadığını düşünüyorum - çünkü şimdi fark ediyorum ki öyleydim. Mackenzie benden aptal bir selfie istediği andan itibaren. . . Hiç şansım yoktu. O çok iyi, çok *mükemmeldi* ve ona tamamen aşık olmama ihtimalim hiç yoktu.

Bunu ancak ona söyleme şansım olmadıktan sonra fark etmem neredeyse gülünç.

Bu gece de farklı değil; ateşe bakıp kendim için üzülürken iki kadeh içiyorum ama kafeyle şu an arasında geçen her geceden farklı olarak sandalyemin yanındaki yan masada duran cep telefonumun sinir bozucu çınlaması sinirlerimi bozuyor. Konuşmak istediğim tek kişi olma ihtimali olmadığı için telefonu susturma niyetiyle açıyorum ama ekrandaki isim beni duraksatıyor ve iç çekip aramayı cevaplamadan önce en az yirmi saniye boyunca görmezden gelme ya da açma kararıyla boğuşuyorum.

"Oh, güzel," diyor Paul. "Yaşıyorsun." "Zar zor," diye acınası bir şekilde mırıldanıyorum.

"Bütün hafta seni aramaya çalıştım," diye homurdanıyor.

Bardağımdan bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı kayarken viskinin yakıcılığının tadını çıkarıyorum. "Fark etmemiştim. Meşguldüm."

"İstifanızı verdiğinizi duydum." "Evet."

"Demek Albuquerque işini kabul ettin?"

"Öyle görünüyor."

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun." Kuru kuru gülüyorum. "Heyecanlı değilim, değil mi?"

"Dr. Carter ile olan anlaşmanızı sonlandırdınız mı?"

Çekiniyorum. "Neden soruyorsun?"

"Sesinizin neden bu kadar huysuz geldiğini tahmin ediyorum."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diye mırıldanıyorum acı acı. "O zaman bu bir evet demek," diye iç geçiriyor.

"Evet, bitirdim," diye yanıtlıyorum. "Bir hafta önce." "Yine, bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

Bir içki daha alıyorum, bu sefer daha uzun bir tane. Yanık yüzünden dişlerimin arasından tıslıyorum. "Evet, şey. Neyse o."

"Oh, saçmalık," diye alay ediyor. "Madem bu kadar mutsuz olacaktın, neden her şeyi bitirdin?"

Ona gerçeği söylemenin kötü bir fikir olup olmadığını düşünerek tereddüt ediyorum. Mackenzie gittiğine göre . . . Arkadaş konusunda kesinlikle eksikim var. Acaba bu konuda konuşmak yardımcı olacak mı, yoksa işleri daha da çekilmez hale mi getirecek?

"Başka seçeneğim yoktu," demekle yetindim.

"Her zaman bir seçenek vardır, Noah. Her şeyde." "Bu sefer değil."

"Bana ne olduğunu anlat," diye ısrar ediyor. "Benimle konuşabilirsin."

Duygular boğazımda düğümleniyor ve dilimi çok kalın hissettiriyor. Onu uzaklaştırdığımdan beri adını yüksek sesle söylemedim; bunu düşünmek bile yeterince acı verici. Yine de, belki de doğru seçimi yaptığımı duymak beni daha az deli hissettirir. Sanırım bunu duymaya ihtiyacım var, böylece parçaları toplamaya başlayabilirim.

"Dennis arıyor," diye iç geçirdim. "Bizi öğrenmiş."

"O küçük çakal," diye homurdandı Paul. "Herhalde böyle bir koz elde ettiği için kendinden geçmiştir."

"Mackenzie'nin işini tehdit etti," diye sıkı sıkı tembihledim, dilimin ucuna gelen adı düşündüğüm kadar acı veriyordu. "Benimkini de tabii ki."

"Bu çok saçma. Onu tacizden şikayet etmelisin."

"Bunun ne faydası olacak? Ne olduğumu biliyor ve yalan söylediğimizi de biliyor. Mackenzie'nin kariyeri böyle bir şeye dayanabilir mi bilmiyorum ve bunu riske atmak istemiyorum."

"Sence de bu kararı kendi başına vermeyi hak etmiyor mu?"

Bu beni duraksatıyor. Yalanımla Mackenzie'nin geleceğini tehlikeye atma düşüncesinden daha kötü olan tek şey, ona yalan söylediğim için duyduğum suçluluk duygusu. Mackenzie'nin tam olarak Dennis'in söylediği gibi yapacağından, her şeye sahip olmak için canla başla mücadele edeceğinden hiç şüphem yok - tıpkı benim de aynı şekilde olma ihtimalinin yüksek olduğunu bildiğim gibi. İşini kaybedecekti ve belki ilk başta beni suçlamayacaktı, ama sonunda ... Bu kaçınılmaz. Benim kesinlikle geleceğini bir kenara atmaya değmeyeceğimi anlaması an meselesi. Mackenzie gibi zeki birine sunacak hiçbir şeyim yok. Verebileceğimden de emin değilim.

"Çoktan bitti," diye cevap veriyorum sessizce, sandalyeme yaslanırken gözlerimi kapatıyorum. Şu anda bir içki daha içip kanepemde sızmayı çok isterdim, çünkü yatak söz konusu bile olamazdı. "Artık geri alamam."

"Yani öylece toplanıp taşınacak mısın? Öylece bırakacak mısın?"

"Planımız hep buydu," diyorum artan bir kızgınlıkla. "O kadar da Bunu benim için *istediğini* uzun zaman önce anlamıştım."

"Bu, senin için *gerçek bir* hayat şansı olabileceğini düşünmeden önceydi. Sadece uzun iş günlerini ve evde geçirilen geceleri içeren bir hayat değil. Tek başına."

"Bunlardan bir şey çıkacağına dair hiçbir öneri yoktu. Mackenzie ve ben en başından beri bunun geçici bir şey olduğu konusunda hemfikiridik. O böyle olmasını *istedi*, Paul."

"Ve dürüstçe hala istediği şeyin bu olduğunu söyleyebilir misin?" "I . . ."

Kaşlarımı çatarak odun sobamın ızgarasının arkasındaki turuncu ve kırmızı titreşimlere bakıyorum. Mackenzie'ye anlaşmamızı sona erdirdiğimi söylediğimde yüzünün aldığı şekli hatırlıyorum, o zaman olduğu gibi şimdi de içim kan ağlıyor. Her ne kadar benden saklamak istese de, sahte kayıtsızlığımla onu paramparça ettiğim çok açıktı. Benim ona karşı hissettiğim gibi onun da bana karşı daha derin bir şeyler hissetmeye başlama ihtimali olduğunu bilmek göğsümü ağrıtıyor, çünkü onun hakkında tüm bildiklerimle birlikte bu bile başlı başına bir mucize gibi geliyor.

Ve hepsini paramparça ettim.

"Muhtemelen en iyisi bu." Sanki bu beni bir şekilde ikna edebilirmiş gibi kendi kendime yavaşça başımı sallıyorum. "Zaten o benim için fazla iyi."

"Eminim haklısındır," diyor Paul. "Onu seven adam kesinlikle olabilecek en kötü seçim."

Telefonumu daha sıkı kavrayarak gerildim. "Onu sevdiğimi hiç söylemedim."

"Evlat," diye güler Paul. "Bunu yapmana gerek yoktu. Kimse sevmediği biri hakkında bu kadar kötü hissetmez."

Bastırmak için çok uğraştığım boğucu duygular kafamı, göğsümü ve diğer her yeri dolduruyor; bedenim ağır ve yorgun hissediyor. Dürüst olmak gerekirse, bir süre uyumak ve unutmak istiyorum.

Paul'e usulca, "Gitmene izin vermek zorundayım," dedim. "Yapacak işlerim var."

Paul iç geçiriyor, sesi yorgun geliyor. "Ne olursa olsun... Üzgünüm, Noah. Gerçekten."

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Ben de öyle."

Veda etmeden telefonu kapatıyorum, bardağımda kalanı hemen içiyorum ve gözlerimi sımsıkı kapatıp sadece yanmaya odaklanıyorum. Eğer geri dönebilseydim, ona asla dokunmazdım. Onun ne kadar yumuşak, ne kadar sıcak olduğunu bilmeme asla izin vermezdim. Belki de en başa döner ve ona bunun, bu planımızın saçma bir fikir olduğunu söylerdim. Kurulla yüzleşip cezamı çekerdim ve bu da her şeyin sonu olurdu.

Ama . . . Kahkahasının nasıl bir ses olduğunu bilemezdim. Düşünürken burnunun nasıl kırıştığını hatırlayamazdım. Kokusunun tatlı yumuşaklığı şimdi bile aklımdan çıkmıyor. Onu *tanımayacaktım* ve bu onu kaybetmekten daha büyük bir trajedi olurdu diye düşünüyorum, onu hiç tanımamak.

Ayağa kalktığımı hatırlamıyorum ama nereye gittiğimin farkına bile varmadan vücudumun beni koridordan yatak odama doğru taşıdığını hissediyorum. Yatağıma düşmem, burnumu çarşaflara bastırmam ve derin nefes almam sadece saniyelerimi alıyor. Hala orada, neredeyse bıraktığı günkü kadar güçlü ve onu koklamak neredeyse ona dokunmak gibi hissettiriyor, sanki saçlarımı okşuyor ya da kulağıma iç çekiyor. Her şeyi daha iyi yapıyor. Her şeyi daha da *kötüleştiriyor*.

Bu gerçekliği daha da ezici hale getiriyor, çünkü ona bir daha asla dokunamayacağımı biliyorum.

Yatağımdan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum, beni yakmış gibi yatağı itiyorum ve kendime yapmayacağıma söz verdiğim halde buraya tekrar geldiğim için kendime lanet ediyorum. Yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum, ancak kapının hemen içinde duraklıyorum, arşıflara bakmak için geri dönüyorum, çünkü onun altımda olmasıyla ilgili anılar canlı bir şekilde benimle alay ediyor ve içimdeki o boğucu hissi neredeyse dayanılmaz hale getiriyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, muhtemelen bozacağımı bilsem de geri dnmeyeceğime dair kendime bir söz daha veriyorum. Tekrar.

Bir içki daha içme zamanı.

25

Mackenzi

"İŞTE BU. Bu gece içki içeceğiz."

Nerede olduğumu hatırlayarak gözlerimi kırıştıyorum ve Parker'ın çorbamı karıştırırken yüzünü **b u r u ş t u r d u ğ u n u** fark ediyorum. "Ne?"

"Gerçekten burada oturup bir gün daha depresif bir zombi gibi boşlukta kalmanı izleyemem."

"Depresyonda değilim," diye yalan söylüyorum, kaşlarımı çatarak çorbamı daha agresif bir şekilde karıştırıyorum.

Parker gözlerini deviriyor. "Son bir haftadır bana '*Sefiller*'deki Anne Hathaway' titreşimleri veriyorsun Mackenzie."

"Bu referansı anlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Kendini kültürlemeyi reddedersen elimden bir şey gelmez." "Teşekkürler."

"Ben ciddiylim. *Beni* depresyona sokuyorsun. Senin için endişeleniyorum." Kaşlarım çatıldı. "Cidden iyiyim."

Cidden iyi olmak, acımasızca terk edildikten sonra romantik komedilerdeki ezilmiş kadın kahramanlar gibi ağlayarak uyumak anlamına geliyorsa, iyi sayılır. Ama Parker'ın bunu bilmesine gerek yok.

"Her neyse. Omzumda ağlamak zorunda değilsin ama acı çektiğini kabul edebilirsin."

"Üzülecek ne var ki? Sahte bir ilişkiydi."

"Çoğu insan sahte ilişkileriyle sıcaktan bunalıyor," diye suçluyor. "Ve sahte ilişkileri bitti diye bir kafenin önünden ağlayarak beni aramazlar."

"Ağlamıyordum."

Yine gözlerini deviriyor. "Doğru. Tabii. Ne olursa olsun, bu gece bir şeyler içeceğiz."

"Canım dışarı çıkmak istemiyor," diye güçsüzce itiraz ediyorum.

"O pislik yüzünden gözümün önünde eriyip gitmeni izlemek istemiyorum."

Çok garip; şu anda bile ilk içgüdüm Noah'yı savunmak. Parker'a onun bir pislik olmadığını, sadece başından beri beklediğimiz her şeyi yerine getirdiğini söylemek. Neden peki? Belki de (kelimenin tam anlamıyla) kendimi daha fazla bir şeye, *gerçek bir* şeyi denemeye açtığım içindir - sadece eskiden gerçekten hoşlandığım bir kafenin eski bir kabininde tüm kalbim ezildi. Bu da çifte darbe oldu, çünkü artık bir daha geri dönebileceğimi sanmıyorum.

"Eminim hormonal bir saçmalıktır," diye öneriyorum. "Gececektir."

"Mackenzie," diye iç geçiriyor Parker. "Bu saçmalığı başkasına anlatabilirsin çünkü seni *tanıyorum*. O gün kızgınlık dönemine girdiğinde seni onunla gördüm. Ben bakmıyorken ikinizin arasında ne oldu bilmiyorum ama bir şeyler değişti. Ve acı çektiğini kabul etmende bir sakınca *yok*."

Hiçbir şey söylemiyorum, kaşığımı kafeterya masasına koyduktan sonra parmaklarımı bugün yıkamaya zahmet etmediğim saçlarımda gezdiriyorum. Düşündüm de, en son ne zaman yıkadığımdan bile emin değilim.

"Sadece benimle dışarı çık," diye ısrar ediyor Parker. "Bir geceliğine erkekleri unutabiliriz."

"Bunu söylemek senin için kolay," diye homurdandım. "İlişkiniz gayet iyi gidiyor."

"Ve kozmos hakkında şikayet etmek için birkaç eksiklik uydurmaktan mutluluk duyacağım."

Her şeye rağmen dudağım seğiriyor. "Peki. Her neyse. Bir şeyler içmeye gideriz."

"Mükemmel," diyor Parker mutlulukla. Telefonunu kontrol eder. "Geri dönmem gerekiyor."

"Çıktığında buluşalım mı?" "Evet, evet."

Beni masada tek başıma bırakıyor ve çorbama ne yazık ki dokunulmuyor, iştahım yok. Kalbi kırılmış olmak böyle bir his mi? Yetişkin hayatımın neredeyse tamamında romantik anlamda bu duygudan başarıyla kaçındım ve şimdi bunu ilk elden deneyimlediğime göre, geri vermekten mutluluk duyarım.

Kafedeki o günü zihnimde tekrar tekrar gözden geçirdim ve Noah'ın ilişkimizi tamamen bitirmeden günler önce benimle bir şeyler yapmaya bu kadar hevesli olmasını anlamaya çalıştım. Her ne kadar mantıklı gelmese de, bana her şeyin bittiğini, onun ve benim için doğru *zaman* olmadığını söylerken yüzünde beliren soğuk ifade şüpheyi yer bırakmıyordu.

Ve daha da kafa karıştırıcı olan, bunun ne kadar derin bir acı verdiği, bunun acısının iyileşmeyecek bir yara gibi ne kadar sürdüğü. İşleri sıradan tutabileceğimden, kalbimi sıkı sıkı tutarken onun bedenini keşfedebileceğimden o kadar emindim ki - peki neden bu kadar *acıtıyor*?

Derinlerde bir yerde cevabı biliyorum. Tabii ki biliyorum. Sanırım bana ilk dokunduğu andan beri biliyordum ama onu kendimden uzak tutmak için o kadar çaresizdim ki bir şekilde Noah'ı doğrudan kör noktaya itmeyi başarmıştım. Kalbimin içinde kendine nasıl bir yer açtığını göremeyeceğim bir yerde tuttum onu.

Ve şimdi bunun sonuçlarını tek başıma yaşıyorum.

Benden kaçmana izin vermeyeceğim, Mackenzie.

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sımsıkı kapatmak zorunda kalıyorum, iş yerindeki herhangi birinin bu zayıflığa teslim olduğumu görmesine izin vermeyi reddediyorum. Kasemi, kaşığı ve çöpümün geri kalanını alıp çöpe atmak için teneke kutuya taşıyorum, Nuh'un boş sözleri kafamda tekrar tekrar çalarken göğsümde alışmaya başladığım acı bir duygu damlıyor.

Benden kaçmana izin vermeyeceğim, Mackenzie.

Asansörlere doğru giderken içimden gülüyorum. Meğer beni kendisi itmiş.

Vardiyamdan sonra Parker'ı beklediğim hastanenin girişinin dışı soğuk, akşam ışıkları yanıyor ve sıcaklık düştükçe gökyüzü kararıyor. Kapının dışındaki duvara yaslanıp birkaç metre ötedeki büyük çalılara bakarken ellerimi birbirine sürtüp nefes alıyorum.

Anlaşmamızın ardından Noah'la burada tanıştığım ilk sabahki gibi hissediyorum ve içimde her an kapıdan çıkıp gidebileceğini hayal eden küçük, acınası bir yan var. Bunun söz konusu olmadığını biliyorum; onu kafedeki o günden beri görmedim. Ertesi gün istifasını verdiğinde bundan emin oldu.

Bunu bildiğim halde, otomatik kapılar yanımda gıcırdayarak açıldığında irkiliyorum, Noah ya da Parker olmayan ama aynı derecede tanıdık biri dışarı çıktığında biraz sıcıyorum.

"Mack?"

Noah'nın beni koridorda öptüğü günden beri Liam'la hiç vakit geçirmedi; Priya Liam'ın bana karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini söyledikten sonra işler garipleşti. Bunun gerçek olup olmadığını hala bilmiyorum ve o zamandan beri olan her şeyle birlikte Bu ihtimalle başa çıkmayı düşünecek duygusal kapasiteye sahip değildim.

"Hey," diye selamlıyorum. "Yeni mi çıktın?" Başını sallıyor. "Az önce. Ya sen?"

"Biraz önce. Parker'ı bekliyorum."

"Ah." Ayaklarına bakıyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor.

"Seni son zamanlarda görmedim."

"Oh, evet, şey ..." Gözlerimi kaçırıyorum. "Çok meşguldüm." "Dr. Taylor'ın istifasını sunduğunu da duydum."

Bu beni irkiltiyor ve yüz ifademi tarafsız kalmaya zorluyorum. "Doğru. Albuquerque'den harika bir teklif aldı. Bunu kaçıramazdı." "Ve sen . . onunla birlikte mi taşıyorsun?"

Gülümsemeye zorlayarak el salladım. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. En azından şu an için. İşler yoluna girene kadar uzun mesafeli bir ilişki yaşayacağız."

detayları öğren."

Bana bir bak. Hala yalan söylüyorum, şimdi bile. Noah'ın çıkarı için hâlâ bu numarayı sürdürüyorum. Artık hiçbir neden kalmamışken bile.

"Oh. Düşündüm de ..." Liam uzanıp boynunun arkasını ovuyor. "Son zamanlarda çok keyifsiz görünüyordun. Bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

Bir nefes çekiyorum. "Öyle mi?"

"Bunları fark ediyorum," diyor sessizce.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada ona hiç benzemeyen bir melankoli var. Normalde sıcak olan kahverengi gözleri daha donuk, gülümsemeye çok yatkın olan ağzı derin bir çatık kaşla kaplı. "Doğru," diyorum, başka ne yapabileceğimden emin olamadan. "Şey... işler biraz karışık."

Karmaşık.

Bu ironiye neredeyse kahkahalarla gülecektim.

"Noah hakkında mı?"

Çenemi sıkıyorum ve onunla yüzleşmek zorunda kalmamak için önüme bakıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Özür dilerim, Mackenzie. Pislik gibi davranmak istemem ... ama her şeyde bir tuhaflık var. Ben sadece ... Bunu hayal edemiyorum. Ve şimdi seni burada mı bırakıyor? Bir insan eşini nasıl böyle terk edebilir?"

Yine gülmek için manik bir dürtü var, çünkü Noah için kalkıp beni terk etmek *inanılmaz derecede* kolay olmuştu, başlangıçta asla onun arkadaşısı olmadığını düşünürsek.

"O ... değil." Sesim çok kalın çıkıyor. "O tam olarak ..."

"Mack," diyor Liam nazikçe, elini uzatıp omzuma dokunarak. "Daha önce bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama ben Sana değer veriyorum. Bir iş arkadaşından çok daha fazlasını. Ve ben-" Sinirli bir ses çıkarır. "Seni asla şimdiki gibi göstermezdim. Lanet olası sefil."

O zaman ona bakıyorum, *gerçekten* bakıyorum ve başka bir hayatta Liam mükemmel bir eş olurdu. Nazik, düşünceli ve son derece harika biri ama neden onunla onun istediği şekilde birlikte olamadığının korkunç gerçeği, hiçbir anlam ifade etmese de aklıma gelen ilk düşünceyle apaçık ortaya çıkıyor.

O Noah değil.

"Özür dilerim," diyorum sessizce, ayaklarıma bakarak. "Yapamam."

Bu tam olarak gerçek bir cevap değil ama elini geri çekişinden anladığım kadarıyla ne demek istediğimi anladığını düşünüyorum. Derin bir nefes aldığını duyuyorum, sadece dışarı vermek için ve ona baktığımda başını salladığını görüyorum.

"Doğru," diyor usulca. "Doğru. Tabii ki. Özür dilerim, ben Bir şey söylememeliydim."

"Hayır, minnettarım, ben-" Öfkelenirim. "Bu çok kötü bir şey. Özür dilerim. Dinle Liam, sen ... *harikasın* ve herkes sana sahip olduğu için şanslı olurdu ama ben-"

"Noah'yı seviyorum," diye bitiriyor, sesi hüzünlü geliyor. "Anlıyorum. Aşkla savaşılamazsın."

Şaşkınca ona bakıyorum, bunu anlamaya çalışıyorum.

Aşk mı?

Nuh'un kaybı beni ne kadar yaraladıysa da, onu *sevdiğim* için bu kadar korkunç olabileceğini bir kez bile düşünmedim. Bu imkansız, değil mi? Aşk için yeterli zaman olmadı. Bu *imkansız*.

"I . . ."

Liam başını sallar. "Sorun değil. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sanırım sana söylemem gerekiyordu. Elimden geleni yaptığımı söyleyebilmek için."

"Arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum," diye geveliyorum, hâlâ söylediklerinin etkisindeyim ve beynimde anlamlandırmaya çalışıyorum. "Sen benim için hâlâ önemlisin."

"Olmayacaksın," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Birkaç hüzünlü film açıp ağlayacağım ve eninde sonunda kendime geleceğim."

Her şeye rağmen gülümsüyorum. "Beni unutmak bu kadar kolay mı?"

"Hayır," diyor Liam aynı hüzünlü ses tonuyla. "Hayır, öyle olacağından şüpheliyim."

Ağzım hafifçe açık kaldı. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke çenemi kapalı tutsaydım.

"Sonra görüşürüz Mackenzie," diyerek beni cevap vermek zorunda bırakmıyor. Sanırım tanıştığımız günden beri ilk kez tam adımı söylüyor.

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Görüşürüz."

Arkasına bile bakmadan otoparka doğru yürümesini izliyorum. Aramızdaki ilişkinin normale dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum ve tek yapabildiğim zaman içinde Liam'ın onu hak eden biriyle tanışmasını ummak. Ona aradığı her şeyi verebilecek biriyle.

Sürgülü kapılar tekrar açılana kadar hareket etmiyorum, Parker bir süre sonra binadan çıkıyor ve atkısıyla uğraşıyor.

"Merhaba," diyor beni gördüğünde. "Üzgünüm, bir sunucu sorunu vardı. Biraz geciktim."

Başımı salladım. "Sorun değil." "İçki için hazır mısın?"

Az önce olanları, son birkaç aydır olanları düşünürken burun deliklerimden bir kahkaha çıkarıyorum, gerçekten başımı sallıyorum.

Aşkla savaşılamazsın.

Duvardan uzaklaşıyorum. "Evet. Gerçekten öyleyim."

"Biliyorsun, alkolün üzüntüyü azaltması gerekiyordu.

daha iyi," diye homurdanıyor Parker barda yanımda.

Gözlerimi devirerek bardağımın kalanını indirdim. "Bu senin fikrindi."

"Çünkü seni sarhoş etmenin yanında olmayı daha keyifli hale getireceğini düşündüm."

"Vay canına," diye homurdandım. "Sen gerçek bir dostsun."

"Birinin seni kendine bakmaya zorlaması gerekiyor," diye homurdanıyor.

Başımı barın cilalı tahtasına yaslayıp yanağımı bastırarak iç çekiyorum. Başımdaki hafif dönme, göğsümdeki ağrıyı daha az fark edilir kılıyor kuşkusuz, ama tamamen yok etmiyor.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Parker zavallı halime doğru eğildi. "Yüksek sesle konuşman gerekecek. Bu boktan müzik yüzünden seni duyamıyorum."

"Hey." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bu evde Miley Cyrus'a iftira atmıyoruz."

"Bu o mu?" Yüzünü buruşturarak hoparlörlere bakıyor. "Onu yıkım topunda daha çok sevmiştim."

"Herkes Taylor Swift olamadığı için üzgünüm."

Parker savunmacı bir tavırla, "O yılın ve on yılın sanatçısıydı," diyor. "Kimse Tay olamaz."

"Tay," diye homurdandım.

"Şimdi ne dedin?"

"Anlamadığımı söyledim," diye yarı
bağırıyorum. "Neyi
anlamıyorsun?"

"Bana çıkma teklif etti," diye homurdandım. "*Gerçek* bir randevu. Beni terk edecekse bunu neden yaptı?"

"Sözleşmeye bağlıken buna terk etme diyebilir miyiz?" Ona ters ters bakıyorum ve o da özür dilemek için ellerini kaldırıyor. "Tamam, tamam. Seni terk etti. O bir piç."

"O bir piç değil," diye sızlanıyorum.

"Burada size nasıl destek olmam gerektiği konusunda karışık sinyaller alıyorum."

Bir nefes üflüyorum. "Ben sadece Birinin içeri girmesine izin vermeye karar vermiştim, anlıyor musun? Büyükanneyle büyük bir konuşma yaptık, ağlamalar falan oldu ve tüm evren hizaya giriyormuş gibi hissediyordum ve sonra *bam*." Elimi vurgu için bara vurdum. "Terk edildim."

"Açıkça görülüyor ki Noah'ın beyni bozuk. Belli ki yaptığı şeyi bu yüzden yapmış."

"Evet, belki," diye acıyarak cevap veriyorum.

Parker endişeli bir ses tonuyla, "Seni nasıl neşelendireceğimi söyle," diye ısrar ediyor. "Aslında seni böyle görmekten nefret ediyorum. Yavru bir köpeğin ağlamasını izlemek gibi bir şey."

"Keşke bilseydim." İç çektim.

"Denver General personelinden bazı şüpheli internet kullanımlarını duymak ister misiniz?"

Canlandım. "Bunu bana söylemeye iznin var mı?"

"Muhtemelen hayır, ama ağlamaya başlarsan gerçekten işlevimi durdurabilirim."

Bu beni gülümsetiyor. "Eşcinsel erkeklerin bu tür şeylerde iyi olduğunu sanıyordum."

"Sana kaç kere beni bir kutuya koymamanı söyledim?" diye homurdanıyor. "İstersem duygusal olarak yetersiz olabilirim. Şimdi, duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tabii ki," diye alay ediyorum.

"Yedinci katta işine kendini fazlasıyla kaptırmış bir podiatrist var."

Başımı kaldırıp kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Ayak resimleri, Mack. *Ayak resimleri.*"

"Ew." Yüzümü buruşturuyorum. "Aman Tanrım. Radyolojiye sürekli dadanan şu kel adam değil mi?"

"Belki de onları *hem* içten hem dıştan seviyordur."

"Bu iğrenç. Ama hoşuma gitti. Bana başka bir tane söyle."

"Birisi her Perşembe gecesi porno izlemek için hemşire odasındaki terminallerden birini kullanıyor."

"*Hayır.*"

"Evet. Haftalardır onları yakalamaya çalışıyorum. Paramı ürkütücü hademe Kevin'a yatırıyorum."

"Oh, yapmaz-" Noah ve beni bir dolapta neredeyse öpüşürken bulduğunda nasıl memnun görüldüğünü hatırlıyorum ve yeniden düşünüyorum. "Bilirsin, belki."

Tabii ki, şimdi Noah ve beni bir dolabın içinde düşünüyorum. Bu da Noah'ı düşündüğüm anlamına geliyor. Bu da tekrar depresyona girdiğim anlamına geliyor.

Alnımı barın üstüne koyuyorum. "Ondan gerçekten hoşlandım Parker. Bunun aptalca bir alfalık olduğunu sanıyordum ama sanırım ondan gerçekten *hoşlandım*. Onun da benden hoşlandığını düşündüm."

"Dürüst olmak gerekirse," diye iç geçirdi Parker. "Ben de öyle. O gün kızgınlık dönemine girdiğinde onu görmeliydin. Neredeyse yırtıcı gibiydi. Aslında bizi birlikte bulduğunda sana dokunduğum için kolumu koparabileceğini düşünmüştüm."

"Peki *neden* hemen sonra beni bıraktı? Bunca zamandır sadece seks peşinde miydi?"

Parker kaşlarını çatır. "Bu bana pek uymuyor. Demek istediğim, siz bunu bir *çok*, değil mi?"

"Temel olarak," diye inledim. "Belki de bir omega şeyiydi? Ne olduğumu duydu ve ben kıızışana kadar zamanını mı bekledi?"

"Gerçekten bu kadar olduğunu mu düşünüyorsun?"

Geçmişini düşünüyorum; ateşli bir rüya gibi olmadığım anlarda bana nasıl dikkatle sarıldığını hatırlıyorum. Yumuşak sözlerini ve daha yumuşak dokunuşunu hatırlıyorum, parmaklarının tenime hafifçe sürtündüğünü neredeyse hala hissedebiliyorum.

Benden kaçmana izin vermeyeceğim, Mackenzie.

"Hayır," diye sessizce cevap veriyorum. "Bu doğru gelmiyor."

"Son birkaç haftadır onunla yaptığınızı söylediğiniz tüm o çift şeylerinden bahsetmiyorum bile. Belki de gerçekten dediği gibiydi," diye öneriyor Parker. "Belki de tüm bu stresi kaldıramadı. Adam zaten işkolikti. Şimdi de genelkurmay başkanı mı olacak? Belki de tüm bunlara ayak uyduramayacağından korkuyordu. Erkekler nasıldır bilirsiniz. Asil olduklarını düşünürler ama çoğu zaman aptallık ederler."

"Belki," diye iç geçirdim.

Gözlerimin yaşla dolduğunu hissedebiliyorum ve sistemimdeki alkolle onlarla savaşmak daha da zorlaşıyor. Parker'ın elini sırtımda hissediyorum, rahatlatıcı bir daire çiziyor ve omzumun üzerinden uzanıp elini okşuyorum, burada olduğu için minnettarım.

"Daha fazla internet dedikodusu duymak ister misin?" Güçsüzce başımı sallıyorum. "Lütfen."

"Bir düşüneyim..." Tavana bakıyor. "Bir keresinde Tinder'ı sunucudan engellemek zorunda kalmıştım çünkü erkek bir hemşire iş bilgisayarından penis resimleri paylaşıyordu."

"Sadece ... neden?"

"Belki de dizüstü bilgisayar kamerasından daha geniş bir görüntü almıştır?" "Vay canına, çok *büyük bir*-"

Parker hızla içkisine uzanarak, "Yorum yok," diyor. "Ama evet."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Bana başka bir şey söyle."

"Hmm. Oh!" Parmaklarını şıklatır. "Bu gerçekten ilginç değil, ama biraz üzücü, neredeyse. No-'da bir kardiyolog var." İrkildiğimi fark etti. "Şey, bir kardiyolog var, başka bir kardiyoloğu çok kıskanıyor olmalı."

Ağzım açık kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçenlerde bilgisayarını güncellemek zorunda kaldım ve arama geçmişinde alfa bokundan başka bir şey yoktu. Yani, bu adam *aylardır* onları araştırıyor. Bunun bir tür hüsnükuruntu senaryosu olduğunu varsayıyorum."

Üç kadeh içkinin bulanıklığında bile zihnimde bir ağırlık var, Parker'ın söylediklerinde önemli olduğunu hissettiğim bir anıyı dürtten bir şey var. Başımı kaldırıyorum, başım çok ağır geliyor ve anında pişman oluyorum, düşünmeye çalışırken barın arkasındaki duvara dikkatle bakıyorum.

"O değil ..." Başımı sallıyorum. "Adı Dennis Martin mi?"

"Hey, sana onların *isimlerini* vermeli miyim *bilmiyorum*-"

"Parker." Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum, düşüncelerim benden uzaklaşmaya devam ederken bile onları toparlamaya çalışıyorum. "Parker, aylardır alfaları araştırdığını mı söylemiştin?"

"En azından," diye homurdandı Parker. "Tüm arama geçmişi bununla doluydu." "Ne ..." Gözlerimi kapalı tutup düşünüyorum. "Tam olarak neydi o arıyorsun?"

"Bilmiyorum... Alfa özellikleri, alfa korku hikayeleri, iş gücünde alfa düzenlemeleri ..."

Gerçekten odaklanmam gerekiyor, bu şu anda bana kolay gelmeyen bir şey, ama yine de denemek için derin bir nefes alıyorum - zihnimin kenarında yüzen bir anı hatırlanmak için yalvarıyor. Sadece bir aydan biraz daha fazla oldu. Birisi Noah'yı ihbar edeli. Eğer Dennis Noah'yı gerçekten kıskanmış olsaydı, neden *aylardır* alfaları araştırıyor olsun ki? Daha da sert bir şekilde geçmişi düşünüyorum, beynimin hatırlamamı istediği her neyse umutsuzca ona ulaşmaya çalışıyorum, parmak uçlarımda tam *orada* olduğunu, kenarına sürtündüğünü hissediyorum.

Ve sonra aklıma geldi.

O gün. Ateşlendiğim gün. Parker'la aramızda geçen konuşma, Dennis'in yapamayacağına kendimi ikna ettiğim konuşma.

kulak misafiri oldum. Bunu nasıl unutabilirim?

Nefesimin altında homurdanıyorum. Bunun cevabını biliyorum. Noah'yla yaptığımız gibi üç gün seks yapmak insana pek çok şeyi unutturmaya yetiyor. Parker'la neredeyse nasıl bağırduğımızı, hemen ardından Dennis'in nasıl ortaya çıktığını, söylediklerimizle onun varlığı arasında sadece saniyeler olduğunu ve kulak misafiri olmuş *olabileceğini* düşünüyorum.

Eğer Dennis. Noah'ı ihbar eden Dennis'se. Noah'nın işini bu *kadar* çok istiyorsa - Noah'yla benim ilişkimizin sahte olduğunu öğrenirse ne yapar?

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra nefesim kesiliyor, umut olasılığı ve her şeyin boşa gittiğini öğrenme korkusuyla savaşıyorum. Ne yapacağımı, bir şey yapıp yapmamam gerektiğini düşünürken boş gözlerle duvara bakıyorum, çünkü ya yanılıyorsam? Ya Noah'la aramızdaki şey gerçekten yoluna girdiyse ve o bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsa?

Ya Noah gerçekten sadece çıkmak isteseydi?

Sanırım derinlerde bir yerde, sonuç ne olursa olsun benim için gerçekten tek bir seçenek var.

"Parker," diyorum, bir karara varıyorum.

İçkisini yarisına kadar ağzına götürmüşken duraksıyor. "Hm?"

"Birinin bilgisayarına uzaktan erişmek ne kadar zor olabilir ki?" Anlayamadığı için kaşlarını çatıyor. "Zor değil mi?"

Neden-"

Taburemden kaymaya başladım bile, ceketimi almadan önce kendimi toparlamak için yanaklarımı tokatlıyorum. "Hadi," diyorum ona. "Gidiyoruz."

Parker şaşkın şaşkın bakıyor, kollarımı ceketimin kollarından geçirip kapıya doğru ilerleyişimi izliyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Hastaneye dönüyoruz," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum. "Hesabı bana mı ödetiyorsun? Hey!"

Eminim bir süre bu konuda sızlanacaktır ama duramam. Emin olana kadar olmaz.

26

Noa

"-VE BİR ŞEY DAHA," diyor annem. "*Regina*'dan, onca insandan senin hayatın hakkında bir şeyler duymaktan bıktım. Bu *utanç verici*, Noah. Eğer kızı da annesi gibi dedikoducu olmasaydı, hiçbir şey bilmiyor olacaktım! İstifanı verdiğini bana söylemediğine inanamıyorum. Bir hoşça kal bile demeden New Mexico'ya mı gidecektin?"

Annemin son on dakikadır beni sorguya çekme şeklini göz önünde bulundurarak, ona evet, muhtemelen yapacağım şeyin bu olduğunu söylemenin muhtemelen kötü bir fikir olduğuna karar veriyorum. Çoğunlukla Mackenzie ile ilgili yaralarımı sararken böyle bir konuşmadan kaçınmak için.

"Her şey çok hızlı gelişti," diyorum onu biraz yatıştırmaya çalışarak. "Biraz kasırga gibiydi."

"Yine de telefonu açmak için zaman ayırabilirdin," diye çıkıştı. "Sana bir veda partisi düzenleyebilirdik."

Şu anda kesinlikle parti havasında değilim.

"Sorun yok anne. Gerçekten. Yerleştiğimde ziyaretime

gelebilirsin." "Çok haklısın, geleceğim," diye homurdanıyor.

"Dil," diye hatırlatarak kendime bir küfür daha kazandırıyorum.

"Peki ya Mackenzie? Daha fazlasını denemeye ne oldu?"

Onu düşünmenin göğsümü acıtmadığı bir zaman olacak mı diye merak ediyorum. Gömleklerimi katlamaya ara verip derin bir nefes alıyorum. "Yürümedi."

"Yürümedi," diye yineliyor kayıtsızca. "Bu bana saçmalık gibi geliyor."

İç çekerek gözlerimi kapattım. "Gerçek bir ilişki değildi anne."

Bu konuşmayı hayatımdaki herkesle yapmak zorunda kalacak mıyım? Birden kişisel çevrem çok küçük olduğu için çok minnettar oldum.

"Bana bunu söyleme," diyor annem suçlayıcı bir ses tonuyla. "İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz."

"Evet, pekala." Katladığım gömleği gereğinden fazla güç kullanarak kanepenin üzerine fırlatıyorum. "Bazen böyle oluyor işte."

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun," diyor daha nazıkçe. "Annene yaslanmak için asla çok yaşlı değilsin."

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece taşınmadan önce yapmam gereken çok şey var." "Hastane istifanı kabul ettiği için üzgün müydü?"

"Kalmam için bana önemli bir zam teklif ettiler, ancak bunun daha iyi bir fırsat olacağını düşünüyorum."

Bir yalan daha. Benim için Mackenzie'yi içermeyen daha iyi bir fırsat yok.

"Sadece bu kadar uzağa taşınmandan nefret ediyorum. Tek başına kalacaksın."

"Buna alışkınım," diye mırıldanıyorum.

"Olmamalısın," diye iç geçiriyor. "Senin için çok endişeleniyorum oğlum. Kırk yaşına yaklaşıyorsun ve hala eve döneceğin kimse yok. Kendini erken ve yalnız bir mezara gömmeni istemiyorum."

Annem bu konuşmanın hissettiğim her şeyi yüz kat daha kötü hale getirdiğini bilemez ve ben duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Şu anda ne kadar kötü durumda olduğumu öğrenirse, bunun sonunu asla duyamayacağım.

"Gerçekten anne. Her şeyin bu şekilde olmasından memnunum. Hayatımı seviyorum."

Lanet olası yalancı, sanırım sefilce. Sadece öyle düşündün.

"Şey. Sadece söylüyorum, yapabilirsin-"

Kapımın alınması, söylediklerinin geri kalanını kaçırdığım anlamına geliyor ve geri çekilip koridora dikkatle bakıyorum. Aklıma beni ziyarete gelebilecek tek bir kişi bile gelmiyor, belki Paul hariç

-Ama bu bile pek olası görünmüyor.

"-bir gün geriye dönüp bakacaksın ve keşe-" "Bir saniye anne," diye mırıldanıyorum telefonda.

Beni gerçekten duyduğunu sanmıyorum, çünkü telefonu kulağımdan uzak tutup koridorda ilerlemeye başladığımda bile söylenmelerini duyabiliyorum. Ben yaklaşırken bir kapı daha alınıyor, ilkinden daha ısrarlı bir kapı ve duvardaki saate bakınca saatin neredeyse on olduğunu fark ediyorum, yani bir paket teslimatı bile mantıklı gelmiyor. Zaten beklediğim de bu değildi. Tahtaya vurulan bir yumruk gibi olan üçüncü vuruşla birlikte kapı koluna uzanıyorum, kapıyı açıyorum ve orada kimin durduğunu gördüğümde neredeyse telefonumu tamamen düşürüyorum.

Kelimeleri nasıl oluşturacağımı hatırlamam birkaç saniye sürüyor ama sonra: "Mackenzie?"

Saçları dağınık, sanki koşmuş gibi ve nefes nefese görünüyor, gözleri parlak ama örülmüş kaşlarının altında sert. Hâlâ önlük giydiğini fark ettim, saatler önce çıktığı düşünülürse bu hiç mantıklı değil. Ki bunu biliyorum. Çünkü hâlâ programını biliyorum. Acınası bir ucube gibi. Neredeyse kızgın görünüyor, parmağıyla beni işaret ediyor.

"Sen lanet bir *yalancısın*, Noah Taylor."

Geriye döndüm, bir döngüye kapıldım. Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama *kesinlikle* bu değildi. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Yaptığına inanamıyorum-" Elimdeki telefonu fark etti. "Telefonda biriyle mi konuşuyorsun?"

"Kahretsin." Beni dinlemediğim gerçeğinden habersiz, *hâlâ* bana ders vermeye devam eden annemi hatırlıyorum. Telefonu tekrar kulağıma götürüp sözünü kesiyorum. "Anne, seni sonra aramam gerekecek."

"Buna kanmayacağım! Sen de ben de biliyoruz ki sen-"

"Yakında konuşuruz," diyorum, hâlâ sersemlemiş bir halde.

Telefonu kapattıktan sonra yavaşça cebime koyuyorum, hala verandamda duran öfkeli kadının etkisindeyim. "İçeri gelip bana bağırmak mı

Ben mi?"

"Oh." Bir an için daha az öfkeli görünüyor. "Evet. Özür dilerim."

Bana bir saniye bile bakmadan yanımdan geçip gidiyor ve ben de sonunda aklımı kaçırap kaçırmadığımı merak ederek kapıyı yavaşça arkasından kapatıyorum. Belki de tüm bunlar bir halüsinasyondur. Onu oturma odamın ortasında bulduğumda kollarını kavuşturmuş, sinirli bir şekilde bana bakıyor ve ayağını yere vuruyordu.

"Bana nasıl yalan söylersin?"

"Mackenzie, ben ..." *Burada olduğu* için şaşkınlık ve sevinç arasında gidip geliyorum. Kısa bir süreliğine de olsa ulaşabileceğim bir yerde olduğu için. *Hay sikeyim.* Kokusu öfke ile yoğun ve gözlerimi kapatıp derin nefes alma dürtüsüne direnmek zorundayım, bunun büyük olasılıkla ruh halini daha da kötüleştireceğini biliyorum. "Özür dilerim, anlamadım."

"Dennis seni tehdit etti. Değil mi?"

Ağzım bir karış açık kalıyor ve şaşkınlıktan yalanımın neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyorum. "Nasıl yaptın? . . ?"

"*Biliyordum.*" Ellerini birbirine vuruyor, çok karmaşık bir bulmacayı çözmüş gibi görünüyor. "O küçük pislik. Seni kurula ihbar etti, sonra geçen gün Parker'la benim konuşmamızı duyunca ikiye ikiye bir araya getirmiş olmalı, sonra da-" Neredeyse pişman olmuş gibi görünüyor. "Tamamen unuttuğum, o gün kızıışmışım ve kendimi çok kötü hissediyordum, Parker sana çok yaklaştığım için beni azarlarken yanıma geldi ve ben de ... unuttum."

"Bekle. Parker bana çok yaklaştığını mı düşündü?" Alay ediyor. "Bu mu senin çıkarımın?"

"Özür dilerim, ben Şu anda kafam çok karışık."

"Hangi kısım hakkında, Noah?" Bir adım atıyor ve parmağını göğsüme sokuyor. Tek düşünebildiğim bana tekrar dokunduğu için ne kadar mutlu olduğum. "Bana yalan söylediğin gerçeği hakkında mı? Dennis'in seni tehdit ettiğini söyleyecek kadar bana güvenmediğin için lanet kalbimi nasıl kıldığını mı?"

Gözlerimi kırıştırdım, hala sersemlemiştim. "Kalbini mi kıldım?"

"Seni dövmemi mi istiyorsun? Bu kadar mı? Ne kadar büyük olduğun umurumda değil, yemin ederim-"

"Nasıl öğrendin?"

"Parker. Bana Dennis'in aylardır alfa olayını araştırdığını söyledi. İkiyle ikiye topladım ve bir şeyler döndüğünü anladım. Bilgisayarına girdiğimizde, telefonunda senin masanda bıraktığın fiziksel test sonuçlarından birinin fotoğraflarını bulduk. Sanırım bu şekilde öğrendi."

"Bilgisayarına mı girdin?"

Ellerini havaya kaldırır. "Neden hep yanlış şeylere odaklanıyorsun?"

"Yani *Dennis* beni ihbar mı etti?"

"Yani, şaşırdın mı? O çakal ezelden beri senin işini istiyordu, değil mi? Sizi bu şekilde sabote etmesi en muhtemel adayın o olması çok da zor değil."

"Buna inanamıyorum," diye nefes alıyorum. "Benden nefret ettiğini biliyordum ama ofisimi bu şekilde karıştıracaklarını hiç düşünmemiştim."

"Yaptığı şey bir *suçtu*, Noah. Onu en azından HIPAA ihlalinden tutuklayabiliriz. Bir de şantaj var. O bok kafalıyı duvara çivileyebiliriz."

"Biz mi?"

Duraksıyor, buraya geldiğinden beri ilk kez emin değil gibi görünüyor. "Tabii sen . . ." Burnunu kırıstırıyor. "Kafede yalan söylemediysen tabii?"

"Mackenzie, ben Seni gerçekten incittim."

"Çok haklısın. İşte buradayım, sonunda bu ilişki olayını deneyebileceğimi düşünüyorum ve sen aptalca 'Bizim için doğru zaman olup olmadığını bilmiyorum' saçmalığıyla geliyorsun ve bunu beni korumak gibi saçma bir alfa fikri yüzünden yaptığını düşünmeseydim, o zaman burada olmazdım bile." Çenesini çıkarıp bana dik dik bakıyor. "Yaptığın şeyi bu yüzden *mi yaptın* Noah?"

Şu anda bile yalana devam edebilirim. Hâlâ bir parçam, eninde sonunda benim yeterli olmadığımı, dışarıda onun için daha iyi seçenekler olduğunu ve belki de iyi bir insanın ona

bu fırsat. Belki de daha iyi bir insan, ona kötü bir şey dokunmadığından emin olmak için onu kapıdan çıkarırdı.

Ama belki de ben daha iyi bir insan değilim.

"İşini tehdit etti," diyorum yavaşça. "Yönetim kuruluna yalan söylediğin için seni ihbar edecekti."

Mackenzie, "Tam bir sik kafalı," diye tıslıyor. "Onu bir daha gördüğümde testislerine torsiyon uygulayacağım."

"Bana kızgın değil misin?"

"Oh, sana kızgıyım," diye beni öfkeyle temin ediyor. "Bana gerçeği söylemeliydin. Birlikte bir çözüm bulabilirdik. Bana *güvenmeliydin*, Noah."

"Yapmalıydım," diye yankılanıyorum aptalca, haklı olduğunu bilerek. "Özür dilerim."

"Ben beni kurtarmana ihtiyacı olan zor durumdaki bir genç kız değilim. Söz konusu olan *benim* de kariyerimdi ve burada bir seçeneği hak ediyordum. Alfa erkeğine dönüştüğünde bunu elimden aldın."

"Biliyorum. Bunu biliyorum, ama ben-"

"Ne olduğumu öğrendiğinizde tam da bundan kaçınmak istedim. Hiçbir zaman birinin beni korumasını istemedim ya da buna ihtiyaç duymadım, anlıyor musun? Bunu kendim yapabilirim. Benim istediğim, yanımda olan biri. Zor zamanlarda bile." Gözlerini kırptırıyor, şaşırmış görünüyor. "Hay sikeyim. Sen gelene kadar bunu *istediğimi* bile bilmiyordum."

"Mackenzie, ben ..." Parmaklarımı endişeyle saçlarımda gezdiriyorum. "Haklısın. Kesinlikle haklısın, tamam mı? Seni asla incitmek istemedim, bu konuda bana inanmalısın. Sadece ben ..." Nefesimi tuttum, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Hiç kimseyi seni önemsemişim kadar önemsememiştim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor, dilinin ucuna gelen öfkeli şey her neyse düşüyor. "Ne?"

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum ve bundan kaçınmak istediğimizi de biliyorum ama tüm bu sahte eş saçmalığının ortasında bir yerlerde sana karşı *gerçek* hisler beslemeye başladım. Ve bu beni dehşete düşürdü. Sadece kariyerin aniden tehlikeye girdiği için değil, bir gün benden çok daha iyisini hak ettiğini anlayacağını bildiğim için."

"Senden daha iyi," diye yavaşça papağan gibi tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum, ayaklarıma bakıyorum. "Senden büyüğüm ve pek eğlenceli değilim ve tamamen fazla sahiplenici olduğumu öğreniyorum ve Şu haline bak." Elimle her yerini gösteriyorum. "Komiksin, zekisin ve herkes seni seviyor. Yani, bana Denver General'in lanet olası Karabasanı diyorlar, Tanrı aşkına."

"Noah-" diye söze başladı, ama artık konuşmayı kesecek gibi görünmüyorum.

"Yapmak istediğim son şey seni incitmekti ama bu şeyle savaşmak için balıklama dalacağımı biliyordum ve her şeyi bir kenara atma riskini göze alamazdım. Benim için değil. Çünkü bugün ya da yarın pişman olmayabilirsin, ama bir gün ... bunun için bana kızacaktın. Ve ben bunu hak ederdim. O geleceğin senin için burada her şeyi bitirmekten çok daha acı verici olacağını hissettim. Düşündüm ki ..." Derin bir nefes alıyorum ve sonunda başımı kaldırıp gözleriyle buluştuğumda nefesimi üflüyorum. "Seni daha fazla incitmeye fırsat bulamadan beni unutmanın senin için daha kolay olacağını düşündüm."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, ikimiz de birbirimize bakarken saniyeler geçip gidiyor. Tüm bunlara ne diyeceğini bilemiyorum ama kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

Başını iki yana sallar. "Haklısın."

Yenilginin omuzlarıma çöktüğünü hissediyorum. "Biliyorum," diyorum kederle. "Anlıyorum eğer-"

"Ben olsam bununla savaşmak için balıklama atlardım," diye araya giriyor ve ne söyleyeceğimi unutuyorum. "Sadece kendim için değil, *senin* için de."

Kendimi yeniden sersemlemiş hissettim. "Ne?"

"Noah," diye iç geçiriyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "İnsanların inanmasını istediğin kadar kötü değilsin. İyi bir doktorsun, iyi bir insansın ve beni güldürüyorsun ... istemesen bile. Sen bir öcü falan değilsin. Sen sadece iyi niyetli ama kötü uygulamalara sahip büyük aptal bir dahisin."

"Ben mi?"

"Evet," diyor yorgun bir şekilde. "Evet, ben de bunu fark etmeye başladım." "Gerçekten senin için en iyisini yaptığımı sanıyordum," diyorum güçsüzce. O da başını sallıyor. "Ama şimdi neden öyle olmadığını anlıyorsun. Değil mi?"

"Evet," diye yumuşakça cevap veriyorum. "Sanırım biliyorum."

"Beni önemseydiğini söylemiştin," diyor okunamayan bir ifadeyle.
Nefesimi içime çekiyorum. "Değer veriyorum."

"Neden?"

"Çünkü ..." Bocalıyorum, cevabı bilmediğim için değil, doğru kelimeleri bulmakta zorlandığım için. "Çünkü seninleyken . . . Hayatta sadece hareket ediyormuşum gibi hissetmiyorum. Seninleyken. . . gerçekten *yaşadığımı* hissediyorum."

Dudakları titriyor, ama boğazını temizlemeden önce bana verdiği tek şey bu. Başını yavaşça sallıyor ve sonra dudakları hafifçe kıvrıldığında beni tamamen şaşırtıyor. "Bu tehlikeli bir şekilde şiire yakındı, Noah Taylor."

Göğsümde bir umut kıvılcımı hissederek canlanıyorum. Alışık olmadığım bir duygu. "Oldukça korkunçtu."

Ayağını boş yere yere vuruyor, hâlâ beni inceliyor. "Beni gerçekten incittin."

"Biliyorum," diyorum ona, o suçluluk duygusunun içimi parçaladığını hissederek. "Çok üzgünüm, Mackenzie."

Artık gülümsemiyor, burnu düşünceli bir şekilde kırışmış ve gözleri yüzümde geziniyor. On saniye sayıyorum, sonra yirmi saniye daha; bana bir şans daha vermesini ya da hayatımdan temelli çıkıp gitmesini beklerken her biri acı verici. Her halükarda hangi seçeneği hak ettiğimi kesinlikle biliyorum.

"Evet, şey," diyor sonunda, nefes nefese ve yumruklarını kalçalarına bastırarak. "Bunu kesinlikle telafi edeceksin."

O küçük umut alevi geri döndü, daha yükseğe tırmanmakla tehdit ediyor. "Öyle miyim?" "Belli ki," diye homurdanıyor. "Çok uzun bir süre ayaklarına kapanacaksın."

Dr. Taylor."

Elimde değil. Dudaklarım seğiriyor. "Çok uzun bir süre mi?"

"Yıllar, belki," diyor aynı homurdanan ses tonuyla. "İsteğe bağlı çorbadan bahsediyorum. Zincirleme orgazmlar. O korkunç şiirden daha fazla. Henüz karar vermedim."

"Bunu başarabilirim," diyorum, içimde kör edici, mutlu bir his kabarıyor. "Hayatımın geri kalanında sürünebilirim."

Bu onun nefesini kesmesine neden oluyor, dudağını ısırırken ifadesi biraz yumuşuyor. "Tam bir baş belası olacağım," diyor bana.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için küçük, dikkatli bir adım atarak, "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Çekilmez olma konusunda uzmanım."

"Ve bazen korkacağım," diye devam ediyor.

"Bunun uzun sürmemesini sağlamak için orada olabilirim," diye söz veriyorum, aradaki mesafeyi bir santim daha kapatarak.

Yumrukları kalçalarından kayarak kollarını yanlarına bırakıyor, gözleri benimkilere sabitleniyor. "Ve asla gidemezsin."

"Zaten hiç istememiştim," diyorum, parmaklarım hafifçe kollarına dolanmak için uzanıyor. "Seni bir daha asla terk etmek istemiyorum."

"Ve eğer sen-"

Bir saniye daha bekleyemiyorum, onu kendime çekerken ağzım onunkine çarpıyor. Sanki o da benim kadar çaresizce bunu bekliyormuş gibi eriyor, parmakları gömleğimi kavırıyor ve beni daha da yakınımı çekmeye çalışıyor. Dilim ağzının içinde gezinirken dudaklarım kabaca dudaklarına doğru hareket ediyor, ellerim kollarında, omuzlarında ve parmaklarım saçlarına dolanana kadar boynunda kayıyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum öpücükler arasında. "Çok özür dilerim." "Ayaklarına kapanmak," diye soluk soluğa kalıyor. "Bir sürü yalvarma."

Ellerim omurgasından aşağı kayarken ağzına karşı gülümsüyorum. "Hiç çorbam yok, ama ... Muhtemelen o listeye başlayabilirim."

"Peki, eğer yapabileceğinizi düşünüyorsanız."

Ağzım tekrar onunkini kaplarken onu kollarımın arasına alıyorum ve bir saniye daha kaybedersem kaybolacağından korkarak karşı koridordan yatak odama doğru koşmaya başlıyorum. Uyanacağımdan ve tüm bunların bir rüya olacağından korkuyorum. Elleri gömleğimin altında, üzerimden çıkarmak için kumaşı o kadar sert yırtıyor ki neredeyse yırtacak.

Onu yatağa bırakıp işini bitiriyorum, kaburgalarına öpücükler kondurmak için onunkini yukarı itmeden önce gömleğimi yere atıyorum. O kadar güzel, o kadar *tatlı* kokuyor ki, bir daha asla deneyimleyemeyeceğimi düşündükten sonra şu anda *hepsi* çok daha sarhoş edici. Sütüyenini kabaca itiyorum, böylece göğsünün yumuşak alt tarafını ağzıma alabiliyorum, ellerimde kıvrılırken dişlerimle hafifçe ısırıyorum.

Önlüğünü kollarından çekip omzumun üzerinden atarken dikkatimi sütyeninin üstünden taşan göğüslerinin kabarıklığına veriyorum. Teninin tadı da kokusu kadar ballı ve eğer bana izin verirse saatlerce her santimini tadabileceğimi düşünüyorum. Aramızda uzanıp göğüslerinin arasındaki küçük plastik parçaya hafifçe dokunduğunda geri çekiliyorum, kaplar kenara düşüp her şeyi bana gösterdiğinde yüzümdeki şaşkın ifadeye sırtarak bakıyorum.

"Ön toka," diye kıkırdıyor.

Başımı eğip meme ucunu dilimle döndürüyorum ve tenine doğru mırıldanıyorum: "Lanet olası dahi."

Onu ağzıma aldığımda "*Noah*," diye nefesini tuttu.

Parmakları omuzlarımın üzerinde kıvrılıyor, tırnakları tenimi ısıyor ve ben onun burada olduğunu hatırlatan hafif acının tadını çıkarıyorum. *Gerçekten* burada olduğunu.

Vücudunda aşağı doğru ilerlemeye başlıyorum, yol boyunca tenini ağzıma alıyorum, ta ki parmaklarım önlüğünün lastiğine takılırken dişlerim karnının şişliğini sıyrana kadar. İç çamaşırları çok geride kalmadan onları kalçalarından aşağı yuvarlıyorum, hemen elimi onun etrafında kıvırıyorum, böylece dilime karşı pürüzsüz ve sıcak olan uyluklarının yumuşaklığını öpebiliyorum.

"Noah," diyor Mackenzie sabırsızca. "Neredeyse iki hafta oldu, sadece-"

Kalçasını ısırdığımda inliyor. "Neredeyse iki hafta oldu. Ve sen zincirleme orgazmların yalvarma sürecinin bir parçası olduğunu söylemiştin."

Dilimi teninde gezdirip, benim için çoktan ıslanmış olan sıcak çekirdeğine yaklaştırdığımda titriyor. Bacaklarının arasındaki sıcak şeridi yaladığımda havadar bir zevk sesiyle ödüllendiriliyorum.

"Oh."

Onu bir daha asla böyle tadamayacağımı düşünmek. Gözlerimi kapatıyorum, daha yavaş bir şekilde tekrar yaparken mırıldanıyorum. Onu sabit tutmak için ellerimi kalçalarının üstünden kıvırmamı gerektirecek kadar kıpırdanıyor, dilimi kullanarak ondan kaçan kayganlığın bir kısmını yakalıyorum. Tadı kadar iyi hissettireceğini biliyorum, sıcaklığının horozumun etrafına sarılmasının hatırası beni ağrıtmaya yetiyor.

Ama her şey sırayla.

Onu kızdırıyorum, dilimin ucunu klitorisinin etrafında gezdiriyorum ama tam olarak dokunmuyorum - parmaklarını saçlarımın arasından geçirip usulca çekiştirirken hayal kırıklığına uğramış sesler çıkardığını duyuyorum. Tamamen kapatmadan önce gergin küçük düğmesine dokunuyorum, emmek için dudaklarımı etrafına sarmadan önce dilimi kullanarak yavaş bir daire içinde yuvarlıyorum.

Etkisi hemen ortaya çıkıyor; kalçalarını akılsızca yukarı doğru itiyor ve parmakları saçlarımı eskisinden daha sert çekiyor - ve biraz daha kabaca çektiğimde, onu inletmek için emdiğimde, kalçalarının ellerime baskı yaptığını hissedebiliyorum, sanki bacaklarını kapatmaya çalışıyormuş gibi. Sanki bu onun için çok fazlaymış gibi.

"Noah," diye nefes nefese kalıyor. "*Noah. Sakın becerme.*"

Artık onunla dalga geçmiyorum; ne de olsa neredeyse iki hafta oldu ve ona dokunamadığımda kısa gibi görünen zaman dilimi sonsuza dek sürmüş gibi geliyor. Kalçalarını serbest bırakıyorum, böylece bir elimi altından geçirip onu kaldırarak ağzıma daha fazla açabiliyorum. Diğer elimi kullanarak iki parmağımı içine sokuyorum ve kısa bir süre sonra sikimle dokunacağımı bildiğim hassas noktaya bastırıyorum. Düğümüm şiştiğinde etrafıma nasıl sığacağını neredeyse *hissedebiliyorum*.

Klitorisini daha derinden emerken parmaklarımı dağınık bir şekilde içine sokup çıkarıyorum, kalçaları kulaklarıma o kadar sıkı bastırıyor ki neredeyse rahatsız edici ama bu beni kesinlikle durdurmayacak. Yaklaştığında titremeye başlıyor, elleri ulaşabildikleri her yeri tırmalıyor, çarşafı, yastıkları ya da omuzlarımı ve tekrar sırtımı ve sonunda bıraktığında, nefessiz bir memnuniyet sesi çıkarırken dilime karşı titriyor -Neredeyse onunla birlikte gelmem için yeterli. Neredeyse.

Daha tam olarak inmeden omuzlarımdan çekiştirmeye başladı bile, ağzım onunkiyle çarpışırken parmaklarım hâlâ zevkini uzatmak için içinde hareket ediyor. Dilimde kendi tadını alabilmesi gerektiğini biliyorum ve bunun beni neden daha da ısıttığını söyleyemem ama ısıtıyor. Ellerin ısrarla üzerimdeki eşofman altımı ittiğini, üzerimden çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyorum ve bu görevi devralmam, onları tekmelemem sadece birkaç saniye sürüyor, böylece tenimizden, onun sıcaklığından ve ona doğru kayan sikimin sıcak ağrısından başka bir şey kalmıyor.

"Bunu bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim," diye ağzını törpüledim.

Kalçalarını eğiyor, böylece ıslak kıvrımlarının üzerinden kayıyorum. "Acele et, Noah."

Kollarım onun altında kıvrılırken kollarını boynuma doluyor, yavaşça içeri girmek için girişine bastırırken onu sıkıca tutuyor. Ona santim santim verirken yüz ifadesini izliyorum, ağzının hafif kısmının, kapaklarının kapüşonlu kalitesinin, ona ihtiyacı olan her şeyi veriyormuşum gibi bana bakma şeklinin tadını çıkarıyorum.

Tamamen içine girdiğimde beni öpüyor, dili benimkine karışıyor ve dişleri alt dudağımı kemiriyor, sanki sözsüz bir şekilde hareket etmemi söylüyormuş gibi usulca başını sallıyor. Motivasyona ihtiyacım olduğundan değil. İçine doğru ilerlerken göğüs uçları göğsüme doğru sertleşiyor, onu doldururken sikimin ıslak kayışının tadını çıkarırken tenimi gıdıklıyor. Kendimi desteklemek için elimi yatağın üzerinde başının yanına bastırıyorum, kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlarken onu yakınımda tutabilmek için beline sarıldığımdan emin oluyorum.

İçimdeki aciliyetin arttığını hissedebiliyorum; derimin altında, yeni yeni anlamaya başladığım bir yerden gelen, sürekli bir benimki *benimki gümbürtüsü var*. Sadece *onun* dokunabildiği bir yerden. Bu beni daha vahşi, daha çaresiz hissettiriyor - ona asla doyamayacağımı hissettiriyor.

"*Siktir*," diye bağıyorum. "Bunu yapmayı asla bırakmak istemiyorum."

Mackenzie nefes nefese gülüyor ve çenemi öpebilmek için beni aşağı çekiyor. "Bu çok cazip."

"Seni burada tutabilirim," diye mırıldanıyorum, dişlerimi omzunun üzerinden geçirebilmek için başımı sallıyorum. "Seni sonsuza dek düğümümle dolu tutabilirim."

Dudaklarım boğazının dibindeki ılık, zonklayan beze değdiğinde nefesi kesiliyor ve dilimi oraya değdiriyorum. "*Noah*."

Dişlerimi buraya bastırmak, geri kalan günlerinde onu işaretlemek için saçma sapan dürtülerim var, böylece herkes onun bana ait olduğunu, benim ona ait olduğumu her zaman bilecek - ama beynimin hala bir parça akıl sağlığına tutunmaya çalışan küçük, dırdırcı bir kısmı bunun zamanının gelmediğini biliyor. Henüz değil. Onu bir kez daha öpüyorum, en azından bir iz bırakacak kadar sert.

Bir gün.

"Benim için böyle boşalabilir misin?" Daha derine itiyorum, kulağımda

inlemesini sağlayacak kadar derine ve bu beni sadece daha *vahşı* hissettiriyor. "Sen çok

ıslak." Dudaklarım çene çizgisinde geziniyor, nefesim oradaki teni yıkıyor.
"Bu benim için mi?"

"Evet, Noah bunu yapmaya devam et."

"Bu mu?" Sıcak basınç oluşmaya başladığında aletimin şişmeye başladığını hissettiğimde homurdanarak kalçalarımı sıkıyorum.
"İstediğin bu mu?"

"*Evet.* Ben-ben çok-"

"Benimle gel," diye nefes alıyorum. "Düğümümün üzerine geldiğini hissetmek istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Oh. *Oh.*"

Dişleri omzuma batıyor, parçalanırken çıgıkları tenimde boğuluyor ve düğümüm şişmeye başladığında dişlerimi sıkıyorum, artık içinde hareket edemeyene kadar onu imkansız gibi hissettiren ölçülerde geriyorum. İkimiz de nefessiz kalıyoruz, onu doldurmak için derinlere fişkırırken bedenim titriyor ve omuzlarımda yumuşayan elleri her şeyin ardından yakıcı bir sıcaklık gibi geliyor.

Neredeyse *onsuz* yaşamayı seçtiğim bir an olduğuna inanamıyorum - bu gecedен önceki niyetlerimle ilgili *her şey* şimdi tamamen aptalca geliyor. Ona bakmak için doğrulduğumda gözleri parlıyor ve gülümsemesi durgunlaşıyor; nemli saçlarını alnımdan uzaklaştırmak için uzandığında dudaklarım onunkilere uyacak şekilde kıvrılıyor.

Nefes nefese kaldıktan sonra, "Ayaklarına kapanmaya gelince," diyor.

"Bu bir başlangıç." "Bunu telafi etmek için *inanılmaz* uzun bir zaman harcamaya hazırım."

ona ciddi bir şekilde söyle. "Gerekirse günde birkaç kez."

Bir kahkaha attı. "Vay canına. Fedakârlıktan bahsediyorsun." "Bazen yapılmaya değer."

Beni öperken hâlâ gülümsüyor ve onu karşılamak için yere düştüğümde, düğümümde beni irkilten, nefesimi kesen hafif bir çekişme oluyor.

"Bunu bir daha yapmasan iyi edersin," diyor aniden ve başımı geri çektiğimde gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. "Bana asla böyle yalan söyleme."

Onu oraya koyduğum için duyduğum suçluluk yine içime işliyor. "Asla." Elim omurgasından yukarı kayarak başını kavırıyor, gözlerimden başka hiçbir yere bakmamasını sağlıyor ve oradaki samimiyeti görmesini umuyorum. "Seni terk etmeyeceğim, Mackenzie. Bir daha asla. En başta

bunu yapabileceğimi düşünmekle aptallık ettim."

Alnım onunkine yaslanıyor. "Kadere inanmadığını biliyorum, ama ..." Dudaklarım ağzının köşesine hafifçe bastırarak fısıldıyor, "Sanırım inanabilirim."

"Olabilir" -yutkunduğunu duyuyorum- "bu fikre yaklaşıyor olabilirim." Sırıtarak ayağa kalkıyorum. "Öyle mi?"

"Belki," diye düzeltiyor. "Sadece birazcık." "Bununla yaşayabilirim."

Yine ciddi görünüyor. "Yarın kurula gidiyoruz." "Gidiyor muyuz?"

"Evet. O orospu çocuğunun yaptıklarının yanına kâr kalmayacağından emin olacağız. Onun kızarmasını istiyorum, Noah."

"Şu haline bak," diye kıkırdıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirirken. "Ben seni koruduğumu sanıyordum ama beni koruyan sensin."

"Biri yapmalı," diye kestirip atıyor. "Yani, ne de olsa çok kırılgansın." Dudaklarım seğiriyor. "Öyle miyim?"

"Kabul edin, Dr. Taylor," diye dalga geçiyor. "Sana göz kulak olmam için bana ihtiyacın var."

Artık gülmüyorum, gülümsemem neredeyse hiç yok ve gözlerim yüzünün her santimini inceliyor. "Evet," diyorum ona sessizce. "Evet, sanırım anlıyorum."

Yarın bir kabus olacak ve ne getireceğini bilmenin hiçbir yolu yok ama şu anda ... şu anda Mackenzie'nin sıcaklığından, yumuşak seslerinden ve benimkine mükemmel bir şekilde uyan yumuşak bedeninden başka hiçbir şey yok. Tüm bunlar bir şeyi apaçık ortaya koyuyor, çok daha önce anlamam gereken bir şeyi.

Bu kadının bir daha elimden kaçmasına *asla* izin vermeyeceğim.

Mackenzi

"Yani, çiftleşmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Noah ile bakışıyoruz ve o da beni cesaretlendirmek için başını sallıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, yaşlı yönetim kurulu üyesinin bakışlarını tutarak. "Biz değiliz."

Başka bir adam masanın öbür ucundan sesleniyor. "Yani ifşa formlarında yalan mı söylediniz?"

Noah sinirli bir şekilde, "Bana pek fazla seçenek sunmadın," diyor.

"Şimdi, Dr. Taylor," diye araya giriyor kırlaşmış bir kadın. "Atanmanızla ilgili olarak herhangi bir disiplin tedbirinden asla söz edilmedi, bunu açıkça belirtmem gerekiyor. Bu gösteriş tamamen gereksizdi. Ve etik dışı olduğunu düşünüyorum."

"Hayır," diye öfkeyle karşılık veriyorum. "Etik olmayan şey bu tesisin atmosferi. Noah gibi biri için söylenmemiş tepkileri hepimiz biliyoruz. Muhtemelen şimdiye kadar çalıştırdığınız en nitelikli doktor olduğu gerçeğini bir kenara bırakın."

"Şimdi, Dr. Carter, bu-"

"Madem bu kadar hoşgörölüsünüz, neden işe alım sürecinde bir kişinin kimliğini soruyorsunuz?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu bir kişinin beceri setini nasıl etkiler?"

İlk yaşlı yönetim kurulu üyesi dilini şaklatır. "Şimdi, bakın, rahatsız edici sorular sormak anlamına gelse bile, personelimizin güvenliğini sağlamak bu kurulun sorumluluğudur."

"Peki Noah bu hastaneye herhangi bir şekilde tehlikeli olduğuna dair bir işaret verdi mi? Görevlerini örnek bir uzmanlıkla yerine getirmedi mi?"

Yönetim kurulu üyelerinden birkaçı bakışlarını paylaşır. "Bu doğru," diyor yaşlı kadın. "Dr. Taylor bize hiçbir zaman denetime ihtiyacı olduğuna dair bir işaret vermedi."

"Çünkü o çok iyi bir doktor," diye sızlanıyorum.

"Mackenzie," diye nazıkçe uyarıyor Noah, elime uzanarak.

Öfke dolu göğsümle ona bakıyorum ve o da elimi sıkarak tahtaya dönmeden önce bana bir gülümseme sunuyor. "İşe alındığımda statümü atlamamın suçu tamamen bana ait. İşimi korumak için Dr. Carter'ı eşim olarak sunma fikri de öyle."

"Noah, yapma-"

Devam etmeden önce bana bir uyarı bakışı daha attı. "Ama yine de, burada geçirdiğim süre boyunca pozisyonumun tüm gerekliliklerini on kat daha fazla yerine getirdim ve fırsat verilirse devam etmek isterim."

"Şey," diyor bir adam, "zaten istifanızı vermiştiniz ..." "O konuda," diye yanıtlıyor Noah. "Aldığım bilgiye göre

Beni kurula ihbar eden kişi kardiyolog bir meslektaşımı ve o zamandan beri bu bilgileri ofisimi karıştırarak ve kişisel tıbbi kayıtlarımı inceleyerek HIPAA haklarımı ihlal ederek elde ettiğini öğrendim. O zamandan beri Dr. Martin beni tehdit ediyor, sadece benim işimle değil Dr. Carter'ın işiyle de şantaj yapıyor ve bu iki durumun da dava açmamı gerektirdiğini düşünüyorum."

"Noah'yı sırf kim olduğu için kalıcı olarak işten çıkarmayı seçerseniz, peşine düşeceğimiz ayrımcılık davasından bahsetmiyorum bile" diyorum.

Kurul üyeleri gergin bir ifadeyle birbirlerine bakarlar. "Şimdi, aceleci davranmayalım. Burada resmi olarak herhangi bir cezaya karar vermedik. Belki de hepimiz biraz nefes almalıyız, ne dersiniz?"

Noah, "Dr. Martin sırf benim pozisyonumu almak için yasaları çiğnemeye bu kadar istekliyken geri dönerken kendimi rahat hissedeceğimi sanmıyorum," diyor. "Eğer o müdahale etmeseydi, ortada hiçbir sorun kalmayacaktı." Noah yönetim kurulu başkanının gözlerinin içine bakıyor. "Ayrıca, işe alım prosedürleriniz sırasında resmi olarak alfalara karşı bir duruş sergilemediğiniz için, beni işten çıkarmanız için *resmi bir gerekçe* yok, değil mi?"

"Ama senin istifan-"

Noah neşeyle, "Sanırım kalmayı seçersem önemli bir maaş artışı teklif edildi," diyor. "Bu konuda resmi cevabımı vermedim, değil mi? Şartları kabul etmek istiyorum."

Dört yönetim kurulu üyesi de şok olmuş görünüyor, onları köşeye sıkıştırdığımızı anladıklarında ağızları bir karış açık kalıyor.

"Ayrıca ilişkimizi resmi olarak açıklamak istiyoruz," diye ekliyorum. Kadının kafası karışmış görünüyor. "Ama dediniz ki-"

"Oh, biz çiftleşmedik," diye onu temin ediyorum. Noah boğazını temizliyor.

"Henüz değil."

Ona bakarken ağızım açık kalıyor, göğsümde baş döndürücü bir his kabarıyor. Gözleri sıcak, bu durum için fazla sıcak ve dikkatimi tahtaya verirken bir sırtışı ısırma zorunda kalıyorum. "Ayrıca Dr. Martin'in görevine resmen son verilmesini istiyoruz. Tabii işlediği çok sayıda suç için yasal önlemler almamızı istemiyorsanız."

En yaşlı yönetim kurulu üyesi yanında oturan kadına doğru eğiliyor, her ikisi de gergin görünüyor ve masanın etrafında oturan diğer üyelerle aynı şarkıyı ve dansı tekrarlamak için dönmeden önce birbirlerine hızla fısıldıyorlar. Onlar sessizce müzakere ederken Noah elimi bırakmıyor, bana burada olduğunu, ne olursa olsun bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatmak için elimi sıkıca tutuyor.

Bu benim için yeni bir duygu ama hoşlanmadığım bir duygu değil.

"Dr. Taylor," diye seslendi eski yönetim kurulu üyesi sonunda, sesi yorgun geliyordu. "Bu yeni bulgular ışığında, önümüzdeki haftadan itibaren çalışmaya devam edebileceğinizi söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. Ünvanınız nedeniyle personelimiz tarafından istenmediğinizi hissettirdiğimiz için sizden resmen özür dilemek istiyoruz."

Herhangi bir şekilde dışlanarak oyalanmak bu kurulun çıkarına değildir. Özellikle de sizin gibi yetenekli biriyle."

Yüzümün güldüğünü, zaferin içime işlediğini hissediyorum. "Peki ya Dr. Martin?"

"Doğru," diyor yaşlı kadın. Masanın ucunda tutanak tutan sekretere eliyle işaret ediyor. "Patricia, lütfen Dr. Martin'e çağrı bırakır mısın? Konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor."

Orta yaşlı, saçları dökülmüş bir üye, "Bu toplantının tamamlandıktan sonra her ikinizin de kayıtları için resmi bir transkripsiyonunu ileteceğimizden emin olabilirsiniz," dedi. "Ve tekrar, en derin özürlerimizi sunarız."

"Özür dilemeye gerek yok," diyor Noah onlara, samimi bir ses tonuyla. Bana doğru bakıyor. "Sonunda buna değdi."

Noah Taylor? Sevimsiz olmak mı? Bildiğim bir sonraki şey, gökyüzü düşmeye başlayacak.

Vedalaştıktan sonra beni toplantı odasından dışarı çekiyor, ikimiz de koridorun sonuna gelip duyamayacağımız kadar uzaklaşana kadar başka bir şey söylemiyoruz. Aniden dönüp beni yerden kaldırdığında çığlık atıyorum, yakıcı bir öpücük için ağzımı onunkıyla kapatmadan önce beni yukarı ve vücuduna doğru çekiyor. Bulunduğumuz yere göre uygun olandan çok daha uzun süre beni orada tutuyor ama umursayacak bir şey bulamıyorum, sadece kollarının, öpücüğünün ve diğer her şeyin sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Yavaşça yere düşüyorum, ayaklarım düzleşmeden önce ayak parmaklarım muşambaya değene kadar vücudum onunkine doğru kayıyor. Bana bir çeşit hediyeymişim gibi bakıyor ve ben bunu bulaşıcı buluyorum, ağzım hareketi yansıtıyor.

"Bunu başardığımıza inanamıyorum," diye gülüyorum.

Noah omuz silkiyor. "Bu insanlara davalardan bahsederseniz, neredeyse altlarına işeyecekler."

"Muhtemelen *ilk* hareket tarzımız bu olmalıydı," diyorum sahte bir kızgınlıkla.

Noah kıkırdar. "Düşündüğüm kadar zeki olmadığım ortaya çıktı."

"Sorun değil," diye kestirip atıyorum. "Sana bir iki şey öğreteceğimden emin olabilirsiniz." "Mükemmel," diyor sırtarak.

Kendi konuşmalarımızdan ayak seslerini duymuyoruz, bu yüzden onun hırıltılı sesini duyduğumuzda hafif bir sürpriz oluyor.

"Bunlar muhabbet kuşları değil mi?" diye sesleniyor Dennis. "Seni burada görmek tuhaf.

Sonuçta işinizin buna değmediğine mi karar verdiniz?"

Noah'nın yanımda gerildiğini hissediyorum ama elimi göğsüne bastırıp Dennis'e tatlı tatlı gülümsüyorum. "Aslında az önce kurulla ilişki açıklama formunda yalan söylemekten çok daha kötü bir şey hakkında uzun bir konuşma yaptık. Değil mi, Noah?"

"Bu doğru." Noah sertçe başını sallıyor. "Görünüşe göre, gasp ve HIPAA ihlalleri gibi şeylerle daha çok ilgileniyorlar." Dilini tıkırdatıyor. "Çalışanlarından birinin böyle şeylerle uğraşması hastane için pek iyi görünmüyor."

Dennis'in yüzünden akan renk tatmin edici olmanın ötesinde ve ifadesinden bu olasılığı en ufak bir şekilde bile düşünmediği anlaşılıyor. *Gerçekten de* kazandığını, bizi kandırdığını düşünüyordu ve bu bile başlı başına bacaklarının arasına tekme atma isteği uyandırıyor bende. Kariyerinin tamamen mahvolmasının çok daha iyi olacağına karar verdim.

"Orada iyi eğlenceler," diyorum.

Dennis bana doğru bir adım atarken, "Seni *orospu*," diye homurdanıyor.

Bir adım bile atamadan Noah ön kolunu Dennis'in göğsüne bastırarak onu duvara yasladı, Noah yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşurken öldürücü görünüyordu.

"Dr. Martin," diyor Noah, ses tonunda kaynayan bir öfkeyle. "Eğer ona bir daha dokunursan, sana o meşhur alfa öfkesinin neye benzediğini gösteririm ve bir daha asla olmaması için iki kolunu da koparırım. Anladın mı?"

Dennis'in kalın kalın yutkunduğunu, yüzünün çarşaf gibi bembeyaz olduğunu fark ediyorum. Böyle daha yaşlı, daha zayıf görünüyor. Yine de onun için zerre kadar üzülmiyorum. Ne de olsa tam bir sik kafalı.

"Şimdi seni yere bırakacağım," diyor Noah ona. "Ve sen de yürüyüp gideceksin. Mackenzie'ye *bakmayacaksın* bile."

Dennis hiçbir şey söylemiyor, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor.

"Dedim ki," diye tekrarlıyor Noah karanlık bir sesle, "anlıyor musun?"

Dennis'in dudakları birbirine yapıştı. "Evet," dedi sessizce. "Anlıyorum."

"Güzel." Noah neşeyle gülümsüyor, tüm tavrı göz açıp kapayıncaya kadar değişiyor. "İyi toplantılar."

Dennis, Noah'nın peşinden gelmesinden korkuyormuş gibi hızla topukluyor ve Noah'nın alfa anahtarını bu şekilde açtığını görmek inanılmaz derecede ateşli değilmiş gibi davranmam. Feminizm için her şeyi yaparım ama lanet olsun.

Noah bir saniye sonra bana dönerek, "Bu son derece tatmin ediciydi," diyor.

"Mm." Ellerimi omuzlarına bastırıyorum. "Ona vursan daha iyi olurdu."

Noah başını sallıyor ve içinden gülüyor. "Sanırım kurul ona benim verebileceğimden daha fazla zarar verecek."

"Tanrım, keşke bunu görmek için orada olabilseydik. Sence ağlayacak mı?" "Böyle olacağını hayal etmeyi seçiyorum, evet."

Sırıtiyorum. "Albuquerque'deki işi bırakmaya hâlâ razı mısın? Bu iyi bir fırsat, biliyorsun."

"Mackenzie. . ." Beni kendine doğru çekiyor, eli omurgama bastırıyor. "Sen seçebileceğim en iyi fırsatsın."

Yanaklarımın göğsüme doğru kızardığını hissediyorum. "Vay canına, gittikçe üzünleniyorsun, değil mi? Sırada ne var, bir sone mi? Biliyorsun, yapabilirsin-"

Noah'nın ağzı beni susturmak için gerçekten çok etkili bir yöntem.

Öpücüğüne daha da gömülürken kollarımı boynuna doluyorum ve herkesin gelip geçebileceği, halka açık bir hastanenin koridorunda olmamızı zerre kadar umursamıyorum. Artık *resmiyet kazandık*, bunun sahte bir tarafı yok. Yürümeye devam edebilirler. Ellerinin belime dolanıp sıkıldığını hissediyorum ve kokusunun etkisiyle başım dönmeye başlıyor, şimdiden onu buradan benimle birlikte çıkıp beni eve götürmeye nasıl ikna edebileceğimi düşünüyorum, böylece "ayaklarına kapanmaya" devam edebiliriz.

Noah yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle uzaklaşıyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu ve hafif. Ve bu *benim* için. Kalbimin çarpmasına ve başımın dönmesine neden oluyor ve kader ve alinyazısı hakkındaki tüm bu kavramlar bana hala yabancı, hala benim kaptan köşkümün biraz dışında - ama şimdi ona bakmak ... bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şeyleri hissettiriyor.

Noah koridora bakar. "Buradan çıkalım mı? Böyle devam edersek seni başka bir kapanışa srkleyeceğim-"

"Sanırım seni seviyorum," diye geveliyorum, sanki hava durumunu aıklıyormuşum gibi.

Noah bana sanki az önce ona gökyüzünün peynirden yapıldığını söylemişim gibi bakıyor, söylediklerimi düşünürken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. "Beni sevdiğini mi sanıyorsun?"

Başımı sallıyorum, durduramadan kelimelerin boğazımdan çıktığını hissediyorum. "Tam olarak emin değilim, çünkü daha önce hiç kimseyi sevmedim. Büyükannem ve büyükbabam dışında. Ve Parker, tabii ki, ama o sadece bir arkadaş olarak. Muhtemelen aptalca olduğunu biliyorum, çünkü o kadar uzun zaman olmadı, ama kısa bir süre önce biri bana bir şey söyledi ve bu beni düşünmeye itti ve sanırım benim-"

Beni bir öpücükle daha susturuyor -bu konuda gerçekten çok iyi olmaya başladı- ve az önce yaşadığım tüm sinirlerim eriyip gidiyor, nabzım kulaklarımda ve derimin her santimetresinde gümbür gümbür atıyor, kanıma gerçek bir *neşe* pompalanıyor. Ağzının baskısıyla rahatlıyorum ve sanki bu anın tadını ıkartıyormuş gibi dudaklarının birkaç saniye oyalanmasına izin veriyor.

Ve ayrıldığında, gerçekten *glmsyord*. "Seni seviyorum," diyor bana. "Ne kadar zaman geçtiği umurumda değil. İstediğim tek kişi sensin ve isteyeceğim *tek kişi de sen olacaksın*. Bunun aptalca, çılgınca ya da başka bir şey olması umurumda değil, seni *seviyorum* Mackenzie."

"Oh, tamam," diye cevap veriyorum, hala her şeyi kendi kendime değerlendirirken. "Seni sevdiğimden hâlâ *biraz* emin olmam sorun olur mu? Çünkü seni sevmek istemiyorum.
_"

"Alacağım" -dudaklarıma ağır bir öpücük daha konduruyor- "ne vermen gerekiyorsa alacağım. Ben sadece seni istiyorum. Sana nasıl sahip olabilirsem."

"Yani," diyorum sessizce. "*Oldukça* eminim."

Sırıtıyor, dudaklarını yanağıma değdirmek için alçalıyor. "Benim için yeterince iyi olduğuna eminim."

Hissettiğim mutluluk ürkütücü, ama aynı zamanda bir tatlılık, bir tatmin duygusu da var, neredeyse bir yapbozun son parçasını yerine oturtmak gibi

bir bütün olarak. Hissettiğim şeyin kader olup olmadığını söyleyemem, buna inanır mıyım bilmiyorum ama inanılmaz derecede yakın bir şey.

Daha fazla ayak sesi duyduğumuzda birbirimizden ayrılıyoruz, Noah boğazını temizlerken minyon bir esmer koridorda takırdayarak ilerliyor, dalgın görünüyor. Bizi görünce durdu, gözleri büyüdü ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Dr. Taylor? Dr. Carter?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet?"

"Özür dilerim," diyor. Kendisini işaret ediyor. "Ben Jessica. Radyoloji'den. Sizi bir arada görmek harika. Hastanenin dilindesiniz!"

Gözlerim açılıyor, farkına varıyorum.

Bu lanet Jessica.

"Evet, şey ..." Kolumu Noah'nın koluna dolayarak beceriksizce ayağımı sürüyorum. "Tam bir kasırğa gibiydi."

"Vay canına," diye gülüyor Jessica. "Bu harika. Tamamen sizi destekliyordum çocuklar."

"Teşekkürler," diyorum ona, bu konuşmanın bitmesini dileyerek. "Her neyse..."

Noah beni kurtararak, "Bize müsaade etmek zorundasınız," diyor. "Gitmemiz gereken bir yer var."

"Tabii, elbette." Jessica bize el salladı. "Siz ikiniz devam edin." Kendinden geçmiş görünüyor. "Görüşürüz!"

Yoluna devam etmeden önce el sallayarak veda ediyor ve Noah bana doğru eğilmeden önce onun kulak mesafesinden çıkmasını bekliyor. "Neden bu kadar tanıdık geliyor?"

"Güven bana," diye iç geçirdim. "Bilmek istemezsin." Elimin kolundan aşağı kaymasına izin verip elini kavıyorum ve çekiştiriyorum, ama yüzünde hâlâ o buruşuk ifade var.

"Jessica," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu tanıyor musun?"

"Geçen gün çiftleşmemizden dolayı beni tebrik etti."

"Görünüşe göre, kendimize ait bir hayran kulübümüz var."

Gözlerini kısar. "Annesinin adı Regina mı?" "Emin değilim. Neden?"

Noah başını sallayarak nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Önemli değil." Elini benimkinin içine sokuyor. "Annemle tanışma konusunda ne hissediyorsun?"

"Vay canına, bir 'seni seviyorum' diyorsun ve benimle tanışmak için can atıyorsun."

"Hayır," diye alay ediyor. "Bu kendini korumak için. Annem iz süren bir tazı gibi dedikoduların kokusunu alır. Ben ona söyleyemeden dedikodu değirmeninden öğrenirse ..."

"Ne kadar romantik," diyorum. " 'Annemle tanış Mack, beni öldürmesin.' "

Gözlerini deviriyor. "Çok uzun bir süre buralarda olacağınıza göre bu işi bitirsek iyi olur."

"Oh?" Kalbim sıkışıyor. "Uzun zaman oldu, ha?"

"Sonsuza kadar, eğer bununla bir ilgim varsa," diye mırıldanıyor, dudaklarını şakağıma değdirmek için eğiliyor ve bir su birikintisine dönüşmemek için savaştım gerekiyor.

"Oldukça eminim "i siktir et. Bu adamı *seviyorum*.

Yüzüm geniş bir sırıtışa dönüşüyor. Ona sonra söylerim.

"Haydi," diye ısrar ediyorum, elini çekiştirerek. "Girişin dışında beklersek, belki Dennis'e binadan çıkarken eşlik ettiklerini görebiliriz."

Noah başını sallayarak bir kahkaha atıyor. "Korkunç birisin, bunu biliyor muydun?"

"Belki," diye cevaplıyorum onu yanıma çekerken. Ona göz kırpmak için arkama bakıyorum. "Sanırım alfam yanımdayken daha cesurum."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu cümlelerin etkilerini daha sonra ya onun yatağında ya da benim yatağımda hissedeceğim kesin, ama bu hiç de kötü bir haber değil. Noah peşimden gelirken gülümsüyorum, tüm bu olanların ağırlığı üzerime çökerken duramıyorum, hayatımın bu kadar kısa sürede ne kadar değiştiğine hayret ediyorum.

Çünkü Noah Taylor benim sahte eşim olmayabilir, artık değil. Ama o benim.

Ve bu kesinlikle yeterli.

Sonsöz

Noa

Az önce saçlarıyla ilgilenen elini tutarak ona "KAFANI KARIŞTIRMAYI BIRAK," diyorum.

"Ya bu bir felaket olursa?"

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Her şey yoluna girecek."

"Annenle tanışalı yeterince uzun zaman olmadı, şimdi de büyükannemi onun üzerine mi salacağız? Henüz beni onayladığından emin olmak için bile yeterince zamanı olmadı."

"*Onaylıyor mu?*" Bir kahkaha attım. "Benim ailem aristokrat değil. İnan bana, senin varlığından çok memnunar."

"Vay be, beklentiler çok düşükmüş," diye homurdanıyor.

Arabanın diğer tarafına uzanıp parmaklarımı onunkilere doluyorum ve parmak eklemlerini öpmek için ağzıma götürüyorum. Hastaneye gittiğimizi açıkladığımızdan beri aylar geçti -bu sefer gerçekten- ve annemin Mackenzie'ye tamamen aşık olması için sadece bir buluşma (ilişkimizi açıkladıktan yaklaşık üç gün sonra gerçekleşti; gerçekten, annem ve Mackenzie'nin büyükannesi başka bir hayatta kız kardeşlerdi) yetti, benim hiç şüphem yoktu. Aşık olmaması imkansız. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onu benden daha çok seviyor. Bu da tamamen anlaşılabilir bir durum.

"İtiraf etmeliyim ki büyükannenle annemi aynı odada görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum.

Mackenzie yüzünü buruşturuyor. "Berbat mı olacak? Bu karma aile saçmalığını kabul etmemize ne sebep oldu?"

"Bu özel bir durum," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu bir an önce atlatsak iyi olur. Yara bandını sökmek gibi."

"Bunu söylemek *senin* için kolay," diye homurdanıyor. "Sıcak koltukta oturan sen değilsin. Büyükanmem beni yeterince sorguya çekiyor zaten.

Bahse girerim o ve annen bana karşı birleşirler. Bütün geceyi bebek muhabbetlerinden kaçarak geçirmek zorunda kalacağız."

Bu fikir midemi bulandırmıyormuş gibi davranamam ama bunun için daha sonra bolca zamanımız olacak.

"Şimdi nasıl hissettirdiğini biliyorsun," diye gülüyorum, beni büyükannesiyle tanıştırmaya götürdüğü o üzücü geceyi düşünüyorum. O zamanlar her şey çok farklıydı.

"Parker erkek arkadaşını getiriyor," dedi bana. "Adı Vaughn. Çok konuşkan biri. Belki yaşlı kadınları meşgul eder."

"Sadece umut edebiliriz," diye mırıldandım.

"Bugün olanları duydum bu arada," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Hastalarınızdan biri size çiçek mi gönderdi?"

Yanaklarımda sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum. "Ona bu kadar iyi baktığım için bana minnettardı."

"Kıskanmalı mıyım, Dr. Taylor?"

Alay ediyorum. "O yetmiş dört yaşında."

"Kayak kazası geçiren yetmiş dört yaşında bir kadın mıydı?" "Görünüşe göre, Bayan Wythers ve kocası artık kayak yapma zamanının geldiğine karar vermişler.

yapılacaklar listesinden kayak yapmak."

"Vay canına, onun azmine hayranım."

"Kesinlikle bir karakterdi. Ona Wanda dememde ısrar etti ve hemşirelerin tuvalete gitmesine yardım etmesine izin vermedi."

"Düşündüm de, nasıl oldu da kayak kazası geçirmiş bir hastanız oldu?"

"Belli ki daha önce bir kalp krizi geçirmiş ve düşme sonrası endişe verici anjina."

"Vay canına, umarım yakışıklı kardiyoloğu ona aritmi vermemiştir."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrı aşkına, *yetmiş dört* yaşında."

Mackenzie, "Sana o cilveli çiçekleri göndererek ne yaptığını bilecek kadar uzun süredir buralardaymış gibi görünüyor," diye mırıldanıyor.

İnledim. "Lütfen bu görüntüleri kafama sokma."

"İyi, iyi," diye gülüyor. "Hemşireleri ağlatmaktan çok yol kat ettiniz."

Gözlerimi deviriyorum; bunu aylardır duymamıştım. Bunu unuttuğunu sanıyordum (umuyordum). "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bu -"

"-aşırı derecede abartılı," diye kıkırdıyor. "Evet, biliyorum."

"İşte geldik," diye işaret ediyorum, yavaşlayarak ailemin evinin garaj yoluna dönebiliyorum.

Mackenzie, "Tanrım, evlerinin ne kadar büyük olduğunu bir türlü anlayamıyorum," diye hayret ediyor. "Aristokrat olmadıklarından emin miyiz?"

Kafamı sallıyorum, Mackenzie'nin büyükanne ve büyükbabasının arabası olduğunu anladığım şeyin arkasında durduğumda vitesi parka alıyorum. "Eminim."

Sanki kendini hazırlıyormuş gibi başını sallıyor, ben de uzanıp çenesini avuçluyorum ve başparmağımla orasını okşuyorum. "Hey." Dönüp endişeli gözlerle bana bakıyor. "Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum. "Oradaki herkes seni seviyor."

"Nereden

bilyorsun?" "Çünkü

seni seviyorum."

"Tamam." Tekrar başını sallıyor, bu sefer daha emin. "Tamam.

Haklısın." "Biliyorum."

Arabanın kapısını açıp yolcu tarafına geçiyorum, kapısını çekip açıyorum ve inmesine yardım etmek için elimi uzatıyorum. Saçlarını daha parlak gösteren koyu zeytin rengi elbisesiyle göz kamaştırıcı görünüyor ama tek düşündüğüm saçlarındaki tokaları çıkarıp parmaklarımı saçlarına dolamak ama şu anda ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını tahmin ediyorum.

Hâlâ odaklanmış görünüyor, sanki kendine zihinsel bir moral konuşması yapıyor, ancak kapı arkasından kapandığında bundan kurtuluyor. Sonra bana kaşlarını kaldırarak bakıyor, dikkati dağılmış görünüyor. "Hey, Noah ..."

Elimi beline koyarak durakladım. "Öyle mi?"

"O hemşire neden ağlıyordu?"

Dudaklarım seğiriyor ve hafifçe omuz silkiyorum. "Kontağı yırtıldı. Bana bunun çok acı verici bir deneyim olduğu söylendi."

"Aman Tanrım." Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi? Bu kadar mı?" "Bu illüzyonu bozar mı?"

"Tabii ki öyle. Kafeteryadan bedava kurabiye almak için 'öcü bana ait' kartımı kullanmaya nasıl devam edebilirim?"

"Bunu *gerçekten* yapıyor muydun?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Ama gerçek ortaya çıkarsa bunu yapamayacağımdan eminim. Bunu kendine saklasan iyi edersin."

Ağzım bir tarafa eğildi. "Evet, hanımefendi."

Mackenzie ailemin evinin geniş ön kapısına bakıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor ve başıyla son bir kez cesaretlendirici bir selam veriyor. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle," diye onu temin ederim.

"İkisinin de bu kadar erken bebek sahibi olmamız için bizi korkutmasına izin vermeyeceğiz."

"Yapmayacağız," diye cevap veriyorum, parmaklarımı arkamda çaprazlayarak. Bu fikre onun kadar karşı olmadığını ona söylememe gerek yok. "Her şey yoluna girecek."

"Sahte eş meselesi yüzünden annenin benden gizliden gizliye nefret etmesinden hep endişe etmişimdir," diye itiraf ediyor sessizce.

"Sahte eş meselesi yüzünden annem seni *benden* daha çok seviyor olabilir," diye homurdanıyorum. "Senin şimdiye kadar duyduğu en belalı kadın olduğunu düşünüyor."

"Doğru." Kararlı görünüyor, burnu kırışıyor. "Doğru. Ben onun şimdiye kadar duyduğu en belalı kadını."

İçimden kıkırdıyorum ve eğilip şakağını öpüyorum. "Öylesin," diye teşvik ediyorum. "Ve ayrıca ..." Parmaklarım ensesinden aşağıya doğru kayıyor, işaret parmağımın ucu henüz solmaya başlamamış dişlerimin koyu renkli izini çevreliyor. Bu izi her gördüğümde sayısız duygu hissediyorum, bana verdiği iz ile aynı olduğunu bilmek, hayatımızın geri kalanında benimle birlikte olacağı anlamına geliyor. O titrerken eğilip onu oradan öpüyorum. "Artık sahte değil."

Mackenzie bana gülümseyerek elimi sıkmak için uzanıyor ve avucunun içinde varlığımın tamamını tuttuğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor sessizce. "Hayır, değil."

Mackenzie'nin kadere inanıp inanmadığını hâlâ bilmiyorum ama kesin olan bir şey var.

Bundan eminim.

Teşekkür

İlk kitabım yayınlandıktan sadece bir ay sonra redaksiyonunu tamamladığım bir kitap için teşekkür yazısı yazıyor olmak çok tuhaf! Tüm bu "yazar olma" sürecinin en çalkantılı kısmı, tüm bu yayıncılık işinin takvimine alışmak oldu. Bir yıldan uzun bir süre sonra bunu tamamen başardığımı söylemek isterdim, ancak bunu söyleyecek kadar kurnaz olsaydım, tüm ekibimin bana bomba gibi yan gözle bakacağından eminim (TikTok sesini işaret edin). Ekibimden bahsetmişken - her birinize olan sevgim ve hayranlığım en ufak bir şekilde azalmadı. Editörüm Cindy Hwang, hayallerimin azgın amigosu ve bu kitabın sınav odası saçmalıklarına ihtiyacı olduğunu kabul etmesi, onun aslında mükemmel olduğunu doğruluyor; Jess Watterson, ki hala ne zaman gerekli olsa saçımı okşadığını doğrulamaktan mutluluk duyuyorum (ki bu çok fazla, çünkü ben doğal bir felaketin insan eşdeğeriyim - kasırgayı düşünün, etrafta dolaşan tam inekler, insanlar dehşet içinde bağırırken fırtına gibi böğürüyorlar), cidden en iyisi ve beni çekilmez olduğum için kovsa bile (ki bu kesinlikle adil olurdu) onu yine de seveceğim; Jessica Mangicaro (pazarlama) ve Kristin Cipolla (tanıtım ve benim küçük soğan bebeğim)- Jess ve Kristin'i bir ikili olarak düşünüyorum ve belki de bu doğru değil, ama bu beni sürekli olarak onları birlikte cc'lemekten alıkoymayacak (ve son zamanlarda, onları IG'de bir grup DM sohbetinde bana katlanmaya zorluyorum). Bu iki hanımefendi, katlanmak zorunda kaldıkları çok sayıda büyük harfli e-posta ve nevrotik sorular için altın madalyaları hak ediyor (bazen AYNI sorular, çünkü *Up'tan* Doug'ın dikkat süresine sahibim). İkinize de her şeyin DAHA İYİ OLACAĞINI söylemek isterdim, ama ... Ben bir yalancı değilim. Yeterince önemli olmadığım için her zaman Yunan olmayan türden bir trajedi olacağım. Ancak, bu kadar çok "çiğ köpek" dediğim için özür dilerim. Penguen yaratıcı ekibi

tüm kalbimin ve tüm kırımın sahibi (evet, garipleştiriyorum); bir başka FANTASTİK kapak için Monika Roe (daha fazlası için her zaman müsait olsun); ve sadece ilk kitabımı blurb etmekle kalmayıp, aynı zamanda tüm bir yıl boyunca arkadaşım olması için onu rahatsız etmeme zarafet ve duruşla katlanan Ruby Dixon'a özel bir teşekkür. (Kitaplarını seviyorum, ama onu daha çok seviyorum.) Ve bu arada, Ruby'den sonra kitabıma önsöz yazan herkese teşekkür ederim; her biri beni kedi nanesi yemiş kedi gibi yatakta yuvarladı.

En eski dostum Dan onlardan biri olmasa da, *Fake Mate'in* üzerinde çalışılırken pek çok şampiyonu oldu. (Dan, seni mülayim, tatsız pislik, düğüm atmanın ihtişamını asla bilemeyeceksin!) Uzaktan yakından ilginç olmasa bile yaptığım her şeyi seven tatlı Katie'm; Uyku Simgesi susuzluğundaki üstün olmayan zevkiyle (iv üstündür, üzgünüm) ama azgın kurtlarımı fazlasıyla teşvik eden sevgili Keri'm; Sözde annem Andria, huysuzlandığımda bana bağırarak için FaceTime attığı için; ve babam Kristen, bir beta okumasından sonra bu kitabın GERÇEKTEN azgın sınav odası saçmalıklarına ihtiyacı olduğuna işaret ettiği için (evren seni bize bunu vermek için hayatıma soktu ve ben bunun için daha iyiyim).

İlk kitabımı heyecanla bekleyen ve ikinci kitabım için heyecanlarını paylaşan tüm harika bookstagrammer'lara, blogger'lara, gazetecilere, okuyuculara, booktoker'lara ve eleştirmenlere selam olsun - tür olarak çok deneysel olduğu için (ya da en azından bana öyle geldiği için) insanların bu kitabı es geçmesinden korkmadığımı iddia etmeyeceğim, ama buraya kadar gelebildiyseniz, minnettar olduğumu bilin. Bu ikisini seviyorum ve umarım siz de sevmişsinizdir. (Yani, hadi ama, KNOTS.)

Ve on yılı aşkın süredir birlikte olduğum dostuma: Seni henüz bir ev erkeği yapamadığım için üzgünüm, ama hala üzerinde çalışıyorum, asla korkma.

Önizleme için okumaya devam edin

İptal

"İTİRAZ. Tanığı yönlendiriyorum."

Dilimi ısırıyorum, sıkılmış bir tonda seslenen derin, ballı sesin sahibine dönüp bakma dürtüsüne direnirken sessizce öfkeleniyorum.

Dikkatimi karşımdaki adamdan ayırmadan, elimden geldiğince sakın bir şekilde, "Tekrar ifade edeyim," diyorum. "İfadenizde Bayan Johanson evde yalnızken sık sık eve bir ziyaretçi geldiğini gördüğünüzü söylediniz. Bu doğru mu Bay Crane?"

Adam başını sallıyor ve söz konusu kadına dikkatle bakıyor. "Bu doğru."

"Peki bu ziyaretler sırasında Bay Johanson neredeydi?" "Genelde işteydi, hanımefendi."

"Peki bu ziyaretçi kadın mıydı erkek miydi?"

"Bir erkekti."

Sırtışıma geri alıyorum. "Anlıyorum. Bu adam ne kadar kalacak?"

Bay Crane seyrelemiş saçlarını kaşıyarak koltuğunda kıpırdanıyor. Onu kürsüye çıkarmak için çok uğraşmışım; sonunda Bay Johanson'un, bu davanın sonucu ne olursa olsun bahçıvanlık işine devam edeceğine dair verdiği söz üzerine kabul etti.

"Değişiyordu," dedi Bay Crane. "Bazen bir saat. Bazen daha fazla."

"O halde Bayan Johanson'ın bu adamı tanıdığını varsaymak doğru olur, değil mi?"

"İtiraz ediyorum." Arkamda bir iç çekiş duyuyorum. "Spekülasyon."

"Tekrar söyle," diyorum sıkıca, hâlâ ona bakmayı reddederek. "Bayan Johanson'ı ve o adamı ziyarete geldiğinde hiç etkileşim halinde gördünüz mü Bay Crane?"

Bay Crane başını sallıyor. "Hayır, hanımefendi. Her zaman doğruca evin içine girerdi."

"Ama hep aynı adam mıydı?"

"Evet, hanımefendi. Söyleyebildiğim kadarıyla."

"Teşekkür ederim, Bay Crane." Dikkatimi Yargıç Hoffstein'a veriyorum.
"Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

Masama döndüğümde ona bakmamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum ama o çekim orada, birlikte aynı odada olduğumuzda beni rahatsız etmemesini umutsuzca dilediğim çekim. Sonunda bakışlarımı kaçırabildiğimde gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum, yerime oturduğumda parmaklarının tenimdeki ağırlığı gibi hissediyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor, bir eli takım elbisesinin düğmesini iliklemek için uzanıyor - çok büyük ellerindeki damarların esnemesine neden olan ustaca, pratik bir hareket - ve gözlerimin oraya çekilmesine engel olamıyorum, neredeyse bir hafta önce vücudumdaki sıcaklığını hatırlıyorum. Gözleriyle buluşmak için yüzümü çevirdiğimde bir sırtış yakalıyorum, dişlerimi sıkarken boynumda bir sıcaklık hissediyorum.

Siktiğimin Ezra Hart'ı.

Gözlerimi kürsüdeki gergin ve yaşlı adama dikerek sessizce destek veriyorum.

"Bay Crane," diye başlar Ezra. "Bayan Johanson'ın ziyaretçisini tanıyor muydunuz?" "Hayır efendim," diye cevap verdi Bay Crane. "Bana öyle söylendi-"

"Bu kulaktan dolma bir şey," diyerek Ezra onun sözünü keser. "*Duyduklarının* konuyla ilgisi yok." Ellerini ceplerine soktu, kayıtsızca yana doğru yürüdü ve bakışlarını kısa bir süreliğine benimkilere çevirdi. "Bayan Johanson'ın ziyaretçisiyle gerçekten *tanışıp tanışmadığınızı* soruyorum."

Bay Crane'in gözleri benimkilere kayıyor ve emin olamıyor. "Şey, hayır, yapmadım."

"Yani o adamın ziyaretlerinin amacını bilmeniz mümkün değil. Doğru mu?"

Bay Crane bir an sessiz kalıyor ve kalbim kaburgalarımda güm güm atıyor. Ezra'nın böyle bir şeyi önermesi mümkün değil-

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Bay Crane. "Yapamam."

"Anlıyorum." Ezra'nın ağzı bir gülümsemenin hayaleti gibi açılıyor. "Tıpkı Bayan Johanson'ın son zamanlarda ruhani yönlendirme konusuna ilgi duyduğunu bilmediğiniz gibi mi?"

"I . . ." Bay Crane şaşkınlıkla göz kırptıyor ve ben de aynı duygunun Bay Johanson'ın ve benim yüzümde oynadığını hissedebiliyorum. "Hayır mı?"

Bunu bilmiyordum."

"Tabii ki yapmadın," diyor Ezra neredeyse mırıldanarak. "Bu onun reklamını yaptığı bir şey değil. Bunu bilen tek kişi yakın arkadaşlarıydı. Bir de kocası tabii ki." Ezra tekrar masamıza bakıyor. "Gerçi Bay Johanson'ın bunu hatırlayacağından şüpheliyim, çünkü Bayan Johanson'ın ilgi alanlarına nadiren dikkat ederdi."

"İtiraz ediyorum," diyorum. "Spekülasyon."

"Geri çekildi," diyor Ezra sırtarak. "Bay Crane, Bayan Johanson'ın evine girip çıkarken gördüğünüz adamın onun ruhani danışmanı olduğunu biliyor muydunuz?"

Oh, ne saçmalık ama.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," neredeyse güleceğim. "Bunun konuyla ilgisi yok."

Ezra dikkatini yargıca yöneltir. "Bu tamamen konuyla ilgili, Sayın Yargıç, sizi temin ederim."

Yargıç Hoffstein dikkatlice başını sallıyor. "Reddedildi."

"Teşekkür ederim." Ezra başını eğdi. "Bayan Johanson'ın ziyaretçisi Bay Jacobs, birkaç hafta önce Bayan Johanson tarafından ruhani rehberliğini denetlemesi için işe alınmıştı. Karşılaşmalarında kötü niyetli bir şey yoktu. Delil 13'e bir göz atma nezaketinde bulunursanız, Bay Jacobs'un bu tür hizmetler sunan bir şirkette çalıştığını kanıtlamak için verdiğim kimlik bilgilerine dikkat edersiniz."

Orospu çocuğu. Bunu nasıl kaçırdık?

Yargıç söz konusu kanıt parçasını incelerken Ezra kendini beğenmiş görünüyor; dışarıdan bakan biri ona düşünceli gözlerle bakabilir ama ben onun yüzündeki bu ifadeyi pek çok kez gördüm. Mahkeme salonunda ve dışında.

"Bayan Johanson sadece yeni inancını keşfediyordu," diye devam ediyor Ezra. "Bay Jacobs ile sahte bahanelerle buluştuklarını gösteren hiçbir kanıt yok ve Jacobs ona zaman ayırdığı için ödeme yaptı. Dolayısıyla bu soruların nafaka duruşmasıyla bir ilgisi yok."

Ezra, tanığa dönmeden önce serginin mübaşire teslim edilmesini bekler. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Crane." Yargıca bakar. "Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

Ezra mahkeme salonunun kendi tarafındaki yerine oturuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme, şu anda hançer atmama neredeyse gülüyor. Hissediyorum

Bay Johanson bana doğru eğildi ve fısıldayarak, "Cidden böyle bir şey yapamaz, değil mi?" dedi.

Ona hayır demek istiyorum, aldatan eşler hak ettiklerini alırlar - buna aşırı yüklü bir nafaka çeki dahil değil - ama biliyorum ki sadakatsizliğe dair somut bir kanıt olmadan, ki ne kadar ararsak arayalım bunu ortaya çıkaramadık, Bayan Johanson muhtemelen yakında eski kocasını yıllarca sağlayacak.

Siktiğimin Ezra Hart'ı.

Asansörün açılmasını beklerken burnumun kenarını sıkıyor, gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısını engellemeye çalışıyorum. Bayan Johanson'ın, kocası isteyken ondan habersiz, haftada iki kez saat gibi gelen küçük *ruhani danışmanını öğrenmem* haftalar sürmüştü ve bu bana bir koz gibi gelmişti. Ta ki Ezra devreye girip her şeyi tıkayana kadar.

Gazetelerde ona "kalp kırıklığı prensi" diyorlar; eminim bu aptalca lakap onun çok hoşuna gidiyordur. Kazanma rekoru hayret verici ve ne zaman onunla aynı mahkeme salonunda bulunmak zorunda kalsam, bir dünya saçmalığın içinde olduğumu biliyorum. Ona karşı kazanmadığımı söylemiyorum, çünkü kazandım.

-Ama bugün de dahil olmak üzere istediğim kadar değil.

Asansörün sesi duyuluyor ve içeri giriyorum, boş bulduğum için minnettarım, arka duvara yaslanıp başımın soğuk metale çarpmasına izin veriyorum. Kapıların kapanmasını beklerken gözlerimi kapatıyorum, ancak kapıların arasından bir şeyin onları tekrar açmaya zorladığını duyduğumda tekrar açıyorum.

"Bir kişilik daha yer var mı?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Her zaman merdivenleri kullanabilirsin. Egzersiz yapmış olursun."

Ezra asansöre doğru yürürken gülüyor, ben ondan uzaklaşırken arka duvardaki bara yaslanıyor. "Vücudum hakkında hiç şikâyetin olmadı."

Asansör kapıları kapanıp bizi içeride hapsederken ona ters ters bakıyorum. Her zaman damarıma basmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor, tıpkı aptal yüzünün ve vücudunun ondan ne kadar nefret ettiğini hatırlamam için ölümcül bir dikkat dağıtıcı olduğunu bildiği gibi. Her zaman birileri parmaklarını geçirmiş gibi görünen koyu sarı saçları değil, dolgun ağzı ya da delici yeşil gözleri ya da yüzünü oyulmuş gibi gösteren muhteşem kemik yapısı değil - hepsi bu, gerçekten. Özel dikim takım elbiselerini biraz fazla iyi dolduran geniş omuzları, kötü anıları canlandıran uzun parmakları, hatta aptal kolonyası bile daha iyi koklamak için daha yakına eğilmek istemenize neden oluyor.

En azından benden sadece beş on santim daha uzun; ben her zaman daha uzun boylu olmuşumdur ve boynumu 1.80'lik boyumdan onun 1.80'lik boyuna doğru eğmek zorunda kalmamak beni bir nebze olsun tatmin ediyor. Özellikle de topuklu ayakkabılarımla.

"Evet, bu senin için iyi olan tek şey," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ileriye çevirip sayıların geçişini izliyorum ve zihinsel olarak onları daha hızlı gitmeye teşvik ediyorum.

Parlak metal kapıların yansımasında aramızda bir kontrast var.

-Benim simsiyah saçlarım onun altın sarısı kahverengisine, benim soluk tenim onun bronz tenine, onun kaslı vücudu benim kıvrak fiziğime... Bize yan yana bakınca bizi bir araya getirmek kimsenin aklına gelmezdi.

Ki değiliz, zihinsel olarak düzeltiyorum. Birlikte. Çünkü değiliz.

Ama . . .

"Gerçekten mi?" Biraz daha yaklaştı. "Bana oldukça çekici olduğum söylendi." "Bu insanlar senin maaş bordronda mı?"

"Beni çekici bulduğun birkaç zaman aklıma geliyor, Dani."

Gözlerimi deviriyorum. İnsanların bana Dani demesine alışkınım; Danica gibi bir isme sahip olduğunuzda, sanırım bu lakaba atlamak kolay oluyor - ama Ezra'nın bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey her zaman midemin komik bir şey yapmasına neden oluyor. Eminim Ezra'nın kendisiyle eğlendiği tek kişi ben değilimdir. Onun kolay playboy rolünün gerçek hayattaki engin deneyiminden kaynaklandığına hiç şüphem yok; yine de onun cinsel fetihlerinin çok geniş bir ağında benim kadar sık (isteksizce de olsa) sinir bozucu derecede etkili cazibesine kapılan başka biri var mı diye merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sizi hiçbir zaman çekici bulmadığıma sizi temin edebilirim," diye kuru bir sesle karşılık verdim. "Belki biraz eğlendirici. En azından aletini."

Elini göğsüne bastırıyor ve kravatının yanında ne kadar büyük görüldüğünü fark etmemeye çalışıyorum. "Sadece hafifçe mi? Bana bağırırken böyle söylemiyordun-"

Durduğumuzda asansörün kapıları kayarak açılıyor ve ben hemen dışarı fırlıyorum, Ezra boynumun ne kadar kızardığını fark etmeden önce aramıza mesafe koymaya çalışıyorum. O kadar kolay kaçmama izin vermiyor, çünkü bana yetişirken ağır ve hızlı ayak seslerini duyuyorum.

"Bu gece boşum, biliyorsun," diyor rahatça.

Lobide dolaşan insanların yanımda ne kadar yakın yürüdüğünü fark etmemelerini umarak ifademi boş tutuyorum. "Aferin sana. Bir hobi edinmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor."

"Oh, ama ben zaten sahip olduğum şeyin tadını çıkarmayı tercih ederim." Kaşlarımı çatarak ona yan gözle bakıyorum.

"Neymiş o?"

"Bakın, parmaklarımla oynarken çok lezzetli sesler çıkaran bir karşı taraf avukatı var-"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, adliye binasının dışına açılan büyük cam kapıların önünde durduğumuzda nefesimin altında tıslıyorum. "Sana söylemiştim," diye homurdanıyorum. "Son sefer son seferdi."

"Doğru." Dudaklarının koyu pembesine karşı bembeyaz, mükemmel dişlerini gösteriyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama bunu bir önceki sefer de söylemiştin." Biraz daha yaklaşıyor, sesini alçaltırken neredeyse üzerime abanıyor. "Ve ondan önceki zaman ... ve ondan önceki zaman ..."

"Bu sefer ciddiylim," diyorum, onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyorum, emin değilim. "Baştan aptalcaydı. Sen bir pisliksin ve ben de ..." *Sertleşmek mi? Azgın mı? Aklımı mı kaçırmıştım?* "Benim açımdan bir muhakeme hatasıydı."

Ezra alçak sesle ıslık çalarak, "Sekiz muhakeme hatası," diyor. "Sanırım buna kötü alışkanlık diyorlar Dani. Belki de bir hobiye ihtiyacın vardır. Bilirsin, benim dışımda."

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum; benimle dalga geçtiğini biliyorum ama bu biraz fazla yakınıma geliyor. Özellikle de sürekli biriyle yatmanın

Ezra - kapalı kapılar ardında yaptıklarımız dışında zar zor tahammül ettiğim biri
-Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey. Grant'le yaşadıklarımın sonra, konu karşı cinse gelince daha akıllıca kararlar alacağımı düşünürdünüz.

Bu sadece seks, kendimi yatıştırıyorum. Sadece bir kaşıntıyı kaşıyorum.

Bu özel kaşıntıyı istediğimden daha fazla kaşımış olsam bile.

Sinirli bir ses çıkarıp onu itiyorum ve kapıları iterek hızla uzaklaşıyorum. Bu sefer beni takip etmiyor ama aptal kahkahasını merdivenlerin yarısından bile duyabiliyorum.

Lanet olsun. Ezra. Hart.

Şirkete döndüğümde kendimi biraz daha az keyifsiz hissediyorum; patronuma Johanson'larla bugünün ne kadar kötü geçtiğini söylemekten heyecan duymuyorum ama en azından burada Ezra'nın ve benim düşmanca ... her neyimiz varsa ... baş ağrısını biraz olsun aklımın bir köşesine koyabiliyorum. Dava dosyalarımı ofisime bırakıyorum, çıkarken Nate'in ve Vera'nın kilerin boş olduğunu fark ediyorum; sanırım bugünlük evlerine gitmişler.

Ancak Manuel'in ofisinin kapısı koridorun diğer ucunda aralık duruyor ve ben de işimi bitirmeden önce ona her şey hakkında bilgi vermek için kapıya doğru ilerliyorum. Onu masasının arkasında oturmuş bir yığın kâğıdı incelerken buluyorum, düzgün, tuzlu ve biberli saçları her zamanki mükemmel tarzında taranmış. Manuel Moreno'nun saçının tek bir telinin bile yerinde olmadığını gördüğümü sanmıyorum ve Chicago Rüzgarlı Şehir olarak bilindiği için bu bir başarı.

"Danica," diye selamlıyor açık kapıya hafifçe vurduğumda. "İçeri gel, içeri gel. Bugün nasıl geçti?"

Dudaklarımı büzüyorum. "İstediğim kadar iyi değil. Görüştüğü adam görünüşe göre onun 'ruhani danışmanı'ydı. "

Manuel'in kaşlarının arasında kalıcı olarak yaşayan derin kırışıklık daha da kötüleşiyor. "Döndürdükleri saçmalık bu mu?"

"At boku Ezra'nın uzmanlık alanıdır."

"O piçten nefret etmek istiyorum," diye homurdanıyor Manuel. "Ama çok iyi."

Ezra'nın ne kadar "iyi" olduğunu kabul etmeyi bile reddediyorum.

"Birkaç ay önce işten ayrılan bir hizmetçiyle ilgili bir ipucu buldum," diyorum ona. "Onunla temasa geçmeye çalışıyorum. Belki aralarında daha *fiziksel* bir şey görmüştür."

"Harika. Bana haber ver."

Masama dönmek üzereydim ki beni durdurdu.

"Aslında seninle konuşmak istiyordum," diye seslendi.

Geri döndüm. "Evet?"

"Bugün potansiyel bir müşterimiz aradı. Bir Bayan Vassiliev." Kaşlarımı çattım. "Bu neden tanıdık geliyor?"

"Kocası Vassiliev Development'ın sahibi."

"Kahretsin." Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Emlak kralı mı?"

"Neredeyse şehrin yarısı onun. Tanrı bilir kaç tane daha var."

"Boşanıyorlar mı?"

"Öyle görünüyor. Bir arkadaşım bizi tavsiye etti."

"Bu harika." İrkildim. "Şey, *onun* için değil, ama ..." "Ben de senin alman gerektiğini düşünüyordum."

Ona göz kırpyorum. "Ne?"

"Altı yıldır buradasın. Geçen yıl küçük ortak pozisyonu ile ilgilendiğini söylemiştin ve Hinata'nın emekli olmasıyla ..."

"Bekle, ne diyorsun ... ?"

"Bayan Vassiliev'in boşanma davasından galip çıkması halinde bu şirkete muazzam miktarda para kazandıracağını söylüyorum. Kocasının sadakatsizliğine dair elinde her türlü kanıt olduğunu iddia ediyor."

"Vay anasını."

"Ama bir bit yeniği var." "Her zaman vardır."

"Evlilik sözleşmesi imzaladı."

İnledim. "Tabii ki o yaptı. Kanıtı ne kadar sağlam?"

"Sanırım bunu sen bulacaksın."

"Bunu benim için kolaylaştırmıyorsun, ha?"

"Yüksek risk, yüksek ödül," diye kıkırdıyor, sonra ifadesi ciddileşiyor.

"Sanırım bu davayı kazanmamız, iş dünyasına kazandıracağımız en mükemmel şey olacak.

ve yükselmeye hazır olduğunu kanıtla." "Benim için mücadele etmeye istekli misin?"

Manuel gözlerini devirir. "Seni yedi yaşından beri tanıyorum. Seninle ve ailenle ne kadar çok T-ball maçına gittiysem, hayatında birçok kez senin için 'sopaya gittim'."

"Çok klişe ama kabul ediyorum," diye gülüyorum. "Ben sadece Bana bu işi vererek zaten kendini tehlikeye attın ve sırf sen ve babam eski arkadaş olduğunuz için kimsenin bana özel muamele yapıldığını düşünmesini istemiyorum."

"Harvard Hukuk'tan sınıf birincisi olarak mezun oldunuz. Sana burada bir pozisyon teklif etmek hiç de zor olmadı. Tıpkı bu davayı kazandığında ve diğer ortaklara senin ne kadar değerli olduğunu gösterdiğimde olmayacağı gibi."

"I . . . Vay canına. Evet. Tabii ki. Bu Wow."

"Hafta sonunda Bayan Vassiliev ile bir görüşmen var," diye beni bilgilendirdi. "Tam bir karakter ama bence onunla başa çıkabilirsin."

Amaçsızca başımı sallıyorum. "Evet. Ben . . . Teşekkür ederim, Manny."

"Lafi bile olmaz." Beni başından savdı. "Nate ve Vera'yı da dahil etmekten çekinme. Ne olursa olsun bunun bir parçası olmak için ağızlarının köpüreceğinden eminim."

Sırıyorum. Bu konuda haksız değil. Bu, başladığımdan beri aldığımız en büyük davalardan biri. Nate'in ciyaklamasını şimdiden duyabiliyorum. "Yapacağım."

"Bütün gece masanda oturup durma," diye azarlıyor. "Bir ara uyumalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet."

Dikkatini tekrar evrak işlerine verirken bana küçümseyici bir hareket yapıyor ve ben de yüzümde geniş bir gülümseme ve midemde bir kıpırtı ile ofisinden çıkıyorum. Geçen yıl ya da daha uzun süredir bu fırsatı bekliyordum ve şimdi bu kadar yakinken, içimde kabaran bir heyecanın uğuldadığını hissedebiliyorum.

Masama geri dönerken pantolonumun cebinden gelen bir vızıltı dikkatimi dağıtıyor ve mesajı not ettiğimde tüm sevinçli duygularım sıkıntıya dönüşüyor.

Gelmek konusunda fikrini değiştirirsen

bütün gece evde olacağım.

Yüzümü buruşturdum. Bu onun için bile korkunçtu. Bu da içimdeki küçük sıcaklık titreşimini daha da çileden çıkarıyor. Ezra Hart'la yatmak *ilk seferinde* kötü bir fikirdi, geçici delilik ve vajinamla düşünmekle suçladığım bir şeydi ve sonraki yedi sefer kesinlikle hiçbir şeye yardımcı olmadı.

Keşke bu kadar *iyi* olmasaydı. Piç kurusu.

Aptal mesajına rağmen kabaran dürtüleri bastırarak hızlı bir yanıt veriyorum.

Üzgünüm. Yapacak daha iyi işlerim var.

Telefonum tekrar çalmadan önce üç saniye kadar kendimi beğenmiş hissediyorum.

Benden daha iyisi olduğunu hiç sanmıyorum
ama kendine bunu söylemeye devam et. 😊

Kaşlarımı çatıyorum, telefonumu cebime sokuyorum.
Siktiğimin Ezra Hart'ı.

Yazar Hakkında

LANA FERGUSON, eserlerinde baharattan ya da şımarıklıktan asla çekinmeyen seks-pozitif bir inektir. On beş yaşında solmuş bir Fabio kapağı eline geçti ve o zamandan beri asla eskisi gibi olmadı. Yazmadığı zamanlarda onu rastgele şov şarkıları söylerken, hangi Batman'in daha üstün olduğunu tartışırken ve arkadaşlarını *Yüzüklerin Efendisi'nin* genişletilmiş baskılarına maruz bırakırken bulabilirsiniz. Lana çoğunlukla kendi kafasının içinde yaşıyor, ancak bazen corgi'sini büyük Amerikan açık havasının baltalıklarında kovalarken bulunabilir.

LANA FERGUSON'U ONLINE ZİYARET EDİN

LanaFerguson.com

 [Lana-Ferguson-104378392171803](https://www.facebook.com/Lana-Ferguson-104378392171803)

 [LanaFergusonWrites](https://www.instagram.com/LanaFergusonWrites)

 [LanaFergusonYaziyor](https://twitter.com/LanaFergusonYaziyor)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

